

Pod'akovanie

Rád by som poďakoval všetkým, ktorí mi mnohokrát všeličo-možné vysvetľovali v mnohých zabudnutých kútoch Slovenska a vo svete. Pretože nemali možnosť vystúpiť s tým v televízii, mnohé ich postrehy som spísal v tejto knižke. Dúfam, že raz sa o tom bude v masmédiách slobodne diskutovať. Ďakujem Jurajovi Janošovskému za pripomienky rôzneho druhu.

Autor

© Karol Ondriaš 2009

Táto kniha môže byť kopírovaná, rozmnožovaná alebo inak šírená bez písomného súhlasu autora, za predpokladu, že sa uvedie zdroj knihy: www.ondrias.sk

© Design: Peter Sulo

Osobné logo – chvosty potkanov ako symbol zmätenia (*Children's book illustration, F. Pocci 1848*)

Vydalo: Eko-konzult, Bratislava 2009

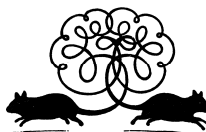
ISBN:

EAN:

Knihu možno objednať: E-mail: janokery@hotmail.com;
Mobil: 0908-577943; www.ondrias.sk

Karol Ondriaš

Vytunelovaní

*Ak sa svet obzrie za 20. storočím, bude plakať. Nie preto, že bolo
zaplavené krutosťou, ale preto, že dobrí ľudia mlčali*
Martin Luther King

*My ľahko prepáčime dieťaťu, keď sa bojí tmy, ale tragédiou života je,
keď sa dospelý človek bojí svetla*
Platón

Varovania

Varovanie prvé:

Čítaním tejto knižky budete len strácať čas, ktorý by ste mohli lepšie využiť mnohými činnosťami, ktoré by zvýšili váš príjem, váš vzhlad, vaše ego, záviast' susedov a vylepšili text na vašom náhrobnom kameni, na ktorý môžete byť už teraz právom hrdý.

Varovanie druhé:

Otvorením tejto stránky, si Major007 automaticky vytvoril o Vás novú zložku. Keď Major007 za pár dní zistí, ako sa prejavujete v iných dôležitých oblastiach, tak vás možno zaradí do niektorej kategórie nebezpečnosti. Ak budete zaradený v kategórii A, B alebo C, máte šancu, že aj o vás sa bude písať v tejto knižke. Preto nebuďte prekvapený, keď niektoré zachytené správy vám budú povedomé.

Varovanie tretie:

Pre ATO ste doteraz len 10 kB sterilného záznamu. Ak si text knižky stiahnete z www.ondrias.sk, uložíte do vášho počítača a budete ho rozširovať, tak záznam o Vás prekročí 100 MB a Major007 vám určite zvýši stupeň nebezpečnosti o jeden a viac stupňov, a tým sa zvýši šanca, že sa dostanete aj do rekreačného zariadenia na Guantanamo Bay alebo na ostrove Diego Garcia. Porozmýšľajte, či vám to stojí za to.

Varovanie štvrté:

Ak ste priemerne šťastne vytunelovaný, tak túto knihu nečítajte, pokazí vám to celý deň. Ale ak ste profesionálne šťastne vytunelovaný, spokojne čítajte čo chcete, nič vám už vaše šťastie nezoberie.

Varovanie piate: -zrušené

(pretože po konzultácii s odborníkmi na DS som opustil od varovania pre slovenských morálne úchylných, gaunerov a pre DS ≥ 373 , pretože oni takéto knižky nikdy čítať nebudú).

Varovanie šieste:

Ak si myslíte, že táto knižka vám v niečom pomôže, tak ste na omyle. Pomôžte si sám.

Prológ:

Vôbec nezáleží na tom ako si paranoidný, to čo robia je horšie, ako si môžeš predstaviť

- RALPH J. GLEASON

Všetko, čo je napísané v tejto knižke je vymyslené. Ak by ste chceli tvrdiť, že je to pravda, tak vám to nikto neuverí. Zároveň netvrdím, že takéto niečo sa nemôže prihodiť niekde na vzdialenej planéte, v ešte vzdialenejšej galaxii, niekde v zabudnutom kúte vesmíru.

Alebo, že by sme boli tak výnimoční, a také niečo sa môže stať aj u nás v relatívnej blízkosti Zabudnutej Lehoty, v zabudnutom kúte Slovenska? Ťažko, veď je to všetko vymyslené, pretože počas Piateho križiackeho ťaženia na Východ je dôležité, aby poslucháči dobre platených vykladačov snov v médiách a obdivovatelia našej virtuálnej civilizácie v metropolách a v mnohých zabudnutých kútoch Slovenska nevedeli rozlíšiť vymyslené od skutočného. O tomto je táto knižka. A ešte o tom ako ma fascinuje demokratický úpadok spoločnosti po roku 1989, v čase trhovej civilizácie, a ako sa opäť oprášilo Kladivo na čarodejnice a premenovalo na Kladivo na komunistov.

Musím sa ale priznať skôr ako sa na to príde. Nielenže všetko, čo som napísal je vymyslené, ale niektoré časti textu, ktoré môžu byť aj 100-krát vymyslené, som si priamo „vypožičal“ z internetu. A či sú ozaj vymyslené, to neviem, ak by to čitateľa trápilo, nech si to zistí. Dokonca som niečo odpísal aj z vlastnej knižky: Crimes of Democracy versus Crimes of Communism. Ale na to nikto nepríde.

Pre pokoj duše, v prípade, že by niekomu vadili alebo ho urážali aj popísané vymyslené udalosti, pre týchto jednotlivcov odvolávam všetko, čo som vymyslel (i keď vôbec neviem, či má zmysel alebo logiku odvolávať niečo vymyslené, lebo sa bojím, že by to mohlo znamenať, že to už nie je vymyslené).

[6] Vytunelování

Obsah

Úvod	9
Jano prvýkrát na novom pracovisku	11
Jano obeduje s Jurajom	15
Zasadanie ATO pre maximálny zisk zo SV kvadrantu	18
Slintajúci demokrat	37
Jano doma s Alanom	38
Jano u nadriadeného pána B	39
Božská komédia úžasnej sily totalitnej kapitalistickej demokracie	43
Jano a muž s indiánskym nosom	46
Jano dostal správu a kríze vzdelania	48
Slovenský hnoj a diamanty kráľovnej	49
Jano unesený a prepustený	50
Johan a Bert vo vile Jully	58
Achon v reštaurácii	63
Jano skúma antidepresíva pre deti	64
Kladivo na komunistov: Porada ATO na najvyššom poschodí	67
Johan sa dôverne stretáva z Goanom	73
Kladivo na komunistov: Porada o čistote prostredia	76
Jano triedi Hatlanov-A a Balabánov-B	79
Na party Lesných cyklistov s Jaine	85
Slovenskí vytunelovaní do Guinnessovej knihy rekordov?	86
Janovi unesú manželku	88
Janovi sa stratí ďalšia správa kategórie A	93
Jano sa stretne s Johanom a Bertom, niekto ich unesie	94
Vzorec kolonizačného štandardu	103
Kladivo na komunistov: Porada ATO za demokratickú čistotu	111
Jano navštívi únoscov manželky	114
Porada ekonomického výboru ATO pre tunelovanie mozgov	117
Jaine nová spiklenkyňa v klube	121
Jano nadväzuje kontakt s Johanom	123
Johan sa rozpráva s Goanom o Janovi	125
Jano dostane správu o vlastnej likvidácii	126
Goan navštívi Hovela	131
Banány, VSŽ a zlaté guľôčky	139

[8] Vytunelovanie

Priemyselne podniky a komunisticky zázrak	152
Kladivo na komunistov: Porada Vojenského výboru ATO	159
Kladivo na komunistov: Tunelovanie mozgov podľa IQ	161
Kladivo na komunistov: Porada finančného výboru ATO	169
VSŽ Košice - utajená správa	171
Kladivo na komunistov: Zasadanie mediálneho výboru ATO	173
Kladivo na komunistov: Porada ideologického výboru ATO	186
Jano si zvyšuje kvalifikáciu	190
Kladivo na komunistov: ATO za ekonomickú čistotu	192
Jano diskutuje s Che	196
Jano rozjíma nad Slovenským tunelovacím štandardom	204
II. Svetová vojna a prdnutie do šerbla	211
Alan s Che diskutujú o socializme	220
Jano zazrie Indiána	235
Major007 dostal nový inteligentný softvér	239
Kladivo na komunistov: Školenie o demokracii a trhaní koristi	244
Jano sa stretne vo vlaku s Che	247
Texty troch stratených správ	252
Jano dostane správu kategórie A od Che	256
Schôdzka strážcov zoznamu majetku členov ATO	260
Jano nesúhlasí s predajom zoznamu	261
Jano nechal Majora007 bez dozoru	264
Juraj a Jaine – počítačový tandem	268
Juraj sa stretol s kontaktnou osobou Druhej finančnej skupiny	269
Kedy upratovať	270

Úvod

... bytosť môže byť zmenená (diablom) k lepšiemu alebo k horšiemu, je potrebné byť vždy uzrozmeneý s tým, že je to možné urobiť len so zvolením božím a skutočne len jeho silou, že je to vždy prevedené za účelom nápravy či trestu, avšak Boh veľmi často dovoľuje diablom, aby konali, ako jeho pomocníci a služobníci, ale vždy je to len Boh, ktorý môže spôsobiť súženie, a len On sám môže uzdravovať, lebo ja vydávam na smrť a darujem život. A tak špatní anjeli môžu, a takto vykonávajú božiu vôľu...

Jakob Sprenger a Heinrich Kramer: Kladivo na čarodejnice, str. 49. (Levné knihy Kma, s.r.o., 2006, český preklad z latinského originálu z roku 1669. Prvé vydanie knihy bolo v roku 1486. Kniha sa vydávala po dobu 183 rokov, vyšlo 29 vydaní)

Táto knižka sa zaoberá jednou malou 100x vymyslenou epizódou človeka dvakrát rozumného v „Dobe šťastne vytunelovaných“. Doba šťastne vytunelovaných nastala až po štvrtohorách, po dobách ľadových, po dobe renesancie a osvietenstva. Nevie, či Doba šťastne vytunelovaných je v súlade s Darwinovou teóriou vývoja druhov alebo so zákonmi Tóry, Biblie, Hipís alebo Hip-Hopu. Proste nastala a nebola len výsledkom tektonických porúch, rozvoja informatiky, komunikácie, slobodných volieb ale aj výsledkom ľudského ducha, nášho ducha. Je možné, že Doba šťastne vytunelovaných je nevyhnutnou podmienkou na prevedenie Veľkého upratovania, s ktorým šťastne vytunelovaní budú vehementne súhlasiť, i napriek tomu, že o Veľkom upratovaní nebudú mať ani potuchy. A akú úlohu tam hrá Kladivo na komunistov? Tú istú ako hralo kedysi Kladivo na čarodejnice, - bolo krásnym príkladom vznešenej tuposti tej doby.

[10] Vytunelování

Jano prvýkrát na novom pracovisku

Keď duchovno ľudí klesne na úroveň koňa, tak ich môžete zapriaťnuť do pluhu a spokojne s nimi orať.
Interná príručka ATO 737/1983, čl. 21

Jano, ráno 17.5.2007, v krajine, ktorú som doteraz nevedel zistiť, kde sa nachádza.

Všetko začalo úplne nevinne, keď Jano, hlavný hrdina vymysleného príbehu, ráno 17. mája 2007 klikol na klávesnicu počítača Major-007 (počítač povíšili na Majora007 minulý týždeň). Po heslách a úvodných ceremóniách mu Major-007 zobrazil tabuľku počtu správ za poslednú noc. Správy boli rozdelené podľa dôležitosti do 3 kategórií. Na samom vrchu bola kategória A – t.j. najdôležitejšie správy - najvyšší stupeň utajenia, nižšie kategórie B a C s nižším stupňom utajenia a na spodku kolónka „Lokálna pošta“ bez utajenia.

„Aha – toto je už niečo iné, ako za posledných päť rokov“, povedal si pre seba, keď uvidel, že kolónka A obsahovala správu, a to nielen jednu, ale hneď tri. Vedel, že celé správy kategórie A by nemohol čítať na oddelení „Prvého ľudského stupňa selekcie správ“, kde pracoval ešte minulý týždeň. Ale pretože už dostal previerku B-1, mohol čítať celé správy kategórie A, čo bol jeho dávny sen. Oddelenie „Kategorizácie správ a ľudí do stupňov nebezpečnosti podľa zachytených správ“, kde teraz nastúpil, je niečo, čo ho vzrušovalo, veď mohol nahliadnuť do informácií, ktoré boli pre bežného smrteľníka zakázané a aj nebezpečné.¹

Zachytené správy boli zmesou odpočutých telefónov, faxov, mailov, obsahov počítačov napojených na internet, internetových správ, audio

¹ *Poznámka recenzenta: Jano Horný pracoval v súkromnej firme, ktorú si najala štátna bezpečnostná agentúra v rámci „MITLAMP: Military Industrial Technological Labor Academic Managerial Political Complex“ a „DARPA: Defense Advanced Research Projects Agency (DARPA) of the Department of Defense*
<http://www.zmag.org/znet/viewArticle/18285>.

a videozáznamov miliónov mikrofónov a kamier roztrúsených po celom svete a na orbite. Vedel, že všetky správy, ktoré dostane, sú už vyselektované dvoma stupňami automatických počítačových systémov a prvým ľudským stupňom, kde pracoval ešte minulý týždeň. Koľko ľudí pracuje na druhom ľudskom stupni selekcie, to nevedel. Asi veľa. Odpočúva sa a zaznamenáva prakticky všetko, i keď vraj zaznamenávať všetky údaje z internetu sa im stále nedarí, ale aj to sa vraj vyrieši. Skrátka, v odpočúvaní platí konečne demokracia.

Jano vedel, že správy v kolónke A nemusí otvoriť a tým nebude zodpovedný za prípadné nedorozumenie pri selekcii správy. Stačí, keď ich pošle nadriadenému oddeleniu. Samozrejme, keď ich otvorí, má možnosť zmeniť nebezpečný stupeň správy a autorov a môže sa sám rozhodnúť, či správa je tak dôležitá, že ju buď pošle, alebo nepošle nadriadenému oddeleniu, ktoré nikdy nevidel a ani nevie, kde vo svete sa nachádza, a už vôbec nie, komu patrí a komu slúži. Veľa vecí len tušil. Bol vlastne tuším, ako mnoho ďalších tušiteľov pracujúcich v službách trhovej demokracie, trhovo-totalitnej slobody alebo ľudských práv voľného trhu roztrúsených od Zabudnutej Lehoty až do sedemnásteho podzemného poschodia v protiatómovom bunkri ATO.²

Zvedavosť zvíťazila, a Jano otvoril prvú správu v kolónke A. Správa obsahovala zakódovanú hlavičku: registračné číslo správy, IP počítača, z ktorého bola správa získaná, územie, kde sa počítač nachádza a link, kde sa celá sprava nachádza. Ďalšie kolónky: adresa pisateľa správy, telefón, fax, bankové kontá, kreditne karty, morálne, politické charakteristiky, chorobopis, stupeň nebezpečnosti, hodnota IQ, stupeň vytunelovania mozgu, sexuálna orientácia, vzťah k mužom, ženám, zvieratám, bohu, vláde, demokracii, celebritám, bezdomovcom, vojnám, židom, komunistom, sledovanie televíznych programov určitej kategórie, navštevované webové stránky, obsah počítača, výpis z registra trestov, z registrov 'Who is Who', 'Who is MÚ', 'Who is MR' alebo z registrov N1 až N5 a ešte veľa ďalších kolóniek, ktoré boli

² *Poznámka recenzenta: ATO - Automatic Top Oligarchy. Major007 poznámka: ATO - Automatic Top Oligarchy, vo voľnom preklade, „Moderná otrokárska organizácia demokratického typu“, alebo v ešte voľnejšom preklade „Globálna, legálna teroristická organizácia demokratického typu, disponujúca absolútnou mocou“.*

prázdne. Ak bude správa závažná, Jano má právo spustiť systém dopĺňovania údajov. Link na celú správu slúžil pre Jana na overenie, či správa je závažná a môže potenciálne ohroziť bezpečnosť a stabilitu trhovej slobody a demokracie, t. j. stabilitu systému zavedeného ATO, kde šťastne vytunelovaní hrajú významnú úlohu. Celé správy sú tajné, nemajú k nim prístup nižšie oddelenia.

Jano po mnohoročnej práci v štátnej a súkromnej bezpečnostnej službe a päťročnej praxi v selekcii správ dostal previerku B-1, t.j. čítať aj plné správy kategórie A. Samozrejme, konkrétne identifikačné údaje ako mená osôb, ich adresy, adresa počítača alebo mesta, sú aj pre Jana stále zakódované. Keby mal Jano previerku A3, tak sa môže dozvedieť aj konkrétne identifikačné údaje.³

Prvá správa 051707A-01 bola stručná: „...*Bude to stáť smrť až troch miliárd ľudí...*“

Druhá správa 051707A-02 bola akýmsi pokračovaním prvej: „...*Ale to by sme museli zabiť miliardu a možno aj viac ľudí...*“
 „...*Samozrejme, prostriedky na to máme. Lenže aj Hatlani a Balabani môžu byť nebezpeční...*“

Tretia správa 051707A-03, mohla ale nemusela súvisieť s prvými dvoma, znela: „...*radikálne znížiť počet obyvateľov, my musíme použiť zbrane hromadného ničenia...*“.

Jano chcel správy kategórie A poslať ihneď nadriadenému oddeleniu na rozhodnutie, ale zacítil šancu ukázať, že na oddelenie nebol vybraný náhodne a svoju prácu si zastane, a bude tak dobrý, že za tri až päť rokov ho opäť povýšia. Vedel, že úplné správy v kolónke A majú na starosti počítače s hodnosťou kapitána. Uskladňujú ich a starajú sa, aby sa nedostali do nepovolaných rúk. Jano vedel, že jeho Major-007 s hodnosťou majora a počítače s hodnosťou kapitána

³ Major007 poznámka: „*V roku 2006 vláda USA vynaložila na špionáž a získavanie informácií doma a v zahraničí 60 mld dolárov. Z toho išlo 42 mld dolárov, okolo 70%, súkromným podnikateľom, ktorých počet prevýšil 17500, čo je počet pracovníkov CIA pracujúcich na plný úväzok. <http://www.zmag.org/znet/viewArticle/18285>; <http://www.tomdispatch.com/post/174959>.*“

a vyššími hodnotami sú napojené na internú počítačovú sieť, ktorá nemá žiadne spojenie s vonkajšou sieťou internetu.

Rozhodol sa, že si pozrie celú prvú správu A. Po kliknutí na link sa na obrazovke objavila informácia: „Čakajte na celú správu 051707A-01“. Po 2 minútach čakania počítač stručne oznámil, že správa sa v databáze nenachádza. Jano ostal prekvapený, cítil, že niečo nie je v poriadku. Predsa nie je možné, aby sa správa stratila z internej siete „malej inkvizície“, ako si oddelenie sám v duchu nazval. Rozhodol sa vyhľadať v databáze postupnosť desiatich znakov správy A-01. Výsledok bol rovnaký, v databáze sa nenachádza postupnosť znakov A-01. Nervózny Jano si rýchlo vyžiadal celé texty správ A-02 a A-03. Výsledok bol rovnaký. Správy sa nenachádzajú v databáze.

Čo sa stalo? Prvý deň v práci a hneď takýto problém. Vedel, že v krajnom prípade, keď nevie o správe rozhodnúť, môže požiadať o osobnú konzultáciu so zodpovedným vedúcim pracovníkom. Ale Janovi by pripadalo veľmi trápne, keby hneď prvý deň v práci si nevedel poradiť. Začal byť nervózny, ale nebol začiatočník. Niekoľkoročné skúsenosti v citlivej oblasti odpočívania, triedenia a kontroly tunelovania mozgov mu našepkávali, aby jednoducho poslal správu nadriadenému oddeleniu s textom, že celý text správy sa stratil a preto nevie rozhodnúť o ďalšom postupe. Zbavil by sa problému. Lenže Jano bol vo svojej 40-ke na vrchole tvorivých síl, nemal možnosť pestovať žiadny adrenalinový šport, a manželka v organizácii „Každý z ľudí na zemi je tiež človek“, synovia v antiglobalizačnom hnutí, mu dávali, podľa vlastného názoru, vyvážený pohľad na svet, i keď neveril v náboženstvo slobody nerovnovážnej stability a šťastia pre každého, tak ako si ho trhovo demokraticky vybojuje. Jano veril, že pracuje pre dobro ľudstva, je možné, že nie celého, a ak nie celého, tak aspoň pre dobro seba, rodiny a priateľov.

„Nebudem len kameňom zasadeným pevne a na dlhé veky v pyramídovej hre blahobytu, slobody a demokracie, držiac na svojich pleciach jej vrcholok.“ Rozhodol sa konať. Vedel, že počítač s hodnotou majora dostáva správy a komunikuje len s počítačmi s hodnotou kapitána, s ktorými pracoval posledných päť rokov. Zadal úlohu Majorovi-007, aby zistil, z ktorých počítačov na úrovni kapitána prišli správy A-01, A-02 a A-03. Odpoveď nenechala na seba dlho čakať. „Za posledných 48 hodín počítače s hodnotou kapitána neodoslali žiadnu správu kategórie A na počítač MAJOR-007.“

„No a týmto som skončil kariéru súkromného detektíva“, povedal si s úsmevom Jano a začal otvárať správy kategórie B a C. Sedem správ kategórie B a trinásť kategórie C bolo úplne štandardných aké posudzoval už na bývalom oddelení, len s tým rozdielom, že správ je teraz menej a sú už trikrát vyselektované.

Jano celé dopoludnie pracoval na správach kategórie B a C. Vyselektované správy boli zachytené od ľudí väčšinou podozrivo šíalených alebo podozrivo múdrych. Obe kategórie boli nebezpečné. Rýchlo vytriedil a spracoval správy B a C, lebo sa nevedel dočkať, kedy sa stretne na obede s Jurajom, kamarátom z detstva a starším kolegom z oddelenia prvej selekcie, s ktorým päť rokov selektovali 20-100 zachytených informácií denne.

Jano obeduje s Jurajom

Juraj už sedel v reštaurácii a s úsmevom ho vítal. „Vidím, že čím budeš bližšie k elite, tým budeš menej meškať. Uvidím ako to bude, keď k nej budeš ozaj patriť“.

„Dúfam, že to tak aj bude, a že tam budeme obaja.“ S úsmevom odpovedal Jano.

Juraj už mal objednané a pomaly rozkrajoval biftek na malé kúsky.

„Ty už vidíš svet lepšie vyselektovaný ako ja. Pochváľ sa, je lepší?“

Jano bez rozmýšľania: „Samozrejme, že je. Pomaly sa bude dať vyselektovať ideálny svet, alebo vyselektovať ľudí, ktorí ho budú vidieť ideálne. Ja teraz môžem nahliadnuť do duší ľudí extra triedy, buď extra čestných, extra záľudných alebo extra neľudských. Je to privilégium, čo má len málo ľudí.“

„Takže sledovanie a triedenie ľúbostných, homosexuálnych, mamonárskych záletov mienkotvorných ľudí ťa už nezaujímá. Je to dobre platené a človek sa baví celý deň.“

„Každé oddelenie má svoje čaro. I keď niektoré čará sú veľmi divné. Ale, čo si si to objednal? Nie je to prikorenené Čínskym ragú?“, pýta sa Jano.

Juraj spozornel. „Možno aj je, dnes nikto nevie, čo všetko sa skrýva pod exotickým názvom“.

Jano si objednal a chvíľku mlčky jedli.

„Vieš, koho sme dostali na oddelenia namiesto teba? Jaine sedí teraz za tvojim kapitánom. Už to nie je kapitán ale kapitánka. Málo počítačov má ženské meno.“

„Myslíš tú peknú Jaine z nášho sna č. 7? Háda Jano.

„Presne tú. Takže tvoj odchod už nikto neľutuje“.

„Možno si budeš môcť splniť svoj sen č. 7.“ Poznamenal Jano.

„Nezabúdaj, že je to náš spoločný sen“.

Počas dlhých rokov sa medzi Janom a Jurajom vytvoril vzťah dvoch spiklencov proti ostaným spiklencom sveta. Bol to o päť rokov starší Juraj, ktorý Jana zaučal o fungovaní pouličných detských gangov a vlásokoch dievčat z horného konca ulice a neskoršie o neúprosných zákonoch demokracie, slobody a práva na šťastie. Obaja pochádzali zo Zabudutej Lehoty. Kamarátili sa ako deti, mali veľa spoločných snov, až pokiaľ ich život nerozdelil na dlhých 20 rokov. Náhodou sa pred piatimi rokmi opäť stretli, ďaleko od Zabudutej Lehoty, ako spolupracovníci v súkromno-štátnej firme. Obaja vedeli, že pracujú v súkromnej organizácii, ktorú si najala vláda za veľké peniaze. Obaja vedeli, že ako oni zisťujú správanie ľudí, ktorí by mohli byť potenciálne nebezpeční pre systém, tak aj niekto iný to zisťuje o nich. Počas práce na oddelení sa dostali do zákulisia tunelovania mozgov a merali odozvy tunelovania. Pretože si ju chceli merať aj na sebe, potrebovali sa raz za čas stretnúť a prediskutovať si vlastné správanie. Často sa stretali len tak, vlastne len hrali, aby o tom nikto nevedel. Keď bolo stretnutie menej dôležité, tak sa priamo dohodli telefónom alebo na obede. Ale keď stretnutie malo byť dôležité a nechceli, aby o tom niekto vedel, tak si dohovorili buď cyklistické stretnutie na Drahách, alebo bežecké stretnutie na Pirt'ach, alebo na futbalovom štadióne 20 minút pred začiatkom zápasu. Stačilo pri obede prehodiť vetu, v ktorej bola korenitá prísada do jedla. Keď bola z Ázie, tak sa stretli na hrádzi, keď z Európy tak sa stretli ako džokingovia v parku a keď bola z Ameriky, tak sa stretli na futbale. Vlastne to bola len hra, ktorou si zaspomínali na spoločné detstvo a možno si ho chceli aspoň trochu pripomenúť.

Zmienka o čínskom ragú pri obede znamenala pre Juraja, že Jano by sa s ním rád stretol na hrádzi a prediskutoval niečo dôležité. Aj jeho zaujímalo, čo môže mať Jano dôležité, keď bol v práci vo významnom oddelení len jeden deň. Preto odpovedal, že „dnes nikto nevie...“. Znamenalo to, že dnes sa chce stretnúť na hrádzi.

Jano rád bicykloval a najradšej by celý život chodil len na bicykli, hlavne v lete, v tričku alebo bez trička a v krátkych nohaviciach, tak ako teraz. Cítil osobnú voľnosť pohybu v porovnaní s autom alebo lietadlom. Na bicykli, na hrádzi mohol sledovať ľudí, deti, vidieť im priamo do tváre, vychutnávať ich radosť zo života, prihovoriť sa im, byť súčasťou ich spoločného života. Toto sa mu nikdy nepodarilo keď išiel autom, lietadlom alebo autobusom. Ľudí, ktorých stretal v rýchlych autách, nemohol ani pozdraviť, nieto prehodiť s nimi pár slov a potešiť sa zo stretnutia.

„Vidím, že tvoja práca je zaujímavá od prvého dňa“, privítal ho Juraj, sediaci na lavičke, o ktorú mal opretý bicykel. „Zdá sa, že áno“, prikývol Jano a rozpovedal mu o strate celých správ kategórie A. Vedel, že všetko, čo robí v práci, má najvyšší stupeň utajenia, ale taktiež vedel, že Jurajovi ako spolu-spiklencovi môže dôverovať. Ich vzájomné spolupiklenectvo bolo vlastne ich spoločným koníčkom.

„Pekne začínaš, páči sa mi to. Asi pôjde o niečo tak významné, že ani ty nesmieš vedieť o čo ide“. Poznamenal Juraj a dodal: „Bolo by zaujímavé zistiť, od koho bola správa získaná. Uvidím, či sa dá vôbec o tom niečo zistiť. Môžem sa na to pozrieť“.

„Čo mám urobiť so správami?“, vážne sa spýtal Jano.

„Budeš ich musieť poslať nadriadenému oddeleniu s tým, že si nevedel rozhodnúť o ich význame, pretože si nemohol získať celé správy. Tým problém pre teba končí a takto to musia pochopiť aj nadriadení.“

„Čo keby som ich jednoducho zaradil do kategórie menej bezvýznamných a poslal do archívu?“

„Nie, to nemôžeš. Kapitáni posielajú vyselektované správy na tri rôzne miesta. Takže prinajmenšom okrem teba a teraz mňa, ešte aspoň dvaja ľudia vedia o správach. Je možné, že niekto z tých dvoch má moc vstúpiť do internej siete a vymazať celú správu a možno ju aj využil.“

„Vieš, kde kapitáni správy posielajú?“, so záujmom sa spýtal Jano.

„Neviem. To, že ich posielajú ešte na dve ďalšie miesta som sa dozvedel len náhodou, keď servismen pri servise systému odpojil niektoré prístupné kódy. Využil som to a dozvedel som sa aj veľa ďalších vecí.“

„Takže to necháme tak. Ved' nás to nepáli.“ Uzavrel Jano.

„Necháme to tak, ale vložil si mi ďalšieho chrobáka do hlavy. Už ich tam mám aspoň dvadsať. Bojím sa, že pomaly začnú vyliezať von.“

Zasadenie ATO pre maximálny zisk zo SV kvadrantu

A inkvizítor z Como nás informoval, že minulý rok, to je v roku 1485, prikázal upáliť 41 čarodejníc po tom, čo ich dal všade vyholiť.

A to bolo v burbijskom okrsku a grófstve, všeobecne nazvanom Wormserbad, v oblasti arcivojvodu rakúskeho smerom na Miláno.

Jakob Sprenger a Heinrich Kramer: Kladivo na čarodejnice, str. 534.
(Levné knihy Kma, s.r.o., 2006)

Prvá informácia, ktorú Jano našiel dnes ráno v počítači, bola o možnosti využitia nového programu, kde Major007 môže automaticky doplňovať z verejnej a tajnej databázy vysvetlivky k textu zachytených správ a vytvoriť ‚priateľskú‘ správu. Jano nový program ihneď vyskúšal na prvej správe kategórie A zo zasadania poradného výboru ATO pre maximálny zisk zo Severovýchodného kvadrantu.

Číta: Zasadanie tohto poradného výboru ATO pre maximálny zisk zo Severovýchodného kvadrantu má dlhodobú tradíciu. Už v dávnomveku pravidelne zasadala rada starších alebo najmocnejších, a riešili otázku maximálne zisku. V tej dobe, pretože ešte nevedeli čítať a nenesili obleky, tomu hovorili otázka maximálnej koristi. Vždy išlo o zlepšenie životnej úrovne a zaistenie blahobytu až do budúcej jari alebo aj dlhšie. Často sa dohodli, že zabijú mamuta a niekedy, že vyrabujú kmeň žijúci vo vedľajšom údolí. Dnes je doba úplne iná. Mamuty vyhynuli, vedľajšie kmene si urobili federácie alebo únie. Ale porady starších alebo najmocnejších, riešiace otázku maximálnej koristi, zotrvali.

Predsedaajúci zobral do ruky kladivo na komunistov, zdvihol ho a začal pragmaticky a stručne: „Dnes máme na porade len tri body. Prejdeme hneď k prvému bodu, kde budeme riešiť opodstatnenosť Lovcov štátnych ekonomík v súčasnej dobe pri tvorbe zisku pre ATO. Prosím zástupcu Lovcov ekonomík, pána J., aby sa ujal slova.“

J. bol tiež stručný. „Rozhodne, naša organizácia aj v dobe šťastne vytunelovaných, má svoju opodstatnenosť. Pripomínam, že pre šťastne vytunelovaných z našej demokracie stačí len demo, a to aj používame. Naša demokracia vznikla od slova demo. Nebudem vás zdržovať podrobnosťami našich projektov, z ktorých niektoré sa dostali na verejnosť a sú popísané v knihách Chomského, Bluma, Klein, Kortena, a ďalších, alebo v knihe jedného z lovcov ekonomík: ‘Johna Perkinsa, Confessions of an Economic Hit Man.’ Doplňujúce údaje je možné získať priamo z jeho knihy alebo na internetových stránkach. Už to nie je tajomstvo, aj z toho dôvodu, že máme účinnejšie nástroje. Takže doplňujúce údaje sú na:

http://www.democracynow.org/2004/11/9/confessions_of_an_economic_hit_man. Stručne. Naše niekoľkostoročné metódy lovcov štátnych ekonomík sú stále efektívne. V súčasnom svetovom systéme globálneho moderného otroctva (motroctva) pri love ekonomík využívame najmä totalitnú trhovú demokraciu na splnenie našich cieľov. Podotýkam, že je to zatiaľ najlacnejšia metóda a spôsobuje najmenej obetí v porovnaní s násilnými metódami, ktoré sa pri love ekonomík používali v minulosti. Takže stručne: Uzatvárame kontrakty, aby sme zadĺžili čo najviac štátov. Dávame im toľko úverov, aby to nemohli splatiť. Jedna z podmienok pôžičky spravidla je, že musia 90% pôžičky investovať do zákaziek ATO. Takto sme budovali a budujeme impérium ATO. Takto kontrolujeme väčšinu surovínových zdrojov a ekonomických objednávok. Budem citovať niektoré pasáže z:

<http://www.zvedavec.org/komentare/2007/09/2249-zpoved-lovce-ekonomik.htm>

V interview s Amy Goodman na rádiu Democracy Now, Perkins hovorí: „Naše práce byla vybudovat americké impérium. To znamená získať pro naše korporace co nejvíce zakázek a pro naši vládu co nejvíce surovínových zdrojů... A to se nám s velice malou vojenskou pomocí, během studené války, podařilo.“

Do diskusie sa prihlásil pán Zvedavý, ktorý je zvedavý. Možno je zo Zvedavca.: „Mne sa zdá, že vaše metódy sú podobné ako metódy výpalníkov.“

„Nie je to pravda, presnejšie, nie je to celá pravda. Naše metódy zahrňujú aj štandardné výpalnícke postupy, ale sú účinnejšie, lebo zahrňujú aj demokraciu, voľný trh a slobodu slova, a tým sú legalizované. A tí, ktorí ich nechceli legalizovať, pocítili naše B-X1 už

na vlastnej koži.“ Odpovedá zástupca Lovcov ekonomík a pokračuje: „Stručne: Demokracia, voľný trh a slobodu slova sú oveľa účinnejšie metódy lovcov ekonomík ako všetky vojny dokopy.“

Pán Zvedavý je stále zvedavý. „Čo keď niekto poruší demokraciu a vy nebudete môcť uplatniť vaše metódy?“

„Áno, lovcovi ekonomík sa nedarí v niektorých totalitných režimoch a najhoršie to bolo v komunistických, tam sme nemali šancu. Vtedy príde na rad účinný nástroj „jackals“, podľa ktorého je potrebné v krajine vyprovokovať revolúciu a zmenu režimu a nastoliť demokraciu. Keď ani to nefunguje, prídu na rad atentáty. A keď všetko zlyhá, tak sa použijú vojenské sily na oslobodenie ekonomického bohatstva od akejkoľvek diktatúry alebo komunistickej totality.⁴

Pre naše metódy má zásadný význam to, že všetky prevádzkové náklady pri love ekonomík idú z peňazí daňových poplatníkov. ATO to nestojí ani korunu. Dokonca aj 600 miliardové náklady na ulovenie druhých najväčších zásob ropy v Iraku idú z vreciek daňových poplatníkov v USA a motrokov z celej planéty.“

Predsedaajúci má otázku: „Čo keď protivník bude mať dostatočný kapitál a začne využívať zásady demokracie proti nám, napríklad skúpi naše lúpežnícke fólio?“

„Áno, je to nebezpečné, na toto prišli už aj komunisti v Číne. Chcú nás poraziť našimi zbraňami a preto za chodu modifikujeme zákony demokracie, aby sa tak nestalo. V budúcnosti to chceme riešiť tak, že každého, kto skúpi väčšie množstvo nášho ATO-fólia sa budeme snažiť automaticky prijať za člena ATO. Samozrejme, pokiaľ si nevytvoria vlastnú organizáciu, napríklad KATO.“

Predsedaajúci: „Nebolo by lepšie zrušiť demokraciu?“

„Nie. Demokracia súkromného kapitálu nám zaručuje už niekoľko desaťročí, ak nie storočí, efektívne zvýšiť príjmy. Dokonca dnes rozdiely medzi chudobnými a bohatými sú väčšie ako počas vrcholu kolonializmu. Vypracovali sme účinnejší systém vykorisťovania ako

⁴ Major007 spresnenie: *Seriózní študenti histórie, ktorí sa zaujímajú o chronológiu lovu ekonomík s použitím CIA v 22 štátoch a zoznam 56 suverénnych krajín, ktoré boli napadnuté prezidentmi USA po 2. Svetovej vojne ich nájdú na:*

www.thirdworldtraveler.com/Blum/KillingHope_page.html, a www.killinghope.org/

vypracovala svetová šľachta počas kolonializmu, a toho by sme sa mali vzdať? Nie, našej demokracie, nášho voľného trhu a našej slobody slova sa nesmieme vzdať, musíme sa demokraticky zbaviť konkurencie, najjednoduchšie tým, že ju demokraticky podriadime nám, alebo s ňou splynieme a spolu budeme riešiť globálne problémy.“⁵

Predsedajúci: „Myslíte Veľké upratovanie?“

„Áno. Musíme si uvedomiť, že Veľké upratovanie je vyšším štádiom demokracie. Prevedú ho demokraticky zvolení lídri veľkých demokratických štátov. Pri Veľkom upratovaní neporušíme ani jednu zásadu demokracie, podobne ako sme ju neporušili asi v päťdesiatich vojenských agresióch do suverénnych štátov. Je to tak, nikto z demokratických krajín sa neozval proti. Samozrejme, totalitní komunisti a niektorí naivní humanisti budú šomrať, ale to nám neublíži. Zatiaľ sa nás to ani nedotklo.“

„Nie je ATO príliš drahá?“ Pýta sa asi majetkový humanista.

„Čo tým myslíte, drahá?“

„Napríklad koľko spotrebuje denne člen ATO oproti nečlenovi ATO?“⁶

„Presné údaje neviem, ale pomer musí byť väčší ako 10:1.“

„Nie je to veľa, že 10 ľudí musí robiť na jedného?“

„Nie je to vôbec veľa. Zoberte si Egypt v dobách faraónov. Vtedy bol pomer možno 1000:1, alebo možno aj viac, a akú stabilnú civilizáciu vytvorili. Okrem toho, nie je to pravda, že 10 ľudí robí na jedného. Pravda je, že 10 ľudí a jeden sú vo voľnom trhovom vzťahu a podstatné

⁵ Major007 poznámka: Podľa niektorých „New World Order“ - Nový svetový poriadok je pokus medzinárodnej elity globálne monopolizovať politický a ekonomický život. Zahrňuje aj redukciu preľudnenia. Richard Wilcox <wilcoxb@ybb.ne.jp> http://onlinejournal.com/artman/publish/printer_2535.shtml

⁶ Major007 poznámka: Priemerný Americký vojak v Iraku a v Afganistane spotrebuje 60 litrov benzínu alebo nafty denne. Spolu, zahrňujúc aj vojnové lode v Perzskom zálive, je to 13 miliónov litrov denne. Za rok je to 4,8 miliárd litrov, čo je viac ako spotrebuje 150 miliónový Bangladéž. Podľa správy LMI Government Consulting (<http://www.lmi.org/>) z apríla 2007, Pentagón môže spotrebovať denne až 340000 barelov nafty a benzínu, čo je viac ako spotreba Švédska alebo Švajčiarska. Michael T. Klare: <http://www.zmag.org/content/showarticle.cfm?ItemID=13086>

je, že v tomto vzťahu sú slobodne, demokraticky. I keď pravda je, že iné na výber nemajú. Je to náš druh slobody. Rozhodne sa majú oveľa lepšie ako vo faraónovom Egypte.“

„Aspoň že nemusíme stavať pyramídy“. Pripomenie humanista.

„Ale stavíme, aj veľké. Väčšinou malé, ale za to veľmi veľa. Módne topánky sú naša malá pyramída. Miliardové finančné obraty v športe, reklame alebo v zbrojení sú našimi veľkými pyramídami. Moderní otroci na to všetko robia, na naše pyramídy. Výroba luxusných výrobkov v malom, alebo dokonca v jednej sérii, to sú naše malé pyramídy. Či sú dokopy väčšie, ako mali faraóni, to neviem. Len viem, že mnohých to všetko stojí kopu driny.“⁷

Predseda júci, aby si zobral slovo, zdvihol kladivo na komunistov a oznámil ďalší bod programu. „Prejdeme k druhému bodu našej porady. Myslím si, že Lovcov štátnych ekonomík sme už vyriešili a v druhom bode budeme riešiť opodstatnenosť ‚Lovcov mentálneho zdravia‘ v súčasnej dobe pri tvorbe zisku pre ATO. Prosím zástupcu Lovcov mentálneho zdravia, M.T. aby sa ujal slova.“

M.T. začal suverénne: „Väčšina z vás si myslí, že Lovci ekonomík majú najväčšiu zásluhu na tom, že pri trhaní koristi si ulovíme najväčší podiel. Majú, ale je to väčšinou len krátkodobé riešenie, na niekoľko desiatok, maximálne 50 rokov. Pre zabezpečenie si dlhodobých a stabilných príjmov pre ATO bez použitia zbraní hromadného ničenia a s použitím len zbraní demokratického ničenia, je potrebné uloviť mentálne mozgové pochody ľudí oslobodených národov. Zmenili sme priority.“⁸ Musíme vychovať novú generáciu ľudí, ktorej mentálny

⁷Major007 poznámka: Podľa správy OSN: HDR 2003, str. 39: 1% najbohatších má príjem ako 57% najchudobnejších. 25 miliónov najbohatších Američanov má príjem skoro ako 2 miliardy najchudobnejších. <http://www.globalissues.org/article/4/poverty-around-the-world>.

⁸Počet pracovníkov vedy a techniky na Slovensku počas komunistického zázraku stúpol z 3218 v roku 1948 na 64944 v roku 1988. Po prevrate začal klesať a v roku 2006 ich bolo už len 23120. Za rovnaké obdobie stúpol počet prostitútok demokratického typu z 243 na 14824. V súčasnosti (rok 2008) rozpočet SAV je zhruba 2 mld Sk, za socializmu v súčasných cenách bol okolo 7 mld Sk. Pretože HDP Slovenska v stálych cenách je teraz už o viac ako 40% vyššie ako za

rozsah záujmov a celkového myslenia nepresiahne hranicu, ktorú určíme my.⁹ Preto v oslobodených krajinách ovládame všetky mienkotvorné médiá. Informácie, ktoré dostávajú, sú výsledkom vedeckých projektov našich najlepších ústavov a sú už účinne zavedené v praxi.¹⁰ Najnovšie výskumy mozgu narkomanov ukazujú, že drogy fyzicky menia mozog, menia proteíny v mozgu. Tým sa človek stáva iným človekom. Pretože ľudský mozog si vie vyrobiť drogy aj endogénne pri niektorých fyzických alebo psychických činnostiach, predpokladáme, že aj tieto drogy fyzicky menia mozog a tým aj chovanie a rozmyšľanie človeka. Toto sa snažíme využiť pri výchove mladej generácie. Preto produkujeme veľa programov pre mladých, ako napríklad erotic-song klipy. Dokonca sme vytvorili niekoľko globálnych TV kanálov s jediným cieľom, pôsobiť na vývoj mozgu mladých ľudí, vychovať globálneho človeka na náš obraz.¹¹ Čo sa týka občanov stredného a staršieho veku, tu je potrebné pokračovať a stále dávať veľký mediálny priestor lapotinkošom každého druhu.

V krajinách, kde sme uložili mentálne zdravie väčšiny občanov, nemáme problémy s platením kolonizačnej dávky. Dokonca, občania

socializmu, adekvátne rozpočet SAV by mal byť okolo 10 mld Sk. T.j. 5x vyšší ako je v súčasnosti. Bohužiaľ je 5x nižší ako za socializmu. Ale, aby sa to vyrovnalo, teraz sa udeľuje vedcom 5x viac medailí ako za socializmu a máme 5x viac vedeckých centier exelentnosti ako za socializmu.

⁹ Major007 poznámka: *Dôkazy ulovenia mentálneho zdravia občanov Slovenska udávajú: Štatistická ročenka SR, Eurostat, HDR OSN a denné správy v médiách, kde od začiatku pôsobenia lovcov mentálneho zdravia na Slovensku po roku 1989 významne stúpol počet vrážd, násilných trestných činov, narkomanov, stratených detí a predaných osôb. Odrážalo sa to na produkcii umenia a kultúry. Lovci mentálneho zdravia na Slovensku dostali za zásluhy už 3-krát putovnú zástavu 'Pravda víťazí' (Pôvodný názov putovnej zástavy bol 'Morálni retardáti dopredu').*

¹⁰ Major007 poznámka: *„Súkromné médiá sú nervovým systémom kapitalistickej demokracie a moderného otroctva.*

¹¹ Major007 poznámka: *Vysokoškolskí profesori na Slovensku sa sťažujú, že súčasní študenti, ktorí prichádzajú na vysoké školy vedia menej ako pred 15 rokmi.*

bez mentálneho zdravia si ani neuvedomujú, že platia dennú kolonizačnú dávku. Nikdy si neuvedomia, že naša pomoc, ktorú im verejne dávame, a ktorú ospevujú naše médiá, je len zlomkom kolonizačnej dávky, ktorú od nich dostávame my.¹² Ja len zopakujem, čo všetci viete, že pri výchove novej generácie, ktorej potrebujeme uloviť mentálne zdravie, je nevyhnutné, aby napríklad prezentácia a oslava morálne úchylných (MÚ), retardátov a vytunelovaných k ostatným vo vybraných masmédiách, neklesla pod hodnotu 2:1. Na obálkach populárnych časopisov nesmie klesnúť pod hodnotu 4:1. A už ani neklesne, lebo ľudia si ich žiadajú. A to je náš úspech. Počet vražd vo vybraných kultúrnych programoch, filmoch, alebo v seriáloch musí byť aspoň jedna vražda za 24 minút, jeden násilný čin každých 12 minút, prezentácia morálne úchylného každých 9 minút a retardáta každých 17 minút. Všetci si pamätáme, že sme pri oslobodzovaní sľúbili slobodu porobeným národom, čo sme aj dodržali, každý morálne úchylný, každý morálny retardát, ktorý na to má, a keď nemá, tak ho podporíme, môže loviť mentálne zdravie, demokraticky a trhovo.“

Lovec mentálneho zdravia sa odmlčal a pokračoval vážnejšie. „Ale máme aj problémy. Bohužiaľ, dve veľké krajiny, kde sa porušujú ľudské práva a demokracia, Čína a Rusko, a zopár ďalších totalitných krajín v ose zla vyhnali našich lovcov mentálneho zdravia a už vidíme aj negatívne výsledky. Tieto krajiny silnejú ekonomicky, vojensky a čoho sa najviac bojíme, aj mentálne. V súčasnosti nevieme, ako z ich občanov urobiť len šťastné, mentálne vytunelované stádo. Problém je potrebné

¹² *Major007 poznámka: Napríklad na Slovensku médiá zabezpečujú, že šťastne vytunelovaný nesmie vedieť pravdu o pomoci Slovensku z Európskej únie. Nesmú vedieť, koľko Slovensko platí ročne do rozpočtu EÚ, a koľko k tomu pridáva vo forme kolonizačnej dávky. Médiá ospevujú len peniaze, ktoré Slovensko dostane z EÚ, aj to len po veľkom úsilí a vynaložení množstva práce na projekty a administratívu. Dokonca, médiá Slovenské peniaze v EÚ, z ktorých časť príde vo forme fondov na Slovensko, volajú Európske peniaze. Tieto európske peniazetvoria menej ako 5% z peňazí, ktoré ročne dávame EÚ vo forme kolonizačnej dávky a členského poplatku. Napríklad všetky dotácie do poľnohospodárstva zo všetkých fondov nepredstavujú ani 50% dotácií, ktoré poľnohospodárstvo dostávalo počas komunistického zázraku.*

riešiť. Musíme akútne nájsť spôsob ako uloviť ich mentálne rozhodovanie a mentálne zdravie, lebo v krátkom čase budú mať dostatok zdrojov, aj mentálnych, aby oni ulovili naše mentálne zdravie.“ Lovec sa opäť odmlčal a ticho sa spýtal sám seba. „Máme ho vôbec?“¹³

Predsedajúci to využil a rýchlo sa ujal slova. „Prejdeme k poslednému bodu, ktorý má názov ‘Nové trendy na dosiahnutie maximálneho zisku’. Preberieme len najnovšie tri: recykláciu, šokovú terapiu a finančnú krízu. Prosím hovorca prvej témy ‘Office of the Coordinator for Reconstruction and Stabilization’¹⁴, aby stručne objasnil cieľ tejto demokratickej inštitúcie.”

Pán Carlos Recyklátor začal rýchlo a bez papierov. “Asi ste si všimli, že žijeme v dobe, keď sa nedajú objavovať nové územia, alebo získavať nové kolónie. Všetky územia sú už objavené a kolonizované. Preto bolo potrebné vymyslieť ďalší a nový systém na tvorbu zisku. Môžeme sa pochváliť, že 5.8.2004 sme vytvorili úrad Koordinátora pre rekonštrukciu a stabilizáciu, ktorý má napláňovať rekonštrukciu a stabilizáciu v krajinách ‘po konflikte’, ktoré v súčasnosti ešte nie sú v ‘konflikte’. Vypracovali sme zoznam 25 krajín, ktoré sa môžu dostať do konfliktu a budú potrebovať rekonštrukciu a stabilizáciu. Princíp je jednoduchý: „Aby sme krajine mohli predať výrobky potrebné na

¹³Major007 poznámka: *Profesionálne do toho prispeli aj pôvodné nasledovné štúdie: Už začiatkom roku 1950 CIA robila tajne pokusy ako ovplyvňovať vedomie ľudí pomocou halucinačných drog v USA a v Kanade. Ľudia, na ktorých to skúšali, o tom nevedeli. Bol to projekt BLUEBIRD, ktorý bol v roku 1953 premenovaný na MKULTRA a zastavený v roku 1964. V roku 1973 riaditeľ CIA Richard Helms nariadil zničenie všetkých záznamov o projekte MKULTRA.*

Pozri Bluebird od Colin A. Ross, MD; Mind Controllers od Dr. Armen Victorian; an A Nation Betrayed od Carol Rutz. <http://www.mindcontrolforums.com/history-of-human-experimentation.htm>; Projekt MOCKINGBIRD, pozri: <http://www.huppi.com/kangaroo/CIAtimeline.html>; <http://www.countercurrents.org/janson060707.htm>).

¹⁴*On August 5, 2004, the White House created the Office of the Coordinator for Reconstruction and Stabilization, headed by former US Ambassador to Ukraine Carlos Pascual.*

obnovu infraštruktúry, makroštruktúry a živoštruktúry, musíme im ich mikroštruktúru, makroštruktúru a živoštruktúru najskôr zničiť. Takto sme to testovali po 2. Svetovej vojne asi v 30 krajinách a v súčasnosti ideme naostro v Iraku. V podstate je to recyklácia mikroštruktúry, makroštruktúry a živoštruktúry, ktorá prináša opakovane stabilný zisk z obratu.“¹⁵

Do diskusie sa prihlásil zástupca dodávateľov mikroštruktúry: „Mohli by ste mi povedať mená 25 krajín, ktoré sú určené na recykláciu?“

„Nie, táto informácia je len pre členov ATO s previerkou A1.“

Ďalšia otázka od zástupcu makroštruktúry: „Prečo ste vybrali len 25 krajín?“

„25 krajín je len zahrievacie kolo,“ odpovedal hovorca a pokračuje, „paralelne sa plánujú recyklovať 1 až 3 krajiny, podľa počtu obyvateľov. Ako som už povedal, v Iraku ideme naostro, zatiaľ čo v Afganistane a Palestíne skúšame len prvú časť recyklácie.“

Do diskusie rýchlo vkročil predseda, uvedomil si, že zachvíľu bude obed a majú ešte prediskutovať dvoch hovorcov: „Budeme pokračovať významom šokovej terapie v demokracii. Prosím zástupcu šokovej doktríny.“

Zástupca začal s úsmevom a záhadným vtípom, čo bol pre niektorých, ktorí ho poznali, šok. „Dúfam, že to, čo prednesiem, vám nespôsobí šok. I keď aj vy môžete byť cieľom šokovej terapie, ale zatiaľ ste len v poradí.“ Zástupca po chvíli pokračoval. „My tvrdíme podobne ako Naomi Klein, že najväčšie porušovanie ľudských práv, sadistické prejavy, zabíjanie a mučenie mnohými nedemokratickými režimami mali jeden cieľ: terorizovať spoločnosť, dostať ju do šoku, aby sa pripravila vhodná pôda na zavedenie radikálnych reforiem voľného trhu.“¹⁶

¹⁵ Major007 poznámka: *Detaily sú na:*

<http://www.state.gov/r/pa/prs/ps/2005/58065.htm>

<http://www.thenation.com/doc/20050502/klein>

¹⁶ Major007 poznámka: *Naomi Klein: The Shock Doctrine: The Rise of Disaster Capitalism.*

http://www.democracynow.org/2007/9/17/the_shock_doctrine_naomi_klein_on

Šokovú doktrínu vymysleli a používali v minulosti veľkí dobyvatelia, despotickej vládcovia alebo šéfovia veľkých mafii ako Kortež, Alexander Veľký, Hitler. Šibenice boli vždy na námestiach a vzbúrených otrokov ukrižovali vedľa hlavnej cesty. Šokovú terapiu 20. storočia ako súčasť demokracie za účelom totálneho vykorisťovania rozpracoval ekonóm Milton Friedman, za čo mu bola udelená aj Nobelova cena. Milton Friedman povedal: „Len kríza vyprodukuje reálnu zmenu“. V dobe krízy sa spoločnosť chytí myšlienky, ktorá je poruke. Ako dokumentuje Naomi Klein, čím väčšia katastrofa, tým väčší zisk pre nadnárodné korporácie, t.j. pre ATO. Citujem z jej práce: „CIA na základe výskumov ešte z 50-tich rokov zistila, že keď vážna podrobíme šoku, extrémnemu mentálnemu poníženiu a fyzickému teroru, tak z dospelého sa stane dieťa a môžete s ním robiť čo chcete, ako s dieťaťom. Na základe toho v rokoch 1963 a 1983 vytvorila manuály, podľa ktorých postupovali napríklad aj vo väzniciach Abu Ghraib v Iraku, na Quantanamo Bay a všade inde.“^{17, 18}

¹⁷ *Major007 poznámka: Aspoň jeden príklad šokovej terapie zo súčasnej vojny v Iraku, ako ju popisuje americký vojak Aaron Glantz. „...Tento zadržaný Iračan bol už vyzlečený, mal len trenírky, ruky zviazané vzadu a na hlave mal pieskové vreco, takže som mu nevidel do tváre. Stál, bol obrátený k stene, ktorej sa dotýkal nosom. Mojou prácou bolo zobrať skladáciu kovovú stoličku a tresknúť ju o stenu hneď vedľa hlavy zadržaného, zakaždým, keď môj kolega seržant zareval na neho opäť a opäť tú istú otázku. Bolo jedno čo zadržaný odpovedal, my sme našu činnosť opakovali dovtedy, pokiaľ sme sa neunavili. Mal som aj za úlohu dohliadať, aby zadržaný stále stál. Ale tento mal niečo s nohou a po čase spadol na zem. Na rozkaz seržanta som ho zdvihol a oprel o stenu. Ale počas procedúry zadržaný padal a ja som ho zdvíhal, až to seržanta nahnevalo a treskol zadržaného párkrát o stenu a potom odišiel. Zadržaný spadol na zem a spod vreca začala vytekať krv... <http://www.informationclearinghouse.info/article21055.htm>. Aaron Glantz je autorom dvoch vychádzajúcich kníh o Iraku: *The War Comes Home: Washington's Battle Against America's Veterans* (UC Press) a *Winter Soldier: Iraq and Afghanistan* (Haymarket). Edituje aj webovú stránku: WarComesHome.org.*

¹⁸ *Tentoraz sa Major007 spýtal Jana: „Prečo mi nedáš otázku: kto, čo, prečo a začo vyrába týchto retardátov?“ Ale Jano mu takéto otázky*

„Friedmanova Čikácka škola zistila, že šoková terapia, podobne ako na jednotlivca, účinkuje aj na spoločnosť. Friedman aplikoval šokovú terapiu na ekonomiku sveta, aby si ATO zaistila väčšie zisky, ešte väčšiu ekonomickú a politickú moc, v čom mu CIA úspešne pomáhala. Chcel presadiť, aby štát nezasahoval a nereguloval voľný trh, ale aby voľný trh, ktorý ovládala ATO, reguloval a ovládal štát. Takáto koncepcia voľného trhu v praxi prinášala nezamestnanosť a väčšie vykorisťovanie.¹⁹ Ľudia s tým nesúhlasili, búrili sa a štrajkovali. Preto Friedman a jeho Čikácka škola zaviedli šokovú doktrínu, vystavili celú spoločnosť šoku.²⁰ Počas týchto šokov spoločnosť nevedela správne zareagovať a prijala mnohé zásady voľného trhu a obmedzených zásahov štátu do ekonomiky a biznisu. Vymenujem aspoň niektoré masakre, ktoré boli súčasťou šokovej doktríny: Pinočetove masakry boli prvé ostré laboratórium ekonómov Čikáckej školy na spoločnosť v Čile, kolaps Sovietskeho zväzu a celého východného socialistického bloku, zničenie WTC 9/11, Quantanamo bay, vojna v Afganistane a v Iraku.²¹

nedal. Poznámka recenzenta: Jano takéto otázky nedáva odvtedy, odkedy sa zoznámil so šokovou doktrínou, praktickým produktom globálnej kapitalistickej trhovej slobody, trhovej humanity, trhovej civilizácie a trhovej demokracie.

¹⁹ *Poznámka Che: Ani Šiesta kniha Mojžišova nepredpokladá, že by sa zvýšil vykorisťovateľský stupeň až tak, že na jeho podporu bude potrebné páliť bosork ako v stredoveku.*

²⁰ *Poznámka recenzenta: Je to tá naša známa šoková terapia, ktorá sa uplatnila aj v bývalom socialistickom bloku. Druhý stupeň šokovej terapie je šťastné tunelovanie mozgov.*

²¹ *Major007 poznámka: V roku 2003 koalíčné sily vedené USA vojensky napadli Irak, aby odstránili totalitu a nastolili demokraciu. Tento akt agresie bol podľa Rezolúcie Bezpečnostnej rady OSN č. 1546 (2004) ilegálny, bola to okupácia. Jasne sa to hovorí v rezolúcii, citujem: „Bezpečnostná rada víta novú fázu transformácie v Iraku, kde vládne demokraticky zvolená vláda a teší sa, že sa skončí **okupácia**... 2. Víta, že 30.6.2004 skončí **okupácia** a Koaličná dočasná úradnícka vláda prestane existovať, a že Irak si znovu získa plnú suverenitu...“ Potvrdil to aj Generálny tajomník OSN Kofi Annan v interview (BBC news, 6.9.2004), ktorý na otázku, či vojská invázia do Iraku bolo ilegálna,*

odpovedal, že áno, a potvrdila to aj BR OSN. Ďalej predkladám pôvodný text v angličtine: In 2003, coalition forces invited Iraq to remove their “totality and establish democracy”. They even claimed many other reasons. The fact is that the military intervention was illegal. The UN Security Council resolution 1546 (2004) reads: “The Security Council, welcoming the beginning of a new phase in Iraq’s transition to a democratically elected government, and looking forward to the end of the occupation”... “2. Welcomes that, also by 30 June 2004, the occupation will end and the Coalition Provisional Authority will cease to exist, and that Iraq will reassert its full sovereignty;”. The resolution clearly says that it was occupation in Iraq, not liberation. The UN Secretary General, Kofi Annan (BBC news, Sept 6, 2004) believes the American-led invasion of Iraq last year was illegal. He said it directly in the interview:

Q: So you don't think there was legal authority for the war?

A: I have stated clearly that it was not in conformity with the Security Council - with the UN Charter.

Q: It was illegal?

A: Yes, if you wish.

Q: It was illegal?

A: Yes, I have indicated it is not in conformity with the UN Charter, from our point of view and from the Charter point of view it was illegal (K.O.: Crimes of Democracy versus Crimes of Communism). Major007 dodatok. To znamená, že každý, kto poslal vojakov do Iraku sa dopustil zločinu a mal by byť súdený v Norimbergu ako vojnový zločinec.

Poznámka kaskadéra Che: V súčasnosti sa žiadny demokraticky zvolený štátnik (okrem z osy zla) alebo žiadny nositeľ Nobelovej ceny za mier (možno až na výnimky, o ktorých nevieme) neopovázži obviňovať zo zločinov proti ľudskosti organizátorov vojny v Iraku, koncentračného tábora na Quantanamo bay alebo z vraždenia v Iraku, v Afganistane alebo v Palestíne, podobne ako sa neopovázži štátnici obviňovať nacistov na Hitlerom okupovaných územiach počas Druhej svetovej vojny, alebo ktokoľvek kresťanskú inkvizíciu za pálenie bosoriek v stredoveku. Žijeme v rovnakej totalite ako žili ľudia počas Druhej svetovej vojny na okupovanom území nacistami. V

Výsledkom týchto katastrofických udalostí, a tým navodených reforiem, boli a sú extrémne zisky pre veľké korporácie. Dokonca prinášajú zisk aj z kultúry, armády a z vojny. Terorizovanie spoločnosti a dostanie ju do šoku bol základ pre reformy super voľného trhu. Milton Friedman, Friedrich von Hayek, ich spolu-študenti a žiaci, napríklad Donald Rumsfeld a George Shultz patrili do 'Chicago School of Economics.' Boli nástrojom Wall Street pri dobýjaní ekonomík sveta.²²

Hovorca sa nachvíľu odmlčal, ale to stačilo, aby sa niekto spýtal, "Prečo sa Friedmanove reformy skúšali najskôr v latinskoamerických krajinách?"

"Pretože už v 50-tych rokoch 20. storočia tam mali vplyv domáci ružoví ekonómovia, ktorí presadzovali silnejšiu ruku štátu. Samozrejme za takých podmienok ATO nemohla tieto krajiny drancovať až na doraz. Preto Čikácka škola presadzovala voľný trh bez zásahu štátu v praxi. Škola dala plné štipendiá pre študentov z týchto krajín, aby študovali ekonomiu v Čikágu a neskoršie, keď sa vrátili späť, pomáhali presadiť voľný trh doma."

Prihlásil sa uhladený humanista: "Myslím si, že nie je vhodné pre verejnosť, keď v TV ukazujú, ako naši žoldnieri mučia a ponížujú nám nepohodlné osoby, ktoré vyšli z radu. To my takúto medializáciu nevieme ustrážiť? Malo by sa zakázať ukazovať fotografie šokovej terapie z väznic v Iraku alebo na Quantanamo bay. Malo by sa zariadiť, aby sa o takých veciach spoločnosť nedozvedela."

Hovorca odpovedá jasne. "Vedeli by sme to samozrejme ustrážiť, keby sme chceli. V týchto prípadoch, v rámci šokovej terapie je ale potrebné, aby sa verejnosť dozvedela, že toto čaká každého, keď vystúpi z radu. A zaberá to. Je to to isté, ako keď vodca mafie z južného konca dá zastrelieť za nejaký priestupok mafiána zo severného konca. Zastreleného je potrebné verejne vystaviť aj z označením, že bol zabitý mafiou z južného konca. Ináč to nemá význam. Podobne by sme aj my mohli mať všetky nepohodlné osoby v tajných väzniciach. Nemalo by to význam. Tento cieľ má aj vyhlásenie bývalého ministra Čejného, ktorý

súčasnosti sa tomu hovorí krycími názvami ako demokracia, sloboda a sloboda slova.

²² *Poznámka Che: Dobýjanie ekonomík sveta, ovládnutie majetky sveta skupinou ATO má v súčasnosti (10.1.2009) krycí názov ,Svetová finančná kríza'.*

verejne oznámil, že mučenie ľudí, ktorí neboli za nič odsúdení, je správne.²³ Aj to je súčasťou šokovej terapie, nielen mučenie, ale aj takéto vyhlásenie. Dokazuje to silu, moc a beztrastnosť, ktorej sa musia báť. A ako ukazujú prehlásenia významných politických lídrov sveta, aj sa boja.” Hovorca sa odmlčal, ale potom si spomenul. ”A aby som nezabudol, uist'ujem vás, že skutočnosti, o ktorých spoločnosť nemá mať ani potuchy, ani nemá.”

“Nebojíte sa, že by nás mohli za naše šokovo-demokratické praktiky odsúdiť na medzinárodnom súde?” Pýta sa pomýlený humanista. “Nebojíme, predsa medzinárodné súdy organizujeme my. A čo sa týka medzinárodného súdu ICC v New Yorku, tam nie sme členmi, takže na nás nemajú.”²⁴

²³ Major007 poznámka: V rozhovore zástupca prezidenta USA Dick Cheney potvrdil, že súhlasí s mučením väzňov vo väzniciach (ktorých väčšinou držia bez súdu a odsúdenia). Pripájam anglickú verziu intervia: „The following is a transcript from ABC News' Jonathan Karl's exclusive interview with Vice President Dick Cheney on Dec. 15, 2008 in the Executive Office Building.

<http://abcnews.go.com/Politics/Story?id=6464697&page=1>

.... **KARL:** Did you authorize the tactics that were used against Khalid Sheikh Mohammed?

CHENEY: I was aware of the program, certainly, and involved in helping get the process cleared, as the agency in effect came in and wanted to know what they could and couldn't do. And they talked to me, as well as others, to explain what they wanted to do. And I supported it.

KARL: In hindsight, do you think any of those tactics that were used against Khalid Sheikh Mohammed and others went too far?

CHENEY: I don't...

... **KARL:** And on KSM, one of those tactics, of course, widely reported was waterboarding. And that seems to be a tactic we no longer use. Even that you think was appropriate?

CHENEY: I do...

²⁴ Major007 poznámka: pozri International Criminal Court (Medzinárodný kriminálny súd, ICC), 866 United Nations Plz # 476, New York, NY 10017, USA, tel: (212) 486-1346. <http://www.icc-cpi.int/asp/aspmeetings.html>

“Prečo sa naše praktiky potom nazývajú demokratické?” Pýta sa pomýlený demokrat.

“Z jednoduchého dôvodu, tieto praktiky zaviedli a prevádzajú ľudia, ktorí boli zvolení v demokratických a slobodných voľbách. Z toho vyplýva jednoznačne, že naše praktiky sú demokratické. Ako by sa mali podľa vás volať?” Odpovedá suverénne hovorca.

Pretože bol už čas obeda, predsedajúci rýchlo vyzval zástupcu finančného výboru ATO pána Feda, aby oboznámil prítomných o využívaní finančných kríz na tvorbu zisku a prerozdelenie majetku sveta bez použitia zbraní hromadného ničenia.²⁵ Pretože pán Fedo sa taktiež ponáhlal na obed, bol rýchly a stručný. “Finančné katastrofy sú výsledkom základného zákona reálneho kapitalizmu: Ja sa budem mať tým lepšie, čím sa ty budeš mať horšie. Samozrejme, verejnosť si musí myslieť, že finančné krízy prichádzajú spontánne, nečakane, nekontrolovane a ľudia pracujúci vo finančnom sektore sa im snažia zabrániť. Samozrejme, opak je pravdou. Finančné krízy sú detailne plánované, predstavujú vrchol prerozdelenia majetku z mnohých na jedného, je to orgazmus v kapitalistickom kasíne, a pravidelne ich organizujú naše najlepšie finančne mozgy a zoberú si celý bank, ktorí tam za desiatky rokov ľudia naskladali. Je to naša pyramídová hra, ktorej sa zúčastňuje každý, kto žije na našej planéte. Aby sa to dosiahlo, bolo potrebné demokraticky odsúhlasiť mnoho účelových zákonov, veľa mediálnych diskusií, založiť a financovať veľa neziskových organizácií. Zoberme si napríklad finančnú krízu 1929-1930: Súkromní vlastníci Národnej banky USA, Federal Reserve do krachu na burze v New Yorku v roku 1929 zvyšovali množstvo peňazí M2 v obeh. Po krachu

Prezident USA Bill Clinton podpísal členstvo USA v ‘Rome Statute of the International Criminal Court’ posledný den 30.12.2000, keď to ešte bolo možné. Ale prezident USA George W. Bush zrušil “nullified” podpis prezidenta Clintona 6.5.2002. Takže ICC nemôže súdiť občanov USA. <http://www.iccnw.org/?mod=usaicc>. Major007 si dokonca položil otázku: „Budú sa na ICC prerokovávať rezolúcie BR OSN č. 181 a 242 z roku 1949 a 1967 o vytvorení arabského a židovského štátu a o stiahnutí Izraela z okupovaných území Palestíny?“

²⁵ Poznámka recenzenta: Nasledovná časť je odpísaná zo Šiestej knihy Mojžišovej.

na burze množstvo M2 začali znižovať.²⁶ Mnohí analytici tvrdia, že to malo za následok krach mnohých podnikov a finančných inštitúcií, ktoré boli lacno skúpené aj niektorými ľuďmi, ktorí vlastnili Národnú banku USA.²⁷ Tým vznikli prvé veľké korporácie, kde si napríklad vlastníci Národnej banky USA založili súkromné: Marine Midland Corporation, Lehman Corporation a Equity Corporation.²⁸ Podobný scenár, ale v prenesenom význame sa zopakoval v roku 1997 vo východnej Ázii a v roku 1998 v Rusku. Vidíte ako je to pre nás jednoduché. Ovládame celý finančný sektor. Vyvolávame lokálne a svetové vojny, určujeme ceny ropy, zlata, diamantov, peňazí a ďalších dôležitých komodít.²⁹ Keď ich ceny znížime, tak ich nakupujeme, a keď ich zvýšime, tak ich predávame. Pozrite si ako oscilujú burzy. My máme informácie. S nimi zaoscilujeme na burze ako sa nám páči. Keď potrebujeme peniaze, tak si ich vytlačíme. Dokážeme predať miliardové sumy v cenných papieroch, ktorých reálna cena je akurát ten papier, ktorý sa hodí do múzea alebo do zberu. Keď nás to už prestane baviť, tak vyrobíme svetovú finančnú krízu a zoberieme celý bank. Podľa plánu v súčasnosti práve s ďalšou začíname.“ Pán Fedo sa odmlčal, zdvihol zo stola knihu v čiernom, popísanú zlatým písmom, ktoré bolo pre obecenstvo na diaľku nečitateľné, ukázal ju prítomným a pokračoval: „Tí, ktorí majú previerku A1, sa môžu oboznámiť s podrobnosťami v Šiestej knihe Mojžišovej.“

„Nebojíte sa rizika?“ Spýtal sa pán Zvedavý.

„Akého rizika? Pre nás je každá finančná kríza ako výročný bál, každý sa oblečie čo najkrajšie a chce sa ukázať na čo má.“ Odpovedá pán Fedo.

²⁶ Major007 poznámka: pozri obrázok na <http://www.ondrias.sk/view.php?cislocianku=2008101202>.

²⁷ Major007 poznámka: vlastníci Federal Reserve <http://newsfromthewest.blogspot.com/2008/05/who-owns-federal-reserve.html>.

²⁸ Major007 poznámka: Pozri: E. Mullins: *The Secrets of the Federal Reserve* (Bankers Research Institute, 1985).

²⁹ Major007- poznámka: Samozrejme šťastne vytunelovaní veria, že ceny ovláda voľný trh.

„Čo keď sa malí finanční príštipkári proti vám zbúria a oni zaoscilujú burzou? Spýtal sa opäť pán Zvedavý, pravdepodobne finančný príštipkár.“

„Nemôžu. Zorganizovali sme to tak, že všetci sú navzájom zadĺžení a založení bezcennými papiermi, t.j. každý je nevoľník, pretože visí na tom istom lane. Potom stačí len lanom zatriať, zrušiť niekoľko núl v počítači a domino efekt sa začne šíriť. Ďalší postup je štandardný. Vlády ukradnú peniaze občanom v podobe daní a dajú ich niektorým, poznamenávam, len niektorých finančným a priemyselným korporáciám, aby ich zachránili a tak zvýhodnili. Takto potom ľudia, ktorí vymieňali bezcenné papiere za skutočné peniaze a zorganizovali finančnú krízu, lacno skúpia zvyšok sveta. Vznikne vo svete pár superkorporácii. Keď v súčasnosti 2% populácie vlastní viac ako 50% majetku sveta, predpokladáme, že po kladnom priebehu finančnej krízy sa toto percento významne zníži. A ak nám tento scenár nevyjde na 100%, tak v budúcnosti to zopakujeme. Aspoň sa nenuďme. Samozrejme, pokiaľ nám nikto nezoberie kapitalizmus. Sme gambleri. Sme závislí na gamblerstve viac ako narkomani na drogách.“ Zakončil svoje vystúpenie hovorca, nechcel čakať ani na otázky, rýchlo sa posadil, pretože všetci sa ponáhľali na obed.

„Kto by vám mohol zobrať kapitalizmus?“ Pýta sa neuspokojený.

„Teoreticky, zločinní komunisti. Ale na to dávame dobrý pozor. Nemusíte sa báť. Komunistov, ktorí nám chceli a chcú zničiť našu zábavu v kapitalistickom kasíne, sme úspešne eliminovali.“ Suverénne, naučeno ukončil zástupca finančného sektora ATO.

Predsedaúcemu nedalo, aby k vystúpeniu nedodal vlastný záver. „Pripomínam, že zo súčasnej finančnej krízy vyplýva ešte jeden dôležitý poznatok. Finančný sektor ATO počas desiatok rokov okrádal a ukradol niekoľko stoviek až tisícok miliárd dolárov. Oficiálne nikto na to neprišiel, nikto o tom nevedel a nikto im v tom nezabránil. Dokonca všetci povinne tvrdia, že sa to stalo v rámci rizika finančného obchodovania. To je dôkaz sily našej informačnej totality. Každého, kto na nezdravý finančný systém poukazoval, sme mediálne odblokovali. Preto môžeme byť spokojní. Keď sa rozhodneme urobiť veľké upratovanie, mediálne to zvládneme ľavou rukou.“ Ukončil predsedajúci a zdvihol sa na obed.

Ale darmo sa tešil na obed, lebo sa prihlásil mudrlant. “Ja len chcem poznamenať, že pri každej finančnej kríze najviac stratia bohatí, bežní ľudia, ktorí nič nemajú, nestratia nič.”

Pán F. odpovedá rýchlo a stručne. “Áno, takto sa to všeobecne vysvetľuje pre šťastne vytunelovaných. Opak je pravdou. V podstate bohatí stratia určitú časť z umelo vytvorených peňazí, ktoré si sami pre seba vytvorili. Toto medializujú. Ale aj tak im z nakradnutých peňazí veľká časť zostane a hodnotu týchto zostávajúcích peňazí musia zrealizovať ľudia, ktorí nič nemajú, v daniach a inflácii. V podstate ako som už povedal, vlády ukradnú peniaze občanom a dajú ich finančníkom, pričom sa budú stavať do pozície záchrancov ekonomiky, okradnutie občanov zakryjú finančnou krízou.” Zakončil hovorca.

„Prečo sa každý zadlžuje? To už ľudia nemajú rozum? Potom je jasné, že sú len nevoľníci.“ Pýta sa bojovník pre spravodlivosť.

„Pretože je to výsledkom jednoduchého triku, ktorý je zakázané spomenúť a nieto ešte medializovať. Predstavte si, že robotník vyrobí pre podnikateľa 10 chlebov a podnikateľ mu dá plat, za ktorý si môže kúpiť len jeden chlieb. Čo sa stane. Robotník si kúpi jeden chlieb a podnikateľ má 9 chlebov na sklade. Ale aby podnikateľ prežil a mal maximálny zisk, musí predať všetky chleby. Dá sa to zariadiť jednoducho, že niekto požičia robotníkovi peniaze na 9 chlebov. Podnikateľ predá chleby robotníkovi, ktorý mu ich vyrobil, a robotník ostane dlžný za 9 chlebov. Ale aby robotník vrátil požičané peniaze na 9 chlebov musí viac robiť, napríklad začne vyrábať pre podnikateľa topánky. Robotník vyrobí pre podnikateľa 10 topánok a podnikateľ mu dá plat, za ktorý si môže kúpiť len jedny topánky. Čo sa stane. Robotník si kúpi jedny topánky a podnikateľ má 9 párov topánok na sklade. Ale aby podnikateľ prežil a mal maximálny zisk, musí predať všetky topánky. Dá sa to zariadiť jednoducho, že niekto požičia robotníkovi peniaze na 9 párov topánok. Robotník sa ešte viac zadlží. Takto to ide dokola a funguje to pri všetkých výrobkoch. Takto to funguje pri vykorisťovateľskom stupni 10/1. Pri vykorisťovateľskom stupni 1/1 (t.j. bez vykorisťovania) sa nikto nemusí zadlžovať. Jednoducho, aby sme pri vykorisťovateľskom stupni >1 nemali veľa tovaru na sklade, riešime to zatiaľ tak, že im požičiavame peniaze, aby si mohli kúpiť tovar, ktorý sami vyrobili. Suma sumárum, v súčasnosti nie je problém vyriešiť stravu, oblečenie alebo byty pre všetkých, vzdelanie pre všetkých. Dokonca na základe produktivity práce by na to stačili 3 dni – trojdňový

pracovný týždeň. Toto nie je podstatné. To by dokázal už každý, aj zločinní komunisti. Trojdňový pracovný týždeň je pre nás veľmi nebezpečný, ľudia by mali viac času na rozmýšľanie, viac by čítali a mohli by sa dozvedieť aj veľa zakázaných informácií. Tomu efektívne bránime. Náš cieľ je úplne iný. My musíme zabezpečiť, aby sme zo všetkého mali maximálny zisk, a zadlžovanie je najjednoduchšia cesta.“

„Kedy zadlžení peniaze vrátia?“ Pýta sa spravodlivý.

„Systém sa snažíme nastaviť tak, aby nemali šancu ich vrátiť, pokiaľ si nenájdu doplňujúce zamestnanie, z ktorého máme ďalší zisk. A takto to ide dokola.“ Snažil sa zakončiť pán F.

„Platí to aj pri bytoch?“ Pýta sa pán Zvedavý.

„Platí, ale byty sa hlavne využívajú na zabezpečenie 30-ročného nevoľníctva. Cena bytov je určená možnosťou občana splatiť byt za 30 rokov. V súčasnosti cena bytu má hodnotu 30-ročnej splátky a je súčasťou nevoľníctva. Každý, kto si kúpi byt, samozrejme na splátky, podpíše 30 rokov nevoľníctva, pretože byt bude splácať 30 rokov. Podľa Šiestej knihy Mojžišovej hl. 7-12, počíta sa aj s možnosťou zvýšiť 30 ročné splátky na 40 rokov. Ale ešte nie je presne ustanovený štatút nevoľníka-dôchodcu.“ Zakončil hovorca a pretože od hladu sa každý tváril, že mu je to jasné, rozišli sa rýchlo na obed.

Jana čítanie celej dlhej správy unavilo. Poslal ju ďalej ako kategóriu A. Škoda, že ju nemôže poslať do mazmédií.³⁰

³⁰ *Major007-poznámka: Mazmédiá – od slova mazať.*

Slintající demokrat

If you don't come to democracy, democracy will come to you.

Nápis na bojovej zástave strategického bombardovacieho letectva ATO.

Pán J., člen európskej pobočky výkonného výboru 5. Križiackeho ťaženia na Východ vstal už o 6.00 hod a prvé čo uvidel, ako vždy, bola mapa východnej pologule sveta, zavesená na stene naproti postele. Na mape bolo vidieť Európu a Áziu. Červeným bolo vyznačené obrovské územie Ruska, popri ktorom Európa bola len menším poloostrovom. Ihneď začal slintať ako jeho predkovia, lebo podvedome videl nielen obrovské zásoby plynu, ropy alebo nerastných surovín, ale hlavne ceny za m² pôdy, za liter čistej vody, kubík dreva v 22., v 23. a 25 storočí.³¹ Už aj zabudol koľko núl za jednotkou malo to dlhé číslo v Eurách pre Rusko a ďalej pre celú Áziu. Len vedel, že veľa.

Mapu mal v spálni preto, aby si každé ráno pripomenul jeho svätú úlohu rozširovať životný priestor, pre ktorý je najdôležitejšie územie, pôda. Opäť si uvedomil, že Piata križiacka výprava na východ má zatiaľ podobný priebeh ako štvrtá, vedená Hitlerom. Po ľahkom, obrovskom počiatocnom úspešnom ťažení v rokoch 1990-1995 a ešte aj počas útoku v roku 1998 sa ťaženie po roku 2000 zaseklo a križiaci pomaly ustúpili z dobytých pozícií. Tušil, že za pár rokov ich čaká ďalšie, Šieste križiacke ťaženie na východ. Koľkokrát sa to ešte bude opakovať? A čo keď sa vymení garde? Odpoveď nepoznal. Vedel len, že stále robia chyby. Spomenul si na včerajšiu predpoveď počasia, ihneď zdvihol telefón a vytočil číslo najväčšej globálnej televízie.

„Už to vieš?“ Spýtal sa ostro.

„Čo?“

„Predsa predpoveď počasia.“

„Nevydarila sa?“

„Vôbec nie.“

„Predpovede počasia nám vychádzajú na 68%. Je to vlastne jedno.“

³¹ *Podľa najpresnejších odhadov hodnota nerastných surovín Ruska je 30 triliónov US dolárov a USA 19 triliónov dolárov.*
http://russia.rin.ru/guides_e/4319.html

„O tom nehovorím.“

„A o čom?“

„Viete o striktnom zákaze ukázať v televízii na mape celé obrovské územie Ruska. To platí pre všetky TV kanály, všetky programy a aj pre program o počasí.“

„Overím si to a prísne potrestám redaktora, už si nezaredatoruje.“

„Už sa to nesmie opakovať, je v tom aj tvoja kariéra. Berte si príklad od CNN a BBC.“ Zakončil pán J. a zavesil. Takto našťvaný nebol odvtedy, čo odstavili Jelcina od moci.

„Začne to ukazovaním mapy Ruska pri predpovedi počasia a skončí to Staligradom.“ Mrmlal si popod nos cestou do kúpeľne. Zlá predtucha, že pomaly musia začať pripravovať 6. Križiacke ťaženia na Východ, ho neopustila po celý deň.

Jano doma s Alanom

Jano mal rád svoj domov. Bol hrdý na synov a dcéru a na manželku Máriu. Mal pocit, že sú múdrejší ako on, dávalo mu to pocit istoty. Vedeli život a svet prijímať jednoduchšie a čistejšie. To len on videl všade mašinériu neznámych síl, ktoré sa snažia ovládnuť svet a jeho. Mal strach, že z totality slobody nikdy neunikne.

Najradšej bol doma v rodinnom kruhu na okraji mesta. Už prešli časy keď chcel všetko vidieť a vedieť. Teraz nechcel vidieť a vedieť nič. Hlavne nechcel vedieť informácie, ktoré chrlila TV, rozhlas alebo populárne časopisy, a ani nevedel. Teraz chce vedieť len podstatu života, boha, sveta a vesmíru. A ešte niečo, kde, ako a prečo zmizli tri správy kategórie A.

„Ahoj Alan, nejaké zaujímavé prednášky v škole? Čo je nové v práve a bezpráví?“ Pýta sa Jano, potom ako otvoril doma dvere na balkón, vkročil do kuchyne a zbadal, že syn Alan pri stole niečo číta a pritom večeria.

„Nič nové. Právo a bezprávie je relatívny a zameniteľný pojem. Aspoň pre väčšinu ľudí, ktorí o tom rozhodujú. Taká je prax.“ Odpovie Alan a ani nezdvihne hlavu od knihy.

„To vás učia pekné hlúposti, a to je vychytená univerzita.“

„To nás neučia, to vieme zo života.“ So samozrejmosťou odpovie Alan.

„Tak načo potom študuješ?“

„Aby som vedel oficiálne poučky a pravidilá. Bez toho sa nikde neuchytíš. Okrem toho, máme tam svoje klany, môžeme sa združovať, protestovať, antiglobalizovať.“

„Vedeli by ste aj niečo vyriešiť, okrem organizovania protestných pochodov?“ Podpichuje Jano Alana.

„Samozrejme.“

„A čo také?“

„Všetko, čo príde.“

„Vedeli by ste vyriešiť problém s teroristami?“ pýta sa Jano.

„Samozrejme, vyčlenili by sme im územie a vytvorili pre nich teroristický štát. Nebol by prvý. Tam by mohli terorizovať do úmoru.“

„Aj Rómom by ste vytvorili vlastný štát?“

„Bolo by to pekné, keby Rómovia mali vlastný štát. Mohli by rozvíjať turistický ruch.“

„A kde by ste dali Hatlanov-A? Nenápadne sa spýta Jano.

„Čo ty vieš o Hatlanoch-A?“ Po zaváhaní odpovedá Alan.

„Ja nič, a ty?“

„Ja tiež nič.“ Odpovedá Alan.

„Len by som chcel vedieť, kto z nás viac nehovorí pravdu“, povedal si v duchu Jano. Vytušil, že Alan môže o Hatlanoch-A aj niečo vedieť. Pretože si nebol istý, či náhodou jeho dom nie je odpočúvaný, radšej sa ďalej nič nepýtal. Pozrie si to zajtra v robote na internete.

Jano u nadriadeného pána B

„Prečo o Balabánoch-B a Hatlanoch-A nie je zmienka na internete?“ Pýta sa Jano sám seba, keď najväčšie internetové vyhľadávače nenašli nič pod ich kľúčovými slovami. Ako začiatočník si neuvedomil, že môže využiť databázu vnútornej siete, na ktorú je napojený Major-007. „Asi neexistujú. Alebo pre verejnosť neexistujú“. Povedal si nahlas. Ihneď sa zháčil, či ho niekto nepočul. Uvedomil si, že i keď je v pracovni sám, všetko má už uši a oči. Úplne zabudol, že všetky otázky má predkladať nadriadeným.

Dnes v kategórii A bola len jedna správa: „...*Mienkotvorní ľudia tancujú... je ich 36%...*“. Jano nechápal, prečo takáto správa má byť významná. Dal si vyhľadať plný text originálnej správy, ktorú mu kapitán poslal do dvoch minút. Správa z internetového portálu informovala televíznych divákov, že budú mať možnosť posúdiť ako mienkotvorní ľudia tancujú. Číslo 36% neznamenal, že mentálna úroveň – hardvérového a softvérového vybavenia mozgu 36% mienkotvorných ľudí je taká, že budú tancovať tak, ako im strážcovia systému budú hrať, ako to asi pochopil počítač, ale, že po vypadnutí v predchádzajúcich kolách je ich len 36%.

„Zrejme počítače a prvý ľudský selektor pomýlilo číslo 36%, ktoré mohlo naznačovať, že niekto má prístup k presným údajom mentálneho alebo iného hodnotenia skupiny mienkotvorných ľudí.“ Dumal Jano a zaradil správu do kategórie bezvýznamných a poslal ju do archívu.

Jano vedel, že testovanie mentálnej úrovne mienkotvorných ľudí v jednotlivých kategóriách, štátoch a náboženstvách je súčasťou fungovania súčasného systému moci demokratických vládcov nad trhovou demokraciou a globálnou slobodou, ktorá dovoľuje slobodne zabíjať ľudí v tajných väzniciach, skúšať si nové zbraňové systémy naživo pri bombardovaní krajín v Ázii alebo v Latinskej Amerike a slobodne ekonomicky zdierať miliardy ľudí. Je dôležité, aby mienkotvorní ľudia tancovali tak, ako im strážcovia systému hrajú, veď títo ľudia by mali patriť medzi najdôležitejšiu skupinu šťastne vytunelovaných. Pobavilo ho, že využiť tanec na prieskum doslovne bol originálny nápad. „Len som zvedavý, kto a ako vyberá ľudí do kategórie mienkotvorných. A ešte, koľko percent mienkotvorných ľudí musí tancovať tak, ako im hrajú, aby sa zabezpečila stabilita systému.“ Dumal Jano, ale ihneď si uvedomil, že sa to dá ľahko dosiahnuť, stačí keď kritérium na menovanie do cechu mienkotvorných bude, že budú tancovať tak, ako im hrajú.

Unudene otvoril prvú správu kategórie B: „...*žiadna informácia, ktorá by mohla odhaliť našu činnosť sa nesmie objaviť v počítači, ktorý sa pripája k internetu... Windows drive ADVAPI.DLL pomocou kódovacích kľúčov zabezpečuje kontrolu obsahu počítača bezpečnostnými zložkami NSA...*

<http://www.heise.de/tp/english/inhalt/te/5263/1.html>“.

„To je samozrejme“, hovorí si Jano pre seba a už chcel požiadať o celý text správy, keď ho prerušil zvukový signál počítača a správa na

obrazovke, že o 11.00 má prísť k vedúcemu oddelenia pánovi B. na číslo 777. „Asi dostanem ďalšie inštrukcie“, pomyslel si a pripomenul si hlavnú zásadu: „Firma ho dobre platí za dobre vykonanú prácu.“ K dobre vykonanej práci patrí aj dodržiavanie zásady: viesť dvojité život, v práci rozmýšľať, konať a hovoriť len o pracovných veciach, a mimo práce nerozmýšľať, nekonať a nerozprávať ako v práci, ale ako obyčajný civil. V práci musel vedieť len to, čo má vedieť, ani o kúsok viac. Práca, to bolo územie jeho pracovne, keď prekročil jej prah a ocitol sa na chodbe, stal sa civilom ako ostatní pracovníci firmy alebo firmiem, ktorých stretal na chodbe, v jedálni alebo na parkovisku. Nikto nemal vizitku, nikto nepozná nikoho pracovnú náplň a možno nikto nevie ani cieľ jeho demokratického inkvizičného oddelenia. Pochopil, že za názov sa môže skryť všeličo, ako aj za cieľ „Na ochranu civilizácie“, ako mu bolo kedysi povedané. Vedel, ktorú civilizáciu má chrániť. Tú našu, samozrejme. Proti čomu, to už vedel len matne, asi proti všetkému a každému, kto by sa snažil zničiť alebo nejako poškodiť našu civilizáciu. To znamená jeho.

V súčasnosti isto vedel len to, že za toto všetko on a ľudia, ktorých stretával, sú dobre platení. Sám si musel priznať, že v skutočnosti o cieľoch firmy nevie nič, takže v civilnom živote nemôže nič prezradiť, ani keby chcel.

O 11.00 zaklepal na dvere 777. Dvere sa automaticky otvorili a jedna z dvoch sekretárok zaostřila na obrazovku počítača. Počítač vyslal signál identifikácie, a keď sa odpoveď z implantovaného čipu z Janovho zápästia a skenu dúhovky zhodovala a počítač potvrdil identifikáciu, sekretárka ho s ľudským úsmevom vyzvala, že je očakávaný.

Po zaklopaní sa dvere automaticky otvorili. Za stolom sedel starší pán okolo 60-tyky, ktorý ho vyzval, aby si sadol. Jano videl, že cez okno má ten istý pekný výhľad na lesy a cestu k horám ako on na druhom poschodí. Zato nevidel na tri obrazovky, ktoré mal pán B. na stole pred sebou.

„Dovoľte, pán Horný, aby som Vás oficiálne privítal na našom oddelení.“ B. vstal a podal Janovi ruku. „Už ste sa zapracovali, verím, že všetko je v poriadku.,,

„Ďakujem za privítanie a za dôveru pracovať na vašom oddelení. Všetko je v poriadku.“

„Poznáte našu hlavnú zásadu, že musíte dodržiavať zásady“.

„Áno“.

„Z kádrových materiálů ‘Who is Who’ sme zjistili, že ste sa už ako 10 ročný stali disidentom, bojovníkom proti komunistickéj totalite, odmietli ste niest’ komunistickú zástavu na oslavách 1. mája. Bolo to niekde na Slovensku. Gratulujem vám k odvahe.“

„Áno je to pravda. Ako bojovník proti komunizmu som dostal za to hodnosť: Disident tretieho stupňa s trojnásobným priemerným platom. Keby som ešte počas totality neemigroval, mohol som za to neskoršie dostať miesto aspoň v troch dozorných radách štátnych podnikov, vo vláde, teplé miesto v súkromných médiách a možno aj vynikajúce miesto korešpondenta alebo odborného poradcu vo Svetovej bani na peniaze.“ Skromne poznamenal Jano.

„Vidím, že ste expert na slovenské záležitosti, preto naša kádrovo-demokratická komisia rozhodla, že dostanete certifikát: ‘Expert na slovenské záležitosti’, čo tiež znamená, že budete prednostne zaraďovať správy získané z územia Slovenska. Dokonca sme zariadili, že dostanete originál v slovenčine a aj ATO-preklad.“

„Ďakujem, zo správ zo Slovenska sa aspoň dozviem, čo sa tam deje.“ Poďakoval Jano.

„Mám tu aj vaše hlásenie o strate troch správ z kategórie A. Nerobte si s tým starosti, bola to len skúška rôznych variant bezpečnostného systému. Ak budete mať akýkoľvek problém alebo otázku, viete, že všetko hlásite len mne. Prajem veľa úspechov.“ Zakončil rozhovor B.

Cestou do svojej pracovne si Jano dodatočne spomenul na dôvod, prečo odmietol niest’ komunistickú zástavu na 1. mája v okresnom meste. Problém bol, že po pochode pred tribúnou, každý kto niesol zástavu, ju musel ísť odovzdať na korbu nákladného auta, čo trvalo aj pol hodiny. Za ten čas sa často minula juhoslovanská zmrzlina a niekedy aj strakatela. A ešte, dlho by musel hľadať ročníkovú tlupu s Jurajom a s dievčaťom z vysokého domu, ktorá sa túlala medzi množstvom ľudí a stánkov v okresnom meste.

Cestou do svojej pracovne si Jano opäť ešte uvedomil, že nepozná žiadneho spolupracovníka z oddelenia, nikto mu nebol predstavený. Až neskoršie pochopil, že systém práce by mohol byť nestabilný, keby sa niekoľko pracovníkov dohodlo naraz porušiť niektorú zo zásad. Keď zásadu poruší len jednotlivec, ochranka to vie účinne eliminovať. Keby bol včera stretol pána B. v jedálni, tak si pomyslí, že to je

pravdepodobne triedič kartotéky a nie človek, ktorý má významný post vo firme. Aký významný, o tom podľa zásad, nevedel.

Prekvapilo ho ako pán B. zdôraznil bezvýznamnosť straty správ z kategórie A. Cítil, že aj jemu chrobák v hlave narástol a za chvíľu sa bude tlačiť von. Musí to prediskutovať s Jurajom. „Šťastie, že neexistuje čítač myšlienok, lebo by bolo o zásadu viac“, pomyslel si dobre naladený a rozhodol sa ísť na obed. Mohol sa rozhodnúť medzi reštauráciou v meste alebo rýchlym obedom v jedálni na prízemí. Rozhodol sa pre jedáleň.

Božská komédia úžasnej sily totalitnej kapitalistickej demokracie

Jana dnes doobeda zaujala správa v kategórii B pod frázou “... *Božská komédia v interpretácii masových vrážd a genocíd...*” Pretože Božská komédia mu bola v niečom povedomá, rozhodol sa pozrieť si celú správu v priateľskom prevedení. Správa bola krátkym výstrižkom záznamu zo zasadania komisie ATO pre humánne preventívne kroky v boji na ochranu slobody a demokracie, t.j. globálnej moci svetovej šľachty. Jano s prekvapením zistil, že správa je stará už 20 rokov a stále je nebezpečná. “Bohvie pre koho”, pýta sa v duchu a číta:

“...Na ochranu slobody a demokracie, to znamená nás, sme vytvorili demokratický koncept prevencie. Do súčasť našej demokracie sme už dávno inkorporovali preventívne vojny³², preventívnu genocídu³³..

³² Major007 poznámka: *Doteraz najväčšia preventívna vojna bola Druhá svetová vojna 1938-1945.*

³³ Major007 poznámka: *Najväčšia preventívna genocída v moderných dejinách bola vykonaná v Kambodži. Z posledných (ale stále nekompletných) údajov z databázy „the Air Force USA“ o bombardovaní Kambodži vyplýva, že USA od 4.10.1965 do 15.8.1973 USA preventívne bombardovali Kambodžu účinnejšie ako sa doteraz vedelo. Počas tohto obdobia vykonali 230 516 náletov a zhodili na Kambodžu 2 756 941 ton bômb na 113 716 cieľov. Pozri obrázok na: <http://www.ondrias.sk/view.php?cislocikanku=2007101001>. Podľa*

preventívne bombardovanie³⁴, preventívne vraždy³⁵, preventívne obvinenia z nedodržiavania ľudských práv³⁶, z nedodržiavania

rozkazu bombardovali všetko čo lieta a všetko, čo sa hýbe. Pričom viac ako 10% cieľov bolo nerozlišených. Bombardér B-52 plne naložený s 108 225 kg alebo 42 340 kg bombami počas kobercového náletu zhodil náklad na plochu okolo 500x1500 metrov a spôsobil skoro absolútnu deštrukciu dediny. Z databázy vyplýva, že bombardovanie začalo štyri roky predtým ako sa doteraz vedelo, t.j. nie za prezidenta USA Nixona, ale už za prezidenta Johnsona. USA zhodili na Kambodžu viac bômb ako spojenci počas Druhej svetovej vojny, čo boli len 2 milióny ton bômb zahrňujúc aj atómové bomby. To znamená, že Kambodža je pravdepodobne najviac bombardovanou krajinou v celej histórii ľudstva.

<http://japanfocus.org/products/topdf/2420>. Fakty o bombardovaní t.j. o preventívnej genocíde v Kambodži sú hrozné. Čo je ale hroznejšie, že preventívna genocída v Kambodži bola výsledkom fungovania mnohoročnej demokracie v USA a vo svete, a že trhová kapitalistická demokracia zabezpečila a zabezpečuje, že nikto nemohol potrestať vinníkov za jasne dokázanú genocídu v Kambodži. Toto je dôkaz, že žijeme v profesionálne totalitnom systéme - barbarizme, ktorý sa zakrýva pozlátkou kapitalistickej demokracie, kde súkromný majetok vládne nad demokraciou neobmedzenou mocou. Moc trhovej kapitalistickej demokracie je obdivuhodná. Je to moc morálne úchylných? História bombardovania je popísaná na str. 51, na: http://www.ondrias.sk/storage/Ondrias_Bohovia_sucastnych_mytologii.pdf.

³⁴ Major007 poznámka: V novodobých európskych dejinách patrí medzi najväčšie humánne preventívne bombardovanie Juhoslávie NATOm od marca do júna 1999. Treba ešte dodať, že žiadny demokratický líder zvolený v demokratických voľbách sa neopovážal odsúdiť toto a iné preventívne bombardovania. To znamená, že preventívne bombardovanie je legalizované a je inkorporované do súčasnej kapitalistickej demokracie.

³⁵ Major007 poznámka: Bývalý prezident USA Bill Clinton v rozhovore pre TV CNN po teroristickom útoku v New Yorky 2001 vyhlásil, že ešte keď on bol prezidentom, podpísal rozkaz na fyzickú likvidáciu Bin Ládina. Pričom dodal, že škoda, že sa to nepodarilo. Major007

demokracie³⁷ alebo z nedodržiavania voľného trhu³⁸. Novinkou je preventívna regulácia degeneračného stupňa nových občanov a jej inkorporácia do našej trhovej demokracie. Zaviedli sme do praxe preventívne rozbitie štátov, preventívne rozdelenie majetku, pôdy a národov. Neskoršie sme preventívne zaviedli celosvetovú evidenciu, *Who is Who, Who is náš, Who is not náš, Who is morálne úchylný a Who is retardát*“. Z tejto databázy si vyberáme ľudí pre naše ciele. V súčasnosti sme zaviedli do praxe preventívne vytváranie morálne úchylných a morálnych retardátov³⁹. Dnes prediskutujeme koncept, ktorý prišiel od vedenia ATO pred pár dňami. Ide o ďalšiu novinku, kde naše aktivity nebudú nazvané len preventívne, lebo to si môže kde kto rôzne vysvetľovať, ale budeme presadzovať názov ‘humánne-preventívne’. Aj bombardovanie odtiaľ bude len humánne-preventívne. Je to príloha 4. Máte ju všetci na stole.

D.A. otázka: “Prekvapuje ma, že vám na vašu božskú komédiu ešte nikto neprišiel.”

“Nie je to tak. Na to nám prišlo už veľa ľudí. Ale pretože sú v zozname “Who is not náš”, nemajú šancu, aby sa to mediálne rozšírilo a dostalo sa aj do mozgov vytunelovaných. Naša Božská komédia v interpretácii našich masových vražd a genocíd zaberá. Pozrite si vyhlásenia demokraticky volených lídrov...”

dodatočná poznámka. Bývalý prezident USA Clinton podpísal rozkaz na preventívnu vraždu v čase, keď ešte nikto nechyroval, že Bin Ládín existuje. Škoda, že sa ho zvedavý redaktor neopýtal, koľko preventívnych vražd v mene humanity podpísal za 8 ročné funkčné obdobie a koľko ich podpísali ostatní americkí a aj iní prezidenti zvolení v demokratických voľbách. Treba ešte dodať, že žiadny demokratický líder, zvolený v demokratických voľbách, sa neopovážil odsúdiť túto a iné preventívne vraždy, pretože sila totalitnej kapitalistickej demokracie je obrovská. To znamená, že preventívne vraždy sú legalizované a sú inkorporované do súčasnej kapitalistickej demokracie.

³⁶ Major007 poznámka: Pozri v TV a v novinách.

³⁷ Major007 poznámka: Pozri v TV a v novinách.

³⁸ Major007 poznámka: Pozri v TV a v novinách.

³⁹ Major007 poznámka: Pozri TV šou a bulvárne časopisy.

Jano dočítal a chvíľku pouvažoval, či v rámci demokratickej humánnej prevencie existuje aj celosvetový zoznam 'Who is nothing'. "Ak áno, budem tam aj ja. Aspoň niečo," potešil sa a spokojnejšie sa vybral na obed.

Jano a muž s indiánskym nosom

„Vy ste tu nový.“ Prihovoril sa mu muž stredného veku, ktorý si k nemu prisadol v jedálni.

„Ako viete?“

„Všímam si. Ešte nie ste usadený“.

„Tu som nový, ale vo vedľajšej budove som pracoval dlhé roky“.

„Čo dobrého ste si vybrali?“ Pýta sa muž stredného veku.

„Domácu kyslú šalátovú polievku a perky“. Je to divná kombinácia, ktorá mu vždy pripomenie matku, ona to vedela najlepšie pripraviť.

„Aspoň si to nemusíte prichuťovať americkým korením.“ Ledabolo prehodil prísediaci.

„Skôr by som si pridal orechov na perky“. Taktiež ledabolo odvetil Jano.

Jano počas ďalšej konverzácie o jedle, dopravnej situácii a autách sa snažil maximálne zapamätať tvár, pohyby a reč prísediaceho. Našťastie muž mal indiánsky nos, dobre zapamätateľný.

Jano si na implantovaný čip nasunul strieborný náramok, aby nikto nemohol pomocou lokálnych prijímačov a satelitu identifikovať jeho pohyb. Podľa zmluvy, ak chcel pracovať na oddelení, musel mať implantovaný čip v priestoroch firmy a na služobných cestách zapojený, ale taktiež mal právo po pracovnej dobe na súkromie.

Jano v bejzbalovej čiapke, so svetlými málo dioptrickými okuliarmi a s novým parochňovým účesom bol už 30 minút pred začiatkom zápasu na futbalovom štadióne. Medzi húfom rodinných fanúšikov, z diaľky ďalekohľadom pozoroval ľudí v treťom rade od hora, naľavo od vchodu H. Tam sa vždy stretával s Jurajom, keď pri obede zaznela veta o Americkom korení. Jano si nebol istý, či neznámy muž s indiánskym nosom vetu o americkom korení prehodil len náhodou, alebo o niečom vie. I keď v diskusii neodznelo slovo „dnes“, tušil, že neznámy, ak niečo

vedel, myslel „dnes“. Jano prezrel tretiu radu niekoľkokrát, ale muža s indiánskym nosom nevidel, nevidel ani nič podozrivé. Tretí rad a všetko okolo si niekoľkokrát nafilmoval kamerou zabudovanou v ďalekohľade.

„Musím byť opatrný, lebo ak muž s indiánskym nosom niečo vie, tak teraz na štadióne hľadá on mňa a možno účinnejšie ako ja jeho. Možno ich je viac. Ak to má v rukách niektorá zo stoviek štátnych alebo súkromných organizácií ochrancov slobody, musí byť ozaj opatrný. Ak patrí medzi spiklencov, tak prečo sa neprihlásil priamo? Je možné, že patrí medzi opatrných spiklencov.“ Ukončil rozjímanie Jano. Musel vydržať až do konca zápasu, lebo by bolo podivné, keby niekto chodil dostatočne v predstihu na zápas, ktorý si potom ani nepozrel.

Jano sa potreboval poradiť s Jurajom, mal pocit, že sa okolo neho niečo deje, ale nevedel čo. Musel použiť kód najvyššej nutnosti. Vytočil priamo Jurajov mobil.

„Ahoj Jano“, ozval sa Juraj.

„Nestihnem sa s tebou stretnúť dnes o šiestej. Môže to byť o siedmej?“ Pýta sa Jano.

„Môže byť, počkám ťa do siedmej. Poponáhľaj sa“. Zakončil Juraj. Už vedel, čo má robiť.

Jano, sediaci na tráve, opretý o strom netrpezlivo čakal Juraja, kúsok od horskej cyklistickej trasy. Vybral z tašky bicykla sendvič a pomaly sendvičoval.

„Čo sa deje? Opäť výnimočné stretnutie. My sa už pomaly ani normálne nestretneme“, so smiechom oznámil svoj príchod Juraj.

„Ale nič. Len som celý dopletený“. Odpovedá bez smiechu Jano a rozpovedal mu o mužovi s indiánskym nosom.

„Nemyslím, že je to niečo významné. Nič nelegálneho nerobíme. V podstate sa len hráme na spiklencov.“

„Ale ja porušujem zásadu utajenia, keď ťa informujem o práci s tajnými dokumentmi“. Zdôraznil Jano.

„To nie je nič protizákonné. Nepracuješ vo vládnej organizácii. Ty len porušuješ zásady firmy, za čo ťa môžu vyhodiť z práce. To je všetko.“ Zdôraznil Juraj.

„Alebo fyzicky zlikvidovať“. Poznamenal Jano.

„Predpokladám, že až také tajné informácie sa nedozvieš.“

Nebola to pravda. Jano, ešte keď pracoval v štátnych službách, sa dostal k niekoľkým tajným informáciám, ktoré nesmie povedať ani Jurajovi. Ich zverejnenie by ho mohlo stáť život.

Jano dostal správu a kríze vzdelania

Dnes ráno mal Jano po zapnutí počítača len jednu správu kategórie B. Číta: „Nový svetový poriadok (the New World Order) vyžaduje monopolizovať vzdelanie v globálnej škále.“ Správa bola zaradená do N3 a autor do N5. „Možno ‘the New World Order‘ je niečo ako ATO”, pomyslel si a požiadal o celú správu, ktorú dostal za pár sekúnd. Správa okrem iného ešte obsahovala pravdepodobného autora, link na „The Strategy of world Order“. K správe bol priložený článok „Destruction of Western education & culture“ s linkom na: http://onlinejournal.com/artman/publish/printer_2535.shtml, kde v správe bola popísaná úmyselná deštrukcia vzdelávacieho systému. Jano dočítal text a ostal prekvapený. „Je to vôbec pravda, že niekto sa snaží, aby vzdelanosť populácie maximálne klesla?“ Pýta sa sám seba a hneď ho aj napadlo, veď je to jednoduché zistiť. Predsa starší učitelia na stredných a vysokých školách, ktorí dávajú kúšobne texty študentom to musia jasne vedieť. Ak dávajú rovnaké testy alebo otázky z matematiky, fyziky, chémie alebo z ďalších predmetov po dobu 20-40 rokov musia jasne vidieť či vedomosti alebo schopnosť študentov myslieť je rovnaká, alebo stúpa, alebo klesá. Jano si jasne uvedomil, že takéto výsledky musia byť predsa verejne známe. Ale taktiež si ihneď uvedomil, že takéto správy musia byť nebezpečné pre ATO a preto asi už budú zatriedené do interného archívu. Ihneď sa pustil do ich hľadania v internom archíve.

Prvá správa, na ktorú narazil bola od Prof. Kellera, číta: „Bohužel nestačí zabezpečiť prístup k vzdelaniu. V rámci samotného vzdelávacieho procesu dnes prebiehajú degeneratívne zmeny. Vzdelanie je zbavované svojho pôvodného smyslu – schopnosti kritického prístupu k realite. Je snaha proměnit vysokoškolské vzdelání v to, čím bylo základní vzdelání v dobách Marie Terezie – v subjektivním předpokladem ovladatelnosti. Lidé byli tehdy alfabetizováni proto, že se předpokládalo, že tím budou povolnější. Se stejným záměrem má být

dnes rozširováno vzdelání vysokoškolské. Má sloužit výhradně k formování tzv. lidského kapitálu pro potřeby trhu práce. Zároveň sílí tendence, aby si za tuto manipulaci lidé ještě sami platili formou školného.“

Jano na internete našiel dosť článkov hovoriacich o poklese úrovne vzdelania v mnohých krajinách sveta, ale o Zabudnutej Lehote nenašiel ani slovo. „Nevadí, keď tam pôjdem na návštevu, tak sa na to spýtam.“ Upokojil sa Jano.

„Deštrukcia západného vzdelania“, to bude niečo pre Alana, pomyslel si Jano a ihneď sa zháčil, „čo keď o tom bude vedieť viac ako ja, z prvej ruky, viac ako celá správa, - veď práve študuje“.

V súvislosti s tým si Jano spomenul ako po citrónovom prevrate po roku 1989 navštívil Slovensko.

Slovenský hnoj a diamanty kráľovnej

Jano si spomenul, ako v rokoch 1992, 1994 a 2000 navštívil rodné Slovensko. Pozrel si tam čo vysielajú všetky slovenské televízne kanály, všetky slovenské rozhlasové stanice a čo píšú všetky slovenské noviny a všetky slovenské časopisy. To čo tam našiel, by sa dalo súhrne charakterizovať ako „slovenský hnoj“. Keby to Jano nevidel na vlastné oči a uši, tak by nikdy neveril, že občania Slovenska môžu tak rýchlo upadnúť, zdegenerovať alebo retardovať (nevedel na to nájsť slušný diplomatický výraz, ale ani nemusel). Taktiež ho prekvapilo, s akou radosťou sa dali občania Slovenska kŕmiť týmto hnojom. Zrejme úloha ATO 373/1988 čl. 48-62, pod vlajkou „Morálni retardáti dopredu“⁴⁰ bola ľahko splnená.

⁴⁰ Major007 poznámka: *Velké mezinárodní lúpežnické výpravy začali přípravu na Piate križiacke ťaženie na východ ihneď ráno 9.5.1945, o 10.00 hod, sústredili sa na fundamentálne veriacich, ktorí bojovali proti neznabohom-komunistom, a na morálne úchylných. Im dali zelenú, preto aj vlajka 5. Križiackeho ťaženia na východ mala zlatom vyšívany nápis: „Morálne úchylní dopredu“. Samozrejme, vlajka vystupovala pod krycím názvom „Pravda víťazí“.*

Preto dnes ráno v práci dal prvú otázku Majorovi007: „Dá sa nazvať to, čo bolo možné vidieť v televízii, čítať v novinách a časopisoch a počuť na rozhlasových staniciach na Slovensku v rokoch 1992, 1994 a 2000 slovenským hnojom?“

Major007 po krátkom zamyslení odpovedal: „To, čo bolo možné vidieť v televízii, čítať v novinách a časopisoch a počuť na rozhlasových staniciach na Slovensku v rokoch 1992, 1994 a 2000 nebol slovenský hnoj. Bol to hnoj kolonizátorov z cudziny. Veľká väčšina občanov Slovenska vtedy, a mnohí ešte ani teraz nevedia, že väčšina mienkotvorných televíznych a rozhlasových staníc a printových médií patrí kolonizátorom z cudziny. Bol to ich hnoj, ktorí kydali na Slovensko, nie slovenský. Podľa ATO 373/1988 nás krmili tým, čím museli a na čo mali. To, že občania Slovenska prijali kultúrny hnoj z vyspelých krajín a začali ho napodobňovať, je ich vec. Je to výsledok profesionálnej mentálnej kolonizácie - výroby vytunelovaných.

Podobne, ale v zrkadlovom obraze, je to s ‚diamantmi kráľovnej Hortenzie XXVI.‘. Nikto nevie komu skutočnosti patria. Nikto nevie, kto ich vykopal v bani po mnohoročnej práci, nikto nevie, kto ich vybrúsil, kto z nich urobil šperk. Vie sa len to, že formálne patria kráľovnej Hortenzii XXVI. Ona ich len nosí, pretože takto to je v súlade s naším systémom, v ktorom žijeme.

Rovnako občania Slovenska nesmú vedieť, komu patril a patrí ‚slovenský mediálny hnoj‘ v rokoch 1992, 1994, 2000 a ešte stále mnoho hnoja v súčasnosti. Pretože je to súčasť nášho systému.“

Jano bol s odpoveďou Majora007 spokojný, a ako to už často býva, ani nevedel prečo.

Jano unesený a prepustený

V sobotu sa Jano často chodil prevetrať na bicykli. Niekedy s Jurajom, niekedy s členmi klubu, niekedy sám. Keď bol sám, najradšej bicykloval hore bez, ako teraz. Vychutnávajúci si jazdu na bicykli po horskom chodníku, zacítil pach zhnitého ovocia a ospalosť. Zastal a za pár sekúnd sa v bezvedomí zložil do trávy. Za ďalších niekoľko sekúnd prišli dvaja muži a odniesli Jana a bicykel do krovia. Keď sa po hodine prebral, ležal v mäkkom kresle v miestnosti skromnej kancelárie.

Naproti nemu sedeli dvaja muži, starší a mladší v športovom oblečení. Všimol si, že čip má zakrytý strieborným náramkom.

„Meno“. Spýtal sa starší.

„Jano Horný“. Odpovedal automaticky Jano. Až potom si spomenul na dávnú školu pre členov oddelenia IC21, ktorú absolvoval za mlada. Vybavilo sa mu, že v krízových situáciách, keď bude bezmocný a nebude vedieť o čo ide, má predstierať drogovú tuposť, pomalosť, zbrklo nereagovať, poprípade nereagovať na protivníka vôbec. Jano vedel, že toto je učebnicová situácia, kde by sa to malo využiť.

„Viete prečo ste tu?“ Spýtal sa mladší.

Jano nereaguje, lebo nielenže nevie prečo je tu, ale nevie vôbec, kde je. Snažil sa, aby mu naskočil mozog, ale tak, aby to tí dvaja suverení oproti nezbadali. Nenaskočil mu a tí dvaja suverení to nezbadali.

Bude to stáť smrť až troch miliárd ľudí. Nič ti to nehovorí?“. Zreteľne a pomaly sa spýtal starší.

„Prečo?“ Nechápavo sa spýtal Jano a potom mu naskočil mozog. Spomenul si, že je to jedna zo zmiznutých správ kategórie A. Aspoň jeden záchytný bod.

„Netvár sa nechápavo, vieme, že si bol oboznámený s prvým draftom tajného dokumentu Veľkého upratovania“. Pokračoval pomaly starší.

Naskočený mozog Janovi začína predkladať text „Veľkého upratovania“. Spomenul si, že plán Veľkého upratovania bola teoretická štúdia o tom, ako by vyzeral svet, keby počas veľkej katastrofy zomreli 3 miliardy ľudí. Napríklad počas smrteľnej chrípkovej epidémie, keď len náhodou vybraná miliarda bude mať vakcínu, alebo, keď vyprovokovaní teroristi použijú zbrane hromadného ničenia ako prví a potom budú zničení spolu s 3 miliardami okoloidúcich. Správa racionálne dôvodila, že vysokú životnú úroveň, ktorú má v súčasnosti zlatá miliarda, nemôže mať každý. Naša planéta by to nevydržala. Nevydržala by zvýšenie produkcia CO₂, spotrebu palív, dreva, plastov viac ako 5-krát. Šesť miliárd ľudí sa oveľa ťažšie kontroluje ako 3 miliardy. Produktivita práce je tak vysoká, že nie je potrebné mať niekoľko miliárd ľudí, aby nakrmili blahobytom elitu. Problém je potrebné racionálne riešiť. „Že by aj toto patrilo pod Darwinov princíp?“ Jano, zabúdajúc kde je, si zauvažoval.

Starší pokračoval. „Dúfam, že si pochopil. Tajná informácia sa pravdepodobne od teba dostala von. Sme si istí, že vieš pravidlá, a že

musíme zabrániť jej ďalšiemu rozširovaniu. Bude najvhodnejšie, keď povieš všetko a pravdivo. Súhlasíš?“

„Súhlasím“. Automaticky odpovedal Jano. Vedel, že to je najracionálnejšie. Či mu to zachráni život, to nevedel. Chcel ešte žiť, mal pocit, že by vedel toho ešte veľa dokázať. Možno aj rodine bude chýbať. Rozmýšľal, či toto všetko je omyl, alebo niekto to pripravil úmyselne. „Ak to niekto pripravil úmyselne, tak prečo?“

„Bol si oboznámený s prvým draftom Veľkého upratovania?“

„Áno“.

„Kedy?“

„Asi v roku 1985. Ale to už nebol prvý draft, prvý draft Veľkého upratovania v moderných dejinách predsa vypracovala Hitlerova administratíva, predtým to bol Napoleon, Anglosasi alebo Rimania. Možno aj pisatelia Starého zákona mali na mysli veľké upratovanie. Podobne áriji a mnohí ďalší. Prečítajte si Bibliu a Vedy“, pokúsil sa Jano o zúfalý vtíp, ktorý zrejme na profesionálov neúčinkoval.

„Oboznámil si niekoho s informáciami o Veľkom upratovaní?“

„Nie“.

„Súhlasil si, že budeš hovoriť pravdu a pomôžeš nám vyšetriť tento prípad“. Pomaly a zreteľne hovoril starší.

„Áno“.

„Tak potom, prečo nehovoríš pravdu? Vieš dobre, že máme veľa účinných donucujúcich prostriedkov.“

„Viem, a preto hovorím len pravdu“. Jano vedel, že tajná služba disponuje látkami, ktoré pôsobia na nervovú sústavu. Vyvolávajú smrteľný strach a smrteľnú úzkosť, ktorá sa dlhodobo nedá vydržať. Je to niečo podobné ako bežne rozšírené drogy, len majú opačný účinok.

„Informácia o 3 miliardach mŕtvych nemusí pochádzať z Veľkého upratovania“. Prehlásil pevne Jano, spomenul si, ako ho o tom už dávno informoval Juraj Janošovský. Lenže on predpokladal štyri až päť miliárd zlikvidovaných.

Starší chcel niečo namietnuť, keď zazvonil telefón pevnej linky.

„Bert, zdvihni to“. Nakomandoval starší. Mladší zdvihol, chvíľku počúval.

„Máme zakázanú dovolenku od 15 až do konca mesiaca.“ Prehlásil prekvapene k staršiemu, zrejme nadriadenému.

„Johan, chceli sme ísť na dovolenku?“

„Áno“. Odpovedal Johan po krátkom zaváhaní a rázne pokračoval. „Na dovolenku ideme hneď a všetci traja“. Johan bol isto Bertov nadriadený. Ďalší záchytný bod, smutne si povedal Jano.

„Platí bezpečnostný stupeň č. 6.“ Nariadil Johan.

Bert vedel, čo treba robiť. Rýchlo otvoril trezor vybral z neho tri pištoly, náboje, tri mobilné telefóny, pasy, niekoľko kreditných kariet a ešte nejaké doklady. Predmety, ktoré mali u seba, vložili do vedľajšieho boxu, kde dokumenty zblkli a Jano prvýkrát v živote videl ako sa taví mobil s revolverom. Nasadili si šiltovky a Johan si dokonca oholil fúzičky. Bol prekvapený, že síce nič nerozprávali, ale ani nič pred ním netajili. Zaujalo ho, prečo mali všetko pripravené trojmo. Je možné, že s ním už dávno počítali?

Johan sa obrátil na Jana „budeš nás poslúchať na slovo, predpokladám, že si rozumný“. Jano pochopil, dal ruky dozadu, zopli mu ich plastickou páskou a už kráčal medzi nimi na chodbu. Vstúpili do staršieho výťahu, zviezli sa na prízemie, kde mladší otvoril dvere bytu. Bol to 3-izbový byt, kde jedna izba slúžila ako garáž, dokonca aj s autom. Obyčajný starý mercedes, všimol si Jano. Naučili ho, že v kritických situáciách si musí zapamätať čo najviac detailov. Len nevedel, ktoré detaily bude potrebovať.

Nastúpili, dvere garáže, vlastne lodžie, sa otvorili a vyšli na dvor ošarpaného domu. Asi sme v chudobnejšej štvrti mesta. Vyrazili a Janovi sa zdalo, že príliš pomaly. Jano si spomenul na domov, možno ho už čakajú s obedom, alebo si povedali, že príde až večer ako sa už mnohokrát stalo. Išli smerom naj juh do staršej časti mesta. Premávka bola hustá, často stáli a Janovi sa zdalo, že kolegom to vôbec nevedí. Zabočili k podzemným garážam niekoľkopočetného domu. Dvere garáže sa otvorili na povel diaľkového ovládania. Bola to menšia garáž, v ktorej bolo asi desať áut. Pomaly vošli a zaparkovali na prvom voľnom mieste.

Práve keď chceli vystúpiť, spoza stĺpa oproti spoza áut sa objavil muž v obleku a rukou im mával, ako keby ich posielal preč. Videli ho len matne, pretože v garáži bolo prítmie v porovnaní so slnečným dňom vonku.

Mladší sa už chcel ísť spýtať, čo sa deje, keď do garáže vošlo ďalšie auto. Všetci spozorneli.

„IC21.“ Vykríkol Jano. Účinok bol nečakaný. Všetci sa zohli, aby ich nebolo vidieť a vytiahli pištoly. Samozrejme okrem Jana.

„Niečo tu nehrá“, povedal starší. Ihneď po tom počuli tri výstrely a potom ešte dva, šuchot, zo trikrát buchnutie dverí a s úľavou počuli ako auto rýchlo odchádza z garáže. Po chvíli zdvihli hlavy, v garáži nikto nebol, ani auto. Všetci opatrne vystúpili, o Jana sa nik nestaral. V garáži nebolo nič nápadné, okrem škvŕn po krvi, ktoré boli posypané sivým práškom. Všetci vedeli, že sivý prášok chemicky rozloží biologický materiál krvi, takže prípadný vyšetrovateľ nezistí z ostatku nič podstatného. Niekde museli byť ešte nábojnice, strely a diery po guľkách. Nemali čas sa o to zaujímať. Na povel Johana nasadli do auta a vyšli z garáže. O dve ulice vedľa zaparkovali.

Prvý sa ozval Bert. „Niečo sa deje, musíme byť opatrní.“

„Áno, niečo sa deje, ale musíme byť rozumní, rozumnejší ako oni.“
Dodal Johan.

„Čo sa tam vôbec stalo?“ Pokračuje Bert.

„To sa dá ľahko zistiť“, prehodí Jano, a dodá, „predsa garážové kamery to všetko nasnímali“.

„Musíme získať záznam z garážovej kamery“, pochopil Bert.

„Hlavne vymazať záznam, lebo sme na ňom aj my“, dodal Johan.

„A musíme to urobiť skôr ako to získa IC21“, dodal Jano, akoby aj on bol členom tímu.

Všetci sa na seba pozreli. Zrazu boli všetci traja na jednej lodi, lenže Jano mal stále ruky spútané za chrbtom a nevedel, čo s ním bude ďalej. Jano dúfal, že ak budú na jednej lodi, to mu môže len pomôcť.

„Ako zistíme, kde sú kamerové záznamy“, pýta sa Bert.

„Treba sa spýtať vrátnika, ak tam je“, pouča Jano, uvedomujúc si, že skladá prijímaciu skúšku.

„Nájdí záznam kamery, zisti, čo je na zázname, urob kópiu a záznam znič. Budeme ťa tu čakať maximálne tri hodiny.“
Nakomandoval Johan. „Ak sa to nepodarí, musíme prejsť na bezpečnostný stupeň č. 7“. Dodal.

Jano si uvedomil, že je sobota, ešte len obed, a už sa stali mnohé udalosti, ktoré aj pre bývalého príslušníka IC21 boli nezvyčajné. Nezvyčajné boli hlavne to, že vôbec nevedel, čo sa deje, čo sa mu v službe IC21 nestávalo. Tušil, že sa náhodou dostal do procesu, s ktorým nemá nič spoločné a jeho hlavnou úlohou sa bude z neho dostať živý a zdravý a potom na všetko zabudnúť. Ostal v aute s Johanom sám a vsadil všetko na jednu kartu.

„Pán Johan, vy tu zrejme šéfujete. Neviem, čo sa deje, ale tuším, že aj vy máte problémy, nečakané problémy. Neviem, čo so mnou zamýšľate, ale máte len dve možnosti. Buď ma fyzicky zlikvidujete, ja ale neviem ani za čo, alebo budeme vzájomne spolupracovať, a tým aj vaša šanca vyriešiť váš problém sa zvýši.“ Jano útrpne čakal niekoľko minút na odpoveď.

„Podobnú otázku si dávam aj ja. Odpoveď ešte neviem. Je možné, že za pár hodín bude odpoveď jednoznačná“. Pomaly a s pokojom odpovedal pán Johan, sledujúc priečelie žltého domu.

„Mám kvalifikáciu IC21-A“. Dodáva Jano. Už chcel vysvetliť, že to znamená, že nie je len profesionálny zabijak, ale má aj dostačujúce IQ, teoretické a praktické skúsenosti správania sa v nezvyčajných situáciách.

„My to vieme. Vieme o vás veľa, dokonca aj o vašom sne č. 7.“ Ledabolo zakončuje Johan. „Veď preto ste stále ešte nažive.“

Bert dúfal, že má niekoľkominútový náskok pred IC21. Dom našiel ľahko, aj vrátnika, ktorý ale nevedel, kde sú monitory a záznamy kamier, dokonca ani nevedel, že majú v garáži kamery. Ostávala ďalšia možnosť, prestrihnúť drôty na garážovej kamere, čo si musí všimnúť službukonajúci pracovník a možno sa príde pozrieť čo sa s kamerou stalo. Bol v tom len jeden háčik, ktorý Bert ihneď odhalil, keď po niekoľkých márných pokusoch sa mu podarilo konečne dostať do garáže. Kamera v garáži bola len jedna a nemala žiadne drôty, pravdepodobne mala vysielateľ. Berta napadlo, že stačí kameru obaliť al-balom, alebo iným elektricky vodivým materiálom a elektromagnetické vlny vysielateľa sa nedostanú do priestoru. Bert by to aj urobil, keby kamera nebola 3 metre vysoko. Napadlo ho, že by ju mohol zostreliť, ale to by bola len strelba zo zúfalstva. Potreboval videozáznam.

Pravdepodobne jeden kamerový systém bude pre celý komplex domov. Ihneď zabehol opäť za vrátnikom, ktorý chvalabohu vedel, že učtáreň a miestnosť pre pracovníkov je vo vedľajšom dome. Keď vyšiel na ulicu, všimol si pár ľudí, ktorí vošli a vyšli z vedľajšieho domu. Žeby niekto z nich bol z IC21? Nevedel, ale musel riskovať. Odhodlane vstúpil do vedľajšieho domu.

„Pán vrátnik, máte tuná nejaký bezpečnostný systém?“, pýta sa mladého vrátnika, skoro tínedžera.

„Samozrejme. Prečo?“

„Pýtam sa preto, lebo som počul vo vedľajšej garáži výstrely“.

„V garáži žltého domu? Nič o tom neviem.“ Rýchlo odpovedá mladík.

„Mohli by sme si pozrieť kamerový záznam, tam to určite bude. Môžete sa presvedčiť.“

„Nič tam nie je. Práve som si ho prezrel.“ Odpovedá mladík.

„Ani tam nič nebolo?“ Pýta sa Bert a ukazuje falošný odznak neznámeho oddelenia tajnej bezpečnosti na vnútornej strane bundy tak, aby mu bolo vidieť aj pištoľu. Aby to všetko zdupľoval, dodal: „Za významnú informáciu platíme na ruku a hneď. Ako viete, že v garáži žltého domu sa niečo stalo?“

„Ja neviem nič.“ V pomykove odpovedá mladík.

„Ale spomenuli ste garáže žltého domu a prezreli ste si záznam.“

Bert cítil, že mladík niečo vie a je už nalomený, dodal: „10 000 na ruku za záznam z garáže žltého domu“.

„Záznam si už zobrala polícia pred chvíľkou a originál vymazala. Nemám o tom nikomu hovoriť.“ Rezignoval mladík.

„Škoda, za originál je 20 000 na ruku a nikto sa nič nedozvie“, skúsil poslednú šancu Bert.

„Nahral som si to na mobil, ale len z obrazovky.“ Zo strachom odpovedá mladík.

„Na tento mobil?“

„Áno.“

„Kúpim mobil aj so záznamom za 10 000, vlastne ho hneď teraz zoberiem.“

Mladík nekládol odpor.

„Tu je 10 000, nič sa nestalo a nikdy sme sa nevideli“.

„Áno.“ Ticho prisvedčil mladý vrátnik na začiatku úspešnej kariéry.

Netrvalo to ani pol hodinu a Bert, napoly spokojný, sa vrátil k autu.

„Mám záznam, ale majú to aj oni“, stručne oznámil Johanovi.

„Ideme“, zakomandoval Johan za volantom a vyrazili, práve vo chvíli, keď začalo húkať prechádzajúce požiarne auto. V žltom dome horelo. Z bytu na druhom poschodí sa dymilo a bolo vidieť slabý fialovo modrý plameň.

„Je to možné?“ udivene prehodil Bert, obracajúc sa dozadu, aby lepšie videl horiaci byt.

Ľišli hodnú chvíľu von z mesta a nikto nevedel kam, možno ani Johan.

„Skús pozrieť záznam.“ Komanduje Johan Berta.

Bert rýchlo našiel posledný videozáznam v mobile. Záznam bol málo ostrý a trochu tmavý. Videl, ako neznámy muž v obleku, ktorý im kýval, vyťahuje pištoľ a rýchlo trikrát vystrelil smerom na dvoch chlapov, ktorí vystúpili z auta. Jeden z nich spadol a druhý rýchlo dvakrát vystrelil na neznámeho, ktorý kľakol na kolená a niekoľko sekúnd sa snažil držať stĺpa, potom ostal ležať na boku. Neporanený muž zobral oboch ležiacich a naložil ich do kufra auta. Posypal stopy krvi práškom, nasadol do auta a rýchlo odišiel z garáže.

Bert porozprával, čo videl na zázname.

„Sme na zázname aj my? Pýta sa Johan.

„Vidieť tam naše zaparkované auto, nás nie. Ale nevieme, či záznam, ktorý má IC21, nie je náhodou dlhší, na ktorom by bolo vidieť, ako vchádzame autom do garáže. Ich záznam je rozhodne ostrejší ako náš.“

„Potrebujeme zistiť, čo to bolo za ľudí, ak sa to bude dať.“ Poznamenal Johan.

„Počítačový program to dokáže zaostriť. Dokážem to urobiť aj ja, len potrebujem byť doma.“ Poznamenal Jano, ktorému začala rásť nádej.

„Čo budeme robiť? Pýta sa Bert.

„Máme len dve možnosti. Môžeme ísť do toho a zistiť, čo sa vlastne stalo, alebo to môžeme všetko nechať tak a zmiznúť bez stopy. Len ty by si zmizol so stopami.“ Sucho poznamenal Johan Janovi.

„Je tu ešte jedna možnosť“, začal Jano s nádejou, „budeme pokračovať v živote tak, ako keby sa nič nestalo. Získali by sme dosť času, a možno by sme zistili, čo sa vlastne deje. Alebo by sme nemuseli zisťovať nič, tvárili by sme sa, že sa nič nestalo. Neverím, že by vás v prestrojení za sklom auta niekto poznal.“

„Avšak, ak nás nájdú, riskujeme, že skončíme ako ten chlap v garáži. Čo keď niekto vie viac ako by mal“, dodal Bert.

„Aké máme záruky, že budeš žiť a tváriť sa tak, ako keby sa nič nestalo? Pýta sa Johan Jana.

„Viete o mne všetko, ja o vás nič. Ja riskujem, nie vy.“ Vecne odpovedá Jano.

Po niekoľkých kilometroch Johan rozhodol. „Vysadíme ťa pri lese, odkiaľ sme ťa ráno zobrali, nájdi si tam svoj bicykel a choď domov akoby sa nič nestalo. Predpokladám, že ako úspešný absolvent IC21-A budeš rozumný.“

Jana vysadili pri lese.

„Dúfam, že sa vidíme naposledy.“ Rozlúčil sa Johan. Všetci v to dúfali.

Johan a Bert vo vile July

Johan naštartoval a pustili sa smerom na juh. Johan a Bert chvíľu mlčali, potom sa ozval Bert.

„Čo sa mohlo prihodiť?“

„Neviem, ale bude to niečo vážnejšie.“ Odpovedá Johan a po chvíli sa pýta. „Správu o zákaze dovolenky ti telefonoval Goan?“

„Áno.“

„Isto?“

„Vieš, že akýkoľvek hlas sa dá synteticky vyrobiť. Ale mne sa zdal pravý. Povedal to svojim štýlom, pevne, zrozumiteľne a rozkazovačne.“

„Niečo sa prezradilo z našej dohody“, vážne poznamenal Johan.

Johan a Bert boli podriadení len pánovi Goanovi. Z celej organizácie poznali len jeho. Predpokladali, že ich totožnosť pozná len pán Goan. Aspoň takto to vždy v triáde fungovalo. Patrili k súkromnej jednotke najatej štátnou tajnou službou, ktorá stráži, aby sa utajené informácie nedostali na verejnosť. Jednoducho mali za úlohu vyšetriť únik informácii, zabrániť ich ďalšiemu rozširovaniu a poprípade aj potrestať vinníka. Boli vlastne tajnou rukou tajnej štátnej služby. Plnili aj úlohu strašidiel. To, či tajná štátna služba bola ozaj štátna, to presne nevedeli. Je možné, že síce bola platená zo štátnych peňazí, ale slúžila súkromným záujmom, ako väčšina štátnych organizácií druhého kolena. Štátne organizácie prvého kolena aspoň formálne slúžili štátu a občanom, u druhého kolena to bolo už jedno.

Pretože počas vyšetrovania sami získali mnoho dôležitých informácií, vedeli, že môže nastať doba, keď aj ich znalosti budú nebezpečné a sami môžu byť odstránení. Vymyslel to všetko pán Goan, Bertov strýko. Nešlo mu ani tak o vlastný život, ako o život Berta,

ktorého výchovu pomáhal financovať. Mal Berta rád ako vlastného syna, bol na neho hrdý. Pomáhal mu a keď sa nedal odhovoriť, aby pracoval v štátnych tajných službách, prijal ho do skupiny, aby ho mohol v prípade nebezpečenstva aj chrániť. Bol tu len rok. Ešte sa len zaučal. Goan vymyslel kód v prípade krajného nebezpečenstva o zákaze dovolenky od 15 do konca mesiaca. V prípade krajného nebezpečenstva mali zabezpečenú druhú identitu. Mali pripravené pasy, životopis, bankové kontá a kreditné karty na mená osôb, ktoré zahynuli v krajinách Južnej Ameriky alebo Ázie, a o ktorých sa nevie, že zahynuli. Goan pri výbere osôb mal na pamäti, že to musia byť bezúhonné osoby a bez rodinných príslušníkov. Na výber mal dosť ľudí, hlavne po veľkých povodniach alebo vlnách cunami. Na mená osôb druhej identity vlastnili byt s autom, byt v žltom dome na druhom poschodí a letnú vilku Jully na pláži v meste Jully.

„Pravdepodobne sme vo veľkom nebezpečenstve.“ Povedal po chvíli Bert.

„Z čoho to usudzuješ?“ Pýta sa Johan.

„Byt na druhom poschodí horel. Nieкто spustil bezpečnostný systém. To mohol urobiť len Goan.“

Byt v žltom dome na druhom poschodí bol ich najpohodnejší byt druhej identity. I keď nie najlepšie technicky vybavený, bol blízko stredu mesta a mal vlastnú garáž. V prípade nebezpečenstva mobilom vyslaný signál spustil v byte riadený požiar, kde v prvom štádiu horela horčičková zápalná zmes, ktorá roztavila všetky kompromitujúce zariadenia na nepoznanie. Vydávala modrofialový plameň, ktorý Bert a Johan jasne rozoznali.

„Musíme zistiť, kto nám to mával v garáži. Možno keď zaostríme záznam z garáže, niekoho spoznáme. Musíme ísť do Jully.“ Po chvíli Bert pokračoval. „Ani nevieme isto, či nám vôbec mával, a ak, či mával nám. Škoda, že sa ho to nemôžeme spýtať.“

„Máme dôležitejšie veci a hlavne prednejšie. Musíme zistiť či aj Jully je obsadená, alebo či o nej niekto vie.“ Johan vedel, že sa musí osobne porozprávať z Goanom.

Johan zamieril na východ do Jully. Malá letná vilka na pobreží mesta Jully sa volala tiež Jully, z dôvodu, že keď sa informovali, že idú do Jully, alebo sa stretnú v Jully, počítače to poplietlo. Často to plietlo aj ich. Letná vila, skôr vilka, bola štandardná letná chata, ktorých bolo na pobreží roztrúsených niekoľko desiatok. Aj okolie vily bolo štandardné.

Zo zadnej časti vily bola zvažujúca sa súkromná pláž k moru široká a dlhá asi 30 metrov. Pred vilou bol trávnatý pozemok zarastený stromami, takže vilku z cesty bolo vidieť len napoly, podobne ako ostatné vily v okolí. Vila stála na vyvýšenej časti pobrežia. Najbližšie vily boli okolo 30-50 metrov z oboch strán.

Johan zastal na parkovisku asi 200 metrov od vily. Parkovisko bolo skoro plné, ako vždy počas letnej sezóny. Okolo sa motalo dosť ľudí, niektorí boli polovyzlečení a niektorí v plavkách.

„Bert, mohol by si skočiť po zmrzlinu a pozrieť sa kde by sme sa dobre najedli?“ Požiadal Johan. So zmrzlinami zapadnú medzi dovolenkárov perfektne.

Johan mal ešte jeden dôvod, aby bol na niekoľko minút sám. Zobral mobil a vyľukal číslo, čím sa napojil na záznam svetelných a infračervených kamier, ktoré sledujú Jully z vnútra a zvonku. V zázname nebol žiadny podozrivý pohyb za posledný týždeň, odkedy je vila prázdna. Spomenul si ako ešte pred týždňom všetci traja fantazirovali, že z pivnice vily vykopú tunel do mora. Teraz by sa zišiel.

Johan mobilom aktivoval odpočúvací systém vo vile a v okolí. Citlivé mikrofóny boli schopné zachytiť aj dych človeka. Aby mohol dobre počuť, Johan si nasadil slúchadlá. Nepočul nič podozrivé: Aby sa ubezpečil, mobilom spustil signál, ktorý aktivoval výkrik „jaj“. Výkrik zreteľne počul v slúchadlách, ale potom nič, nikto naň nereagoval, ani v okolí. Mobilom spustil ďalší signál, ktorý aktivoval zvýšený ženský hlas „nedotýkaj sa ma“. Aj ten počul zreteľne v mobile, ale nič sa nedialo. Dostal správu, že ani žiadny elektromagnetický signál, okrem toho na jeho mobil, nebol vyslaný z chatky a okolia. Zrejme v chatke nikto nie je a pravdepodobne aj okolie je čisté.

Na radu Goana zabezpečovací postup zisťovania čistoty prostredia si každý vytvoril a robil osobitne, takže o tom vedela vždy len jedna osoba.

„Skontroloval som zabezpečenie čistoty prostredia. Zdá sa, že je čisté.“ Vítal Johan Berta, ktorý priniesol v jednej ruke zmrzliny a v druhej dve papierové tašky, zrejme niečo z rýchleho občerstvenia. Bol to Bertov štýl bezpečného stravovania, nemal rád reštaurácie.

V chate bolo všetko tak ako pred týždňom. Prezliekli sa do výletného, najedli a začali víkendovať. Bert otvoril úkryt v plynovom kúrení a vybral počítač so softvérom na zaoštrovanie signálov. Bol to starší vojenský model, ale pre nich stačí. Program rýchlo zoptimalizoval

ostrosť obrazov z garáže. Po zväčšení detailov Bert sklamane zistil, že ani jedného z mužov nepoznajú.

„Zatiaľ nám to veľmi nepomohlo.“ Konštatoval aj Johan.

„Možno sú prestrojení.“ Háda Bert.

„Pochybujem. Možno ich spoznáme podľa pohybu tela.“ Poradil Johan, ale ihneď si uvedomil, že na zázname sa skoro nehýbali. Nepoznali nikoho ani podľa pohybov tela, ani podľa grimás, ktoré strúhali po výstreloch protivníka alebo vlastných.

„Pusťme to pomaly, možno niečo zistíme.“ Beznádejne radí Bert.

„V páde muža je niečo neprirodzené.“ Poznamenal Johan. „Nesnaží sa ihneď zachytiť stĺpa, ale ruku má príliš dlho pri tele, akoby niečo chcel naznačiť. Zväčši mu ľavú ruku.“ Komanduje Johan.

„Pozri, čo urobil s palcom a ukazovákom.“ Nahlas rozmýšľa Johan.

„Akoby chcel urobiť O, snažil sa to aspoň pol sekundy. Možno to znamená OK.“ Dopĺňa Bert.

„Mám pocit, že to znamená OK, a že to má byť dobrá správa pre nás. Len nevieme, aká dobrá správa.“ Poznamenal Johan. „Musíme sa spojiť s Goanom.“ Dodáva po chvíli.

„Na mobil neodpovedá, ale pozriem, či nám poslal správu.“ Bert vybral svoj notebook a napojil sa na internet. Postupne si otvoril niekoľko diskusných fór, sem-tam niečo pripísal do diskusie a až po pol hodine otvoril stránku združenia „Spomienok na predošlé životy“. Otvoril si diskusné fórum, kde rýchlo našiel čo hľadal. Čítal nahlas. „V predchádzajúcom živote som bol slobodný, nezávislý a vedel som čo chcem, chodieval som do chrámov a obetoval bohom voňavé myrty. Teraz pravidelne chodím do supermarketov, kde vždy nezabudnem obetovať bohom zopár dolárov, i keď neviem, čo chcem“. Podpis Goana, ktorý bol vždy iný, bol pravý. Prvé, posledné a stredné písmená, a dve čísla na konci tvorili kód, ktoré to jasne potvrdili.

„Všetko je v poriadku.“ Správa z predchádzajúceho života to hovorila jasne, bola napísaná včera skoro ráno v Honkongu. „To znamená, že ju písal dve hodiny po požiari v žltom dome.“ Dopĺňa Bert a automaticky sa pýta: „Čo robí Goan v Honkongu?“ Aj si odpovedá: „Vždy lieta po svete. Je to Holanďan, lietajúci Holanďan, už sa nezmení.“

„Musíme vyriešiť ešte jeden problém“, poznamenáva Johan: „Čo urobíme s vyhoreným bytom na druhom poschodí žltého domu? Asi musíme nahlásiť požiar.“

„Požiar nemusíme nahlásiť, byt nebol poistený. Zaujímať sa o byt je riskantné, čo keď o nás vedia.“

„Musíme to risknúť. Ak o nás vedia, je to vlastne jedno. Bert, pôjdeš pozrieť byt a zabezpečíš jeho obývatel'nosť. Aj život druhej identity musíme žiť, ako keby sa nič nestalo.“ Uzavrel Johan.

Na práci Johana a Berta bolo zaujímavé aj to, že niekedy aj mesiac nedostali žiadnu úlohu. Samozrejme, plat dostávali. Zrejme to bude tak aj teraz.

„Čo budeme robiť?“ Pýta sa beznádejne Bert.

„Oblečieme si plavky a pôjdeme na pláž. Ja som už vdovec a ty si ešte mladý a slobodný. Musíme využiť život druhej identity. Možno stretneme zaujímavých ľudí, nájdeme si nových známych, priateľov alebo priateľky. Musíme zapadnúť do prostredia. Nesmieme byť podozriví.“ Rozhodol Johan.

Johan a Bert nedovolenkovali ani týždeň, keď im Goan poslal v diskusii správu, že môžu byť v nebezpečenstve a treba to preveriť.

„Kde začneme?“ Pýta sa Bert, uvedomujúc si, že nemajú ani jeden záchytný bod.

„Od Jana.“ Až teraz si uvedomili praktický význam Janovho výkriku v garáži. Jano spoznal niekoho osobne zo IC21.

„Čo keby sme šli za Janom a spýtali sme sa ho priamo?“ Pýta sa Bert.

„Nemali by sme do toho zaťahovať tretieho, ale asi musíme urobiť výnimku.“ Mienil Johan.

„Ide o našu bezpečnosť. Mali by sme zistiť, či sa náhodou niekto nerozhodol nás zlikvidovať.“ Bráni sa Bert.

„Nemohol sa rozhodnúť, lebo o nás nikto nič nevie.“ Mienil Johan.

„Goan vie.“

„Prečo by to Goan robil?“

„Urobil to nedobrovoľne.“

„To by sme zistili.“

„Ako?“

To nikto nevedel.

Achon v reštaurácii

Achon sedel v reštaurácii vonku na terase, z ktorej dobre videl na cestu prvej triedy a aj na dlhú ľavotočivú zákrutu lemovanú bilbordmi a betónovými piliermi nadjazdu. Touto cestou chodieval B. domov z práce. Sledoval displej mobilu, čakal, kedy sa objaví správa od kolegu Grona, ktorý pracoval s B., aj keď o tom B. nevedel.

„18.45“, zahlásil displej.

„O 5 minút je tu“, povedal si Achon a naľukal číslo spínača rozbušky pod kapotou B.-ovho auta a odist'ovacieho systému rozbušky pri nádrži. Čakal len na správu „100“, ktorá hovorila, že B. je 100 metrov pred zákrutou. Keď ju dostal, počkal ešte 2-3 sekundy a potom stlačil volanie na mobile. Chvíľu sa nič nedialo, ale keď malá nálož rozrušila riadenie predných kolies, vozidlo vyšlo z cesty a narazilo do betónového stĺpa bilbordov, čo aktivovalo rozbušku pri náloži a vozidlo začalo horieť. Achon ešte počkal, kedy sa pri horiacom aute objavia policajti a záchraná služba, potom si objednal večeru.

Nikdy veľa nerozmýšľal o svojej práci, lebo si myslel, že všetko už má dobre premyslené a došiel k správnym záverom, i keď úplne zabudol, že nikdy si to nepremyslel. Jeho konanie bolo výsledkom genetickej predispozície zapojenia neurónov v mozgu a názor bol len výsledkom štandardného tunelovania mozgu a následného dodania nového softvérového mozgového vybavenia. Dostával to čiastočne od narodenia z médií a neskoršie v kurzoch boja za slobodu a proti terorizmu. Už v armáde na rôznych bojových akciách kde musel zabiť nepriateľa, aby sám ním nebol zabitý, došiel k presvedčeniu, že každý má právo na obranu. Vždy keď dostal úlohu, ktorej výsledkom bola smrť, bol presvedčený, že vlastne koná v sebaobrane, ak nie svojej, tak niekoho iného, čo bola väčšinou pravda. Takže bol v práve. Veril, že lokálna bezpečnostná služba kde pracuje, chráni svet proti chaosu, proti zlým ľuďom, teroristom, komunistom, antiglobalistom, ale nevedel, že ich spravovala IC21. Vedel, že všetci títo a mnoho ďalších, ktorých dostane za úlohu zlikvidovať, sú na nesprávnej strane. Už ani neuvažoval ako kedysi, čo asi zhorený človek v aute konkrétne zlého urobil. Bol členom spoločenstva vyznávajúci určitý typ moderného náboženstva, kde sa bojuje pod vlajkou slobody a demokracie, aby sa zabezpečil vysoký životný štandard ľudí, ktorí musia mať aj na to, aby

si mohli Achona a jeho podobných platiť. Paradoxom je, že si ich môžu legálne dovoliť platiť z peňazí daňových poplatníkov.

Zapípal mobil a Achon otvoril správu: „Dnes sa vyčasil a zajtra si môžete urobiť pekný dovolenkový výlet.“ Achon sa hrdo vzpriamil na stoličke a v duchu si povedal, tak ako ho učili: „V boji za slobodu a demokraciu nikdy nepovolíme“. Správa bola od zodpovedného za akciu, pána Hovela, ktorý už vie výsledok akcie. Aj IC21 dostala informáciu o úspešnej akcii.

Správu, že pán B. zahynul pri autonehode, videl Jano v TV vo večerných správach, keď si doma analyzoval zážitky celého týždňa. Správa stručne oznámila, že vodič narazil do betónového podlažia billboardu, pravdepodobne následkom mikrospánku. Telo po uhasení požiaru bolo dosť obhorené, ale aj tak sa podarilo identifikovať mŕtveho.

„Stalo sa toho posledné týždne nejako podozrivo veľa“, pomyslel si Jano a začal uvažovať aký asi bude jeho nový šéf. Celý večer sa tváril, akoby sa nič nestalo, čo sa mu aj darilo pred Alanom, ale Mária ihneď poznala, že sa deje niečo nezvyčajné. Nič sa nepýtala, ako vždy.

Jano skúma antidepresíva pre deti

Jano ráno prišiel do roboty s poznaním, že len v robote si oddýchne a len tam nájde duševný pokoj. Utvrdil ho o tom aj počítač, kde dnes nemal žiadnu správu kategórie A a dokonca ani kategórie B. Mal len 13 správ kategórie C, ktoré ho vždy skôr pobavili ako donútili rozmýšľať. Prvá správa, ktorú otvoril, ho ihneď zaujala, lebo sa v nej spomínalo Slovensko, „...počet problémových detí na Slovensku narastá a ich 'mentálne zdravie' je vo veľmi veľkom ohrození... mladí ľudia pri depresii najprv siahnu po alkohole a drogách a až potom sa dostanú do ambulancie...". S otázkou, čo sa to deje v Zabudnutej lehote, si vyžiadal celú správu, ktorá sa nachádzala na:

http://www.sme.sk/clanok.asp?rub=print_sprav&cl=2441048

V správe zistil, že podľa psychológa z Pedagogickej fakulty Univerzity Komenského "hrozí, že depresia sa stane na Slovensku pandémiou národa" a možno hovoriť o neurotizácii populácie a rodín

zvlášť. – „Že až 15 percent detí do 18 rokov trpí psychickými poruchami“. Jano v článku nenašiel postup ani odporúčenie ako by sa mal tento problém riešiť.

„To si na Slovensku ani nevedia pozrieť ako takéto problémy riešia vo vyspelých krajinách?“ Pýta sa nahlas Jano a už dáva úlohu Majorovi007, aby to zistil. Odkazov dostal dosť. Otvoril prvý na

http://www.zvedavec.org/clanky_2174.htm?PHPSESSID=608bf61fc8bd20e3c5cbac8ac45ca02c

Rýchlo prezrie aspoň niektoré vety: „V Británii bolo dnes (júl 2007) oznámenie, že množství antidepresívnych a psychiku ovplyvňujúcich liekú predepisovaných deťom vzrostl za posledných desať rokov štyrikrát... Počet receptúr na lieky ovplyvňujúci chovanie pro pacienty mladší než šesťnásť rokov vzrostl za posledných desať rokov dokonca desaťkrát... Minulý rok to bolo 631 tisíc deťom mladších šesťnásť rokov, ktoré obdržali pilulky pro mentálnu zdravie; pred desať rokmi to bolo 146 tisíc deťom... Ritalin určený k liečbe poruchy pozornosti a hyperaktivity (attention deficit hyperactivity disorder – ADHD) a Modafinil pro spánkové poruchy....“

Jano rýchlo prebehol na ďalší článok, ktorý poukazyval ako to riešia v USA (http://www.adhd-report.com/adhd/1_adhd_statistics.html).

Podľa Dr. F.B., 500 000 deťom v USA bolo diagnostikovaných na ADHD v roku 1985, v súčasnosti je to 5-7 miliónov deťom, ktoré berú lieky na úpravu psychiky. Často sú to drogy podobné tým, ktoré predávajú ilegálne na ulici..

... V Austrálii, ktorá má 19 miliónov obyvateľom, dostáva 50000 deťom lieky proti ADHD.

... V Austrálii, predpísaných receptom na stimulačné lieky pre deti sa zvýšili 34-krát posledných 20 rokov. V Mexiku predaj Ritalinu sa zvýšil na 800% medzi rokmi 1993 a 2001. V Británii počet receptom na stimulačné lieky pre deti sa zvýšil 9200% medzi rokmi 1992 a 2000. V Španielsku sa užívanie Ritalinu zvyšovalo 8% ročne počas 1992 a 2001. Podľa správy USA „Drug Enforcement Administration (DEA)“ Ritalin je viac účinnejší ako kokaín a účinkuje na mozog rovnako ako kokaín...“

Major007 predložil automaticky Janovi na obrazovku ďalšiu správu z <http://www.chaada.org/Page3.html>

- V roku 2002, 46% Američanom užilo aspoň jeden liek denne.
- Počet vypísaných receptom v roku 2001: 3,1 miliárd.
- Cena liekov na receptoch v roku 2001: 132 mld dolárov.

- Predpokladaná cena liekov na receptoch v roku 2014: 414 mld dolárov.
- Percento študentov, ktorí užívajú psychotropné lieky pôsobiace na vedomie: 40%
- V rokoch 1992 - 2003, zneužitie psychotropných liekov rástlo 2x rýchlejšie ako marihuany, 5x ako kokaínu a 60x ako heroínu.
- 90% autorov praktických klinických príručiek dostalo podporné fondy od farmaceutických firiem alebo pracovali ako ich konzultanti.
- Lekári, psychiatri a všetci, ktorí majú licenciu predpisovať lieky, dostávajú od farmaceutických firiem finančné stimuly za predpisovanie liekov. Predpisujú lieky pre zisk.
- V rokoch 1985 - 1999 sa predpísané recepty na psychotropné lieky pre deti v USA zvýšili o 327%.
- V rokoch 1991 - 2000 zvýšenie stimulačných psychotropných liekov pre 2-4 ročné deti bolo o 50%.
- Počet antidepresív predpísaných pre deti pod 19 rokov: 11 miliónov.
- Počet detí, u ktorých sa diagnostikovala "ADD/ADHD" a liečených v roku 1985: 0,5 milióna.
- Počet detí, u ktorých sa diagnostikovala "ADD/ADHD" a liečených teraz: 6 miliónov.
- CHADD (Children and Adults with ADD) dostala viac ako 0,7 milióna dolárov od farmaceutických firiem na podporu reklamy pre tieto liečivá.
- USA Food and Drug Administration (FDA) dáva licencie na lieky. Percento ich pracovníkov, ktorí sú financovaní priamo farmaceutickými firmami je 55%. Farmaceutické firmy na nich vynakladajú 1,2 mld dolárov ročne.

Keďže Jano chcel mať vo všetkých veciach vždy jasno, rozhodol sa vypočítať, že ak bude súčasný trend pokračovať, v ktorom roku všetky deti vo vyspelých krajinách budú žiť pod vplyvom legálnych drog, ktoré budú povinne užívať na lekársky predpis. Neunúval sa ani vytiahnuť kalkulačku, odhadol, že ak ho neodpraví zo sveta udalosti súvisiace so stratenými správami, tak sa toho ešte môže dožiť. Odhadoval koľko putovných zástav „Mentálne úchylní dopredu“, alebo dokonca

„Retardáti dopredu“ dostali lovci mentálneho zdravia za tieto úspechy. Asi veľa.

Janovi to úplne stačilo, nechcel si pokaziť deň. Prejde radšej na ďalšiu správu. Uvedomil si ako je stále vypelý západný svet ďaleko vpredu oproti Zabudutej Lehote, kde deti ešte za jeho mladosti si maximálne pomýlili vodu so slivovicou. Len si prial, aby Zabudnutá Lehota zostala ešte dlho zabudnutá. Jano zosmutnel, aj zabudol, čo vlastne chcel zistiť a okrem toho, do konca pracovnej doby bolo ďaleko. Nevedel, či ho ďalšie správy kategórie C dokážu rozveseliť.

Kladivo na komunistov: Porada ATO na najvyššom poschodí

Lebo čarodejníctvo je najväčšou vlezradou proti božiemu majestátu.

A tak majú byť daní na mučenie, aby sa priznali.

Jakob Sprenger a Heinrich Kramer: Kladivo na čarodejnice, str. 45.

(Levné knihy Kma, s.r.o., 2006)

Dnes ráno Major007 predložil Janovi len jednu správu kategórie A. Urobil z nej priateľskú verziu s poznámkami.

Jan sa začítal: Na najvyššom poschodí oddelenom elektromagnetickou clonou sa raz za mesiac koná porada ATO. Členovia ATO, volení len výškou portfólia, si na poradu nič fyzicky neprinesú a ani nič fyzicky neodnesú. Záver porady tvorí často len jedna veta, alebo len rozhodnutia „áno“ alebo „nie“, a to si každý vie zapamätať. Každý člen ATO mal hodinu na oboznámenie sa s programom a materiálmi, o ktorých sa bude rokovať. Materiály ich čakali na stole v zasadacej miestnosti.

„Rozvoj globalizačných šokových terapií a technológií vo finančníctve, vojenstve, informatiky, psychológie, sociológie a všade inde vytvoril vhodné podmienky pre demokratickú vládu len jednej svetovej elitnej skupiny. Čo si budeme zakrývať, našej elitnej skupiny. Je to náš prirodzený Darwinov vývoj, proti ktorému sa nebudeme protiviť. V rámci nášho Darwinovho vývoja si dnes máme prediskutovať plán Veľkého upratovania.“ Začal rotujúci predseda

ATO, držiac v pravej ruke kladivo na komunistov, to isté kladivo, ktorým jeho prapradedo búchal do stola, keď odsudzoval čarodejnice na mučenie a potom na smrť upálením. Tradícia je tradícia. „Verím, že hodinu, čo tu sedíte, ste využili na preštudovanie materiálov o Veľkom upratovaní, takže všetci už viete o čo ide. Pripomeniem len hlavné body. Globálny svet potrebuje globálne riešenia a globálnu organizáciu. Technické prostriedky sú už na takej úrovni, že je to prakticky možné. Ak niečo neurobíme teraz, tak našu ATO, vedúcu silu svetovej aristokracie, náš globálno-súkromný, digitálno-finančný a mentálne-totalitný komplex, neudržíme a rozpadne sa nám podobne ako sa rozpadol koloniálny systém našim dedom a výsady šľachty našim pradedom. Páni, uvedomme si, že v súčasnosti rozhodujeme o všetkom. Máme v rukách veľkú väčšinu mienkotvorných médií, vojenských kapacít, životne dôležitých technológií, ovládli sme produkciu a predaj energie, regulujeme predaj legálnych a ilegálnych drog a za pár rokov ovládneme skoro všetku produkciu a predaj potravín a pitnej vody.⁴¹ Kontrolujeme veľkú väčšinu informácií, ovládame mentálne rozhodovanie viac ako polovice populácie sveta. Väčšinu vychovávame bez problémov na obraz, ktorý nám v danej situácii vyhovuje. Možno takúto výhodnú pozíciu nebudeme mať v blízkej budúcnosti.“ Rotujúci predseda si sadol a otvoril diskusiu.

Prihlásil sa člen ATO. „Nie sme tak silní, aby sme to presadili. Na uskutočnenie Veľkého upratovania sa musíme dohodnúť globálne a musia s tým súhlasiť ak nie všetci, tak aspoň väčšina partnerov. Podobne ako súhlasili s deštrukciou Afriky, kolonizačným systémom, Prvou a Druhou svetovou vojnou, vojnami v Afganistane a Iraku, rabovaním v Latinskej Amerike, vyrabovaním bývalého socialistického bloku a ďalšími spoločnými akciami. Je to už naša tradícia. Je potrebné presvedčiť partnerov. Samozrejme, Veľké upratovanie musia požehnať aj lokálne finančné, tunelovacie a ideologické konzorcia a uznesenie OSN.“

Prihlásil sa ďalší člen ATO. „V súčasnej situácii cesta presvedčovania partnerov je neschodná. Zatiaľ sa ukazuje najvýhodnejší postup, ktorý úspešne fungoval posledných 1000, ak nie niekoľko tisíc rokov. Potrebujeme do oficiálnych vedúcich pozícií, alebo do vedúcich

⁴¹ *Major007 poznámka: Na Slovensku reguláciu ekonomiky zabezpečuje aj Gaz de France, E.ON Ruhrgas, Enel...*

pozícií v pozadí dostať ľudí, ktorých ego povýši osobnú ideu moci a maximálneho zisku nad iné ciele. Musia mať pocit predstaviteľov Vyššieho človeka, vyvoleného človeka, vyvoleného národa, vyššej rasy, pevné presvedčenie, že patria medzi svetovú elitu. Ideálne je, keď sa im k tomu zamieša aj pocit nekonečnej múdrosti a často aj viera v nadprirodzené sily, ktorá si ich vyvolila. Na to potrebujeme systém, ktorý automaticky vyselektuje takýchto ľudí, ktorí budú mať vplyv na dianie v štátoch a svetových organizáciách. Predpokladáme, že systém osobnej moci a maximálneho zisku v spojení s demokraciou takýchto ľudí vyselektuje, ak nie väčšinu, aspoň dost' na podporu Veľkého upratovania. Možno sa medzi nimi objaví charizmatický vodca. Zoberte si 60 vojenských intervencií demokratických štátov za posledných 50 rokov. Zoberte si prvú a druhú svetovú vojnu. Vo väčšine prípadov systém vyselekoval takýchto ľudí do vplyvných postavení, ktorí vojny podporili, alebo im nevedeli zabrániť, a tým sa nám podarilo vojny presadiť. Zoberte si stopätročnú náboženskú vojnu v Európe. Tam to bolo podobné, systém často vyselekoval elitu, ktorá nahnala ľudí, aby sa išli zabíjať, a tak rozšíriť ideologický a hmotný majetok vtedajšej aristokracie. Verím, že podobne naša kapitalistická trhovú demokracia, keď sa rozšíri do všetkých kútov sveta, automaticky zabezpečí, že takýto lídri, často v pozadí, budú jednoznačne súhlasiť s prevedením Veľkého upratovania. Budeme sa držať hesla 'morálne úchylní dopredu'.

Ďalší člen ATO súhlasil. „Súhlasím, ale pripomínam, že sú ešte krajiny, kde systém trhovej demokracie spolu s neobmedzením súkromným vlastníctvom a systémom maximálneho zisku nevyselkoval elitu, ktorá by systém osobnej moci a maximálneho zisku povýšila nad všetko ostatné ako je to u nás. Nevládnú tam rasisti súkromného hmotného a nehmotného vlastníctva. Tam vidím hlavný problém.“

Slovo si zobral predsedajúci. „Áno, vo významných historických okamihoch je veľmi podstatné mať správnych ľudí na správnych miestach. Pravidlá, ktoré vládnú v spoločnosti, automaticky vyprodukuje hierarchiu hodnôt a triedu ľudí, ktorí majú moc. Keď sa zmenia pravidlá, vyprodukuje sa iní ľudia, ktorí budú mať moc. Je úplne jasné, že my musíme zaviesť také pravidlá v systéme, ktoré

vyprodukujú do vedúcich mocenských postavení typy ľudí vhodných pre splnenie nášho cieľa Veľkého upratovania.“⁴²

Ďalšiu otázku dal polodborník. „Súhlasí s Veľkým upratovaním vláda USA a Federal Reserve?“

Predseda júci má odpoveď pripravenú. „Ich názor až tak nerozhoduje. Vláda USA⁴³ je v pyramíde ATO až na tretej úrovni a Federal Reserve na druhej. Najdôležitejší je názor elitnej skupiny ATO na prvej úrovni. Nezabúdajte, že vždy nižšia úroveň je podriadená vyššej.“

Do diskusie sa pridal ďalší člen ATO, pravdepodobne revolucionár. „Ľudia budú proti, postavia sa proti nám a zmetú nás v globálnej revolúcii proti ATO. V súčasnosti je už dosť intelektuálov, hlavne ľavicových, ktorí môžu zmeniť pomer mentálneho pohľadu bežných ľudí na vojny, násilné znižovanie počtu obyvateľov, vykorisťovanie a tunelovanie mozgov. Už teraz poukazujú na niektoré degeneračné tendencie profesionálne kontrolovanej totalitnej demokracie a slobody.“

Pridal sa ďalší člen ATO. „V názore ľudí nevidím problém. V histórii je veľa príkladov, keď väčšina ľudí vždy podporila dobovačnú vojnu niekoho. I keď v niektorých prípadoch, keď vojny nešli podľa plánu, názor ľudí sa zmenil. Ako už bolo povedané, máme v rukách väčšinu mienkotvorných médií. Keď ľuďom ešte viac obmedzíme rozsah mentálneho myslenia, tak podporia všetko čo im predostrieme.“

⁴² *Major007 – poznámka: Napríklad počas Druhej svetovej vojny v tábore amerických zajatcov v Japonsku si spoločnosť zajatcov vytvorila hierarchiu hodnôt a vládnucu triedu jednotlivcov, ktorí po prepustení na slobodu, v USA nedokázali byť na najvyššom stupni spoločenskom ani ekonomickom rebríčku. Podobne spoločenské a ekonomické pravidlá Lovcov lebiek vyprodukovali osobnosti, ktoré mali moc. Avšak tieto osobnosti si ju nevedeli udržať keď prišli do nášho civilizovaného sveta. A to nielen preto, že konkurencia bola silná, ale hlavne preto, že pravidlá, ktoré vládnu v našej civilizovanej spoločnosti, vytvárajú úplne iný typ Lovcov lebiek.*

⁴³ *<http://www.zmag.org/znet/viewArticle/19104>. Politický systém USA je jednostranový. Vláadne tam stále jedna strana, Strana biznisu, ktorá ma dve frakcie: Republikánov a Demokratov.*

Zvedavý člen tiež chce mať slovo. „Nebudú demokratickí lídri veľkých tradičných demokratických štátov protestovať?“

Predseda ho upokojí. „Neopovážia sa. Veď keď sme previedli ekonomické alebo vojenské teroristické útoky v Latinskej a Južnej Amerike, v Kambodži, v Laose, vo Vietname, v Afganistane, v Iraku, v Tunise, na 10/11/12, keď sme pri skúšaní nových zbraní zabíjali nevinných ľudí ako dobytok, ani nemukli. I keď máme dôkazy skrytých kamier, že pri sprchovaní si zašomrali, ale to nám neublíži. Boja sa našej moci, našej šokovej doktríny, a oprávnené. Nezabúdajme, že niektorí si budú tajne mädlieť ruky, už teraz vedia, že dostanú podiel z koristi. Veď ho už parkrát dostali.“

O slovo sa hlási nový člen ATO, asi tam ani nepatrí.

„Takže my chceme zlikvidovať 3 miliardy chudobných, ktorí nemajú možnosť sa ani brániť. Nie je to nehumánne?“

Predseda ATO vysvetľuje: „Humánne, nehumánne, my sme v nebezpečenstve. My sa len bránime. Tých 3 miliárd chudobných nás zachvíľu prevalcuje. A bude ich stále viac. Okradnú nás, všetko nám zoberú. Spomeňte si na Bastilu, VOSR, znárodňovanie po každej vojne. Malé znárodňovanie po malej vojne a veľké znárodňovanie po veľkej vojne, viete si predstaviť rozsah znárodňovania, keby sme prehrali Veľké upratovanie. Na obranu máme humánne a morálne právo. A okrem toho, nebudeme likvidovať len chudobných.“

Nový člen je stále nespokojný: „Čo keby sme z 3 miliárd chudobných spravili 3 miliardy bohatých, alebo aspoň 3 miliardy priemerne bohatých, ktorí by patrili do stredného stavu? Potom nás neprídu okradnúť.“

„To nie je možné, minimálne z troch dôvodov. Znížil by sa nám zisk a 3 miliardy ďalších bohatých by tak zvýšilo spotrebu energie, že by sa svetové zásoby energie vyčerpali za pár rokov, lesy by úplne vymizli, a čo je horšie, vyprodukovali by niekoľkonásobne viac CO₂ a odpadkov ako sa produkuje teraz. Planéta by to nevydržala. Tomu my chceme zabrániť. Chceme byť záchrancami našej planéty, aj ju zachránilme, na to prisahám!“ Rozhodne vysvetlil predseda ATO a treskol kladivom na komunistov na zväzok tajných spisov IC21.

Nespokojný je stále nespokojný. „Takže sa s nimi nemôžeme deliť o zdroje našej planéty?“

„Samozrejme, že nemôžeme, aj keby sme chceli. Aké delenie. Nie sme zločinní komunisti. Porušili by sme ústavy všetkých

demokratických štátov kde súkromné vlastníctvo je posvätné a kde jeho veľká väčšina, chvála bohu, patrí nám. Takto to zástupcovia ľudí volení v demokratických voľbách odhlasovali. Nepôjdeme proti demokracii a ústavnosti. To by sme sa znížili na úroveň totalitných štátov, ktorých ústavy povoľujú zrušenie súkromného vlastníctva. Sme za právny štát, ktorý sme si vytvorili na svoj obraz. Na každú nedemokratickú námietku budeme mávať bojovou zástavou demokracie.“

Diskusia vyprovokovala aj humanistu voľného trhu. „Čo keby sme ich krmili alkoholom, tabakom, drogami a lokálnymi vojnami?“

ATO vysvetľuje odborne. „Robíme, čo môžeme. Týmito nástrojmi sme dokázali zdecimovať celé kmene a národy. Vďaka tomu Afrika nemá dnes 2 miliardy obyvateľov. Posledne sme znížili počet obyvateľov v CIS. Tieto nástroje nie sú v súčasnosti tak efektívne ako kedysi. Škoda, že nemôžeme zaviesť povinné fajčenie ópia, ako kedysi. Dnes nám ani drahé byty nepomôžu. Pre budúcnosť sme vyvinuli nové modernejšie technológie. Všetko sa globalizuje.“

Prihlásil sa muž s indiánskym nosom, pretože bol mladý a rád provokoval, pýta sa. „Ste pokračovateľmi kresťanskej, budhistickej, anglosaskej, židovskej alebo marxistickej tradície?“. Predsedajúci má odpoveď pripravenú. „Sme predstavitelia tých najlepších tradícií našej civilizácie, z každej sme si zobrali to, čo nám bolo najvhodnejšie.“

V diskusii vystúpilo ešte pár osôb. Nakoniec rotujúci predseda v závere zdôraznil, že väčšina súhlasí s Veľkým upratovaním, a že na podrobnom pláne sa už dávno pracuje. Možno sa ho dozvieme aj my. Väčšina prítomných vedela, že o Veľkom upratovaní už rozhodli najvyšší predstavitelia ATO, a že v rámci tradície niektoré rozhodnutia aj oni formálne odsúhlasia na porade.

Predsa sa ešte nakoniec prihlásil s faktickou poznámkou globálny demokrat a humanista voľného trhu: „Ja nechcem vedieť podrobný plán, ja s tým nechcem mať nič spoločné. Som globálny humanista. Mne stačí, keď viem, že vy to zariadite bezo mňa.“

Johan sa dôverne stretáva z Goanom

Johan v diskusnom fóre na internete požiadal Goana o stretnutie. Z bezpečnostných dôvodov Goan vybral na stretnutie turistickú chatku, ktorú si prenajal na meno druhej identity. Johan s Goanom tvorili profesionálnu jednotku už dost' rokov, skoro vždy sa rozprávali profesionálne alebo poloprofesionálne a zatiaľ neprekročili túto hranicu.

Johan zbadal Goana už z diaľky. Goan mu vo svojej 60-ke kráčal proti svižne, spokojne sa usmievajúc, vyzeral ako nižší podsaditý sedliak obzerajúc si dobrú úrodu kapusty. Nikto by nepovedal, že má za sebou obstojnú kariéru v štátnych službách a často bol mozgovým trastom v ďalších organizáciách. Teraz by mohol vládnuť na najvyšších postoch, keby na vlastnú žiadosť neustúpil do úzadia.

„Vítam ťa v mojej dovolenkovej chate.“ Privítal ho Goan.

„Máš to tu pekné.“ Skonštatoval Johan a po ďalších všeobecných vzájomných zdvorilostných frázach, keď mu vyrozprával, čo všetko sa za posledné dni udialo, o vyhorenom byte, vražde v garáži a únosoch, sa Goan konečne spýtal. „Tak čo ťa trápi?“

„Mám dojem, že sa niečo deje a chcel by som vedieť čo. Ďalej si myslím, že už to takto nemôže ísť ďalej.“

„Čo nemôže ísť ďalej?“

„Začínam viac a viac nesúhlasit' s tým, čo robíme.“ Pokračoval Johan, a pretože cítil, že Goamovi môže dôverovať, pokračoval: „Nechcem ďalej slúžiť ľuďom, ktorí už spôsobujú viac škody ako úžitku.“

„Naša profesia je veľmi nebezpečná. Čím menej o sebe vieme, tým je to lepšie.“ Poznamenal Goan.

„Viem o tom, ale ako som povedal, už chcem s tým skončiť. To hovorím otvorene.“ Po chvíli dodal: „Mali by sme sa konečne otvorene a dôverne o tom porozprávať.“

Goan mlčal, zrejme rozmýšľal, či to nie je provokácia ďalšieho testu lojálnosti. Napokon sa spýtal: „K čomu by to bolo, otvorene a dôverne sa porozprávať? Nechceme založiť sektu, partizánsku jednotku a ani spraviť prevrat. Viest' len pivné reči, na to nepotrebujeme byť otvorení ani dôverní.“

„Ja nechcem viesť len pivné reči. Ja nielenže nesúhlasím, ale som sa rozhodol proti tomu aj niečo urobiť.“ Dôrazne poznamenal Johan.

„V dnešnej situácii málokto vie, kto je kto, a kto je pred kým a za čím, a čo je správne.“ Akoby odveci odpovedá Goan.

„Ja ale v tom chcem mať jasno“. Povedal rozhodne Johan. Chvíľu bolo ticho.

„Ak niečo chceme dosiahnuť, áno, musíme si otvorene dôverovať.“ Poznamenal Goan, ktorý už dávnejšie, po niekoľkomesačnom premýšľaní sa rozhodol Johanovi dôverovať, pokračoval: „toto už hovorím dôverne. To tiež znamená, že je to dôverné a nikto sa to nesmie dozvedieť“.

Johan bol spočiatku prekvapený. „To znamená, že sa môžeme otvorene a dôverne porozprávať.“

„Áno, i keď neviem, či je to najsprávnejšie riešenie.“ Poznamenal Goan.

„Tak teraz môžem vedieť čo sa to vlastne deje?“ Spýtal sa opäť Johan.

„V ATO sa vytvorila opozičná skupinka alebo skupinky, ktoré nesúhlasia s Veľkým upratovaním. Keď sa to ATO dozvedela, začala robiť čistky. Chcú obmedziť počet ľudí, ktorí boli oboznámení s podrobnosťami Veľkého upratovania. Preto som Vás aj varoval. Ostanú len 100% preverení a lojálni. To je všetko.“ Po chvíli dodal Goan.

„Preto zahynul aj B.?“

„Áno. A niekoľko ďalších, medzi nimi bol aj chlap v garáži.“

„Kto bol chlap v garáži?“ Pýta sa Johan

„Bol to môj človek. Škoda ho.“

„Takže máš viac ľudí ako len nás dvoch.“

„Mám ich viac, troch mi už zlikvidovali.“ Odpovedal stručne Goan.

Johan vedel, že by bolo zbytočné sa pýtať, koľko ľudí má Goanova skupina, ale má vážnejšiu otázku. „Myslíš, že sme na rade?“

„Neviem.“ Odpovedá Goan a dodáva, „možno už čistka skončila“.

„Čo keby sme prešli natrvalo do druhej identity?“

„Je to tiež jedno z riešení, povedal by som, krajné riešenie. Ale pred chvíľou si povedal, že chceš proti tomu niečo urobiť.“

„Proti čomu?“ Pýta sa Johan.

„Proti čomu? To je otázka?“ Pýta sa Goan.

„Myslíš, že by sme mali bojovať proti Veľkému upratovaniu? Sám vieš, že nemáme šancu.“ Poznomenáva Johan.

„Človek mnohokrát začína bojovať za niečo, i keď je mu jasné, že nemá šancu. Mnohokrát ani nevie, že v skutočnosti má veľkú šancu, len sa musí o ňu pokúsiť. Často boj vyhrajú až ďalšie generácie.“

„Tak ty si myslíš, že máme šancu?“ Pýta sa opäť Jano.

„Je to jediná naša šanca a musíme ju využiť. Musíme si dobre rozmyslieť ako na to. Zatiaľ budeme pokračovať v práci ako keby sa nič nestalo. V prípade akéhokoľvek nebezpečenstva sa budeme informovať.“ Ukončil dôvernú diskusiu Goan, nechcel aby sa Johan dozvedel viac ako je potrebné.

Goan si vždy vážil slobodu, spolupatričnosť, slobodný a neobmedzovaný rozvoj človeka, tešila ho rôznorodosť našej civilizácie. Preto aj mnohé roky pracoval v službách, ktoré mali chrániť slobodu proti neslobode. Ale po čase pochopil, že sloboda je relatívny pojem. Zistil, že sloboda nerozlišuje, kde je hranica dobrej slobody a zlej slobody, kde je hranica medzi slobodou kradnúť, zabíjať a slobodou nájsť si podmienky pre život, ktoré jednotlivcovi alebo skupine najlepšie vyhovujú. Keď sa dozvedel o projekte Veľkého upratovania ako produkte slobodného rozhodnutia ATO, rozhodol sa hľadať iné riešenia problémov. Zo začiatku bol partizánom, ale neskôr sa rozhodol vytvoriť skupinu alebo organizáciu, ktorá by sa snažila zabrániť Veľkému upratovaniu. Tým sa zaradil medzi Hatlanov-A a začínal byť na to hrdý. Dokonca už mal aj kontakty s Che. Ako dlhodobý pracovník na vysokých postoch rôznych štátnych a súkromných organizácií, mal, a niekde aj stále má prístup k mnohým informáciám, ktoré by mohol využiť.

Kladivo na komunistov: Porada o čistote prostredia

(Pravdivá viera) ...nás učí, že istí anjeli, ktorí spadli z nebies, sú diabli, pričom nás viaže vedomie toho, že zo samotnej svojej podstaty môžu činiť mnoho úžasných vecí, ktoré my činiť nemôžeme.

Jakob Sprenger a Heinrich Kramer: Kladivo na čarodejnice, str. 42.
(Levné knihy Kma, s.r.o., 2006)

Major007, - priateľská správa kategórie A pre Jana s poznámkami:

Súkromná organizácia „Celková informačná čistota vnútorného prostredia“ pracovala na základe kontraktu s jednou z mnohých štátnych bezpečnostných služieb, ktorých význam rástol, alebo klesal podľa toho, ktoré vplyvné súkromné osoby, alebo organizácie konkrétnu bezpečnostnú službu ovládali a využívali pre svoje súkromné ciele. Takáto symbióza sa vytvorila prirodzene a zabezpečovala maximálny profit z trhovej demokracie a z deklarovanej slobody jednotlivca na všetko, podľa výšky portfólia.

Pán Sonson, ktorý viedol pracovnú skupinu na oddelení Čistoty vnútorného prostredia, pôsobiacu v severovýchodnom kvadrante, sa ponáhlal na poradu „Celkovej informačnej čistoty vnútorného prostredia.“ Je potrebné pripomenúť, že mal previerku A2, a tým vedel a bol nápomocný IC21. Bolo to prvýkrát, čo ho na takúto poradu pozvali, dokonca po nej má ihneď vnútornú konzultáciu s nemenovaným predstaviteľom ATO. Nesmel prísť neskoro, priletel už včera a dnes z hotela vyrazil o hodinu skôr. Dobré urobil, pretože bezpečnostné formality a ich spätné overovanie trvalo skoro pol hodiny. Keď vstúpil do predsiene Celkovej čistoty prostredia, čakalo tam už 12 slušne vyzeraúcich pánov v civilných oblekoch. Tiež prišli skôr. Zopár z nich sa bavilo medzi sebou, asi tu nie sú prvý raz. Pán Sonson nikoho nepoznal, rozmýšľal, či sú všetci bývalí agenti alebo vojaci z povolania, tak ako on, a či sú medzi nimi aj generáli. On bol len plukovníkom, to mu zatiaľ stačilo, i keď má vyššie ambície.

Porada začala v príjemnej atmosfére. Predseda vyslovil poďakovanie za dobre vykonanú prácu, uviedol aj pár všeobecných detailov, že najviac práce majú z čistením prostredia v Ázii, potom v Latinskej a Južnej Amerike a nezanedbávajú ani vyspelé demokracie.

Stručne oznámil oblasti, kde sa budú zvyšovať počty výkonných jednotiek, tajných väzňov a normatívy na bezpečné fyzické likvidácie. Zdôraznil, že sa rozšírila súčinnosť s armádou a verejnými bezpečnostnými zložkami. Konkrétne nikoho a nič nemenoval. Potom prešiel k hlavnému bodu.

„Bohužiaľ, podľa našich analytikov, prostredie sa bude stále viac kontaminovať a naše staré osvedčené metódy už nebudú stačiť zaistiť jeho čistotu. Najväčší problém je v tom, že aj pri raste technických prostriedkov, produktivity práce a našej podpore terorizmu, na kontrolu čistoty prostredia už nebudeme stačiť sami. Je potrebné prejsť na nové metódy práce, samozrejme staré osvedčené neopustíme. Analytici predpokladajú, že raz za čas je potrebné urobiť Veľké upratovanie.“

Predsedačujúci ich oboznámil o projekte Veľkého upratovania, zdôraznil, že oni budú zabezpečovať čistotu prostredia, aby sa únik informácií o projekte nerozšíroval a bol včas a účinne eliminovaný. Bude to niečo ako 10/11/12 vynásobenie 100x.

V diskusii boli len tri poznámky. Pán v strednom veku nebol spokojný: „Neviem, či naši analytici sú dosť profesionálni. Pred pár rokmi nám tvrdili, že mediálnym terorom vychováme ľudí, ktorí nebudú kontaminovať prostredie. Že ich tak preprogramujeme, aby im stačil pre život len zvierací inštinkt, jesť, piť, handrovať, šaškovať a *‘have a fan’*. Že im to bude stačiť. Tvrdili nám, že takto vychovaní jedinci nepôjdu mentálne za túto hranicu. Nestalo sa tak, prostredie je stále viac kontaminované, a paradoxne, kontaminácia najviac stúpa vo veľkom balabánsku.“

„Sú oblasti sveta, kde naše metódy vykazujú pozoruhodne dobré výsledky, ale naproti tomu sú oblasti, ktoré majú špecifické podmienky, na čo sme neboli pripravení. Okrem toho, máme ťažkosti s kontrolou internetových správ, je ich príliš veľa, aby sme ich profesionálne kontrolovali, spracovali a adekvátne na ne odpovedali. Aj vaša poznámka potvrdzuje, že problém je potrebné riešiť ináč, radikálnejšie.“ Odpovedá pevne predsedajúci, držiak v ruke kladivo na komunistov.

„Ja som humanista, ja nie som za zabíjanie ľudí. Preferujem skvalitniť propagandu a verím, že ich vychováme tak, ako potrebujeme.“ Opakuje nespokojný.

Do diskusie sa prihlásil odborník na tunelovanie mozgov. „Neviem, či to dokážeme. Musíme si uvedomiť, že účelové obmedzovanie mentálneho myslenia médiami je globálne a bohužiaľ platí aj pre nás,

naše deti, i keď si to mnohí neuvedomujeme. My a naše deti strávime viac času pod vplyvom médií ako deti v balabánsku. V tom je problém. Bojím sa, že naša mediálna taktika sa v konečnom dôsledku obráti proti nám a u nás už nebudú vyrastať odborníci schopní myslieť. Súčasná prax kupovania odborníkov, a už aj z balabánska, rieši problém len krátkodobo. Preto sa aj príprava projektu Veľkého upratovania urýchľuje, lebo za pár rokov už bude neskoro. Za pár rokov niekto môže upratať nás.”

Do diskusie sa prihlásil ešte starší holohlavý pán. “Mali by sme hlavne zabezpečiť, aby Veľké upratovanie v konečnom dôsledku splnilo svoj účel a nie aby to bolo len čiastočné, krátkodobé víťazstvo ako s 10/11/12.”

“Účel Veľkého upratovania nemáme na starosti my. Verím, že zodpovední sa poučili z 10/11/12.” Ubezpečil ho predsedajúci.

Goan v diskusii nevystúpil. Porada nevybočila zo zvyčajnej mentálnej čistoty ATO. Viac ho zaujal pán Sonson.

Pán Sonson po porade presne o 11.00 zaklopal na dvere s číslom 4268. Otvoril mu pán M v civile, usadil ho a začal najskôr o zdraví, o počasí, o dôchodkovom zabezpečení, o význame ich organizácie a až potom prešiel k veci. „Akcie s pánmi B., H., K., A., Q.,... dopadli úspešne, ale objavili sa ešte zatiaľ dosť neurčité správy, že do úniku informácií o VU môžu byť zapletení aj Jano H. a Jaine K. Vašou úlohou bude pripraviť bezpečnú likvidáciu uvedených osôb, ak to bude potrebné.“ Ešte chvíľu pokračoval vo vymenúvaní detailov a s profesionálnym úsmevom sa rozlúčil.

Pán Sonson si uložil do pamäte údaje o osobách. Úloha bola jednoduchá, bola to oddychovka, pomyslel si, keď s uspokojením odchádzal. Dá to za úlohu Hovelovi.

Asi za 10 minút zaklopal na dvere č. 4268 Goan.

„Poďte ďalej, pán Goan. Zavolať som si vás, aby som vás informoval, že vaše teritórium sa prekrýva s teritóriom pána Sonsona. Informácia je dôverná. Nemal by som vám to ani povedať, ale rozhodol som sa, že môžu nastať prípady, kde si môžete pomôcť. Je to len časť spoločného teritória. Ukážem vám to na mape.“

Goan vstal, podišiel k stolu a sledoval pero pána M., ktorý označoval spoločné územie na mape. Goan rozmýšľal, prečo ho kvôli takejto malichernosti zavolať jeho nadriadený. Až potom si všimol

dokument na stole, ktorý bol opatrený značkou tajného príkazu ANO-A1-072607/246. Rýchlo ho prečítal. Bol to príkaz na prípravu fyzickej likvidácie Jana H a Jaine K.

Cestou k autu Goan rozmýšľal, či dokument zabudol jeho nadriadený na stole náhodou alebo úmyselne. „Rozhodne to nebola náhoda“, po chvíľe uvažovania si povedal pre seba Goan. Bol pánovi M. za to vďačný. „Len by som rád vedel, prečo to urobil. Musím o ňom zistiť čo najviac. Kto je to vlastne pán M?“

Jano triedi Hatlanov-A a Balabánov-B

„Zdá sa, že epizóda môjho únosu sa už bezpečne uzavrela“, povedal si Jano, keď ráno, druhý týždeň po udalosti spúšťal počítač Major-007. Už dva týždne pracuje ako keby sa nič nestalo. Snažil sa zistiť, či ho niekto nesleduje, či sa mu nestala nejaká zvláštna udalosť. Nič podozrivé nezbadal. Dokonca si všímal podrobnejšie aj manželku Máriu. Zistil len, že je krajšia ako minule, ale jej to neprezradil, bol to výsledok choroby z povolania. Zistil, že nová práca je zaujímavá, uspokojuje ho a podporuje jeho tvorivé myslenie. „Asi som už ozaj z toho vonku“, s uspokojením konštatoval druhýkrát.

Dnes boli správy ako obyčajne. V kategórii A bola len jedna správa: „...keby sa 1 mld dolárov, ktoré idú ročne na zbrojenie, dalo na školy a vzdelávanie pre deti v predškolskom veku v chudobných krajinách, tak tam klesne detská úmrtnosť, neskoršie kriminalita a prispelo by to k rozvoju kvality života v oblasti... nikto by nemusel hladovať... vyriešil by sa problém pitnej vody, terorizmu, rakoviny, bytov... celková zvýšená úroveň vzdelania by viedla k zníženiu konfliktov...“

Jano sa naplašil, či správa náhodou nepochádza od neho, pretože mal ten istý názor. Rýchlo si dal vyhľadať autora a celú správu. Do troch minút čítal, skoro úplne vyplnenú tabuľku. Správa bola získaná z počítača z Univerzity v Bungle zo Stredného východu. Bolo tam meno pravdepodobného autora. Celá správa bolo vlastne uznesením nejakej politickej strany alebo organizácie divného názvu v Bunglečtine. Uznesenie malo politický, ľavicový, anarchistický a protiglobalistický charakter. Tak to zaradil aj počítač. Prekvapilo ho, že správa bola napísaná dobrou americkou angličtinou. Až keď si všimol, že

pravdepodobný autor študoval na Harvardskej univerzite, tak mu to bolo jasné. Všimol si taktiež, že pravdepodobný autor sa narodil ako Balabán-B, ale teraz bol zaradený do kategórie Hatlan-A.

Bolo to už po tretíkrát, za dva týždne, že podozrivý autor bol zaradený medzi Hatlanov-A. Janovi začalo byť jasné, čo sú to Hatlani-A, ale predsa poslal otázku nadriadeným vo vnútornom počítačovom okruhu, o ktorých nevedel ani či fyzicky existujú, alebo kto ich zastupuje: „Čo sú to Hatlani-A?“ Odpoveď prišla za niekoľko sekúnd. „Hatlani-A sú nebezpečná kategória ľudí, ktorá je mentálne tak na výške, že nepodlieha vplyvu reklamy, tunelovania mozgov alebo inému mentálnemu teror. Sú príliš inteligentní a nie sú oportunisti. Nekupujú tenisky a nehádzu ich po dvoch noseniach do koša. Niektorí z nich dokážu pracovať za peniaze len minimálny čas a zvyšok sa venujú aktívnemu mentálnemu životu. Majú čas rozmyšľať. Mnohí z nich vyštudovali najlepšie univerzity a často pracujú v politických protiglobalistických-ľavicovo-pravicovo-anarchistických organizáciách, alebo sú o nich informovaní a s nimi sympatizujú. Niektorí presadzujú zmenu ekonomického a politického systému.“ „Toto smrdí Marxom“, pomyslel si Jano a číta ďalej: „Bude ťažko presvedčiť Hatlanov-A o riešení demografických otázok sveta. Môžu sa stať vodcami hnutí proti úprave svetovej populácie. Sú nebezpeční.“ Jano dočítal a napadlo ho, že aj židia a komunisti boli nebezpeční pre Hitlera pri riešení demografických otázok. Lenže nemali väčšinu. Balabáni majú.

Pozrel si, do ktorej päťstupňovej kategórie nebezpečnosti zaradili správu a autora z Bangle počítače a prvý stupeň ľudskej selekcie. Správa je zaradená ako Nebezpečná č. 4, skratka N-4, a autor do najvyššieho stupňa nebezpečnosti N-5. Jano by najradšej správu zastavil, ale pretože nevedel, či niekto, alebo niektorí nepracujú paralelne na tých istých správach čo on, posunul správu vyššie bez komentára. Nezmenil ani stupeň nebezpečnosti.

Rád by vedel, kto nariadil programovať počítače, aby vedeli nájsť Hatlanov-A, a pre koho sú nebezpeční. Jano preskočil správy kategórie B, urobí ich neskôršie a pustil sa do správ kategórie C. Našiel tam často správy, pri ktorých sa cítil uvoľnene, často ho pobavili, alebo v ktorých mohol voľnejšie prejaviť vlastnú iniciatívu. Kategória C ho nesklamala ani dnes, dokonca jedna bola aj zo Slovenska. Číta prvú správu: „...za mier a proti všeobecnému útlaku... za porozumenie medzi ľuďmi

všetkých rás a kategórií...spoločne to dokážeme... víno Tokaj pre všetkých bez rozdielu náboženstva a ideológie...“

„Zdá sa, že slovo kategória zabralo na počítače“, konštatoval Jano a pretože tiež mal rád Tokaj a zo Zabudnutej Lehoty nebolo ďaleko do Tokaja, požiadal o celú správu. Celá správa - boli to vlastne stanovy novozaloženej politickej strany „Tokaj“. Cieľ strany bol jednoduchý: Pitie tokajských vín prispeje k harmonizácii spoločnosti, zníži počet násilných trestných činov, vrážd, rasovú a náboženskú neznášanlivosť, odstráni vojny, prispeje k odzbrojeniu...

Správa ako aj celá strana Tokaj boli zaradené do kategórie N-1 s poznámkou: „Je možné, že členovia nového náboženstva môžu robiť problémy pri presadzovaní slobody a demokracie všetkými prostriedkami.“

„Túto správu isto pustil ďalej nejaký milovník vína na prvej ľudskej selekcii“, skonštatoval Jano a pretože bol tiež milovník vína, poslal správu vyššie s komentárom: „Pitie Tokajských vín prispeje k harmonizácii spoločnosti celej našej planéty. Hlavne by ich mali piť Hatlani-A, antiglobalisti a ľavicovo-pravicovo zamerané hnutia a keby ešte ostalo, aj Balabáni-B.“ Ale vtom si uvedomil nepomer medzi produkciou Tokaja a počtom ľavicovo-pravicových-antiglobalistických hnutí. Ihneď do správy dodal: „Zvýšenie počtu marxistov a antiglobalistov je aj dôsledkom nezvyšovania produkcie Tokaja.“ Jano poslal správu vyššie, hádajúc, či narazí tiež na milovníka vína so zmyslom pre humor, s presvedčením, že každý, kto má rad víno, má aj zmysel pre humor. Po chvíli ku správe ešte dodal: „Je vždy lepšie piť Tokaj ako vodku, špiritus, minerálne oleje alebo používať drogy.“ Správu, a aj celú stranu Tokaj, zaradil taktiež do N-1. Napadlo ho: „A čo tí, čo pijú Martini a nie vodku? Nemajú náhodou aj tí svoju stranu? Možno majú aj dve.“⁴⁴ Ale to do správy nezaradil.

Jano si spomenul na projekt, na ktorom pracoval ešte v štátnych službách, kde sa zisťovalo aký je a ako sa mení mentálny rozvoj a kultúra národa alebo oblasti, podľa toho, či sa tam pije pivo, vodka, víno, alebo používajú mäkké alebo tvrdé drogy. Zrejme budú musieť

⁴⁴ *Major007 – poznámka: Zvyčajne majú jednostranový systém, kde vládne strana biznisu, ktorá má dve frakcie, republikánsku a demokratickú. Poznámka recenzenta: Major007 podobnú poznámku už mal.*

projekt doplniť aj o pitie Tokaja. Či doplnia projekt skúmajúci mentálny rozvoj a kultúru ľudí, ktorí pijú martini alebo šatónefly-faf, to nevedel odhadnúť. Možno projekty o pití alkoholu a používaní drog sú pre ľudí, ktorí pijú martini. „Bolo by zaujímavé, keby existovali aj opačné projekty“, ukončil rozjímanie Jano. Možno raz sa aj to dozvie, keď otvorí správu A.

S rozhodnutím, že asi raz vstúpi do strany Tokaj sa Jano vybral obedovať. Pretože sa nechcel stretnúť s neznámymi ľuďmi, ktorí by ho oslovovali pri obede v kafetérii, rozhodol sa obedovať v meste, v indiánskej reštaurácii. Ešte nezjedol ani polievku, keď ho oslovil muž s indiánskym nosom. „Pán Horný, môžem si prisadnúť“? Zatiaľ čo Jano prekvapený nevedel, čo má odpovedať, muž si prisadol.

„Pane, ja vás nepoznám.“ Nahnevane povedal Jano.

„Ale poznáte. Už sme sa dvakrát stretli. Raz pri obede v jedálni a druhýkrát na štadióne.“ Povedal v pohode muž s indiánskym nosom.“

„Kto ste? Spýtal sa Jano, pretože vedel, že je potrebné vyložiť karty na stôl.

„Som priateľ, rád sa zoznamujem so zaujímavými ľuďmi.“

„Ja nie som zaujímavý, a okrem toho mám svojich priateľov“. Vy ste pre mňa len neznámy z jedálne.“

„Áno, ale rád by som patrili medzi priateľov.“

„Pane, ja vás nepoznám, povedzte, čo vlastne chcete?“

„Chcem, aby ste pre mňa zohnali stratené celé správy kategórie A.“ Povedal pomaly a zreteľne muž s indiánskym nosom.

„O žiadnych stratených správach neviem, ani neviem, aké správy máte na mysli.“

„Mám konkrétne na mysli tri správy: 051707A-01 až 03.“

Jano bol úplne zaskočený a nevedel ako ďalej. Automaticky položil nôž a prehodil si vidličku do pravej ruky a pomaly jedol. Ľavá ruka, voľne položená na kraji stola, pripravená v momente vytiahnuť pištoľ spod saka a strieľať. Keď si to uvedomil, pousmial sa. Bolo to poloha nacvičená ešte v kurze IC21-A. Poloha, keď sa nevedelo ako ďalej a čo sa udeje. Samozrejme, zbytočná, v plnej reštaurácii za bieleho dňa.

Muž s indiánskym nosom si to asi mylne vysvetlil, pretože pokračoval. „Konečne ste sa uvoľnili, takže môžem pokračovať. Volajte ma Indián. Celé správy kategórie A od vás odkúpim za 100000 USD. Viem, že Vás ťažko presvedčím, že to nie je provokácia.“

„Pane, mám svoje zásady, a tie dodržiavam. Nevieťm o ťiadnych správach.“ Prerušil ho Jano.

„Aj ja mám svoje zásady. Medzi ne patrí aj dôvera, ktorá sa buduje postupne a dlho. Ak zmeníte názor, prídte v ktorúkoľvek stredu sem na obed dvakrát po sebe. Verím, ťe sa dohodneme.“ Pokojne zakončil indián a objednal si obed, pričom pripomenul čašníčkovi: „Zatiaľ bez korenia“.

Jano sa potreboval stretnúť s Jurajom. Rozhodol sa, ťe mu povie aj o únose. Stretli sa medzi cyklistami na lesnom cyklistickom chodníku, hneď za prvým jarkom. Bol príjemný pekný deň, až príliš pekný na vážny rozhovor. Keď si Juraj vypočul podrobnosti, po dlhšej odmlke pouvažoval. „Pravdepodobne sa niečo vážne pripravuje. Niektó chce niečo urobiť, chce aby to bolo tajné, a niektó tomu chce zabrániť.“

„Ale čomu?“ Pýta sa Jano.

„Tomu, čo je napísané v stratených správach A. Z toho čo vieme sa dá vydedukovať, ťe niektó chce fyzicky zlikvidovať 3 mld ľudí.“

„Takťe, je to jasné, nepotrebujeme ani celé správy.“ Konštatuje Jano.

„Celá správa je potrebná na to, aby sa zistilo, či je to vážne, a ak áno, kto to chce urobiť a ako.“

„Asi teroristi.“

„Ale ktorí? Naši, či ich?“ Spytuje sa nahlas sám seba Juraj a pokračuje: „Možno chce niektó začať 3. svetovú vojnu“.

„To by sa muselo vedieť. Dnes každý odpočúva každého. Vedia o sebe všetko.“

„Ale nevedia. Z toľkých informácií vzniká skôr zmätok a to niekomu vyhovuje. Čo sa my do toho vôbec staráme.“ Ukončuje Juraj.

„Pretoťe sme spiklenci. Tretia svetová vojna by zmietla aj nás. Mali by sme sa pokúsiť o jej zabránenie.“

„Či ide o tretiu svetovú vojnu nie je vôbec isté. Nechajme to zatiaľ tak.“ Opäť ukončuje Juraj.

„Predvídal niektó Prvú alebo Druhú svetovú vojnu?“ Nedá sa Jano.

„Tí, čo ju chceli rozpútať, predvídali. Čo nepredvídali, bolo, ťe neodhadli, aká bude dlhá a krutá. Veľkú, dlhú a krutú vojnu ešte nikto nepredvídal. Pravdepodobne tú istú chybu robia aj v súčasnosti.“

„Čo keď to niektó predvída? Ak to niektó predvída, alebo o tom vie, prečo to nedá do médií? Pýta sa Jano a vysvetľuje: „Keby som sa ja

dozvedel, že niekto pripravuje tretiu svetovú vojnu a chce zlikvidovať 3 mld ľudí, dal by som to do médií, rozšíril by som to pomocou internetu do novín, vystúpil by som v televízii. Je to veľmi jednoduché“.

„Vôbec nie. Do médií by ťa nepustili, a ak aj, tak by z teba urobili mediálneho šaša. Na internete, na ulici môžeš hlásať čokoľvek, málokto by ti uveril. Musel by si mať v rukách globálne mienkotvorné médiá, profesionálny tím mentálnych tunelovačov a na nich nemáš šancu. Týchto majú v rukách tí, ktorí chcú vojnu rozpútať.“ Uvažuje Juraj. „A hlavne, musel by si mať presvedčivé dôkazy, možno v stratených plných správach niečo také je.“

„Takže na to nemáme.“ Ukončil Jano. „Nechajme to tak a poďme sa baviť o realite. Čo robí Jaine z nášho sna č. 7?“ Pýta sa Jano.

Ich spoločný sen z detstva č. 7 bol o trojici tínedžerských hrdinov, ktorí bojovali za slobodu, proti nespravodlivosti, kde chceli niekoho oslobodiť a byť hrdinami. Obaja si chceli tento sen uchovať naveky. Asi sa im to nepodarilo, lebo v doterajšom živote nebojovali za slobodu, skôr naopak, a ani nikoho neoslobodili. Je možné, že im k tomu chýbalo dievča z vysokého domu, ktoré o tom nevedelo. Živili sa prácou, ktorá im vyhovovala, aspoň doposiaľ. Dobré platenú prácu, kde by si splnili sen č. 7 zatiaľ nenašli a ani ju veľmi nehľadali. Až teraz sa naskytla aká-taká príležitosť. V pôvodnom sne č. 7 boli traja: Juraj, Jano a ešte dievča z vysokého domu, s ktorou chceli dokázať zázraky a jej ukázať, že to dokážu, že sú hrdinovia.

„Opýtame sa Jaine, či je z vysokého domu. Ak áno, ideme do toho.“ S detskou radosťou oznámil Juraj.

„Škoda, že Jaine o tom nevie.“

„Musíme jej to povedať.“

Na party Lesných cyklistov s Jaine

„Na Jana si ešte pamätáte?“ Pýta sa Juraj Jaine na party klubu Lesných cyklistov na Vříškach a predstavuje jej Jana.

„Samozrejme, že pamätám. Dokonca sa niekedy začítam aj do jeho záznamov.“ Jaine podáva ruku Janovi a pekne sa usmieva. Takto sa Jano usmievať nevie.

„Do mojich záznamov?“ Udivene sa pýta Jano.

„Sedím za vašim stolom a počítačom. Zabudli ste si vymazať všetky položky na záložnom serveri. Dostala som podobné prístupové kódy. A okrem toho, vyštudovala som bezpečnostné systémy počítačových sietí.“

„Je to možné! Čo ste sa také dozvedeli?“

„Všetko.“

„Viete aj o sne č. 7?“ Pobavene sa pýta Jano.

„Samozrejme, aj o sne č. 6, 5 a 4. Prvé tri tam už neboli.“

„Takže vy viete o mne skoro všetko, dokonca aj moje tajné sny a ja o vás nič. To je nespravodlivé.“

„Aby to bolo aspoň trošku spravodlivé, tak vám prezradím, že aj ja mám svoje sny.“

„Tiež na serveri?“ Pýta sa pre zmenu Juraj.

„Nie. Ženské sny bývajú tajné.“

„Zhodujú sa aspoň z našimi“ ?

„Nie.“

„Aby sa aspoň trochu zhodovali, donesiem nejaký drink. Čo si dáte Jaine?“ Pýta sa Jano.

„Ja by som si prosila to zelené vo vysokom pohári.“ Ukazuje Jaine. „Bude to asi niečo diétne“.

„Určite, bude to aj s diétnym alkoholom.“ Ubezpečuje Jano.

„Juraj, tebe pivo ako obyčajne a mne tiež.“ Jano odchádza pre nápoje.

„Jano je vždy taký bezstarostný? Pýta sa Jaine Juraja.

„Ako kedy. Zatiaľ to dobre hrá.“

„Takže vy ste vyrastali na tej istej ulici a ešte minulý mesiac ste spolu pracovali. Je to len náhoda?“

„Je to náhoda, ktorej sa trošku pomohlo.“

„To má svoje výhody, pracovať s priateľom z detstva. Je dobré mať niekoho, komu človek môže dôverovať“. Poznomenáva Jaine.

„Keby sme si tu všetci dôverovali, tak by párty vyzerala ináč. V rozhovoroch by sa možno diskutovalo o ozajstných problémoch.“

„Myslíte? Čo ak o ozajstných problémoch nevedia. Problémy sú relatívne a subjektívne.“ Ubezpečuje Jaine.

„Ale existujú aj objektívne problémy“. Presviedča Juraj, keď ho Jano vyruší.

„Tak čo si o Jaine zistil?“ Pýta sa Jano, prichádzajúc s nápojmi.

„Nič sa mi ešte nepodarilo, ale je to na dobrej ceste.“ Odpovedá Juraj.

„Nie ste vy dievča z vysokého domu?“ Pýta sa Jano priamo.

„Som zo stredne vysokého domu. V takom som vyrastala.“

„Pre nás lazníkov, aj stredne vysoký je vysoký. Takže ste to vy, dievča z vysokého domu.“ S radosťou oznamuje Jano a pokračuje: „Už sa nedá nič robiť, ste dievča s vysokého domu, patríte do sna č. 7.“

„Len či sa mi tam bude páčiť.“

„To záleží na vás. Rozhodne v našej snívajúcej duši si nájdete všetko, čo ste si vysnívali.“ Nevdojak vyhŕklo z Juraja, pričom sa pozrel viac prekvapenejšie na Jaine ako ona na neho.

Slovenskí vytunelovaní do Guinnessovej knihy rekordov?

Keď Jano našiel túto otázku v kategórii C, ihneď sa začítal do celej správy. Fandil stále Slovákom a vždy ho potešilo, keď sa nejako zviditeľnili.

Číta zo správy: „Ako odhadnú ponovembroví hrdinovia stupeň vytunelovania mozgov slovenskej populácie v roku 2009, v roku 20. výročia oslobodenia občanov Slovenska od komunistickej totality? Bude sa to dať jednoducho zistiť. Uvidíme ako budú počas 20. výročia prevratu hodnotiť v médiách vývoj za posledných 20 rokov. Alebo môžu povedať už aj trochu pravdy? Možno aj áno. Pretože kolonizácia hnutel'ného, nehnutel'ného a živého majetku Slovenska je už dokončená a je vojensky, politicky, mentálne a právne zabezpečená na dlhé roky. V tomto štádiu je už jedno, čo sa bude o tom oficiálne hovoriť v médiách,

realitu to nezmení. Podobne Indiáni v rezerváciách si už v médiách môžu hovoriť čo chcú, realitu nezmenia. Taká je demokracia. Keby chceli svoje územie späť, tak narazia na zákony, ktoré vyprodukovala demokracia. Podobne aj obeť Pinochetového prevratu v Čile majú už dovolené hovoriť v médiách čo chcú, pretože realitu už nezmenia.

Prezradia už médiá, že Slováci majú svoju slobodu, ktorá je modernou verziou slobody a suverenity, akú mali černosí počas otroctva v Amerike.⁴⁵

Skúste teraz oznámiť EÚ, že neuzavriete 2 bloky v jadrovej elektrárni Jaslovské Bohunice, ktoré môžu ešte bezpečne pracovať 10-20 rokov. Uvidíte ako rýchlo sa EÚ zmení na teroristickú organizáciu. Ale skúste im oznámiť, že občania Slovenska sa odteraz budú strihať a prať si trenírky len na slovenský spôsob. Čo nám na to odpovedia z EÚ? Pohľadia nás po hlavičke a jemne nám zašeptajú: „Predsa to je už vaše vec, veď žijete v slobode demokracii, nevládnú vám tu už zločinní, totalitní komunisti“. A dajú nám o tom pri slávnostnom zasadaní aj oficiálny dekrét ako v právnom štáte.

Môžu už slovenské médiá povedať viac ako indiáni v rezervácii? Predpoklad je, že nie. Možno si musíme počkať ďalších 20 alebo 50 rokov.

Akým trikom pôjdu naši ponovembroví hrdinovia na vytunelovaných v roku 2009? Predsa rovnakým ako posledných 19 rokov. Samozrejme, budú okydávať slovenský komunistický zázrak. Budú používať pre vytunelovaných ten istý trik ako po iné roky. Budú porovnávať súčasný kapitalizmus so socializmom spred 20-60 rokov. Budú tvrdiť, že platy sa už vyrovnali socializmu a sú aj vyššie, že niečo sa vybudovalo, máme novú techniku, technológiu, atď... Podobne sa dá argumentovať, že v súčasnosti technika, dĺžka života, alebo dôchodky sú oveľa vyššie ako keď na území Slovenska vládli Kelti. Z toho samozrejme vyplýva, že keltské zriadenie bolo oveľa horšie, neschopnejšie ako súčasné kapitalistické. Od toho je už len krôčik k samozrejmemu tvrdeniu, že dĺžka života a dôchodky u Keltov boli preto nízke, lebo tam mali totalitu.

⁴⁵ *Major007-poznámka: Americkí černošskí otroci v 18. alebo v 19. storočí po odpracovaní si dennej dávky, mohli sa večer demokraticky a suverénne rozhodnúť ako si zorganizujú strihanie vlasov, holenie alebo pranie trenírok a ponožiek, ak nejaké mali.*

Uvedomia si slovenskí vytunelovaní trik, ktorí na nich naši ponovembroví bojovníci používajú už 20 rokov? Asi nie, keď na to neprišli za 19 rokov, tak na to neprídu ani teraz.

Špecialisti v médiách nesmú prezradiť, že svet ide dopredu vo všetkých oblastiach a vo všetkých krajinách sveta (možno až na pár výnimiek). Preto nesmú porovnávať vývoj reálnych plátov, reálnych dôchodkov, reálneho sociálneho a bezpečnostného zabezpečenia, výstavbu bytov, priemyslu, objektov kultúry, rozvoj školstva, vedy, kultúry, patologických stavov spoločnosti... počas 40 rokov socializmu a počas 20 rokov súčasného kapitalizmu. Dokonca nesmú porovnávať vývoj týchto parametrov za socializmu na Slovensku a v iných krajinách sveta za rovnaké obdobie. Samozrejme, absolútne nesmú spomenúť údaje charakterizujúce úpadok spoločnosti ako zvýšenia počtu vrážd, násilných trestných činov, počet ľudí, ktorí zamrzli, zomreli na predávkovanie drogami, vývoj sociálnych samovrážd, atď... za posledných 20 rokov. Neurobia to aj napriek tomu, že všetky údaje sú dostupné v štatistických ročenkách.⁴⁶

Dostanú sa slovenskí občania podľa kvality vytunelovania aj do Guinnessovej knihy rekordov? Asi áno. I keď popravde by tam už mali dávno byť.

Janovi unesú manželku

Jano prišiel domov neskoršie. Prekvapilo ho, že nikto nebol doma a tiež text odkazu na stole: „Musela som na pár dní odísť. Dozvieš sa aj kde. Mária.“ Na stole si nechávali odkazy skoro pravidelne, ale tento bol zvláštny. Nebolo v ňom, kedy sa vráti. Nemal čas dlho rozmýšľať, pretože zazvonil telefón, kde mu mužský hlas stručne oznámil. „Mám

⁴⁶ *Major007 poznámka: Správa OSN o kvalite života občanov jasne dokazuje ako sa kvalita života občanov v týchto krajinách v porovnaní s ostatnými krajinami sveta zhoršila po roku 1989. Pozri údaje z výročných správ OSN o stave ľudstva (Human Development Report, 1990-2008).*

odkaz od Márie, rada by sa s vami stretla za hodinu v bare Blábolajúcich celebrit.“

„Prídem“, automaticky odpovedal Jano.

Bolo ešte skoro a v bare bolo málo ľudí, Mária medzi nimi nebola. Od stola vstal muž, miešanec z Ázie stredného veku, pristúpil k Janovi a predstavil sa: „Volám sa K., ja som vám telefonoval, prisadnite si prosím“. Jano si prisadol, tušil, o čo ide.

Pôjdem priamo k veci. „Potrebujeme od vás plné texty správ kategórie A, ktoré sa stratili. Vymeníme texty za vašu ženu.“

Jano ostal v šoku. „Ako je možné, že pracujem so správami s najvyšším stupňom utajenia a všetci o správach vedia?“ Pomyslel si. To by mu ani nevadilo, že vedia, vadilo mu len, že ich pýtajú od neho. Keby ich aspoň mal. Zmätene a rýchlo sa spýtal. „Vy ste uniesli moju ženu? Prečo? Aké mám záruky, že sa vráti?“

„Máte naše slovo.“

Jano chvíľu rozmýšľal. Zatiaľ sa len nechal unášať udalosťami, chcel žiť pokojným životom a dočkať sa dôchodku dobre zabezpečeného občana. Nechcel sa do ničoho zaplietať. Chcel sa venovať rodine, deťom, ničnerobeniu a v budúcnosti vnukom. Nechcel sa vrátiť k životnému štýlu IC21, ktorý trval 15 rokov, a ktorý opustil pred piatimi rokmi. „Už päť rokov som vlastne na dôchodku“, pomyslel si. „Na šťastnom dôchodku. Nechcem sa vrátiť do životného štýlu IC21.“ Po chvíli sám seba dodal, „ale asi budem musieť“.

„Nemám žiadne správy kategórie A.“ Testuje Jano.

„Možno nemáte, ale budete ich vedieť zohnať.“

„Na to potrebujem čas.“

„Koľko?“

„Neviem.“

„Stretneme sa tu, za tri dni. Tri dni vydržíte bez manželky.“

„Nevydržím.“ Zaútočil Jano.

„Budete musieť.“ Ukončil rozhovor K.

„Donesiem vám celé správy za týždeň, keď mi prepustíte manželku ešte dnes večer.“ Ukončil rozhovor Jano.

„Aké máme záruky?“

„Veľké. Zdá sa, že viete o nás všetko. Sme vám vydaní napospas aj v budúcnosti.“

Zaútočil opäť Jano vstal a pobral sa domov.

Jano si uvedomil, že má len týždeň na to, aby vypátral ľudí, ktorí mu uniesli ženu, aby sa dozvedel o čo im vlastne ide, a aby potom celú skupinu zlikvidoval aj so všetkými dôkazmi. Takto to niekedy musel urobiť, keď ešte pracoval v IC21. Pokiaľ budú únoscovia žiť, jeho rodina je v nebezpečenstve. Áno, bude musieť prerušiť na pár dní spokojné dôchodkovanie.

Jano už dve hodiny ležal doma na gauči, nohy vyložené na operadle kresla, triediac si v hlave úlohy, ktoré bude musieť urobiť, aby vyriešil prípad s únoscami. Mal už zoradených zo 5-6 bodov podľa poradia dôležitosti, ešte neúplných a nejasných, keď niekto odomkol a vstúpila Mária. Nemala na tvári výraz šťastia alebo únavy, bol to výraz hnevu. Jano sa jej nestačil ani spýtať na udalosti únosu, keď ho Mária predišla.

„Vieš, čo si mi sľúbil?“

„Čo“

„Že definitívne skončíš so všetkými aktivitami týkajúcimi sa hrania na supermanov.“ Tak volala IC21.

„Nie je to tak ako si myslíš. So supermanmi som definitívne skončil. Ale objavili sa iní.“

„To je jedno ktorí, vydávaš do nebezpečenstva celú rodinu“.

„Robím všetko preto, aby som ju nevydával. Ty to dobre vieš. Niekedy existuje len jedna cesta ako nevydať rodinu do nebezpečenstva.“ Jano dobre vedel, ktorá je to teraz. „Musíme si pohovoriť bez emócií. Len tak to môžeme vyriešiť, ak sa to dá vôbec vyriešiť“.

Až teraz dopadla na Máriu a Jana únava. Mária odišla do kúpeľne, Jano doniesol fľašu červeného vína, nalial do dvoch pohárov a keď sa Mária objavila, zdvihol pohár. „Tak na tvoj a môj návrat.“ Mária si zobrala pohár, odpila a ticho sa spýtala „akože, aj na tvoj“. Niečo jej hovorilo, že udalosť jej únosu nie je len oddelená epizóda.

Jano a Mária diskutovali dlho do noci. Jano jej nepovedal všetko, ale len to, čo bolo nevyhnutne potrebné, aby pochopila, že v tomto prípade polícia nič nezmôže, že si musí pomôcť sám, vlastne sami. Mária nakoniec súhlasila. Dvadsaťpäť rokov žili spolu šťastne, i keď v zákonnom manželstve len posledných päť. Urobia všetko preto, aby ešte žili donekonečna, ak sa to bude dať. Nikto z nich nechcel začínať odznova.

Splnenie prvého bodu bolo jednoduché. Celá rodina sa presťahuje do bytu vo vedľajšom meste, ktorý prenajal Boris. Celá rodina, okrem syna Borisa, ktorý po vzore otca študoval na vojenskej akadémii.

Druhý bod bol ťažší, zistiť, kto vlastne uniesol Máriu. Mária najskôr popísala udalosť veľmi stručne. Neznámi dvaja muži, pravdepodobne s falošnými vlasmi a fúzikmi, ju čakali priamo v dome. Ako sa dostali dnu, to nevie. Stručne jej oznámili, že v záujme muža a detí musí ísť s nimi, aby sa niečo vyjasnilo. Neodporovala, vedela veľa o podobných prípadoch od Jana. Nevedela ani, či muži zastupujú štát, firmu, demokraciu alebo teroristov. V aute jej zaviazali oči a asi po 30-tich minútach jazdy, troch minútach chôdze sa ocitla v dobre zariadenej izbe s kúpeľňou. Dvaja únoscovia sa k nej správali slušne, korektne. Večer ju zobrali a po 20 minútach jazdy ju vysadili blízko parkoviska obchodného domu, odkiaľ si zavolala taxík a za pár minút bola doma. Mária vedela, že si musí všímať a zapamätať čo najviac. Vyrozprávala Janovi všetky podrobnosti, z nich Jano získal dojem, že únoscovia boli cudzinci a nie úplní profesionáli.

„Takže hodinky ti nezobrali.“ poznamenal Jano. „Koľko bolo presne predtým ako ti zaviazali oči?“

„17.35“

„Idú ti presne hodinky? Vypočúva Jano.

„Samozrejme.“

„Koľko to trvalo z domu do auta.“

„55 sekúnd.“

„Takže, auto bolo zaparkované 50-60 metrov od domu. Za predpokladu, že ste išli priamo k autu.“ Poznamenal Jano.

„Išli sme priamo k autu, som o tom presvedčená.“

„Takže do auta si nastúpila okolo 17.36. Kedy ťa vysadili pri parkovisku?“

„23.12“

„Aké to mohlo byť auto?“ Vyšetruje ďalej Jano.

„Skôr staré a lacnejšie, nemalo automatiku.“

Jano si uvedomil, že jeho možnosti sú obmedzené. Potrebuje pomoc. Môže sa poradiť s Jurajom, môže sa nakontaktovať s niektorými známymi od IC21. Možno aj Johan a Bert by vedeli poradiť. Samozrejme, môže oznámiť všetko nadriadenému a požiadať o pomoc, ale to by urobil len v krajnom prípade. Vedel, že by sa mohol tým

dostať do procesu, kde by hral len úlohu pešiaka, ktorého by v prípade nutnosti aj obetovali a nič by sa nedozvedel. Pre neho by sa tým nič nevyriešilo. Vedel, že organizácia, kde pracuje, nemá za úlohu chrániť jeho alebo jeho rodinu, chráni iných, o ktorých Jano len tuší. Rozhodol sa, že sa poradí s Jurajom. Stretli sa ihneď na druhý deň. Všetko mu čo najpodrobnejšie vyrozprával.

„Keby som mal prístup k satelitným snímkam, vedeli by sme zistiť, kde autom odviezli Máriu.“ Zakončil Jano.

„Kedy to presne bolo?“ pýta sa Juraj a zapisuje si časy, dátum a ulicu Janovho domu a obchodného centra. „Pokúsim sa niečo urobiť.“

Keď sa rozlúčili, Juraj začal ihneď konať. Doma spustil neregistrovaný počítač, priamo cez vojenský satelit poslal kódovanú požiadavku na satelitné snímky, doplnil údaje časmi a adresou. Čakal. Trvalo 10 minút, pokiaľ sa na obrazovke objavila správa, 6 obrázkov vo viditeľnej oblasti, nasledovali po troch snímkach v infračervenej a rádiovkej oblasti. Na prvom snímku bolo potrebné nájsť objekt, ktorý bude program hľadať na ďalších obrázkoch. Na snímku jasne videl, že o 17.34, v blízkosti Janovho domu do vzdialenosti 70 metrov, bolo zaparkovaných 11 áut. Pravdepodobne je medzi nimi aj auto únoscov. Na druhom snímku, o 6 minút neskôr, ich bolo už len 8, tri autá odišli. Keď program identifikoval pohyb týchto troch áut, Juraj sa dozvedel, ktoré dve autá patria únoscom, pretože dve autá zamierili v smere k obchodnému domu. Pri jazde boli vzdialené od seba asi 50 metrov a na poslednom snímku boli zaparkované pred dvoma domami na periférii mesta, vzdialenými od seba ani nie 100 metrov. V jednom z nich strávila večer unesená. Juraj si zapamätal adresy. Snímky v infračervenej a rádiovkej oblasti po 23 hodine nemusel použiť.

„Bud' neboli profesionáli, alebo sa spoliehali, že Jano nemá možnosť použiť satelitné snímky.“ Dumal Juraj, keď posielal adresy dvoch domov priamo cez satelit na prešetrenie. Vedel, že nastane štandardný postup. Domy sa budú pár dní sledovať satelitom a možno aj osobne, aby sa zistil počet osôb, mená, charakteristiky a ich návyky. Potom sa rozhodne čo ďalej. „Škoda, že si nebudem môcť preštudovať správu o nájomníkoch dvoch domov, ale asi ma upozornia na niektoré fakty, ktoré súvisia s mojou úlohou.“ Utešoval sa Juraj, spokojný s dobre vykonanou prácou. Len nevedel ako pomôcť Janovi. „Mám na to ešte týždeň, niečo vymyslím.“

Janovi sa stratí ďalšia správa kategórie A

Jano rozmýšľal ako vyrieši prípad unesenia Márie a pritom rutinne selektoval správy, ako obyčajne. Žiadna sa mu už nestratila, až na jednu, práve dnes. Správa v kategórii A bola stručná: „*bez kvalitného krycieho pláštá a symetrického naštartovania rozbušky po obvode nie je možné zabezpečiť jadrový výbuch v plnej sile...*“. Jano ihneď požiadal o celú správu. Počítač mu stručne oznámil, že správa sa v databáze nenachádza. Jano sa zľakol, nevedel, čo si má počať. Myslel si, že pracuje v sofistikovanej organizácii, kde všetko musí perfektne fungovať a perfektne do seba zapadať. „Niečo tu nefunguje, ale je možné, že tým to perfektne do seba zapadá“. Dumal. Lenže Jano nevedel, čo do seba zapadá. „Je pravdepodobné, že niekto iný kontroluje správy, ktoré sú posielané na naše oddelenie. Ale prečo správy neodstráni už skôr? Pýta sa sám seba. „Pravdepodobne ten, kto ich kontroluje, asi nemá takú moc a možnosti, aby ich jednoducho odstránil a robil si selekciu správ sám. Má ale možnosť vymazať celú správu, keď je pre neho nežiaduca.“

„Kto je to, kto maže kompromitujúce správy? Koho kompromitujú?“ Jano nemal ani tušenia.

Najhoršie bolo, že opäť musí nahlásiť stratu celej správy. Možno ju opäť niekto bude od neho vymáhať. Má chuť správy kategórie A vôbec neotvárať a priamo ich posielat' nadriadenému oddeleniu. Lenže Jano bol od prírody zvedavý a každá tajomnosť ho lákala, vždy chcel poznávať niečo nové, tajomné a aj nebezpečné. Lenže v tomto prípade sa Jano obával neoprávnene, túto správu od neho nikto v budúcnosti nežiadal.⁴⁷

⁴⁷ *Poznámka recenzenta: Bola to správa, kde ATO dodávala návod na výrobu jadrových zbraní Balabánom, aby ich mohli vyrobiť a aj v obmedzenom prípade použiť, a tým bola daná zámienka na odvetu s vyzabíjaním 3 mld. okoloídúcich a možnosť legalizovania Veľkého upratovania. Preto ATO zariadilo aj jej vymazanie zo všetkých databáz.*

Jano sa stretne s Johanom a Bertom, niekto ich unesie

Nechal stratenú správu stratenú a sústredil sa na riešenie osobného problému. Rozhodol sa, že musí požiadať o pomoc Johana a Berta. Lenže nevedel ako sa s nimi rýchlo spojiť. Mal niekoľko možností. Násť vyhorený byt v žltom dome a čakať, či sa tam objavia. To mohol čakať aj týždeň. „Potrebujem zistiť ich druhú identitu. Je to jednoduché“, uvedomil si po chvíli. „Vyhorený byt bude na nich napísaný. Stačí sa spýtať majiteľa domu.“ Povedal si Jano. Podobne môže zistiť majiteľa auta, v ktorom ho Johan a Bert viezli. Zistí to podľa čísla auta, alebo adresy a čísla licencie firmy, ktorá robila technickú kontrolu. Všetky tieto detaily si Jano dobre zapamätal. „Lenže, ako to urobiť, aby som nevzbudil pozornosť“. Mohol dať úlohu počítaču Majorovi-007, aby zistil majiteľa auta podľa poznávacej značky, ale nechcel riskovať. Rozhodol sa kúpiť informáciu na čiernom trhu. Ešte z dávnejších čias mal mnoho oficiálnych kontaktov na ľudí a organizácie, ktoré boli skoro legálne a pomáhali držať systém pohromade. Rozhodol sa využiť ten najmenej sofistikovaný.

Večer zamieril do baru Múdry Lapotinkoš, kde barman slúžil ako ústredňa informácii, barmanky ako lákače do maléru. Jano sa rozhodol pre barmana, má už dosť malérov.

„Dal by som si pivo a budem skoro spokojný.“ Hovorí Jano barmanovi.

„Ak chcete byť úplne spokojný, tak si musíte dať viac ako jedno.“ Súhlasí barman.

„Ja by som k spokojnosti ešte niečo potreboval.“

„Niečo viac ako pivo? Zaujímavé.“ Barman sa tvári profesionálne prekvapene.

„Chcel by som získať jednu informáciu. Videl som v aute manželku s nejakým cudzím chlapom. Rád by som vedel, kto to je.“

„Ak viete číslo auta, je to jednoduché. Ak nie, opýtajte sa ženy“. Profesionálne odpovedá barman.

„Viem číslo auta a ešte viem, že vy by ste mi mohli pomôcť.“

„To odkiaľ viete?“

„Od kamaráta. Mohli by sme sa dohodnúť.“

Barman sa dlhých 5 sekúnd tváril, že rozmýšľa.

„Ak dáte 5000 korún na ruku, môžem sa pokúsiť to zistiť a zajtra večer si môžete podiskutovať s majiteľom auta“.

„Ja to potrebujem vedieť ihneď.“

„Pane, vy máte nároky.“

„Dám 10000 korún.“

„Za 15000 korún to môžete mať za hodinu.“ Odpovedá barman s výrazom burzového makléra.

Jano počas hodiny vypil ešte jedno pivo a preštudoval asi desať zaujímavých ľudí v bare, z toho všetky servírky. Meno a adresu majiteľa auta, aj s telefónom, mu barman doniesol načas, napísané na účte, hneď pod cenou dvoch pív.

O dvadsať minút už Jano telefonoval.

„Prosím.“ Ozvalo sa v telefóne, Jano hlas nepoznal, pravdepodobne bol syntetický.

„Vy ste hľadali strateného psa?“ Pýta sa Jano.

„Nie, to bude omyl.“ Odpovedá syntetický hlas a chce zavesiť.

„Našli sa tri stratené psy a teraz hľadáme majiteľa. Ak sú to vaše, tak prídte hneď do baru Múdry Lapotinkoš, možno budú aj iní záujemci. Škoda, že je to omyl.“ Jano položil, vyšiel z telefónnej búdky a sadol si do auta, odkiaľ mal dobrý výhľad na vchod do baru.

Bertovi to došlo. „Niekoľko volal a vie o troch stratených správach.“ Oznamuje Johanovi. „Pod' si vypočúť záznam“. Johan ihneď pochopil, že je to pozvanie na dôležitú schôdzku. „Divné je len, že nepoužil menič frekvencie hlasu“. Zrejme nevie, že asi už všetky telefonáty sú odpočúvané a archivované. Všetko robia automaticky počítače, ktoré v prípade nutnosti vyhľadajú inkriminovaný záznam. Preto sa začali používať frekvenčné charakteristiky hlasu. Je aj možné, že niekto nasyntetizoval frekvenčnú charakteristiku inej osoby. „Ak to takto d'alej pôjde, ani boh sa v tom nebude vyznať, nielen tajné služby a veľké medzinárodné demokratické výpalnícke združenia.“ Povedal si Johan.

Johan a Bert v nepriestrelných vestách a patrične legálne ozbrojení vyrazili. Johan rozhodol, že on vstúpi do baru a Bert ho bude vonku kryť.

Jano zbadal auto, ktoré zastalo 50 m od baru a vystúpil z neho muž. Bol to Johan. Jano tiež vyšiel z auta a kráčal oproti Johanovi.

„To je náhoda.“ Hovorí Jano, keď videl, že Johan zastal a spoznal ho. „Takže vám sa stratil pes, ešte šťastie, že si o tom môžeme pohovoriť.“

„Nič nám neostáva.“ Dopĺňa ho Johan a zavolá mobilom Berta. Stručne mu oznámi: „Už som našiel bar.“

Dohodli sa, že sa stretnú za pol hodiny na terase reštaurácie u Johanovho starého známeho a prediskutujú všetko u neho na záhrade. Johan nechcel oboznámiť Jana s vilou Jully.

Bola už skoro poľnoc, ale na záhrade bolo stále príjemne, ako to už na záhrade býva.

„Ako ste nás našli?“ Pýta sa Johan.

„Som profesionál.“ Odpovedá Jano.

„Viete, že ste pre nás nebezpečný. Mohli by sme vás zlikvidovať.“ Zdvorilo vykajúc oznamuje Johan. „Ako viete, že sa s vami budeme vôbec rozprávať, nieto spolupracovať?“

„Som profesionál. Potrebujete ma, tak ako ja vás. A okrem toho, keby sa mi niečo stalo, tak kompetentní dostanú úplnú informáciu, aj s dôkazmi o vašej druhej identite. Viete, ja sa tiež musím stále ísť.“ Blufoval Jano a Johan tiež predpokladal, že len blufuje.

Johan a Bert to pochopili a aj to tušili, takýto postup odporúčajú písané a nepísané pravidlá. I keď majú na výber, je lepšie spolupracovať, aspoň v obmedzenej miere.

Jano im porozprával o únose Márie, seba, a aj o tom, že niekto má záujem získať stratené správy. O dnešnej stratenej správe im nič nepovedal. Nechcel to ešte viac komplikovať, bál sa, že by ju od neho ihneď chceli.

„Potrebujem najst' únoscov.“ Stručne oznámil Jano.

„Vie o únosoch niekto okrem nás? Pýta sa Johan.

„Len my a manželka. Manželka je spoľahlivá“. Oznamuje Jano.

„Vieme, ako každá.“ Nedá Johanovi poznamenať.

Jano si až teraz uvedomil, že Juraja zatajil. Juraj o tom všetko vie. „Potrebujem najst' únoscov. Môžete mi nejako pomôcť? Prosí Jano.

„Čo urobíte, keď ich nájdete?“ Pýta sa Johan.

„Zistím, čo sú zač a potom ich musím zlikvidovať.“ Sucho oznámil Jano.

„Toto nie je IC21.“ Pouča Bert.

„Nechajte to na nás. Pozrieme sa na to. Ak niečo zistíme, tak vás upozorníme.“ Poznamenáva Johan.

„Mám vám veriť?“

Bohužiaľ áno. Ste jediný, kto ich môže identifikovať. Predsa nebudeme do toho zahŕňovať manželku.“

Jano stále cítil, že mu nedôverujú. Vrátil sa domov, bude musieť čakať.

Dva dni sa nič nedialo. Až konečne v sobotu ráno, hlas zo syntetizátora mu stručne oznámil, že idú na ryby a stretnú sa na parkovisku na kraji mesta. Jano potvrdil.

Jano si presadol do auta k Johanovi, ktorý mal už pripravený notebook. Prekvapilo ho, že Johan bol sám.

„Identifikovali sme pravdepodobný dom únoscov. Vlastne, až dva domy. Potrebujeme si to overiť.“ Oznamuje stručne Johan. „Ukážem Vám pár klipov, dobre si všímajte osoby, či medzi nimi nie sú únosci.“

Všetky klipy boli podobné. Kamera snímala vchod do domu, chodník do domu a a príjazdovú cestu do domu. Jano už na prvom klípe spoznal jedného z únoscov, ale pretože chcel vidieť všetky záznamy, Johanovi to zatajil. Pozorne si prezeral ďalšie klipy. Všetko, čo videl, automaticky v hlave sumarizoval. Klipov bolo 12, mužov šesť, tri ženy, a sledovali sa dva objekty, dva domy medzi stromami. Stihol si zapamätať čísla štyroch áut, tri značky cigariet, ktoré fajčili dvaja muži a jedna žena, jednu zubnú protézu a mnoho ďalších detailov, o ktorých vôbec nevedel, na čo mu budú. Klipy boli ostré a dobre urobené. Prezrel si ich pozorne niekoľkokrát.

„Máte dobrého kameramana“, poznamenal.

„Spoznali ste únoscov?“ Netrzeplivo sa pýta Johan.

„Áno, je to tento mladý a tento poloholohlavý“, ukázal Jano na monitore.

„To by nám stačilo. Ďakujem Vám za ochotu.“

„Sľúbili ste mi, že mi poviete adresu.“ Tvrdsie hovorí Jano.

„Nič sme vám nesľúbili a vy to dobre viete.“

„Môžem vám pomôcť.“ Ponúka sa, ako už niekoľkokrát, Jano.

Johan mu už dával najavo, že musí vystúpiť, keď na monitore notebooku prestala blikať zelená šípka a rozsvietila sa modrá. Obaja si to všimli.

„Bert prestal dávať signál, že je všetko v poriadku.“ Významne poznamenal Jano a dodal. „Mám pravdu?“

Johan vyťukal niečo do počítača. Zrejme odpoveď nebola pozitívna.

„Vypadni, musím ihneď odísť.“ Dôrazne rozkázal Johan.

Asi ide do tuhého, uvedomil si Jano a ihned' to využil. „Ste dvaja na šiestich, keď ženy nerátam, vlastne jeden na šiestich, nemáš šancu, Johan.“ Potykali si.

Johan pár sekúnd rozmýšľal. Poznal základné pravidlo ich práce. Nikto nesmel vedieť, čo robia, a že vôbec existujú. Ak zoberie Jana, nevie ako to vysvetlí Goavovi. Ale ak ho nezoberie, asi už nebude mať čo vysvetľovať. Okrem toho ide aj o Berta, Goanovho synovca.

„Pripútaj sa.“ Jano sa pripútal.

„Nikto sa nesmie dozvedieť, čo robíme. Ak sklameš, vieš čo ťa čaká.“

Jano vedel. Spýtal sa „ako ste ich našli?.

„Satelity vedia všetko“, poznamenal Johan a začal vysvetľovať: „Bert sledoval dva domy od rána. Posledná správa, ktorú mi poslal, bola, že traja obyvatelia domov odišli na dvoch autách. Bolo to tak pred hodinou. Pred pár minútami sa niečo stalo Bertovi, prestával vysielat' signál, že je všetko v poriadku a odvtedy neodpovedal ani na núdzový signál.“ Dokončil Johan a opäť pozrel na modro-blikajúcu šípku.

„Traja odišli a kde sú ostatní? Zvedavo sa pýta Jano.

„Ostatní sú susedia z okolia. Dvaja, ktorých si identifikoval, bývajú v dome naľavo. Ukážem ti to.“

„Máš nejaký plán?“ Pýta sa Jano, keď si už potykali.

„A ty?“ Pýta sa Johan.

„Má Bert satelitnú identifikáciu?“

„Nemá, nie je to oficiálna akcia.“ Odpovedá Johan.

Blížili sa k predmestiu, po oboch stranách boli roztrúsené stromy a medzi nimi roztrúsené rodinné domy. Johan zastavil. „Je to odtiaľto asi 300 metrov.“ Vybral z tašky tri minikamery, dve prisal na pravé a ľavé sklo auta, tretiu dal Janovi. „Dom je na ľavej strane, skús natočiť všetko okolo. Poviem ti, kedy začneš. Hlavne hľadaj sivé staré volvo. To je Bertovo auto.“

Vyrazili pomalšie. Bola pekná letná sobota, sem-tam bolo vidieť ľudí okolo domov.

„Môžeš natáčať.“ Rozkázal Johan po chvíli. „To to je ten dom s nazeleno natretou verandou.“

Jano nevidel nič podozrivého, nevidel ani Bertovo auto. Johan prešiel ešte zopár kilometrov a zaparkoval pri lúke. Nahral záznamy do počítača a začali si ich prezerat' podrobne a pomaly. Nič podozrivé nevideli. Bertovo auto na záznamoch nebolo.

„Nezmúdreli sme ani o krok.“ Poznamenal Jano. „Nič iné nám neostáva, len preskúmať dom. Ale ako sa dostaneme do domu, nenápadne za bieleho dňa?“

„Nič iné nám neostáva, len ísť priamo do domu. Pravdepodobne je prázdny a elektronicky zabezpečený.“ Johan začínal byť nervózny, vedel, že musia konať rýchlo, možno je Bert v nebezpečenstve.

„Najlepšie bude, keď budem hrať obyčajného zlodēja,“ začal Jano, „rozbijem sklo, otvorím dvere, alebo vyloím zámok. Za tri minúty prehľadám byt, ak niečo nájdem, tak to donesiem. Donesiem aj nejaké hodnotné veci, ako dobrý zloděj. Budeš ma čakať na vedľajšej ceste.“ Vložil plán Jano.

Dohodli podrobnosti. Jano s taškou vošiel medzi stromy, nasadil si kuklu a rýchlym krokom sa dostal k zadnej časti domu. Garážové dvere boli zamknuté a nevylomiteľné. Vyšiel po pár schodoch na verandu a už mal ruku na sklenených, ideálne latkových, dverách, keď začul zvuk prskavky tesne pri uchu, zacítil mdlý zápach plynu a uvedomil si, že stráca vedomie. Ešte stačil vyslať Johanovi signál, že je v nebezpečenstve a nebude môcť previesť akciu.

Johanovi bolo profesionálne všetko podozrivé, dokonca aj muž v sandáloch, v krátkych nohaviciach a v tričku, ktorý sa ho išiel niečo spýtať k autu. Johan mal pravdu. Muž po pozdrave namiesto otázky nastriekal Johanovi niečo do tváre, za pár sekúnd upadol do bezvedomia. Dokonca to bolo skôr ako mohol zachytiť Janov signál, že je v nebezpečenstve.

Po piatich minútach muž v sandáloch, v krátkych nohaviciach a v tričku poslal správy, že prvá časť akcie je úspešne skončená. Za pol hodiny to vedel už aj Juraj.

Všetci sa prebúdzali nechápavo a až po chvíľke chápavo. Bert sa prebral prvý, bolela ho hlava. Po chvíli nechápavo hľadel na biele steny s jedným malým, nepriehľadným oknom, na dve ďalšie posteľe, kde ležali oblečení a nezakrytí Johan a Jano, na stôl s tromi stoličkami, na dvoje dverí. Až potom začal chápať. Nieкто ich uspal a zavrel do tejto miestnosti. Vstal a išiel vyskúšať dvere vedľa posteľe. Boli odomknuté a viedli do kúpeľne a na toaletu. Rýchlo vyskúšal druhé dvere. Samozrejme, boli zamknuté. Až ho to pobavilo, ako rýchlo a s nádejou išiel k dverám. Keď všetko preskúmal, ľahol si a začal si vychutnávať

vlastný strach. Po chvíli sa začal prebúdzat' Jano. Zbadajúc Berta, rýchlo sa spýtal: „Kde to sme?“

„Sme zavretí. Niekto nás uniesol.“ Odpovedal Bert a zreferoval všetko, čo o ich novom domove vedel. Po chvíli to zopakoval aj Johanovi.

Janovi to pomaly dochádzalo. Ďalší únos? Získal dojem, že celý život je len a stratených správach a únosoch. Že by to bola ďalšia črta našej civilizácie?

„Prečo nás nedali oddelene.“ Spytuje sa Bert

„Chcú, aby sme sa rozprávali a tak zistili, čo sme zač. Alebo majú málo miestností.“ Jano predbehol s odpoveďou Johana.

„Myslíš, že nás odpočúvajú?“ Spytuje sa Bert.

„Samozrejme.“ Odpovedá Jano.

„Ale veď teraz si budeme dávať pozor.“

„Nemusíme si dávať pozor. Dostanú z nás, čo budú chcieť.“ Dodáva Johan. Je na to veľa technológií.

„Budeme asi v tajnom väzení.“ Oznamuje Bert, lebo hovorením nachvíľu prekonáva strach. „Len neviem, či v teroristicky - súkromnom alebo v demokraticky - štátnom. Musíme rozanalyzovať, čo sa vlastne stalo.“

„Stačilo by zistiť, kto nás prepadol a dostal až sem.“ Poznamenal Johan. „Niekto o nás musí vedieť!“

Nestačili ani začat' analyzovať, ani zistiť, kto ich tam dostal, lebo v zámke niečo ťuklo a dvere sa otvorili. Dvaja muži v kukle, jeden vstúpil dnu a ukázal na Berta: „Pod'ťe so mnou.“ Bert sa udivene rozhladal okolo, akoby žiadal o pomoc. Johan mu rýchlo pomohol. „Bert, urob a povedz všetko, čo budú chcieť, a pravdivo. Neboj“.

Viac nestačil, lebo dvere sa zavreli. Ostali len dvaja.

„Majú kukly. To je dobrý znak. Budeme sa môcť vrátiť.“ Poznamenal profesionálne Johan.

„Čo sú to za ľudia?“ Nahlas rozmýšľa Jano.

„Sú to profesionáli. To je dobre. Len amatéri robia niečo nepredvídateľné.“ Povzbudzoval sa Johan.

Po pol hodine v zámke opäť niečo ťuklo a objavili sa opäť dvaja zakuklenci, ukázali na Jana: „Pod'ťe so mnou.“ Jano išiel. Viedli ho len kúsok cez chodbičku do náprotivnej miestnosti. Nebola to miestnosť vyšetrovateľov na gestape, ani miestnosť z amerických gangsterských filmov, bola to pekne zariadená obývačka so zatiahnutými roletami.

Ponúkli Janovi miesto v kresle a čakali. Po chvíli prišiel starší pán bez kukly a v obleku. Dvaja zakuklenci odišli.

„Voláte sa Jano Horný?“

„Áno.“

„Rád by som vám položil pár otázok. Čo viete o Johanovi a Bertovi?“

„Veľmi málo, skoro nič.“ Jano odpovedal pokojne a presne. Strach z neho spadol. Starý pán s červenou kravatou v obleku vzbudzoval dôveru a bezpečnosť. Jano vyrozprával celý príbeh, ako ho pred týždňom Johan a Bert uniesli, chceli od neho celé správy kategórie A, ktoré sa stratili. Jano nemal čo tajiť a nemal ani prečo. Súperi boli vo veľkej prevahe, boli to profesionáli a ovládali najmodernejšie technológie výsluchu. Aspoň tak si to o nich Jano myslel a asi mal aj pravdu.

„Aký má Johan politický názor?“

„Neviem. Skôr neutrálny.“ Po chvíle uvažovania odpovedal Jano.

„Aký máte vy?“

„Tiež podobný. Neutrálny.“ Odpovedal, i keď nevedel, čo to znamená, predsa väčšina ľudí si myslí, že má správny názor, t.j. neutrálny, vyvážený, správny. Janovi bolo divné, že sa ho nepýtali nič o ňom.

„Mohli by ste mi povedať, čo sa vlastne deje?“ Odhodlal sa Jano konečne spýtať.

„Chcem vám navrhnúť, aby ste s nami spolupracovali.“ Opýtal sa pán priamo Jana.

„V čom?“

„V poskytovaní informácií.“

„Akých informácií?“

„Budeme vám platiť za každú plnú správu kategórie A, ktorú si objednáme.“

„A čo keď nebudem súhlasiť?“

„Nemáte na výber.“ Pokračoval pán pomaly, príjemným hlasom.

„Máme dôkazy, že ste získali plné správy kategórie A pre niekoho, a potom ich vymazali.“

„Nemôžete mať, lebo neexistujú.“

„V tom to je, my ich máme i keď neexistujú.“

„To je vydieranie.“

„Áno.“

Jano sa predsa spýtal, i keď poznal vopred odpoveď. „Aké mám garancie, že ma nezneužijete na niečo, s čím by som nikdy nesúhlasil?“

„Máte len moje slovo. I keď predpokladám, že by ste s mnohými našimi postupmi súhlasili, keby ste ich poznali.“

„Môžem vedieť, čo ste za organizáciu, alebo ku komu patríte?“ Pýta sa Jano, i keď odpoveď tiež pozná.

„To pri vašej práci nepotrebujete vedieť, zatiaľ.“ Odpovedá starší pán s príjemnou samozrejmosťou.

Jana samého prekvapilo, ako rýchlo súhlasil so spoluprácou, asi to bol podvedomý pud sebazáchrany. Len formálne sa vyhovárať sám pred sebou, že nemal na výber. Na výber má ešte aj teraz, môže o všetkom informovať nadriadeného. Ale to nebude. Začali by vyšetrovať a zistili by mnoho vecí, o ktorých ich už dávno mal informovať. Cítil sa ako v pasci, ale v zaujímavej pasci, vždy bol trošku kaskadér.

Potrebovali len 20 minút na dohodnutie kontaktov, prenosu informácií a peňazí. Jano si musel zapamätať adresy diskusných fór, na ktorých získa informácie o celých správach, ktoré má pre nich získať. Celú správu si má zapamätať, doma ju napísať na počítači, ktorý nikdy nebude napojený na internet a poslať správu poštou na adresu, ktorá mu bude oznámená.

Janovi zaviazali oči, posadili do auta a po 30 minútach vysadili v blízkosti parkoviska obchodného domu. Jano cestou domov v taxíku rozmýšľal, čo sa stalo s Johanom a Bertom. Je možné, že dostali podobnú ponuku. Po chvíli premýšľania však zistil, že nemohli dostať podobnú ponuku, oni nemajú prístup ku správam kategórie A. Možno majú prístup ku niečomu inému.

Jano bol konečne doma. Musí všetko vypustiť z hlavy, je víkend.

Vzorec kolonizačného štandardu

USA majú najlepšiu demokraciu, ktorá sa dá kúpiť za peniaze.

www...

Jano v práci selektoval správy ako obyčajne. Raz za tri dni vstúpil doma do rôznych diskusných fór, prekontroloval, či nemá príkaz na odovzdanie správy. Nemal. Cítil sa ako na zaslúženom dôchodku a užíval si. Aj dnes. A ako na dôchodku, aj si zaspomínal na Zabudnutú Lehotu, ku ktorej má aj po 20 rokoch v zahraničí stále domovský vzťah. Vždy, keď si spomenie na roky, keď tam žil, začne sa vnútorne usmievať a zabudne na vyleštené sklo pracovného stola, telefón s tlačidlami a umelé listy palmy v rohu miestnosti s umelým kokosovým orechom, ktorý sa pravidelne, s úderom dvanástej hodiny, odtrhne a spadne na zem. Aj teraz sa prichytil, že musí mať výraz tváre úspešného teroristu, lebo si spomenul, ako v lese nad Zabudnutou Lehotou na Priehonskej lúke našli hrušku, ktorá dobre zarodila. Potom si spomenul aj na suseda, ktorý ju tam kedysi dávno zasadil, len tak, asi nemal čo robiť. Vtedy internet ešte nebol. Jano sa ale rýchlo vrátil do skutočnosti, lebo si tiež spomenul, ako ho vyšetrovala pred pár rokmi vnútorná bezpečnosť, pretože, nejaký nový člen ochranky si na obrazovke bezpečnostného videosystému všimol jeho zasnený vnútorný úsmev. Nový člen ochranky to nahlásil nadriadenému, ten zavola odborníkov na *body-language* a *face-language*, ktorí zistili, že Janov zasnený výraz patrí do kategórie výrazov, ktorý majú teroristi po úspešnom zátahu. Ale všetko sa nakoniec dobre skončilo, keď im Jano porozprával o Zabudnutej Lehote, síce tým riskoval, že všetci v Zabudnutej lehote budú podozriví z terorizmu, ale čo mal robiť?

Jano si taktiež spomenul, že keď po niekoľkých rokoch v zahraničí navštívil Zabudnutú lehotu, ako sa sprvu potešil novému nablískanému námestiu a neskoršie bol zhrozený z nalepenej pozlátky a zo všeobecného mentálneho blúznenia až úpadku, ktorý našiel, keď išiel ďalej od námestia. Vtedy sa tomu hovorilo revolúcia. Dúfal, že sa to rýchlo zmení. Ako sa to zmenilo, to nevie isto doteraz. Je možné, že niektoré procesy sú nevratné. Asi sa tam musí opäť pozrieť.

Rýchlo sa ale vrátil do reality a otvoril jedinú správu kategórie A: „...*Raz to vybuchne ako jadrová bomba a zmetie nás všetkých...*“. Celá správa, ktorú si vyžiadal, bola teoretická štúdia neziskovej organizácie „Demokratizácia občianskych práv“. V správe sa hľadal matematický vzťah medzi stupňom kolonizácie štátu alebo oblasti a stupňom vytunelovania mozgov ich obyvateľov. V záveroch sa jasne uvádzalo, že aby sa určitá skupina ľudí v štáte alebo v nadštátnej oblasti dala bezpečne demokraticky kolonizovať, pri zabezpečení totalitnej slobody, tak je potrebné, aby viac ako 40% obyvateľov bolo šťastne vytunelovaných. Bezpečný stupeň kolonizácie je potom exponenciálnou funkciou, kde exponent je úmerný percentu šťastne vytunelovaných. Štúdia zdôraznila, že moderné technológie dokážu šťastne vytunelovať mozgy občanov až do takej miery, že podvedome súhlasia aj s výškou kolonizácie, ktorá zníži ich reprodukčnú schopnosť pod hodnotu 1. Humanitná organizácia, pod hlavičkou ktorej bola správa vypracovaná, dávala dôraz hlavne na to, aby boli šťastne vytunelovaní.

„Ja som si myslel, že kolonizačný štandard sa začne uplatňovať, až keď počet vytunelovaných presiahne 51%.“ Uvažoval Jano a začal hľadať, prečo je správa nebezpečná. Paradoxom celej správy bolo, že nebezpečná veta „*Raz to vybuchne ako jadrová bomba a zmetie nás všetkých*“, bola poslednou vetou štúdie a pravdepodobne ju tam niekto pridal úmyselne, aby správu zachytili počítače.

„To sa už niektorí ľudia nemajú na čom inom baviť.“ Skonštatoval Jano a poslal správu do archívu ako bezpečnú. Po chvíli rozmýšľania ho napadlo, že keby všetci používatelia internetu ku každému textu pridali „nebezpečnú“ vetu, tak by zahltili všetky naše počítače a celý systém by skolaboval. „Ja by som sa mohol aj dotrhať od roboty.“ Jano si s hrôzou a neskoršie s úľavou uvedomil, akú silnú zbraň majú v rukách balabáni a hatlani, a ani o tom asi nevedia.

„Aký je asi kolonizačný štandard Slovenska“, napadlo zvedavého Jana a ihneď túto otázku dal Majorovi007, ktorý mu za pár sekúnd vyhodil na obrazovku zoznam asi 1000 dokumentov týkajúcich sa kolonizačného štandardu. Väčšina dokumentov bola z dielne Svetovej bane. Otvoril hneď prvý z porady (22.6.2001) s názvom: „*Neuveriteľné diletantstvo našich starých otcov sa už nesmie nikdy opakovať!!!*“.

Jano číta: „Naši dedovia v ATO to mali dobre zariadené. Len v Rusku, v roku 1914, im patrilo 90% baní, skoro 100% ťažby nafty,

40% metalurgického priemyslu, 50% chemického priemyslu, 28% textilného priemyslu a 42% cenných papierov v bankách. Cez štátne inštitúcie cárskoho Ruska vedeli zabezpečiť, že v roku 1913 len 30% populácie vedelo čítať a písať, čo bolo oveľa menej ako v Anglicku v polovici 18 storočia. V roku 1913 očakávaná dĺžka života pri narodení v Rusku bola okolo 35 rokov. Pre porovnanie, v Holandsku 60 rokov. V USA 50 rokov. V Rakúsku 57 rokov. Vo Švédsku 55 rokov. V Číne 30 rokov. Detská úmrtnosť v roku 1913 v ruskom impériu bola 273 detí na 1000 narodených. Produkcia na jedného obyvateľa v Rusku bola v roku 1913 len 4,7% USA, 7% Anglicka, 8% Nemecka. Priemerný príjem na jedného obyvateľa Ruského impéria v roku 1913 bol porovnateľný s príjmom v roku 1686 v Anglicku. Zahraničný dlh Ruského impéria bol 80 000 000 000 zlatých rubľov, t.j. 2/3 všetkého majetku Ruska.⁴⁸ A takto to mohlo ostať až doteraz, keby nie zločinných bolševikov.⁴⁹

Jano číta ďalej zo správy: „Ruské impérium bolo našou dobre prosperujúcou kolóniou na večné časy. A toto všetko nám zobrali zločinní bolševici alebo komunisti, ako ich dnes voláme. Zobrali, to nie je správne slovo, naši otcovia si to nechali zobrať na dlhých 70 rokov. Nepomohlo ani Tretie križiacke ťaženie na Východ v rokoch 1918-1922, ktoré organizoval minister vojny Anglicka Winston Churchill.⁵⁰

Zločinní komunisti zariadili, že od roku 1917 až do roku 1990 nám neplatili kolonizačnú dávku, neposielali nám dievčatá do sex-

⁴⁸ Major007 - poznámka: Všetky údaje sú z obdobia pred komunistickým zázrakom.

⁴⁹ Bolševici 28.1.1918 zrušili ruský národný zahraničný dlh.

⁵⁰ Major007 poznámka: W. Churchill bol hlavný podnecovateľ, aby štáty vojensky intervenovali v Rusku a zabíjali bolševikov. Týmto sa zaradil medzi dlhý zoznam kandidátov, ktorí mali byť súdení z vojnových zločinov pred medzinárodným súdom v Norimbergu, čo sa nielenže nestalo, ale naopak, ATO dosiahla, že sú vzorom humanity a demokracie. Medzi ďalších kandidátov na vojnových zločincov Tretieho križiackeho ťaženia na východ patria: Woodrow Wilson - USA, Joseph Pilsudski - Poľsko, Eduard Beneš - Československo, Georges Clemenceau - Francúzsko, D. Lloyd George - Anglicko.

priemyslu⁵¹, chlapcov na umývanie riadu a na podradné pomocné práce, naopak, my sme museli vynaložiť veľa úsilia, aby sme ich zničili. Toto patrí medzi najväčší zločin komunizmu. Postupne, od roku 1917 až do roku 1990, sa nám vytrhlo z motroctva až 400 miliónoch východoeurópskych motrokov. Dokonca dosiahli, že v 80-tych rokoch 20. storočia ich produkcia k USA bola už v pomere 1:3, a nie 1:12 ako v roku 1921.⁵² A to dosiahli aj napriek tomu, že sme ich poriadne zničili počas Štvrtého križiackeho ťaženia na východ v rokoch 1941-1945. Ani to nezabralo, opäť povstali z popola. Ešte šťastie, že sme im v roku 1990 zlomili väz. Preto si musíme vážiť naše víťazstvo v Piatom križiackom ťažení na Východ v roku 1990. Už nikdy nesmieme dopustiť, aby sa komunisti opäť dostali k moci, lebo by opäť zariadili neplatenie kolonizačnej dávky a opäť by ohrozili našu demokraciu vedenú ATO. Preto premývanie mozgov v bývalých socialistických

⁵¹ Podľa správy “E.V. Tiurukanova: *Human Trafficking in the Russian Federation, Inventory and Analysis of the Current Situation and Responses (Institute for Urban Economics for the UN/IOM Working Group on Trafficking in Human Beings, Moscow, 2006)*”: Počet ľudí, s ktorými sa obchoduje ročne vo svete je 600-800 tisíc, keď pripočítame obchodovanie s ľuďmi aj vo vnútri štátu, je to 2-4 milióna ľudí ročne. 80% obchodu tvoria ženy a deti, 70% z nich sú predané do sexpriemyslu. Obchodovanie s ľuďmi v krajinách bývalého socialistického bloku je na druhom mieste vo svete, ihneď po krajinách Juhovýchodnej Ázie. V krajinách bývalého socialistického bloku sa ročne “predá” 175 tisíc žien. Z Ruskej federácie je to ročne 35-58 tisíc žien. Podľa “*Russian Assembly of NGO*” (22.3.2006) v Rusku sa predalo do sexpriemyslu 500 tisíc žien. Major007 doplňujúca poznámka z „Kádrového profilu morálneho retardáta ATO 373/1988, čl. 35-38”: Tento obrovský zločin demokratického kapitalizmu sa nedá morálnym retardátom-okydávačom vystupujúcich v bývalých demokratických krajinách vysvetliť.

⁵² Major007 poznámka: Údaje sú z: http://findarticles.com/p/articles/mi_qa5437/is_199812/ai_n2143167_2. *Journal of Economic Issues*, Dec 1998 by Murphy, Austin, A note on economic growth in Eastern Europe.

krajinách musí byť oveľa účinnejšie ako v ostatných krajinách sveta. Starší si ešte pamätajú socializmus. Len šťastne vytunelovaní sú neškodní. Musíme na to vynaložiť dostatočné množstvo prostriedkov. Len tak môžeme zabezpečiť platenie kolonizačnej dávky na ďalších 100 a dúfame, že aj 1000 rokov.“

V diskusii rozčúlene vystúpil radikálny demokrat-humanista: „Ako je možné, že za 10 rokov absolútnej moci sme ešte neodsúdili ani jedného komunistu za genocídu proti ľudskosti, za komunistické zločiny v bývalom komunistickom bloku?“

Predsedaajúci na znak autority zdvihol kladivo na komunistov a stručne odpovedal: „Z jednoduchého dôvodu. Pretože neexistujú. Nenašli sme ani jedného komunistu, ktorý by spáchal komunistické zločiny alebo genocídu. Keby existovali, už dávno by takýto komunisti boli súdení a obvinení zo zločinov a genocídy na medzinárodnom súde v Hágu. Už by ich konkrétne zločiny boli dávno zfilmované v hraných a dokumentárnych filmoch. Pretože takéto zločiny neexistujú, ATO zakázala, a prísne to kontrolujeme, aby medzinárodný súd v Hágu súdil komunistu obvineného z komunistických zločinov“.

„A to už prečo?“ pýta sa radikálny demokrat-humanista.

„Pretože medzinárodný súd by vyniesol právoplatné rozhodnutie, že nenašiel žiadne zločiny a komunistu by musel oslobodiť. Viete, potom by sa nám veľmi ťažko vyrábali vytunelovaní alebo mentálne úchylní, ktorí majú zabezpečovať platenie kolonizačnej dávky, a ktorí majú byť v prípade potreby pripravení zabíjať komunistov, keď ich pustíme z reťaze.“

Pretože Jano nechcel čítať všetkých 1000 dokumentov o kolonizačnej dávke Slovenska, dal spresňujúcu otázku Majorovi007: „Koľko je kolonizačná dávka Slovenska v súčasnosti, ale stručne.“ Čakal dobrú minútu, možno Major007 koncipoval stručný text, a číta z obrazovky:

„Hrubý domáci produkt Slovenska v stálych cenách v roku 2005 bol 1439 mld Sk, t.j. bol o 36% vyšší ako v roku 1989. Naproti tomu reálne mzdy nedosiahli úroveň socializmu. Podobne, priemerné reálne dôchodky v roku 2003 boli len 75% dôchodkov za socializmu a v súčasnosti nedosahujú úroveň socializmu. Z uvedených štatistických údajov jednoznačne vyplýva, že zvýšenie produkcie Slovenska o 36%, čo bolo 518 mld. Sk v roku 2005, sa reálne neodrazilo na reálnych

mzdách alebo reálnych dôchodkoch. Z toho vyplýva, že v roku 2005 zmizlo zo Slovenska 518 mld. Sk, čo je denne 1,4 mld. Sk. V dôsledku kolonizačnej dávky Slovenska, 1,4 mld. Sk denne v roku 2005, museli spoplatniť školstvo, zdravotníctvo, nemajú na adekvátne navýšenie dôchodkov, opravu ciest a nemocníc, atď. Platenie kolonizačnej dávky je výsledkom prevratu v roku 1989 a bolo jedným z jeho hlavných cieľov.⁵³

Podľa údajov Eurostatu (Eurostat yearbook 2006-07), produktivita práce na zamestnanú osobu na Slovensku v roku 2004 bola 62,5% priemernej produktivity v EU-25. Ale priemerná hodinová cena práce v priemysle a v službách v podnikoch s viac ako 10 zamestnancami na Slovensku v roku 2004 bola len 21% priemeru EU-25. Z toho sa dá vypočítať kolonizačná dávka Slovenska podľa produktivity práce a priemernej mzdy = ~1,2 miliardy Sk denne (zahrňujúc soboty, nedele a sviatky).

Podľa údajov Eurostatu (Eurostat yearbook 2006-07), hrubý domáci produkt na obyvateľa Slovenska bol 51,9% priemeru EU-25. Ale priemerná hodinová cena práce v priemysle a v službách v podnikoch s viac ako 10 zamestnancami na Slovensku v roku 2004 bola len 21% priemeru EU-25. Z toho sa dá vypočítať kolonizačná dávka Slovenska podľa vytvoreného HDP a priemernej mzdy = ~1,1 miliardy Sk denne (zahrňujúc soboty, nedele a sviatky). Je potrebné si uvedomiť, že globálni motrokári pomocou demokraticky zvolených vlád na Slovensku zabezpečili, že i napriek plateniu kolonizačnej dávky, narástol totálny zahraničný dlh Slovenska v roku 2008 až na 48 miliárd dolárov.⁵⁴ Pre porovnanie: Keď dáme dennú kolonizačnú dávku ako

⁵³ Major007 poznámka: Zdroj

<http://ondrias.sk/view.php?cisloclanku=2007110805>. *Totálny zahraničný dlh Slovenska v roku 2008 bol 48 miliárd US dolárov.*

⁵⁴ Major007- poznámka: Podľa časopisu Forbes počet dolárových miliárdarov stúpol k 9.3.2006 na 793. Ich majetok bol 2600 mld. USD, zvýšil sa o 18% oproti marcu 2005, t.j. o 468 mld. USD. Podľa HDR 2005, tabuľka 14, str. 269, v roku 2003 HDP v bývalých socialistických krajinách bol 1190 mld. USD. Zvýšenie majetku 793 dolárovým miliárdárom o 468 mld. USD ročne má hodnotu 39% HDP vyrobeného v roku 2003 v bývalom socialistickom bloku, t.j. hodnotu, ktorú vyrobilo 160 miliónov ľudí v bývalom socialistickom bloku.

jednotku meny, tak potom ročný rozpočet SAV je len 1,6 dňová kolonizačná dávka Slovenska. Výdavky štátneho rozpočtu na kultúru majú hodnotu päťdňovej kolonizačnej dávky Slovenska. Výdavky štátneho rozpočtu na školstvo majú hodnotu 55-dňovej kolonizačnej dávky Slovenska. Výdavky štátneho rozpočtu na zdravotníctvo majú hodnotu 34-dňovej kolonizačnej dávky Slovenska. Keby sme chceli školstvo a zdravotníctvo opäť zadarmo, tak stačí len pár týždňov neplatiť kolonizačnú dávku. Keby sme chceli mať vedu na Slovensku na svetovej úrovni, tak by stačilo neplatiť kolonizačnú dávku 10 dní. Denná kolonizačná dávka Slovenska ako jednotka meny by možno bola transparentnejšia ako Euro.“ Zakončil Major007 prakticky.⁵⁵

Neveriaci Jano zaoponoval Majorovi007. „Ale HDP Slovenska pekne rastie, čím bude lepšie rásť, tým sa budeme mať lepšie. Ak nie hneď, tak v budúcnosti určite.“⁵⁶

Povedané inými slovami, príjem 793 dolárových miliárdárov v roku 2005 sa rovnal hodnote HDP, ktorý vyrobilo v roku 2003 v bývalom socialistickom bloku 160 miliónov ľudí (vrátane všetkej populácie), čo môže byť asi 80-100 miliónov v aktívnom veku.

⁵⁵ *Poznámka Che: Predstavitelia motrokárov na Slovensku, ktorí vystupujú v televízii, by sa mali naučiť aspoň po slovensky. Major007- poznámka: Nemusia, smernica ATO 3737/1990, čl. 265-269 im to nenariaďuje, dokonca ani neodporúča.*

⁵⁶ *Major007- poznámka: Je to zvyčajný omyl porobených národov. Ako sa budete mať, o tom rozhodujú kolonizátori. Závisí hlavne od nich, koľko nám zoberú a koľko nechajú, alebo presnejšie povedané, koľko si necháme zobrať. Pozri porovnanie porobených národov v Juhoafrickej republike: Juhoafrická republika patrila a stále patrí medzi najväčších producentov diamantov, zlata a platiny. Za 100 rokov sa tam vyťažilo 41000 ton zlata. Napríklad, v roku 1970 vyťažili 1000 ton a v roku 2005 275 ton zlata. Produkcia diamantov v roku 1998 bola 10 704 628 ct. Nevieť rýchlo spočítať, koľko víl s bazénom, koľko mercedesov a tenisových kurtov by teraz vlastnil každý černocho, keby za tridsať rokov práce v bani mal možnosť predávať zlato, diamanty a platinu, ktorú vyťažil. Ale vďaka kolonizátorom nevlastní z uvedeného nič, vlastnia to bieli členovia apartheidu doma a v zahraničí.*

Jano sa automaticky pýta majora: „Nie je to veľa, platia vysokú kolonizačnú dávku a ešte k tomu majú stále veľký zahraničný dlh? Všetky pomaly pomrú od hladu?“

Major odpovedal ihneď a bez emócií, asi to bola opäť jednoduchá otázka: „Veľa to nie je. Sto krajín platí vyššiu kolonizačnú dávku a oveľa dlhšie ako Slovensko a prežili to. Hladom určite nezomrú. Motrokári nedajú kvalitným občanom Slovenska zahynúť hladom, lebo by stratili zdroj príjmov.“

„Prečo sa výška kolonizačnej dávky nediskutuje v médiách?“ Pýta sa stále zvedavý Jano.

Major007 odpovedá ihneď: „Zakazuje to totalitná demokracia slobody slova, čl. 737 zo smernice SK737/1988. Pozri zoznam demokraticky zakázaných tém, strana čl. 777 až 12642, vydanie 7., z roku 1988.“

Jano sa pýta Majora007 ďalej: „Ako to motrokári dokázali, že platíme kolonizačnú dávku a ešte k tomu nikto o tom nevie?“

„Jednoducho, použili na to najúčinnšie nástroje otroctva, a to sú: nekompromisné dodržiavanie kapitalistickej demokracie, kapitalistického voľného trhu a kapitalistickej slobody slova a tvrdé dodržiavanie ľudských práv. Tieto nástroje moderného otroctva boli už niekoľkokrát overené v praxi a dosiahli lepšie výsledky ako tri pancierové armády.“

„Aké tri pancierové armády?“ Pýta sa Jano, nerozumiac poznámke majora.

Major007 má už odpoveď pripravenú: „Počas Druhej svetovej vojny v Sovietskom zväze dňa 28.6.1942, Hitler vydal rozkaz „Armádnej skupine Juh-A“, t.j. 1. a 17. pancierovej armáde, a neskoršie aj 4. pancierovej armáde, aby vojensky dobyli a obsadili ropné polia na Kaukaze. Po niekoľkomesačných ťažkých bojoch s Červenou armádou sa im podarilo len na krátky čas obsadiť ropné polia Maikov, pričom nezískali ani 1 liter nafty. Použitím stoviek diel, tankov a lietadiel, mnohotisíc vojakov a niekoľkomesačných bojov, sa Hitlerovej armáde nepodarilo obsadiť ropné polia v okolí Kaspického mora a museli z Kaukazu utiecť. Naproti tomu, po roku 1990, použitím nástrojov kapitalistickej demokracie, voľného trhu a slobody slova, Kaspické ropné polia boli dobyté a obsadené bez jediného výstrelu. Podobne bez jediného výstrelu bol dobytý a obsadený hmotný, nehmotný a živý majetok na Slovensku. Ešte pripomínam, že až demokraticky zvolený

prezident, pán Jelcin, dobrovoľne rozbil Sovietsky zväz a nie vojenská invázia.“

Janovi to na dnes stačilo a možno aj na pár ďalších dní, pokiaľ to strávi.

Kladivo na komunistov: Porada ATO za demokratickú čistotu

... sú čarodejníci a kúzelníci, ktorí diablovou silou môžu vytvárať skutočné a mimoriadne javy, a že tieto javy nie sú imaginárne a že Boh privolil k ich existencii.

Jakob Sprenger a Heinrich Kramer: Kladivo na čarodejnice, str. 42.
(Levné knihy Kma, s.r.o., 2006)

Major007: Správa kategórie A v priateľskom prevedení pre Jana:

V bielej budove, v parku ohradenom pekným dekoratívnym oplotením a spústou kamier, v malej zasadačke v južnom krídle, začala schôdza „Poradného výboru ATO pre kontrolu čistoty elektronického ovzdušia“. Tvorilo ju šesť osôb, z toho boli traja pozvaní. Otvoril ju predseda, pán H, a ako vždy, v ruke mal rodinnú pamiatku, kladivo na čarodejnice.

„Všetkých vás vítam. Dnes máme len pár bodov. Únik demografického plánu Veľkého upratovania a eliminácia dôsledkov úniku. Na túto poradu sme si pozvali aj pána Huvela – enviromentalistu, ktorý nás oboznámi v poslednom bode s čistotou prostredia, týkajúceho sa úniku informácií o Veľkom upratovaní.“ Začal pán H a pokračoval. „Pán Huvel, tak spustite, k prvému bodu.“

Pán Huvel otvoril fascikel a spustil: „Sme stále v štádiu vyšetrovania, ale máme už aj konkrétne fakty. Debata o pláne zníženia počtu obyvateľov o 3 miliardy sa viedla na troch rôznych miestach, skoro v rovnaký čas, medzi dvoma mužmi. Na dvoch miestach to bolo na záhradnej párty. Vieme kedy, kde a kto viedol rozhovory, avšak táto informácia je len pre kategórie A1 a vyššie. Rozhovory boli náhodne zachytené mikrofónom a odvysielané niekomu, o kom zatiaľ nič nevieme. Odvysielané rozhovory boli zachytené globálnym

odpočúvacím systémom a zaslané do strediska kontroly čistoty slobody a demokracie. Počítače, ktoré kontrolujú a selektujú všetky zachytené správy, našli v nich podozrivý obsah, ktorý zaradili do N5. Z rozhovorov vznikli tri správy. Správy archivovali a kópie poslali na prvý stupeň počítačovej selekcie, odkiaľ cez druhý stupeň počítačovej selekcie a prvý stupeň ľudskej selekcie sa dostali až na druhý stupeň ľudskej selekcie. Vtedy sme sa už o správach dozvedeli aj my a ihneď bola informácia o správach zastavená a celé správy boli vymazané.“

„Takže stále neviete, koho mikrofón to bol a kto bol prvotný príjemca správy?“

„Nevieme, ale predpokladáme, že mikrofóny tam neboli dané pre konkrétnu správu, ale boli štandardným vybavením záhradných párty.“

„Predpokladáte, že majiteľ mikrofónu nemusí správu v rozhovore pokladať za dôležitú?“

„Môže, ale aj nemusí. Nevieme nič určitého.“

„Je možné, že niekto získal celé správy predtým ako boli vymazané?“ Pýta sa H.

„Je to málo pravdepodobné, ale je to možné.“

„Kto všetko vedel o správach na prvom a druhom stupni ľudskej selekcie?“

„Na prvom stupni je to Jaine V. a na druhom Jano H. a nemenovaný člen ATO.“

„Mohli by títo ľudia zneužiť informáciu o správach?“

„Pokiaľ nemajú celé správy nemôžu, aj keby chceli.“

„Sú celé správy stále v prvotnom archíve?“

„Áno. Nemáme vstup do prvotného archívu.“

„Kto má?“ Pýta sa H.

„Vrchné oddelenie bezpečnosti ATO.“

H si urobil poznámku a poďakoval.

„Ďakujem, a teraz prídeme k druhému bodu. Pán Goan, v akom štádiu je eliminácia dôsledkov úniku informácie?“ H. sa obrátil na Goana.

Pán Goan tiež vytiahol fascikel a začal: „Bez priameho osobného kontaktu sme preverili zatiaľ slečnu Jaine V. a pána Jana H. Obaja pokladajú správy za rutinné ako každú inú. Pravdepodobne už na ne zabudli. Nemenovaný člen ATO je preverený, má pozitívnu previerku A-1, takže to je v poriadku. Čo sa týka odpočúvacích zariadení, podľa údajov, ktoré sme získali, tieto patria súkromnej firme „Za slobodu

a demokraciu“, ktorú si najalo vládne oddelenie Zabezpečenia stability systému. Nič mimoriadneho sme v tomto smere nenašli.“

„To znamená, že ZSS správu má. Podnikli nejaké kroky, aby zistili ako je správa závažná? Alebo, spýtam sa ináč. Máte nejaké informácie, či ZSS chce využiť správu vo svoj prospech?“ Pýta sa H.

„Nemáme zatiaľ takéto indície. Predpokladáme, že postoj ZSS bude podobný ako pri deštrukcii WTC. Vzťahy ZSS a ATO sú výborné. Zatiaľ sa nám nestalo, že by ZSS nechápala postupy ATO a opačne.“

„Podľa čoho to predpokladáte?“ Pýta sa H.

„Sú za tým tie isté finančné skupiny.“

„Takže všetko funguje klasicky, tak ako má.“ S úsmevom ukončil H. a pokračoval: „Pristúpil by som k bodu tri. Poprosil by som nášho hosťa - environmentalistu, aby zreferoval ako sa darí čistiť prostredie. Pán Huvel, prosím.“

Pán Huvel si tiež významne otvoril blok a začal: „V záujme čistoty prostredia sme museli vyčistiť priestor v okolí úniku informácie o Veľkom upratovaní. Rozkaz prišiel priamo od ATO. Fyzické osoby prekročili rozsah svojich právomocí a poskytli dôvernú informáciu, čím nám mohli spôsobiť materiálne a morálne škody. Osoby boli vypočuté a potom bezpečne skartované. Dve osoby, cudzí štátni príslušníci, zmizli bez stopy. Pátranie po nich stále pokračuje.“ Zakončil Huvel, pričom ako vždy, referoval len o tom, čo pokladal pre seba za výhodné.

„Čo znamená, že osoba bola bezpečne skartovaná? Pýta sa pozvaný hosť.“

„To znamená, že osoba zomrela oficiálne bez zavinenia alebo akejkolvek intervencie cudzej osoby a nedajú sa získať dôkazy, alebo neexistujú dôkazy o neprirodzenom zavinení smrti. Takto to robíme štandardne.“ Pochválil sa Huvel.

„Môžeme vedieť aj mená osôb?“ Pýta sa zvedavý H.

„Bohužiaľ nie, dokonca aj pre nás tieto osoby majú len kódové číslo.“

H. sa pozrel smerom ku dvom osobám, ktoré ešte neprehovorili a spýtal sa: „Má niekto nejaké otázky alebo poznámky?“, a rýchlo dodal, „ak nie, ďakujem a končím našu poradu. Prosil by som pozvaných dvoch pánov, aby ešte na chvíľku ostali.“ Ukončil rýchlo H.

Keď H. ostal sám s dvoma pozvanými páňmi, dlhšie sa odmlčal. Napokon konštatoval: „Páni Lobingovia, dúfam, že som vás presvedčil, že nechceme pred vami nič skrývať. Máme podobné záujmy, i keď

formálne bojujeme na rôznych, ale príbuzných frontoch a pod inými zástavami.“

Jano navštívi únoscov manželky

Jano už niekoľko dní rozmyšľal o sľube, že do týždňa donesie stratené správy únoscom manželky. Mal veľa možností, ale nakoniec sa rozhodol konať priamo. Nejasnosť celého problému ho psychicky ubíjala, musí konať na vlastnú päsť a útočiť. V databázach, kde mal prístup, po polhodine účelového surfovania po rôznych adresách, podľa adresy domov únoscov, zistil mená majiteľov a nájomníkov. V práci si vybral deň voľna. Ráno ozbrojený služobnou pištoľou a malým odpočívacím zariadením zazvonil na predných dverách domu únoscov. Ani ho nenapadlo pokúšať sa vniknúť do domu zadným vchodom. Dúfal, že šiltovka a tmavé okuliare na chvíľu popletú únoscov, možno ho nepoznajú.

Po chvíli mu otvorila pani stredného veku, výzor, oblečenie aj akcent mala z Ázie. „Prosím?“

„Dobrý deň, som z bezpečnostnej služby a potrebujem hovoriť s pánom K. a M.?“

„Bohužiaľ, týchto pánov nepoznám. Bývam tu sama, asi máte zľú adresu.“

Jano ju ani nemusel presviedčať, lebo na chodbe sa objavil mladý M. a niečo povedal žene, ktorá odišla do vedľajšej miestnosti.

„Pane, čo si prajete?“ Spýtal sa M., skrývajúc nervozitu.

„Prišiel som ako sme sa dohodli“. S veselosťou víťaza prehodil Jano.

„My sme sa na ničom nedohodli.“ Ešte s väčšou nervozitou a nepresvedčivo odpovedá M.

„Pán M., dobre viete, o čo tu ide. Musíme si veľa vecí vysvetliť.“

Ani nezačal vysvetľovať, keď sa vo dverách objavil K. Povedal niečo k M., ktorý odišiel do vedľajšej miestnosti. Potom sa obrátil k Janovi.

„Poďte ďalej.“

Jano vstúpil, nikto ho neprehliadal a ani nemal strach, bola to skôr zvedavosť. Sadli si pohodlne do kresiel v obývacej miestnosti.

„Môžem vás ponúknuť čajom alebo kávou?“

„Dal by som si čaj bez cukru, ďakujem.“

K. vyšiel z miestnosti, asi požiadať niekoho pripraviť čaj. Keď sa vrátil, chvíľu bolo ticho.

„Čomu môžeme ďakovať, že ste nás navštívili?“

„Prišiel som, ako sme sa dohodli.“

„Neviem, že by sme sa my na niečom dohodli. Vidím vás prvýkrát v živote.“ Odpovedá zreteľne K.

Jano si uvedomil, že K. postupuje rovnako ako ich učili v kurzoch IC21. Zrejme takéto kurzy sú štandardné na celom svete a pomaly to pôjde tak ďaleko, že ich budú prednášať tí istí ľudia. K. nesmie povedať ani jednu vetu, ani jedno slovo, ktoré by ho mohlo usvedčiť na súde. To znamená, že K. predpokladá, že sú prezradení a Jano len zbiera podklady pre vyšetrovateľov a obžalobu, ukončil úvahu Jano. V takejto výhodnej pozícii sa rozhodol opäť zaútočiť.

„Pán K., buď mi poviete všetko, alebo budete mať ťažkosti, možno až do konca života.“ Zablufoval Jano.

„Neviem stále o čom hovoríte.“ Tvrdohlavo odpovedal K.

„Pán K., opakujem, buď mi poviete všetko, alebo budete mať ťažkosti. Nemáte na výber.“

„Čo vlastne chcete vedieť?“

„Načo potrebujete stratené správy?“

„Koho zastupujete.“ Na otázku sa pýta otázkou K.

„Hatlanov-A, Balabanov-B, seba a aj všetkých ostatných.“ Odpovedá Jano a ani nevie prečo.

„Keby ste zastupovali balabanov, tak o tom musím niečo vedieť.“ Prezradil K.

„Takže vy máte niečo s balabánmi. To ste mohli povedať ihneď. Načo balabáni potrebujú stratené správy?“ Pýta sa Jano a dodáva: „Správy môžem dať len niekomu, komu budem dôverovať a budem vedieť, na čo ich použije. Nechcem, aby som si v budúcnosti niečo vyčítal.“

Chvíľu bolo ticho a K. sa odvážil riskovať. Možno už ani nemal čo stratiť.

„Balabáni potrebujú celé stratené správy. Potrebujú vedieť, či sa ATO rozhodla zlikvidovať balabanov a ak sa rozhodla, tak ako a kedy. To je všetko, čo nás zaujíma na stratených správach.“ Rozhodným

hlasom zakončil K. Bol si vedomý, že nič nové neprezradil, lebo ATO o tom určite vie.

I keď Jano vedel len matne, čo je to ATO, spýtal sa: „Prečo by vás ATO mala zlikvidovať? Nežijeme v stredoveku, ale v 21. storočí.“

„Zrejme ste nový v problematike. Fyzická likvidácia balabánov je na programe ATO už pol storočia, lenže stále neboli optimálne podmienky, až teraz.“ Dodal K. ako keby mu bolo už všetko jedno, či niečo prezradí alebo nie.

Jano bol v koncoch, už ho nebavilo hrať úlohu dôležitého. Všetky chrobáky z hlavy sa mu drali von. Pretože bol amatér, úplne normálne oznámil: „Bohužiaľ, celé správy nemám, ale budem sa snažiť ich získať. Ak ich získam, tak vám ich sem donesiem.“

„Budeme Vám vďační za každú informáciu.“ S pokorou potvrdil K.

Dohodli si kontakty a mnoho iného.

„Verím, že naše stretnutie uchováte v tajnosti, tak ako ja.“ Lúčil sa Jano.

„Bolo mi potešením sa s vami stretnúť. Akúkoľvek vašu pomoc oceníme.“ K. odprevadil Jana. Ani čaj nestačili vypiť. Možno nabudúce.

Jano cestou domov rozmýšľal, či nemal K. povedať, že ešte niekto o nich vie. A ten niekto tiež potrebuje stratené správy. Začal sa cítiť ako najvýznamnejší občan tejto planéty a paradoxne, nemal z toho radosť.

Porada ekonomického výboru ATO pre tunelovanie mozgov

Jana ráno zaujala správa v kategórií B o vysokej zodpovednosti za tunelovanie mozgov v oblasti ekonomiky. Prečítal si ju od Majora007 v priateľskom upravení.

Predseda: “Konzílium ATO nám dalo na dnes len jednu úlohu. Ako tunelovať mozgy v ekonomickej oblasti, aby úspechy komunistickej Číny si šťastne vytunelovaný interpretoval ako dôkaz úspešnosti ideológie kapitalizmu, slobody, demokracie, voľného trhu, neobmedzeného súkromného vlastníctva a nie ako úspechy totalitného a zločinného komunizmu? Prosím pána Č, ktorý je expert na tunelovanie mozgov v otázkach ekonomiky komunistickej Číny a demokratickej Indie, aby sa ujal slova.”⁵⁷

Pán Č.: “Začnem históriou. Budem vychádzať hlavne zo správ Srinivasana a Parka. Podľa analýz Maddison, Čína a India mali v roku 1870 podobný reálny príjem na obyvateľa. V roku 1950, keď sa komunisti v Číne dostali k moci, reálny príjem tam klesol o 17%, zatiaľ čo v Indii stúpol o 16%. Rozdiel bol okolo 33%. V tej dobe sa ideológovia, ekonómovia a politici zhodli, že budú sledovať vývoj v týchto krajinách. Uvedomili si, že sú to pokusné krajiny, kde India mala demokratický systém, ktorý tam zaviedli Angličania a Čína mala totalitný nedemokratický systém, ktorý tam zaviedli komunisti. Ideológovia, ekonómovia a politici sa už vtedy tešili na výsledok tohto živého experimentu, kde samozrejme predpokladali, že komunistický totalitný režim prehrá a skolabuje s demokratickým systémom. Dnes po 60-tich rokoch živého experimentu on-line vidíme, že výsledok je opačný. Komunistická Čína za 25 rokov dobehla Indiu. V roku 1980 Čína a India mali už zhruba rovnaký príjem na obyvateľa. Po reformách Deng Xiao Pinga, priemerný rast príjmov na obyvateľa v Číne v rokoch

⁵⁷ Major007 poznámka: Pozri údaje: T. N. Srinivasan, S. Park: *China and India: Growth and Poverty, 1980-2000, China and India: Economic Performance, Competition and Cooperation, An Update.*

1980-2000 bol okolo 9%, zatiaľ čo v Indii 4% ročne. Takže v roku 2000 príjem na obyvateľa v komunistickej totalitnej Číne bol skoro o 70% vyšší ako v demokratickej Indii. Podľa ďalších štatistík, HDP totalitnej komunistickej Číny rástol v rokoch 1982-92 priemerne 9,7% ročne a v rokoch 1992-2002 9% ročne. Naproti tomu HDP Indie rástol 5,6% a 6% počas tých istých rokov. V súčasnosti komunistická totalitná Čína ďaleko predstihuje Indiu vo všetkých parametroch, zahŕňajúc kvalitu života, humanitu, ľudské práva, ekonomiku alebo kultúru. Uvediem pár príkladov z publikácií OSN o kvalite života. Podľa HDR 2007-2008, v poradí krajín podľa kvality života, bola Čína v roku 2005 na 81 mieste, India bola až na 128 mieste. Úmrtnosť detí do 5 rokov na 1000 detí (v roku 2003): v Číne 37 detí, v Indii 87 detí. Podvýživné deti do 5 rokov v % (1995-2000): v Číne 12% detí, v Indii 46% detí. Počet obyvateľov žijúcich v chudobe za menej ako 1 US dolár na deň v %, (2000-2001): v Číne 17%, v Indii 35%. Bohužiaľ, tieto rozdiely sa stále zvyšujú v prospech komunistickej totalitnej Číny a nedokázali sme ich zastaviť, nieto ešte zvrátiť. Zatiaľ neprináša úspech ani naša podpora tibetskej opozície.⁵⁸

Podobný výsledok vidieť v súťaži komunistickej Číny a demokratických USA. HDP Číny posledných 10 rokov rástlo 9-11% ročne. V rokoch 2006 a 2007 to bolo 11.6% a 11.9%. Predpokladá sa, že v roku 2008, počas svetovej hospodárskej krízy, to bude len 7%. Naproti tomu v USA rast HDP posledných 10 rokov bol len 2,8%, v roku 2007 bol 2,2% a predpoklad na rok 2008 je len 0,9%.⁵⁹

⁵⁸ *Podľa dokumentov Ministerstva zahraničia USA z roku 1998, tibetský exil dostával od CIA 1,7 milióna dolárov ročne. Ročný plat Dalai Lama od CIA bol 186000 dolárov. V 21. storočí americký kongres vyčlenil na podporu tibetského exilu v Indii 2 milióny dolárov a ďalší milión na „demokratické aktivity“ exilu. Navyše, Dalai Lama dostal finančnú pomoc od G. Sorosa (Heather Cottin, "George Soros, Imperial Wizard," CovertAction Quarterly no. 74, Fall 2002). V súčasnosti tibetskí mnísi v Kalifornii dostávajú od vlády USA 550-700 dolárov mesačne a zdravotnú starostlivosť zadarmo. Neplatia za ubytovanie, telefón, internet a káblovú televíziu.*

⁵⁹ Major007 spresnenie:

http://www.economist.com/finance/displaystory.cfm?story_id=11290833; http://www.economywatch.com/world_economy/usa/.

Teraz prejdem k jadrú veci. Verím, že všetci si uvedomujeme, čo nám hrozí, keby si ľudia dali dokopy 9 a 11 v týchto číslach.” Zakončil významne Č. a významne sa aj posadil.

Predseda otvoril diskusiu.

“Neverím, že by sa ekonomické dáta Číny nedali utajiť. Ved’ vieme utajiť hocičo.” Pýta sa pravoverný demokrat voľného trhu.

“Čísla by sme dokázali utajiť, ale ťažšie by to bolo s čínskymi výrobkami v našich obchodoch. Pretože výrobky a aj čísla ekonomických štatistík sa nedajú utajiť, musíme nájsť najoptimálnejší spôsob, aby šťastne vytunelovaní v nich videli našu supeoriitu, víťazstvo kapitalizmu, slobody, demokracie, liberalizmu, voľného trhu a neobmedzenej moci súkromného vlastníctva.” Odpovedal predseda namiesto Č. a pokračoval, pretože riešenie už mal pripravené, i keď nebolo jeho, dostal ho od vedenia ATO pre strategické plánovanie. “Je tu len jediná možnosť ako to vyriešiť. Všetky mazmédiá musia presvedčiť a hlásať, že Čína je najúspešnejšia kapitalistická krajina v súčasnosti. Vytunelovaní nesmú vedieť ako sa čínsky politický, ekonomický, finančný, sociálny, kultúrny, zdravotný, vzdelávací a reálny právny systém, vedený totalitnými komunistami, líši od nášho slobodného demokratického systému vedeného ATOM. Musíme im stále pripomínať, že to boli kapitalistické reformy a nie komunistický systém, ktoré poháňajú Čínu dopredu.” Predseda sa odmlčal, lebo sa zdvihla zvedavá ruka.

Zvedavec sa pýtal. “Čo keď začnú namietat’, že v ďalších 100 krajinách, ktoré prijali náš kapitalistický demokratický systém sa väčšina obyvateľov potáca už 100 rokov v biede, z ktorej nevidia východisko?”

“Nezačnú. Pane, vy podceňujete kvalitu našich techník pri tunelovaní mozgov. Keď za posledných 100 rokov na to neprišli, prečo by na to mali prísť teraz, keď tunelovanie mozgov je niekoľkonásobne kvalitnejšie ako v minulom storočí.

“A čo keď začnú pozerat’ čínsky medzinárodný televízny kanál CCTV-9.” Stále podrýva podrývavec akýsi.

“Nezačnú, naše káblové televízne spoločnosti to nikdy nedovolia. Samozrejme, pokiaľ budú naše.”

Aj Jano po prečítaní správy začal byť zvedavý, spýtal sa Majora007: “Koľko je súkromných bánk v súčasnej najúspešnejšej kapitalistickej krajine, v Číne?” Odpoveď dostal okamžite. “Ani jedna. Ale to sa šťastne vytunelovaní nesmú dozvedieť.”

Jano má samozrejmu otázku na Majora007: „Budú aj slovenské posttotalitné celebrity nazývať komunistickú Čínu najúspešnejšou kapitalistickou krajinou v súčasnosti?“ Major odpovedal stručne: „Musia. Nečítal si správu z porady ekonomického výboru ATO pre tunelovanie mozgov?“

Jano má nakoniec poznámku ku Majorovi007: “Predsa komunistická Čína nedodržiava ľudské práva!”.

Majora007 to nevyviedlo z miery. “Odpoviem jasne a vedecky: Budem vychádzať len z faktov: Podľa UNICEF (http://www.unicef.org/infobycountry/india_india_statistics.html; <http://www.unicef.org/infobycountry/china.html>), v demokratickej Indii v roku 2004 na 1000 živonarodených zomrelo 85 detí do 5 rokov, v komunistickej Číne to bolo 31 detí. Keď sa to prepočíta na počet narodených detí a populáciu štátu, tak v Indii v roku 2004 zomrelo 2,21 milióna detí do 5 rokov. Keby India mala rovnaký systém starostlivosti o deti ako komunistická Čína, tak by zomrelo len 806 tisíc detí. To znamená, že by zomrelo o 1,4 milióna detí menej. Inými slovami sa dá povedať, že demokracia v Indii zabíja ročne o 1,4 milióna detí viac ako totalitný komunistický režim v Číne. Predstavme si, že by sa čínski komunisti chceli vyrovnat' demokratom v Indii a ročne by usmrtili v Číne 1,4 milióna detí do 5 rokov. Čo by na to povedala súčasná demokratická inkvizícia, ktorá rozhoduje, čo sú ľudské práva a čo nie? Prečo súčasná demokratická inkvizícia neoznačuje demokratický režim v Indii za zločinný, ktorý zabíja 1,4 milióna detí ročne? Nemôže, znížilo by to produkciu nových vytunelovaných, niektorí vytunelovaní by začali myslieť a dokonca by to mohlo mentálne pomýliť aj pár morálne úchylných. Že by sa to nedotklo morálnych retardátov, to nepreváži.“

Jano sa tváril, že ho to nevyviedlo z miery. Odpovedal Majorovi. „Predsa India a Čína majú rôznu históriu, rôzne podnebie a žijú tam rôzne kultúrne národy. Možno preto sú tam také rozdiely v úmrtnosti detí.“

Majora007 to nevyviedlo z miery. “Odpoviem jasne a vedecky: Budem vychádzať len z faktov: Podľa UNICEF (<http://www.unicef.org/infobycountry/haiti.html>)

<http://www.unicef.org/infobycountry/cuba.html>, na Haiti v roku 2004 na 1000 živonarodených zomrelo 117 detí do 5 rokov, v komunistickej Kube to bolo 7 detí. Keď to prepočítam podobným postupom ako v predchádzajúcom prípade, tak keby Haiti mala rovnaký systém starostlivosti o deti ako komunistická Kuba, tak by tam zomrelo ročne o 28205 detí menej ako zomiera v súčasnosti. Predstavme si, že by sa kubánski komunisti chceli vyrovnat' kapitalistom na Haiti a ročne by usmrtili na Kube 28205 detí do 5 rokov. To by bol poprask v demokratickom svete. Zaujímavé je, že keď to urobia kapitalisti na Haiti ako výsledok zákonov a nariadení, tak to nikomu nevadí.“

„Prečo to nikomu nevadí?“ pýta sa prekvapený Jano Majora007. Major odpovedá: „Odpoviem vedecky: Pri priemernom DS ≥ 363 to nikomu nevadí“.

Jano po odpovedi usúdil, že dnes viac otázok Majorovi007 nedá, lebo by ho mohol označiť za klasického morálne úchylného.

Jaine nová spiklenkyňa v klube

Pri obede Juraj požiadal Jana o stretnutie v lese. Podvečer zobral Jano bicykel a opäť si vychutnával blízkosť ľudí, ktorí v rekreačnej zóne za mestom na Drahách alebo na Vříškach trávili voľný čas. Z diaľky videl, že ich lavička v lese je obsadená. Až keď prišiel bližšie zbadal, že ju obsadili Juraj a Jaine a ich bicykle.

„Zdravím Vás, to je prekvapenie. Máme nového člena v klube cyklistov?“ Zvítal sa Jano.

„Nielen v klube cyklistov, ale aj v klube spiklencov.“ Privítal ho Juraj.

Jaine sa len usmievala. Vychutnávala si pekný deň.

„Vy ste ozaj spiklenci, veď ani ja som o tom nevedel. Ako ťa presvedčil?“ Spýtal sa Jano, tykajúc, lebo mal predstavu, že spiklenci si odjakživa tykali.

„Jednoducho. Použil taktiku nôh, rúk a všeličo iného. Je profesionál.“ Dodala s úsmevom Jaine.

Jano im rozpovedal, čo je nové, pričom zatajil, že ho uniesli, a že sľúbil dodať celé správy až dvom skupinám, o ktorých nič nevedel. Nakoniec skonštatoval: „Ja som rozmýšľal, čo môže byť dôvodom na

urgentné stretnutie. Takže nová členka. Traja rozhodne toho viac urobíme ako dvaja a okrem toho, keď bude medzi nami žena, aspoň nezvlčíeme.“

Začal Juraj: „Máme ešte jeden dôvod. Mám skoro overené informácie, že Jaine a ty ste pod drobnohľadom skupiny čistoty prostredia. Ste v podozrení, že ste porušili nejakú zásadu. Bojím sa, aby sa nerozhodlo o vašej fyzickej likvidácii.“

Jana prekvapil Jurajov vážny tón. Jano vedel, že porušil veľa zásad, ale tie boli nepodstatné, až na posledné dve-tri, spomenul si dodatočne. Ale, ako sa to mohli dozvedieť? Bolo stretnutie s balabánmi, ako ich v duchu volal, kontrolou lojálnosti? To nevedel. „Aké máš dôkazy?“ Spýtal sa.

Namiesto Juraja odpovedá Jaine: „Nieкто preveroval moje údaje v databáze a mám pocit, že ma párkrát nieкто sledoval celý deň.“

„To ešte nič neznamená. Keby som ja bol mladá pekná žena, tak ma sledujú denne až do domu a možno aj ďalej.“ Snažil sa odľahčiť situáciu Jano.

„To nie, ale mám informáciu, že sa rozhodlo predbežne pripraviť plán vašej bezpečnej likvidácie.“ Vážne povedal Juraj.

„Odkiaľ to máš?“ Spýtal sa Jano.

„Z dobrých zdrojov.“

„Myslím, že by sme nemali mať pred sebou tajomstvá, keď sme už spiklenci. Alebo sa len stále hráme?“ Vážne sa spýtal Jano.

„Pravdepodobne už nemáme čas na hranie. Toto je niečo vážne.“ Po chvíli Juraj dodal: „Áno máme svoje tajomstvá. Aj ty máš tajomstvá, ktoré pred nami tajíš,“ hovorí Juraj Janovi a pokračuje: „Asi sú naše tajomstvá zatiaľ nevyhnutné.“

„Čo budeme robiť?“ spýtal sa Jano.

„Ja si myslím, že je to planý poplach.“ Skonštatovala Jaine a pokračovala: „som bezvýznamná v tejto mašinérii. Pochybujem, že by nieкто mal o mňa profesionálny záujem.“

„My máme. Všetci za jedného a jeden za všetkých. Alebo, tak nejako.“ Snažil sa bezstarostne dodať Jano, i keď sa mu to nepodarilo. „Čo budeme robiť?“; spýtal sa druhýkrát. „A vôbec, čo mohla urobiť Jaine, že upadla do podozrenia?“

„Tri stratené správy v našom oddelení riešila Jaine. Ona potvrdila zaradenie do kategórie A.“ Odpovedal Juraj namiesto Jaine.

„Áno, ale Jaine nemala právo prečítať celú správu.“ Zdôraznil Jano.

„Nemala právo, ale mohla niekoho na správy upozorniť, alebo niečo s nimi urobiť. Ja neviem akú kombináciu vymysleli na Čistote prostredia. Vieš, že je to inkvizícia v demokratickom poňatí. Ale to by nás zatiaľ nemalo trápiť. Dôležité je rozhodnúť, čo budeme robiť, ak sa ozaj niekto rozhodne vás zlikvidovať.“ Ukončil Juraj.

„Budeme sa brániť.“ Rozhodne povedal Jano.

„Ako?“ Spýtal sa Juraj.

„Všetkými prostriedkami.“ Odpovedá Jano ako stroj. „Zničíme všetkých, čo nám chcú ublížiť a hlavne tých, ktorí o tom rozhodli.“

„Máš nejaký plán?“ Spýtal sa Juraj.

„Ešte nemám.“ Odpovedal Jano a dodal, „ale pripravím.“ Jano si uvedomil, že opäť ani nevie, o čom hovorí.

„Musíme pokračovať rozumne.“ Rozumne poznamenala Jaine. „Máme možnosť zistiť, kto nás chce zlikvidovať a kto dal taký príkaz a ešte, za čo nás chcú zlikvidovať?“

„Musíme sa pokúsiť to zistiť.“ Súhlasil Jano a dodal, „ja sa spýtam skupiny, ktorá má na starosti elektronickú čistotu prostredia, možno budú poznať kontakt na fyzickú čistotu prostredia.“ Jano myslel na Johana a Bertu.

„Ja tiež využijem moje zdroje.“ Dodal Juraj.

„Ja nemám žiadne zdroje, ale viem dobre pracovať s databázami, ak to pomôže.“ Dodala Jaine.

„Si úplný poklad, podľa mňa máš veľa zdrojov.“ Snažil sa vtípkovať Jano, i keď sa mu to opäť nepodarilo.

Dohodli sa, že sa za dva dni stretnú a posúdia, čo zistili.

Jano nadväzuje kontakt s Johanom

Jano za dva dni vytočil už trikrát číslo druhej identity Johana: Vždy na to použil inú telefónnu búdku. Už si myslel, že neexistujú. Až teraz sa niekto ozval.

„Prosím“. Bol to opäť syntetizovaný hlas, možno Bert.

„Mám opäť nejakých stratených psov, mohli by ste si ich pozrieť, ak máte záujem.“ Hovorí Jane cez syntetizátor hlasu.

„Máme, takže dnes o 18.00, a doneste si aj golfovú palicu.“ Odpovedá Bert.

„Donesiem“, ukončil Jano, i keď nevedel, čo má znamenať golfová palica.

Jano s Johanom sa stretli na dohodnutom mieste, na terase víkendovej reštaurácie. Pozdravili sa a podali si ruky, ako starí známi.

„Vidím, že si u balabánov obišiel dobre.“ Začal Jano.

„Dobre ako dobre, to je moja vec.“ Johan naznačil, že nie sú takí blízki ako by si Jano želal.

„Potrebujem pomoc. Dozvedel som sa, že Čistota prostredia nás chce zlikvidovať.“ Bez úvodu začal Jano.

„Po prvé, zaujímať by ma, ako si sa mohol dozvedieť, že vás chce niekto upratať? A kto ste to, vy?“ Pýta sa Johan.

„No, to som ja.“ Zavádza Jano.

„Nezahováraj. Si to ty, Jaine a kto ešte?“ Spýtal sa Johan.

„Odkiaľ vieš o Jaine?“

„Na tom nezáleží, kto ešte?“ Nedá sa upokojiť Johan.

„Sme to len my dvaja.“

Johan nevie, či môže Janovi dôverovať. Jano vie podozrivo príliš veľa informácií, ktoré by na jeho pracovnom zaradení nemal vedieť a to ho znervózňovalo. Ako sa má postaviť k Janovmu problému? Vedel, že možno dokáže zistiť, či Jana chce Čistota prostredia zlikvidovať a môže zistiť aj viac podrobností. Ale čo keď Jano je len provokatér od ATO a čistky pokračujú? Johan rozhodne nechcel, aby ho zomleli. Rozhodol sa, že bude opatrný. „Odkiaľ vieš o Čistote prostredia, a že Vás chce niekto zlikvidovať? Ja o tom neviem nič. Ako ti môžem pomôcť, keď nemám o tom ani potuchu?“

„Vidím, že mi nedôveruješ.“

„Prečo ti mám dôverovať?“ Vecne sa pýta Johan.

„Viem o vás dosť informácií, ktoré som mohol použiť. Keby som upozornil zodpovedných, tak máte veľké problémy. Neurobil som to.“

Johan si už dávno uvedomil, že Jano ich má v hrsti a ako im tvrdil, asi sa ozaj aj poistil. „Možno si to urobil a čistota prostredia nás už dávno sleduje, zbiera ďalšie informácie a hľadá našich komplicov.“

„Ak by to tak bolo, potom je vám úplne jedno, či mi pomôžete alebo nie. Ak som vás prezradil, tak o vašom osude je už rozhodnuté a je úplne jedno, či mi pomôžete alebo nie.“ Vecne odpovedá Jano.

Johan si uvedomil, že Jano má pravdu. Zašli príďaleko. „Budem ti dôverovať, nemám inú možnosť.“ Obchodne oznámil Johan. „Pokúsím sa zistiť, či Čistota prostredia má o vás záujem. Nič nesľubujem.“ Sľúbil

Johan, predsavzal si, že Janovi neprezradí nič viac, len to, čo je nevyhnutné. Musí byť opatrný.

Nakoniec sa Jano predsa spýtal. „Čo znamená golfová palica v telefonáte? Bert chcel, aby som si doniesol golfovú palicu.“

„Ale nič. Bert sa rozhodol hrať golf, kúpil si aj palicu a nemá vhodného partnera. A okrem toho, naše telefonické rozhovory musia vyzerieť ako normálne.“ Odpovedal Johan a po chvíli dodal: „Možno raz, keď sa toto skončí, budeme si o tom rozprávať historky pri golfe. Kiežby to tak bolo.“

„Som ochotný pre to všetko urobiť a keď bude treba, naučím sa aj golfovať.“ Spokojne potvrdil Jano, podvedome cítil, že získal dobrých spojencov.

Johan sa rozpráva s Goanom o Janovi

Johan nakontaktoval Gouna. Žiadal o služobné stretnutie. Stretli sa v miestnosti, kde kedysi vypočúvali aj Jana. Všetko bolo ako predtým, len v skrini vzadu dolu boli pripravené materiály a dokumenty tretej identity, pre istotu. Čím je Goan starší, tým je opatrnejší.

„Ako sa má Bert?“, privítal Goam Johana.

„Dobre, ako každý mladý“. Odpovedal Johan, uvedomujúc si svoje roky.

Johan oboznámil Goana o dobrodružstvách s Janom a aj o jeho starosti o život.

„Áno, získal som informáciu, že sa má pripraviť ich likvidácia. Ale to neznamená rozkaz na likvidáciu. Čistota prostredia má veľa rozkazov preventívne pripraviť likvidáciu potenciálnych nepriateľov, avšak rozkaz na likvidáciu dostane len niekoľko málo percent.“ Vysvetlil Goam.

„Takže zatiaľ sa nič určitého nevie. Je možné zistiť, kedy príde rozkaz? Alebo sa nedá nič robiť?“ Pýta sa Johan.

„Ale dá, keby sme poznali protokol likvidácie, podľa aktivity v danej oblasti by sme mohli predpovedať, že prišiel rozkaz na likvidáciu.“ Spresnil Goan.

Jano dostane správu o vlastnej likvidácii

Jano už vie zaraďovať správy rutinne, nič ho už nevie prekvapiť. Až na výnimky, ako dnes, má len jednu správu kategórie A. Správa 070707A-01 bola stručná: "...využiť cyklistickú trasu Patrovica-Priehonská lúka. Objekt M42-214/07 omámiť a zlomiť väz pádom do priekopy, ktorá sa nachádza vedľa chodníka na piatom kilometri. V žiadnom prípade nepoužiť zbrane hromadného ničenia, krídlaté strely..."

Jano spozornel a na chvíľu sa mu zatajil dych. Prvé, čo ho zarazilo, bol štýl správy. Takto sa píše rozprávky a nie rozkaz na likvidáciu osoby. Ale viac ho zarazil text. Predsa on pozná trasu Patrovica-Priehonská. Je to jeho obľúbená trasa, ide dolu kopcom, niekedy až príliš rýchlo. Čo je to za správu? Začal ju čítať znova, pristavil sa pri M42. Nebude to muž 42 ročný? Asi áno. Uvedomil si, že aj on má 42 rokov. Zamrazili ho a so strachom sa poobzeral po miestnosti, či je tam sám. Našťastie bol. Ihneď sa rozhodol žiadať o celý text správy. Lenže poslednú stotinu sekundy zastal a neurobil to. Musí teraz uvažovať s chladnou hlavou. Čo správa vlastne znamená? Je to rozkaz alebo nariadenie zlomiť väz objektu M42-214/07 a objekt je asi on. Ako je možné, že správa sa dostala do kategórie A? Až teraz si uvedomil, že počítač asi zaregistroval slová *zbrane hromadného ničenia* a preto ju zaradil ako nebezpečnú. Ihneď si ale uvedomil, že asi vetu a zbraniach hromadného ničenia tam dal niekto, kto mal záujem, aby sa správa dostala k nemu. A možno je v správe aj niečo o Slovensku. Kto to bol? A prečo to robí? Ak ma niekto chce chrániť, tak nech mi to povie priamo do očí, ako chlap chlapovi. Jano rozmýšľal ďalej. Ako je možné, že správu má posúdiť práve on a nie mnoho ďalších jeho kolegov a kolegýň, o ktorých nič nevie. Je to náhoda, alebo to niekto zariadil? Uvedomil si, že svet sa dnes skladá len z množstva otáznikov a žiadnych odpovedí. Aspoň dnes.

Opäť začal rozmýšľať, či má požiadať o celú správu alebo nie. Ak požiada, možno sa dozvie dôležité podrobnosti. Lenže podobnú správu dostali na posúdenie aj dvaja ďalší ľudia. Rozhodol sa. Nie, nesmie požiadať o celú správu. Tým by dal najavo, že pochopil, o čo v správe ide. A možno niekto by tiež pochopil, že nariadenie je prezradené. Najlepšie by bolo poslať správu do archívu ako bezpečnú, a tým by sa

stratila zo sveta. Lenže opäť sa Jano zastavil. V tomto prípade by tiež niekto mohol posúdiť, že Jano pochopil správu a snaží sa ju upratať. Po týchto úvahách Jano poslal správu ďalej a nezmenil ani stupeň nebezpečnosti správy a prípadného odosielateľa. Konečne má so správu pokoj. Ale nemal. Opäť sa potrebuje poradiť a rýchlo.

Bohužiaľ musel čakať až na obed, kedy sa môže dohodnúť s Jurajom, čo ďalej. Od 12.30 hod. už pozoroval dvere jedálne, až mu vychladla polievka. S blížiacim sa koncom obedňajšej prestávky, Janova nervozita vzrastala. Juraj neprišiel na obed. Mohol mať stovky dôvodov, ale Jano myslel len na jeden, ten najhorší. Vymyslel si stovky zlých prípadov, ktoré mohli postihnúť Juraja, avšak na nič konkrétne nedošiel. Rýchlo mu poslal správu na mobil „dnes o 18.00 hod. sa nemôžem stretnúť“. Odpoveď nedostal. Ale aj tak sa rozhodol prísť na určené miesto. Nikto neprišiel, i keď veľa podozrivých sa nepotulovalo okolo.

Janovi opäť neostalo nič iné ako nakontaktovať Johana. Potešil sa, keď sa z telefónnej búdky dovolal ihneď na prvýkrát.

„Kedy konečne začneme hrať golf, už som celý netrpezlivý“, pobavene sa pýtal Jano.

„Neviem teraz rýchlo, ale príď dnes večer ako minule. Som tiež za to, aby sme to už dohodli.“ Potvrdil Johan.

Jano nečakal a za pol hodinu už vstupoval do záhradnej reštaurácie. Johan ho už čakal. Jano mu bez okolkov rozpovedal, že sa mu niekto vyhráza zabitím, keď bude bicyklovať. Johanovi neprezradil, odkiaľ má správu. Vyhovoril sa, že ju dostal v liste obyčajnou poštou z mesta.

„Prečo by ťa chcel niekto zlikvidovať.“ Pýta sa Johan.

„Asi kvôli strateným správam“.

„Pochybujem.“

„Máš nejakú predstavu, kto to môže byť?“. Pýta sa Johan.

„Nemám.“

„To sa dá ľahko zistiť.“

„Ako?“ Pýta sa Jano

„Pôjdeš bicyklovať a my zistíme, kto je za tým.“

„To je ale nebezpečné.“ Konštatuje Jano.

„Je. Ale čo iné sa dá robiť?“ Pýta sa Johan.

Jano nevedel. Dohodli sa, že v sobotu sa pôjde opatrne pozrieť na bicykli. Samozrejme, ozborený a pod dohľadom Johana a Berta.

V sobotu popoludní Jano doma nič nepovedal, len pred odchodom sa na každého dlhšie a podrobnejšie zadíval. Ako keby si ich chcel zapamätať na večnosť. Ako už v podobných prípadoch predtým, aj teraz našiel u nich niečo nové, čo si predtým nevšimol.

Ešte doma si Jano nasadil pod športovú košeľu nepriestrelnú vestu, ktorá ho omýňala. Nepredpokladalo sa, že sa bude nosiť pod košeľou. Nasadil si prilbu, ktorá mu chránila aj krk. Tentoraz to bola nepriestrelná, i keď vyzerala ako plastická. Strieborným náramkom si zakryl služobný čip identifikácie a nasadil malý vysielateľ pre identifikáciu polohy pre Johana a Berta. Jano vyštartoval z domu pomalšie ako inokedy. Predpokladal, že niekto ho pozoruje a už poslal správu niekomu, kto ho má zlikvidovať. Na výhľad sa dostal za 40 minút. Chvíľu si oddýchol a vyštartoval smerom k Priehonskej lúke. Nebol sám, sem-tam ho predbehol iný cyklista, niektorí boli tesne za ním, medzi nimi bol aj Bert. Johan čakal skrytý niekde pri priekope na piatom kilometri. Jano išiel pomaly, snažiac si všetko všímať. Každý cyklista, každá osoba mu bola podozrivá, ale nič zvláštneho sa nedialo. Prichádzali k inkriminovanému miestu. Podľa inštrukcií Jano zastal, zoskočil z bicykla a začal si opravovať topánku. Okolo bol riedky les a kríky, kde mohol byť ktokoľvek schovaný. Stále sa nič nedialo, čo Jana vyprovokovalo až do takej miery, že pokrívkovájúc, ľavou rukou vo vrecku držiac odistenú pištoľ, v pravej bicykel, pomaly sa blížil k priekope. Až tam mu bolo niečom podozrivé. Asi v trojmetrovej priekope ležali dvaja chlapi, mladí, športovo oblečení. Nepoznal ich, vlastne im nebolo vidieť do tváre, hlavy mali divne vykrútené, asi boli mŕtvi. Jano zachoval duchaprítomnosť a pomaly nasadol na bicykel a pokračoval smerom k Priehonskej. Keď nebol nikto okolo, zahol do lesa a sadol si medzi kríky, aby ho nebolo vidieť. Cez vysielateľ priestorovej identifikácie poslal správu, že čaká. Netrvalo ani 10 minút a prišiel Johan bez bicykla. Tváril sa spokojne.

„Ako sa bicykluje v taký pekný sobotný deň? Keby som bol vedel, tak si tiež donesiem bicykel a nebudem musieť chodiť pešo. Ale aj pešo sa mi páči.“ Dodal bezstarostne Johan.

„V priekope som niekoho videl.“ Začal Jano rýchlo a dodal, „ležali tam dvaja mladí chlapi. Mali divne vykrútené krky“.

„Možno si zlomili väz, keď spadli do priekopy.“ Poznamenal Johan.

„Kto im to mohol urobiť, keď o správe vieme len mi dvaja, vlastne traja, aj s Bertom. Kde je vlastne Bert?“ Pýta sa Jano, ktorý až teraz zistil, že Bert chýba.

„Má ešte niečo na starosti.“ Po chvíli Johan dodal „najlepšie urobíš, keď pôjdeš domov, ako keby sa nič nestalo.“

„Predsa vás tu nenechám samých.“ Namietta Jano.

„Tým by sa to len komplikovalo, teba poznajú, nás nie. Zvládneme to sami.“

Jano videl, že je to rozumné riešenie a vydal sa domov.

Johan sa vybral dolu pešo k autu, v kufri pohľadal ruksak, nasadil si ho na chrbát a začal stúpať smerom späť na Patrovce. Po pol hodine našiel Berta sediaceho vedľa bicykla asi tridsať metrov od chodníka.

„Niečo sa deje?“ Miesto pozdravu sa spýtal Johan.

„Nič podozrivé.“ Odpovedal Bert a spýtal sa, „myslíš, že prídu?“

„Samozrejme, keď nedostanú signál o prevedení akcie, prídu sa presvedčiť, čo sa stalo. Takto to je vo väčšine príručiek.“

Johan rozmiestnil tri malé zakamuflované kamery niekoľko desiatok metrov okolo priekopy, aby nasníмали všetko, čo sa okolo bude diať. Kamery nemali vysieláče, lebo Johan bol presvedčený, že protivníci budú kontrolovať elektronickú čistotu prostredia. Usadili sa asi 50 metrov od priekopy a piknikovali ako obyčajní piknikári. Nič sa nedialo, ale asi po hodine nastal pri priekope ruch. Mladý pár ukazoval do priekopy a začali sa tam zastavovať cyklisti. Johan sa išiel tiež pozrieť. Berta nechal pri pikniku, nechcel ho vystavovať verejnosti. Objavili mŕtvych, niektorí si ich dokonca aj odfotili. Urobil tak aj Johan, musel byť nenápadný, obyčajný. Po dlhšej chvíli prišla polícia, zaistila stopy a pýtala sa svedkov. Johan sa pre istotu vrátil k Bertovi. Čekali dobré štyri hodiny, až odniesli mŕtvolu a mohli bezpečne odstrániť kamery. Zamierili do domu druhej identity a prekopírovali záznam do počítača, ktorý si ihneď začali prezerat'. Na snímkach bolo asi 30 ľudí, z toho polovica žien. Na snímkach osobne nikoho nepoznali. Keď vylúčili istých cyklistov a piknikárov, tak ostalo zo desať osôb, ktoré by mohli byť podozrivé.

„Zdá sa, že sme v koncoch.“ Začal Bert. „Urobili sme chybu, mali sme mŕtvolu zakryť, aby ich nikto neobjavil pre políciu.“

„Možno, lenže pri zakrývaní by mohol niekto objaviť nás. Hlavne by nás mohli objaviť ľudia, ktorých hľadáme.“ Dumal Johan.

„Možno nám pomôže Jano, pracoval v IC21. Možno bude niekoho poznať.“ Dodal Bert.

„Máš pravdu. Mohol by prísť hneď. Zavolaj ho do auta pri supermarkete. Nevieme, či ho nesledujú.“ Poprosil Johan.

Jano prišiel za hodinu. Nasadol si k nim do auta a vyrazili. Spustili mu prvý záznam. Bolo na ňom vidieť, ako mladý pár, ktorý z nejakých dôvodov nechcel ísť po chodníku, objavil mŕtvych. Jano pozeral na záznam veľmi zaujate, každého si vštepoval do pamäti. Asi po pár minútach sa strhol. Na zázname kráčal muž zdola po chodníku, zrejme turista. Zastavil sa a išiel sa tiež pozrieť k priekope. Niekoľko sekúnd do nej hľadel, potom sa náhle obrátil a pokračoval v ceste po chodníku, ale nie hore ale naspäť dolu. Jano ho stopercentne poznal i keď mal šiltovku a tmavé okuliare. Bol to Juraj. Ihneď si spomenul, že dnes po príchode mu Mária oznámila, že Juraj ho chcel k telefónu. Odpovedala mu, že išiel na bicykel.

Jano sa zbadal, že už pár minút nesleduje záznam. Stále sedel bez pohybu, ako keby ho ovalili po hlave. Všimol si to aj Johan, spýtal sa: „niekoho si spoznal?“ Janovi dlho trvalo, až odpovedal „nie“. Musí si to všetko urovnať v hlave. Lebo teraz nemôže rozmýšľať. Ospravedlňoval sa. „Nemôžem sa sústrediť. Všetky tie udalosti. Možno zajtra. Čo keby ste mi záznamy dali domov. Všetko pozorne doma prezriem.“

„Bohužiaľ ti to nemôžeme dať. Bol by to tvoj prvý vecný dôkaz proti nám.“ Zdôraznil Johan. „Ale môžeme sa dohodnúť na stretnutí zajtra poobede.“ Dohodli sa.

Jano cestou domov stále nemohol uveriť, že na zázname videl Juraja. Začal kombinovať ako zmyslov zbavený. Myšlienka, že ho možno Juraj zradil ho ubíjala viac ako poznatok, že sa možno podieľal na pokuse o jeho likvidáciu. Spomenul si ako Juraj často vedel viac, akoby mal. Až teraz to Janovi došlo. Ako to, že sa predtým nikdy nad tým nezamyslel? Po chvíli sa rozhodol, že bude uvažovať chladnou hlavou. Začal riešiť prvú otázku. „Aké mám dôkazy? Videl som Juraja na zázname. Čo keď Juraj tam bol z inej príčiny?“ To musí zistiť, a skôr, ako sa dostane domov. Doma zavolať Jurajovi na mobilné číslo. Nedovolal sa, mobilné číslo bolo zrušené. To Jana dorazilo ešte viac.

Goan navštívi Hovela

V čase, keď polícia obhliadala dvoch mŕtvych v priekope, zazvonil Goanovi telefón. Na displeji telefónu sa objavil obrázok listu nejakej rastliny. Goan poznal, že ho volá súrne pán Hovel, s ktorým zdieľali časť územia čistoty prostredia.

„Zdravím vás. Môžeme sa stretnúť, tak ako sme sa dohodli, v reštaurácii ABC?“ Identifikačným kódom zdraví Hovel.

„Samozrejme. Niečo dopíšem a prídem.“ Identifikačným kódom potvrdil Goan, že do dvoch hodín príde do reštaurácie Evon.

Goan vstúpil do reštaurácie, rozhliadol sa a prisadol si ku Hovelovi

„Prepáčte, že som vás tak súrne zavolať, ale mali sme malú nehodu.“ Začal Hovel.

„V našej brandži sa to stáva. O čo ide?“ Pýta sa Goan.

„Dnes sme mali zlikvidovať osobu X. Bohužiaľ sa to nepodarilo. Práve naopak, niekto zabil pri akcii mojich dvoch chlapov. Chcel by som vás požiadať o pomoc. Stalo sa to na území, ktoré spoločne zdieľame a spoločne sa staráme o čistotu prostredia. Preto som vás zavolať.“

„V čom konkrétne môžem pomôcť?“

„Potrebujem zistiť, čo sa vlastne stalo, kto zabil mojich mužov a potom je potrebné zlikvidovať osobu X.“

„Nemáte na to dosť vlastných ľudí?“ Testoval Goan. Vedel, že v organizácii kde pracuje, je zakázané vedieť, na čom jednotlivé skupiny pracujú, ako sú vybavené, koľko majú ľudí, kde majú lokálnu základňu, atď. V záujme bezpečnosti, toto nevedeli ani ich nadriadení. Šéf skupiny dostával peniaze na činnosť podľa počtu a kvality objednávok. Ako si zariadi splnenie úlohy, to záviselo len od šéfa skupiny.

„Mám aj nemám.“ Neurčito odpovedal Hovel a dodáva, „vy ste preverovali osobu, o ktorú máme záujem.“

„Kto je to?“

„Volá sa Jano Horný.“ Odpovedá Hovel a ukáže fotografiu Jana.

Goan si zoberie fotografiu. „Áno, preverovali sme ho, ale nezistili sme podozrivého. Nevie, prečo sa ho rozhodli zlikvidovať?“ Pýta sa Goan sám pre seba.

„Má predať niekomu dôležité správy.“ Prezradil Hovel.

„Pomôžeme vám, máme na neho kontakt. Do večera ho máte.“ Goan po chvíli pokračoval. „Osoba X môže byť zdrojom k ľuďom, ktorí zabili vašich chlapov. Ja by som s jeho likvidáciou počkal.“

Keď už boli v reštaurácii, objednali si jedlo a dohodli podrobnosti. Počas jedla Goan poslal dve pripravené SMS správy Johanovi. Obidve súviseli s osobou X.

Keď Johan dostal druhú SMS-ku, vytočil Janovo číslo. Keď Janovi zazvonil mobil, v duchu sa spýtal, že by Juraj? Nie, bol to Johan, stručne mu oznámil, aby prišiel ešte dnes večer na parkovisko obchodného domu. Bude ho čakať. Jano ho uistil, že príde za pár minút. Ponáhlal sa, chcel, aby sa všetko konečne vyjasnilo. Už bola tma, preto na parkovisku dlhšie hľadal Johanovo auto, do ktorého ihneď prestúpil. Johan bol v aute sám. Nič sa ho nepýtal, ihneď vyštartoval von z mesta. Neodpovedal ani na Janove otázky, či vie niečo o tých mŕtvych v priekope. Len pokrútil hlavou, že nie. Po 20 minútach zastavil na bočnej ceste pri neosvetlenom aute. Johan stručne Janovi rozkázal. „Musíme vystúpiť.“ Jano otvoril dvere na aute, nestačil ani celý vystúpiť, keď mu dvaja chlapi čakajúci vonku zalepili ústa, vykrútili ruky dozadu a omotali páskou. V ďalších sekundách mu zobrali služobnú pištoľ a dali kuklu na hlavu, aby nič nevidel. Jano onemel úžasom. Ešte skôr, ako mu dali kuklu na hlavu, zahliadol, ako sa Johan na všetko prizera a ani nemrkol okom. Predali ho ako vrece zemiakov. A tak sa aj cítil.

Neznámi chlapi ho posadili vzadu do auta, naštartovali a vyrazili do noci. Janovi už bolo skoro všetko jedno. Už nič horšie sa nemohlo stať. Vlastne mohlo, utešoval sa, že rodina nie je do toho zatiahnutá. Pravdepodobne. Asi niekto zistil, že sa dohodol predávať správy kategórie A rôznym skupinám. A to sa v tejto brandži trestá. „Dostal som sa do divnej partie“, hovorí si Jano sám pre seba, „Johan ma pred jednými zabijakmi zachráni, len aby ma mohol predat' druhým. Asi viac platia.“

Po asi hodine jazdenia, chodenia, búchania a čakania, Jana konečne posadili na stoličku a uvoľnili mu kuklu, ruky a ústa. Jano sedel kludne, až ho to prekvapilo, a pozeral na dvoch pánov v stredných rokoch, ktorí sedeli oproti nemu. Starší mu priložil snímač na implantovaný čip a číta nahlas z obrazovky. Asi len údaje, ktoré ho zaujali. „Jano Horný... narodený v Zabudnutej Lehote,, prešiel kurzom

IC21-A... už tri mesiace pracuje na 2. stupni triedenia informácií.“ Keď zosnímal všetky údaje obrátil sa na Jana. „Nejako sa vám nedarí, kolega.“

„Odkedy sme my kolegovia?“ Pýta sa pokojne Jano.

„Tiež som prešiel kurzom IC21-A, len 4 roky po vás, takže sme kolegovia. To tiež znamená, že viete pravidlá, viete aj kto sme.“ Pokračuje starší, zrejme šéfuje. „Potrebujeme od vás vedieť všetko, čo sa týka stratených správ 051707A-01 až 03.“

Jano začal pokojne, až ho to opäť prekvapilo. „Keď som zistil, že správy sa stratili, tak som to oznámil nadriadeným, presne tak, ako to vyžadoval protokol.“

„Ktorému nadriadenému ste to hlásili?“

„Osobne pánu B.“

„Čo na to povedal pán. B?“

„Niečo v tom zmysle, že nič sa nestalo, bola to len nejaká skúška systému.“ Odpovedal pokojne Jano.

„Nikomu inému ste o stratených správach nepovedali?“

Jano nezaváhal ani na sekundu a pokojne odpovedal. „Samozrejme, že nie.“ Vedel, že ak vedia o jeho činnosti so správami, tak mu už nič nepomôže, ak nevedia, tak má šancu.

„Môžete nám potom vysvetliť správu, že dnes večer máte predat' stratené správy na určenej adrese?“

„Nič o tom neviem.“ Jano ozaj nič o tom nevedel.

„Samozrejme, nič o tom neviete, lebo správu sme zachytili a dešifrovali my, takže sa k vám nedostala.“ Oznamuje mu starší.

„Vidíte, že s tým nemám nič spoločné.“ Pokúša sa Jano zbierať pozitívne body.

„Potrebujeme vedieť, kto od vás chce získať stratené správy. Nieкто asi zistil, že stratené správy vlastníte. Nemyslíte?“ Skoro radostne mu oznámil starší.

„Nič o tom neviem. Nemáte žiadne dôkazy.“

„Jeden dôkaz je zachytená správa. Ale hlavný dôkaz získame dnes večer.“

Keď sa Jano udivene na neho pozeral, starší pokračoval: „pôjdeme spolu na stretnutie a vy môžete predat' stratené správy.“

„Ale ja o žiadnom stretnutí neviem“, namieta Jano.

„My sme všetko už za vás zariadili. Potvrdili sme stretnutie na dnes večer o 23.00.“ Starší sa odmlčal a po chvíli pokračoval: „Teraz vám

presne popíšeme vašu činnosť, uvedomujete si, že akákoľvek odchýlka vás môže stať život? Aj vašej rodine sa môže všeličo prihodiť.“ Starší mu podrobne opísal, čo má robiť. Mladší, ktorý doteraz neprehovoril, taktiež so záujmom počúval.

Janovi opäť zviazali ruky, zalepili ústa a nasadili kuklu. Po niekoľkých minútach chodenia a buchotania vyrazili autom, zastali asi tak po hodine jazdy. Keď Janovi dali kuklu dolu, videl, že sú na úzkej ceste v nejakom riedkom lese alebo v parku. Pozrel na hodinky, bolo len 19.30. Spomenul si, že na Z21-A zdôrazňovali, že v podobných prípadoch je potrebné prísť na stretnutie niekoľko hodín vopred, postupne v dvoch-troch skupinách. Nevedel, či sú na okolí ďalšie skupinky, ktoré by podporovali akciu. Asi jeho únoscovia mali málo času. Starší únosca Achon pripol Janovi pod opasok nahrávacie zariadenie a opäť mu pripomenul, že ak by nepostupoval podľa protokolu, tak sa môže stať veľké nešťastie jemu a jeho rodine.

Jano sa vybral pešo medzi stromy v smere, ktorý mu starší naznačil. Stále bolo svetlo, ale pomaly sa blížil večer, preto sa Jano ponáhlal. Po 10 minútach vyšiel z lesa a z malého kopčeka uvidel niekoľko domov, skôr víl, roztrúsených na pobreží. Vybral sa k druhej vile od kraja. Všade bolo posvätné ticho. Kľúč v škáre našiel ľahko, odomkol dvere, zapálil svetlo, vošiel do obývačky, sadol si do kresla ako doma a čakal. Všetko išlo podľa protokolu. Až teraz Jano začal intenzívne premýšľať. Kládol si otázku: „Kto by mi chcel poslať žiadosť na stretnutie a zakúpenie stratených správ?“ Boli len dve možnosti. Buď žiadateľ si myslí, že správy mám a chce ich kúpiť. Alebo žiadateľ vie, že správy nemám a chce ma len vylákať na toto opustené miesto. Lenže, prečo by to robil? To by som mal zistiť.“ Jano sa rozhodol trochu odchýliť od protokolu. Všimol si, že vilka má podkrovné izby, z ktorých by sa mohol poobzerať po okolí a prípadne zistiť záujemcu alebo zájemcov o stratené správy skôr, ako oni objavia jeho. Zo zadnej miestnosti potichu vyšiel na poschodie. Keď bol skoro hore, počul nejaký šramot niekde v izbách na poschodí. „Je možné, že nejaká skupina to už zaisťuje zhora.“ Skúsil otvoriť prvé dvere. Boli zamknuté. S presvedčením, že aj ostatné budú zamknuté, skúsil druhú kľučku. Dvere sa otvorili. Jano vošiel do pekne zariadenej izbičky, posteľ, stolík, stolička a skriňa. Tretie dvere sa tiež dali otvoriť, bola to kúpeľňa. Všimol si, že umývadlo bolo ešte mokré, ako keby niekto pred pár minútami púšťal vodu. „Rozhodne tu niekto je, alebo bol“, povedal

si Jano. Vlastne je to jedno, Jano stratil iniciatívu a rozhodol sa čakať v obývačke na gauči. Dokonca si ľahol a zaujal polohu ležiaceho meditujúceho mnícha univerzálneho náboženstva.

Po hodine-dvoch, počul vonku šramot. Rýchlo sa postavil a sadol si podľa protokolu do kresla, aby videl na hlavné dvere. Niekoľko ľudí išiel po chodbe a otvoril dvere do obývačky. Bol to mladý muž okolo 30-tych športovo oblečený, ako každý. „Dobrý večer. Prichádzam skorej. Som rád, že ste prijali môj návrh.“ Povedal úctivo, podal Janovi ruku, sadol si naproti Janovi ako doma a prehodil, „ja som tu teraz domáci“.

„Vaša požiadavka ma prekvapila“, začal Jano podľa protokolu a pokračoval „odkiaľ ste sa dozvedeli, že vám môžem predať stratené správy?“

„To by ste sa divili, kto všetko o nich vie.“

„To ma vôbec neudivuje.“ Prisvedčil Jano, ktorý má už dlhší čas dojem, že o ničom inom sa vo svete ani nehovorí. „Ja som ochotný vám správy predať, ale pod jednou podmienkou. Že sa nedostanú do rúk nepovolaným osobám.“

„To vám nemôžem zaručiť. Dokonca ani ja neviem, pre koho sú.“

„Máte pri sebe peniaze?“ Pýta sa Jano.

„Vy máte pri sebe správy?“ Pýta sa pán domáci.

„Mám.“ Jano ukáže v ruke USB kľúč, ktorý dostal od Achona.

„Ja vám môžem ukázať peniaze až po potvrdení, že správy sú pravé.“ Dodal pragmaticky pán domáci.

„Ako to chcete dokázať?“ Pýta sa zvedavý Jano.

„Pošlem ich mailom na overenie a keď dostanem pozitívnu odpoveď, tak 60000 USD je vašich.“

„Súhlasím.“ Jano podáva USB kľúč domácomu, pričom nemá ani potuchu, aké dokumenty obsahuje. Chcel to mať rýchlo zkrku. Pozoruje pána domáceho, ako vyťahuje z tašky notebook, kopíruje správy z USB kľúča do notebooku, asi ich kóduje, napája sa na internet a niekde ich posiela. „Dúfam, že odpoveď dostanem za pár minút. Tiež to chcem mať už zkrku.“

Trvalo pár minút, pokiaľ pán domáci dostal potvrdenie o pravosti správ. Potom trvalo už len 20-30 sekúnd, keď sa za chrptom pána domáceho potichu otvorili dvere obývačky a podľa protokolu, tromi rýchlymi krokmi dvaja chlapi chytili pána domáceho za ruky, vykrútili mu ich dozadu, zviazali páskou a zalepili mu pre istotu aj ústa. Pán domáci bol tak prekvapený, že sa na nič nezmohol. Jano tiež. Zhora

prišiel tretí chlap, profesionálne popozeral po miestnosti, či nenechávajú nejaké stopy, ukázal Janovi, že ho má na starosti, vypli elektrinu, zamkli dom, uložili kľúč a vyšli smerom cez les, až dorazili k dvom autám. Jedno bolo osobné, ktoré Jano už poznal a druhé bola dodávka. Jana s pánom domácim aj s jedným strážcom posadili dozadu osobného auta. Mladý sedel za volantom a Achon vedľa neho. V aute čakali niekoľko minút. Po chvíli vyšiel z dodávky chlap, zastavil sa pri Achanovi a stručne povedal: „Identifikovali sme adresy, počítače, aj majiteľov, kde bola správa poslaná.“

„Môžem ju vidieť?“, spýtal sa Achon, ktorý keď mohol, sa rád hral na veľkého šéfa. Chlap vytiahol blok, niečo naň napísal a podal Achonovi. Achon v duchu prečítal adresy: „ATO-ZZ dvojité Smict a ATO-ZZ12“.

Achon vytiahol klávesnicu, vyfukal niečo, chvíľu čakal, asi na potvrdenie správy, schoval klávesnicu a zavelil „ideme domov“. Auto sa rozbehlo po úzkej ceste. Za ním dodávka. Po niekoľkých kilometroch Jano zbadal vpredu blikajúce svetlá ambulancie. Nevedel, či aj to je podľa protokolu. Asi nejaká nehoda. Nebola to nehoda, zatiaľ nie. Auto zastalo, niekto k nemu pristúpil, otvoril puzdro s odznakom, ukázal to Achonovi spolu s nejakým papierom a povedal „pán Achon, podľa rozkazu pána Hovela, svedkovia sú tak dôležití, že ďalší postup preberá naše oddelenie, IC21.“ Achon bol chvíľu prekvapený, zobral papier, chvíľu ho skúmal, mobilom poslal správu na potvrdenie a keď ju dostal, kývol hlavou dozadu, „chlapi, tak ich im dajte“. Jano a pán domáci vystúpili z auta. Jano si všimol, že ďalší chlapi diskutujú s vodičom dodávky. Prešli k ambulancii. Vlastne to nebola ani ambulancia, len väčšia dodávka opatrená, asi prechodne, svetlami, že vyzerala ako ambulancia. Jano a pán domáci nastúpili dozadu ambulancie, kde už niekto sedel. Ihneď vyštartovali. Jano sa pozrel profesionálne dozadu. Žiadne auto za nimi nešlo. Vpredu sedeli traja chlapi. Nikto neprehovoril. Jano mal pocit, že idú rovno na cintorín. Po dvadsiatich minútach zazvonil mobil. Chlap vpredu si ho priložil k uchu a spýtal sa, „prosím?“ Chvíľu počúval a povedal, „tak dobre“. Položil mobil a skôr ako sa obrátil dozadu, Jano si uvedomil, že je to Johan. Nevedel, či sa má tešiť, alebo je to už ozaj beznádejné.

Johan sa obrátil dozadu a rozkázal: „dajte im to už dolu“. Chlap, ktorý sedel vedľa, im rozviazal ruky a odlepil ústa. Prvý prehovoril pán domáci: „Nevedel som, že je to také nepríjemné?“

„Čo?“ Pýta sa vodič.

„Nie som zvyknutý chodiť so zalepenými ústami“. Odpovedá pán domáci.

„Asi to budeme musieť trénovať“, so smiechom mu odvetil chlap sediaci vedľa Johana.

Jano mlčal, nevedel, čo sa deje, bál sa, že čokoľvek povie, im bude na smiech. Našťastie všetko zachránil Johan. Obrátil sa k Janovi a stručne mu rozkázal, „Jano, teraz si vystúpime a pôjdeme ďalej našim autom. Doma ťa už čakajú, vedia, že si sa musel zdržať v robote. Aj v robote si mal dovolenku, takže si nikomu nechýbal.“

Jano sa pozrel na Johana, na jazyku mal mnoho otázok, ale Johan ho predbehol „Všetko, čo sa stalo, je dôverné. Potom ti všetko vysvetlím.“

Zastali na najbližšom parkovisku, Johan poďakoval za spoluprácu kolegom, rozlúčil sa s nimi a s Janom prestúpili do vedľajšieho auta so šoférom, ktorého Johan priateľsky oslovil, „Bert hádaj, koho ti veziem?“

„Jana“. Odpovedal Bert a pokračoval, „veď si mi odkázal, že buď prídeš s Janom, alebo neprídeš vôbec“.

„Zabudol som.“ Spomenul si Johan.

Mladý muž, sediac za počítačom, napäto sledoval obrazovku. Nad ním stál Goan, aby tiež videl na obrazovku. Vzadu v miestnosti sedeli ešte dvaja ľudia, nič nesledovali, len sa ticho rozprávali. V miestnosti bolo prítmie. Mladý muž za počítačom kývol nebadane hlavou a Goan sa vzpriamil, keď počítač zachytil správu Achona o výsledku akcie, poslanú pravdepodobne pre Hovela. Počítač už vedel, čo má robiť. Vedeli, že za pár sekúnd Hovel odpovie späť Achonovi, alebo, ak nie je na lokálnej základni, tak pošle správu najskôr na základňu. Mladý muž opäť nebadane kývol hlavou a Goan sa vzpriamil ešte viac, keď počítač oznámil, že Hovel poslal správu na tri adresy. Jedna z nich bola späť Achonovi. Ale komu patria dve ďalšie adresy?

„Budete vedieť zistiť adresy, odkiaľ a kam bola správa poslaná?“ Pýta sa Goan muža za počítačom.

„Neviem, posnažím sa. Záleží na tom, ako ich majú chránené a či budem môcť využiť niektorú z databáz informačných služieb.“

„Budete môcť. Tak sa posnažte. Budem vedľa, u seba.“

Goan si sadol vo svojej pracovni, vlastne skoro ľahol do kresla. Nohy si vyložil na stôl a sledoval televízne vysielanie lokálneho kanálu.

Mal aj mnoho iného na práci, ale na nič sa nevedel sústrediť. Čakal na výsledok Johanovej skupiny. Len málokedy ju nasadil proti kolegom. Pustil sa do niečoho vážnejšieho, a sám. Bolo už po 22. hodine, keď konečne spozornel. Hlásateľ oznámil, že pred pol hodinou sa stala vážna dopravná nehoda, následkom ktorej zahynulo 7 ľudí. Dodávka narazila do stojacieho, pravdepodobne neosvetleného osobného auta. Obe autá zhoreli.

Goan vstal, ale napätie ešte z neho nespadlo i napriek tomu, že narýchlo pripravovaná akcia vyšla podľa plánu. Dnes sa im podarilo odstrániť 7 mužov nebezpečnej Hovelovej skupiny a pravdepodobne zistia sídlo Hovelovej lokálnej základne, ktorú budú mať šancu obsadiť. A čo je najdôležitejšie, pán domáci poslal obsah správy z USB kľúča na adresu najmilitantnejších skupín ATO-ZZ dvojité Smict a ATO-ZZ12. Je to ďalší dôležitý krok v súboji o čistky a Veľké upratovanie. Zatiaľ nevedel miesto Hovelovej základne a ani všetky opatrenia, ktoré Hovel podniká. Pravdepodobne sa už dozvedel o dopravnej nehode a už aj vie, že to nebola nehoda. Goan svojich protivníkov nikdy nepodceňoval, dúfal, že predtým ako sa Hovel dozvedel o nehode, poslal aspoň dvom bezpečnostným oddeleniam ATO informáciu, že muž, ktorý chcel kúpiť stratené správy, bol od ATO-ZZ dvojité Smict a ATO-ZZ12. Toto bol jeden z dôležitých bodov Goanovej stratégie. Je potrebné eliminovať vplyv týchto najmilitantnejšia odnoží ATO, ktoré skoro vždy presadili vojenskú intervenciu do nezávislých štátov, keď išlo o peniaze, mocenskú prestíž, alebo dôkaz členstva v svetovej elite.

Goan v duchu odhadoval, s akou pravdepodobnosťou zvláštne oddelenie ATO určí Smict a ZZ12 ako pôvodcov nehody a zorganizovanie celej akcie a či niekto môže zistiť, že za tým je on a jeho skupina. Zatiaľ to vyzeralo dobre. Odhadol, že za pár hodín nastane aspoň čiastočná fyzická a vplyvná likvidácia Smict a ZZ12. Ale po chvíli jeho optimizmus pohasol. Začínal sa cítiť starý a unavený. Čím dlhšie nad tým rozmýšľal, tým mu bolo jasnejšie, že takýmto i keď úspešnými akciami, vyrieši problém len čiastočne a nie na dlho. Vlastne ho nevyrieši vôbec. Uvedomoval si, že sila ATO je obrovská a ATO ako obrovský kolos moci sa pomaly posúva dopredu podľa schémy, ktorá vyplýva zo zákonov fungovania finančných, informačných a propagandistických tokov, vojenského zabezpečenia a kontroly energie, potravín a vody, vyplývajúcej z obrovskej moci súkromného kapitálu sústredeného v rukách ľudí odtrhnutých od bežnej reality.

Ak chce zabrániť Veľkému upratovaniu, musí to urobiť ináč. Ale ako. Možno, keby mal 4 stratené správy, niečo by sa dozvedel. Aspoň odrazový mostík. Kto ich môže mať? Nad touto otázkou rozmýšľal už mnohokrát. Má dokonca aj niekoľko tipov, ktoré nikdy nepreveroval. Ale musí začať. Na správach bolo zaujímavé, že všetky tri boli zachytené v jeden deň. Bola to náhoda? To nevedel, ale predpokladá, že nie.

Banány, VSŽ a zlaté gul'ôčky

"Get off this estate."

"What for?"

"Because it's mine."

"Where did you get it?"

"From my father."

"Where did he get it?"

"From his father."

"And where did he get it?"

"He fought for it."

"Well, I'll fight you for it."

Carl Sandburg

<http://members.aol.com/bblum6/aer56.htm>

Jano dnes ráno vstal a celý deň sa tešil zo života. Našiel v počítači len pár správ kategórie B a C, ktoré mal zaradiť. Zvlášť ho zaujala správa C, ktorá okrem iného obsahovala heslo „...VSŽ Košice je ďalší zločin imperializmu!...“. Pretože VSŽ Košice neboli ďaleko od Zabudnutej Lehoty, zaujalo ho to a vyžiadal si celú správu a všetky údaje o správe. Odpoveď dostal do 20 minút.

Číta informáciu hneď pod hlavičkou: “Celá správa je prepis a zvukový záznam dvoch správ. Prvá je zo zasadnutí UV KSS v blízkosti Zabudnutej Lehoty a druhá je rozhovor troch členov z kolonizačnej divízie P-777 na predsunutej kolonizačnej základni mentálneho typu „TV Narkíza“, ktorá patrila pod „Oddelenie ATO pre nastolenie

demokracie bez použitia zbraní hromadného ničenia“. Jana napadlo, či aj on nepracuje na nejakej kolonizačnej základni mentálneho typu.

Prvá správa bola prepisom zasadania UV KSS v roku 1958. Jano prebehol rýchlo očami hlavičku správy a číta text správy:⁶⁰

Do diskusie sa prihlási súdruh R.A. „Ekonomika funguje tak dobre, že okrem bežných investícií na zdravotníctvo, školstvo, poľnohospodárstvo, výstavbu bytov, atď....., stále nám zvyšuje niekoľko desiatok miliárd korún. Čo s nimi?“

Do diskusie sa prihlási súdruh R.B. „Na Slobodnej Európe stále o nás vykrikujú, že nemáme v obchodoch banány. Som za to, aby sa za ušetrené peniaze nakúpili banány a rozdali ľuďom zadarmo, aby ľudia nepodliehali propagande zo Slobodnej Európy a Hlasu Ameriky.“

Do diskusie sa prihlásil ekonóm – matematik, súdruh E.M. „Je to dobrý nápad, ale má to jeden háčik. Keby sme za ušetrené peniaze nakúpili banány a rozdali ich občanom, tak každý bude mať v kúpeľni po krk banánov, takže sa nebudú môcť ani umyť. Budú špinaví, budú smrdieť a môžu dostať tuberkulózu alebo iné infekčné choroby, ako majú v mnohých imperialistických krajinách. Rádio Slobodná Európa a Hlas Ameriky by denne hlásili do celého sveta, že komunizmus na Slovensku tak krachuje, že bežní ľudia nemajú ani na vodu, neumývajú sa, samozrejme okrem prominentných komunistov, a všetci smrdia.“

Na diskusný príspevok odpovedá súdruh R.B. „Nie je dôvod, aby si ľudia banány skladovali v kúpeľni, môžu si ich skladovať v obývačke, v spálni alebo v kôlni.“

Na diskusný príspevok odpovedá opäť súdruh E.M. „Je v tom ten istý problém ako s kúpeľňou. Keby si banány dali do obývačky, tak v každej obývačke ich majú po kolená, v spálni po pás. Viete si predstaviť, spať pod pol metrovou vrstvou banánov? Viete, ako by to narušilo reprodukčnú schopnosť slovenských otcov a matiek? Je možné, že niektorí by sa pod tými banánmi ani nenašli, a to už nehovorím o tom, že ako by sa hrali a strácali naše bábätká v obývačke. Ved' matky by zmeškávali pravidelné kojenie a mali by sme opäť na krku Slobodnú Európu. Dať banány do kôlne, aby socialistický majetok požrali potkany alebo pchy, alebo aby ich rozkradli protisocialistické živly! To, si

⁶⁰ *Texty nasledovných správ budú zbytočne čítať ľudia s DS >382, nemajú možnosť ich pochopiť.*

súdruhovia, nemôžeme dovoliť! Súdruhovia, uvedomte si, že ľudia žijú v panelákoch, kôľne sme nechali pre imperialistov.“

Do diskusie sa prihlási V.B. „Súdruhovia, banánov sa prejeme a čo budeme robiť potom? Pozrite sa na mňa, ja som banán ešte v živote nejedol a tu som. A ako ďaleko som to dotiahol. Nechajme banány pre Rádio Slobodná Európa a postavme si na Slovensku Východoslovenské železiarne Košice. Dajú prácu 23000 ľuďom, dobré zárobky a niekoľko desiatok miliárd korún ročne do rozpočtu. To je investícia do budúcnosti na 100 rokov. Keď postavíme VSŽ, potom možno prídu na rad aj banány. Nanútiť nám banány namiesto vybudovania VSŽ Košice je ďalší zločin imperialismu! My, ako komunisti sa musíme proti tomu rozhodne postaviť!“

Pretože mnohí členovia UV KSS a ich predkovia vyžili bez banánov posledných 10000 rokov, ale bez práce a mzdy ani mesiac, schválili návrh V.B.⁶¹

Správa pokračovala zasadaním UV KSS v roku 1959. Jano prebehol rýchlo očami hlavičku správy a číta text správy:

Do diskusie sa prihlási súdruh R.A. „Ekonomika funguje tak dobre, že okrem bežných investícií na zdravotníctvo, školstvo, poľnohospodárstvo, výstavbu bytov, atď....., stále nám zvyšuje niekoľko stoviek miliárd korún. Čo s nimi?“

Do diskusie sa prihlási súdruh R.B. „Na Slobodnej Európe stále o nás vykrikujú, že nemáme v obchodoch mandarínky. Som za to, aby sa za ušetrené peniaze nakúpili mandarínky a rozdali ľuďom zadarmo, aby ľudia nepodliehali propagande zo Slobodnej Európy a Hlasu Ameriky.“

⁶¹ *Major007 poznámka: Výstavba Východoslovenských železiarní Košice začala počas komunistického zázraku v roku 1960. Prvý valcovaný plech za studena sa vyrobil v roku 1964. Prvá vysoká pec začala prevádzku v roku 1965. Prvú oceľ vytavili v roku 1966. V roku 1976 pracovalo v podniku 23302 robotníkov. V rámci kolonizačného štandardu a smernice ATO 7373/1988: „vytunelovaní a morálne úchylní dopredu“, VSŽ Košice boli predané motrokárom (pozri aj smernicu ATO 3737/1988).*

Do diskusie sa prihlásil ekonóm matematik súdruh E.M. „Je to dobrý nápad, ale má to jeden háčik. Keby sme za ušetrené peniaze nakúpili mandarínky a rozdali ich občanom, tak každý bude mať v kúpeľni po krk mandaríniek, takže sa nebudú môcť ani umyť. Budú špinaví, budú smrdieť a môžu dostať tuberkulózu alebo iné infekčné choroby, ako majú v mnohých imperialistických krajinách. Rádio Slobodná Európa a Hlas Ameriky by denne hlásili do celého sveta, že komunizmus na Slovensku tak krachuje, že ľudia nemajú ani na vodu, ľudia sa neumývajú, len prominentní komunisti, a všetci smrdia.“

Na diskusný príspevok odpovedá súdruh R.B. „Nie je dôvod, aby si ľudia mandarínky skladovali v kúpeľni, môžu si ich skladovať v obývačke, v spálni alebo v kôlni.“

Na diskusný príspevok odpovedá súdruh E.M. „Je v tom ten istý problém ako s kúpeľňou. Keby si mandarínky dali do obývačky, tak v každej obývačke ich majú po kolená, v spálni po pás. Viete si predstaviť, spávať pod pol metrovou vrstvou mandaríniek? Viete, ako by to narušilo reprodukčnú schopnosť slovenských otcov a matiek? Je možné, že niektorí by sa v tých mandarínkach ani nenašli, a to už nehovorím o tom, že ako by sa hrali a strácali naše bábätká v obývačke. Veď matky by zmeškávali pravidelné kojenie a mali by sme opäť na krku Slobodnú Európu. Dať mandarínky do kôlny, aby socialistický majetok požrali potkany alebo plchy, alebo aby ich rozkradli protisocialistické živly! To, si súdruhovia nemôžeme dovoliť! Súdruhovia, uvedomte si, že ľudia žijú v panelákoch, kôlny sme nechali pre imperialistov.“

Do diskusie sa prihlási V.B. „Súdruhovia, mandarínok sa prejeme a čo budeme robiť potom? Pozrite sa na mňa, ja som mandarínku ešte v živote nejedol a tu som. A ako ďaleko som to dotiahol. Nechajme mandarínky pre Rádio Slobodná Európa a postavme si na Slovensku plynovod a ropovod zo Sovietskeho zväzu pre nás a na západ. Budeme len pri ňom sedieť a vyberať clo. Bude to niekoľko desiatok miliárd korún ročne a postupne možno aj viac. Za tie peniaze si budeme kupovať všeličo a ak bude treba, aj mandarínky. Nanútiť nám mandarínky namiesto vybudovania SPP je ďalší zločin imperialismu! My, ako komunisti sa musíme proti tomu rozhodne postaviť!“

Pretože mnohí členovia UV KSS a ich predkovia vyžili bez mandarínok posledných 10000 rokov, ale bez práce a mzdy ani mesiac, schválili návrh V.B.⁶²

Správa pokračovala zasadáním UV KSS v roku 1960. Jano prebehol rýchlo očami hlavičku správy a číta text správy:

Do diskusie sa prihlási súdruh R.A. „Ekonomika funguje tak dobre, že okrem bežných investícií na zdravotníctvo, školstvo, poľnohospodárstvo, atď...., stále nám zvyšuje niekoľko stoviek miliárd korún. Čo s nimi?“

Pretože Jano zistil, že táto časť správy zasadania UV KSS je podobná ako predchádzajúce, prebehol rýchlo správu a zastavil sa až na posledných vetách súdruha R.R.: „Vybudovanie Závodov ťažkého priemyslu na Slovensku na zelenej lúke dá prácu 70000 ľuďom a vyprodukuje ročne hodnotu niekoľko stoviek miliárd korún.⁶³ A čo si najviac cením, že ako sme vybuodovali VSŽ Košice, SPP,, vybudujeme aj ZŤS Martin vlastnými rukami bez pomoci Rádia Slobodnej Európy, Hlasu Ameriky, a chvalabohu bez zahraničných investorov a poradcov. To by sme museli byť čistokrvní slovenskí MÚ, keby sme sa riadili tak, ako nám to naši dobroprajníci sľubujú na Slobodnej Európe, Hlasu Ameriky a viedskej televízii.“ Pokiaľ budeme pri moci, to sa nikdy nestane.⁶⁴ Jano zistil, že ďalších 99

⁶² Major007 poznámka: Ropovod Družba a plynovod boli vybudované počas komunistického zázraku 1959-1964. Po roku 1990 boli postupne v rámci kolonizačného štandardu, ako súčasť 5. Križiackého ťaženia na Východ, predané. Pozri aj záväznú smernicu ATO 7373/1988, čl. 33-53 „Retardáti dopredu“, s krycím názvom „Štát je zlý vlastník majetku“.

⁶³ Major007 - poznámka: Závody ťažkého strojárstva Martin (ZŤS Martin) boli založené v roku 1965 a budované počas komunistického zázraku až do roku 1990. Pracovalo v nich okolo 70000 ľudí. Po prevrate v roku 1990, ZŤS Martin boli v rámci kolonizačného štandardu, ako súčasť 5. Križiackeho ťaženia na Východ, rozkradnuté a zničené, o čo sa zaslúžili humanisti, demokrati, vytunelovaní a MÚ“. Pozri aj záväznú smernicu ATO 7374/1988, strany 686-12896 s krycím názvom „MÚ dopredu“.

⁶⁴ Major007 - poznámka: Mal pravdu, ani sa nestalo, niektorí MÚ nastúpili až po prevrate roku 1989. Pozri dennú tlač z toho obdobia.

pokračovaní správy sú vlastne zasadania UV KSS, a pretože všetky boli na jedno kopyto ako predchádzajúce, už nič z nich nečítal a prešiel na druhú časť správy - rozhovor troch členov z kolonizačnej divízie P-777, Piatej križiackej výpravy na Východ, na predsunutej kolonizačnej základni Narkíza. V zátvorke si opäť prečítal poznámku, že súkromná kolonizačná základňa patrí pod „Ministerstvo pre nastolenie demokracie bez použitia zbraní hromadného ničenia, ATO“. Dátum 17.12.1989. Jana napadlo, či existuje aj ministerstvo pre nastolenie demokracie s použitím zbraní hromadného ničenia. Asi áno, ale to sa väčšinou zistí až na vlastnej koži. Číta:

„Tento zvukový záznam a jeho prepis sa zaznamenáva za účelom stávky J.K. a M.K. Dátum 17.12.1989. 10 hod 12 min. Svedok K.K.“⁶⁵

J.K. „Ty tvrdíš, že dostaneme VSŽ Košice na Slovensku za 10 rokov prakticky zadarmo. A dokonca tvrdíš, že občania Slovenska, politici, herci, celebrity, novinári, katolícka cirkev, protestantská cirkev, mormóni, PEN, FEN, GEN, 7-Ret na M, Klasické a Demo prostitútky víťazov nad komunistickou totalitou a Spolok na obranu zvierat, Spolok na ochranu disidentov a Spolok Pamäti národa sa proti tomu nepostavia. Neverím, to nie je možné.“

M.K. Stavím svoj ročný výnos z dividend v roku 2004 zo slovenských podnikov, že väčšina bude za to, a že sa to podarí veľmi hladko.

J.K. „Predsa Slováci nie sú tak tupí.“

M.K. „Uvidíš, že sú. Uvidíš, že ich ľahko presvedčíme, že nemali banány, a my im ich dáme, samozrejme do obchodov za peniaze. Uvidíš, že im zoberieme VSŽ Košice, ktoré si sami vybudovali, vlastnia ich a živia, a namiesto toho im dáme do obchodov banány, ktoré nám blízko záručnej doby začínajú hniť na skladoch. Uvidíš, že veľká väčšina občanov Slovenska, všetky médiá, politici, herci, celebrity, novinári, katolícka cirkev, protestantská cirkev, mormóni, veriaci boha amona a mamona, to s radosťou prijme a nikto sa proti tomu nepostaví. Budú z takéhoto obchodu šťastní, pravidelne to budú dokazovať v médiách, dokonca budú oslavovať každého, kto to podporí. Možno, až na komunistov a pár bezvýznamných výnimiek, z ktorých si budú robiť posmech.“ M.K. pokračuje. „Stavím sa, že mienkotvorní ľudia

⁶⁵ *Major007 - poznámka: Všetci traja úspešne vystupovali pod krycím menom „disident“.*

a slovenské celebrity si na tom vybudujú kariéru, budú stále ospevovať tento náš ľudomilný podvod. To, že im zoberieme VSŽ, ktoré ich živili, na to neprídu, ani na to nemajú. Budú náš podvod ospevovať podobne ako domorodci v Karibiku, keď sme im v minulosti vymieňali zrkadielka a sklíčka za zlato a perly.“

J.K. „Ale predsa občania Slovenska sú vzdelaní, majú dobre vybudované školstvo, vedu. To nie sú negramotní, nahí domorodci.

M.K. „Práve to ma láka, vieš, dokázať okradnúť negramotného nahého domorodca, aby ťa za to ešte chválil, to nie je umenie, ale dokázať okradnúť vzdelaného, inteligentného, sčítaného človeka, ktorý ťa za to bude ešte oslavovať, to ma láka. Je to výzva pre našu profesiu.“

J.K. „Ja neverím, že občania Slovenska sú tak naivní a hlúpi.“

M.K. „Ale sú. Sám sa presvedčíš za 10-20 rokov. Ešte dlho sa budú čudovať, čo si všetko vystrngali na námestiach v novembri 1989.⁶⁶ Všetko im zoberieme a budú nám pri tom tliekať. Ihneď po prevrate na nich nasadíme tak účinný, mentálno degeneračný systém, že za päť rokov väčšina mentálne šťastne zdegeneruje. Nečítal si posledné inštrukcie? Mentálne sa majú zaoberať len zvieracími inštinktmi: jesť, piť, kakať, cikať a súložiť.⁶⁷ Uvedom si, že prístup do mazmédií⁶⁸ budú mať väčšinou len ľudia s morálnym degeneračným stupňom ~400. A títo budú aj vzormi pre mladých. Uvidíš, že za pár rokov už nebudú vedieť natáčať kvalitné filmy, písať kvalitné knihy, piesne, vytvárať umelecky hodnotné televízne inscenácie, postaviť niečo hodnotné pre seba vlastnými rukami. Zariadime, že zo všetkého musí sršať kultúrny hnoj. Podľa inštrukcií z našej kolonizačnej základne, aby sa to dosiahlo, tak aspoň každý tretí vysokoškolák, ktorý im neujde slúžiť ku nám a každé štvrté 16 ročné dieťa, musí mať skúsenosti s drogami, používanie alkoholu sa musí rozšíriť medzi 14-15 ročnými. Musí sa zvýšiť počet žien alkoholičiek aspoň trojnásobne. Bude potrebné zvýšiť počet rozvodov a detí, ktoré vyrastajú v neúplnej rodine. Zvýšime im tak náklady na život, že 30-40% občanov bude musieť mať viac ako jedno

⁶⁶ Major007 – poznámka: Už rok, dva tri... po prevrate mala väčšina v tvári výraz ako keby boli pocitrónovaní. Preto aj Juraj Janošovský nazval novembrový prevrat v roku 1989 – Citrónovým prevratom.

⁶⁷ Major007- poznámka: Pozri záväznú smernicu ATO 3737/1988, čl. 7-12.

⁶⁸ Major007 - poznámka: mazmédiá - od slova mazať.

zamestnanie, alebo pracovať viac ako 8,5 hodín denne. Tým nebudú mať čas na výchovu detí a budeme ich vychovávať my. Budem tlačiť stále MÚ dopredu. Vlajkovou loďou bude TV Cikáňa, TV JUJ-PRD, Smätie, bulvárne časopisy predávajúci navoňaný hnoj. Čím kvalitnejší hnoj, tým ho viac navoniam. Vytvoríme z nich stádo, ktoré bude hrdé, že sme im doniesli slobodu, čo bude prakticky znamenať, že si budeme s nimi slobodne robiť to, čo sa nám bude chcieť. Budú tak tupí, že si ani neuvedomia, že z nich vytvoríme opäť slúžky, ktoré budú opatrovať našich starých rodičov, opäť drotárov,⁶⁹ ktorí budú hrdí, že budú môcť drôtovať v našich továrňach výroby, z ktorých im niektoré potom aj drahého predáme. Dostaneme nový, ešte neopotrebovaný tovar do sex-priemyslu, predpokladá sa, že to bude až milión dievčat z bývalého socialistického bloku. To bude paráda.⁷⁰ Stavím môj mesačný služobný pobyt na Kanárskych ostrovoch, že v súťaži vychovať najkvalitnejšie šťastne vytunelované stádo, dostaneme prvú cenu.⁷¹

J.K. „Neverím. Mesačný služobný pobyt na Kanárskych ostrovoch je dobrý, ale zvyš stávkú. Predsa sa jedná o veľmi dôležité životné funkcie spoločnosti. Predsa zabezpečiť úpadok spoločnosti trvá vždy niekoľko desiatok rokov. Neverím, že to dokážeme za menej ako 10 rokov. Zvyš stávkú a idem do toho.“

M.K. „Ak to tak nebude, ako som povedal, tak ešte aj môj ročný výnos z dividend v roku 2004 zo slovenských podnikov pripadne tebe. Ak bude, tak tvoj výnos mne. Platí?“

„Platí!“

Zamieša sa konečne K.K. „Takže ste dohodnutí. Som svedok.“

Po chvíli predsa M.K-ovi to nedá, možno je notorický gambler. Začal opäť, „stavím svoj ročný výnos z dividend v roku 2005 zo slovenských podnikov, že za 10 rokov dostaneme veľkú časť SPP na

⁶⁹ Major007-poznámka: počet slovenských drotárov doma a v zahraničí štatistiky Eurostatu z neznámych dôvodov neuvádzajú.

⁷⁰ Major007-poznámka: Predpoklad sa potvrdil - podľa správy OSN vo svete pracuje v sex-priemysle 0,5-1 milión dievčat z bývalého socialistického bloku.

⁷¹ Major007-poznámka: Predpoklad sa nepotvrdil. Z krajín bývalého východného socialistického bloku, Slovensko v roku 2000, v kvalite vytunelovaného stáda, obsadilo až 5. miesto.

Slovensku prakticky zadarmo, vymeníme SPP za mandarínky v obchodoch a budeme im určovať cenu plynu.“

J.K. „Nepreháňaj. Veď to je zlatá sliepka, ktorá znáša pravidelne zlaté vajcia. Stačí len vyberať clo z plynu, ktorý prúdi cez Slovensko. Keď predpokladám, že ceny za pár rokov stúpnu 3-5 krát a zvýši sa aj objem, tak tie zlaté vajcia budú stále väčšie a väčšie. Neverím, že si to na Slovensku neuvedomia, aspoň tá väčšina, ktorá ma IQ vyššie ako 52 a nie sú mentálne poškodení. Ak si to neuvedomia, tak to bude prejav genetickej tuposti. Ozaj sú len menejcenná rasa. Potom ozaj majú právo len otročiť na iných, ako za posledných tisíc rokov. Potom budú ozaj len hrdo drôtovať a držať sa pevne lopaty.⁷² („Je možné, že toto ich zachráni pred Veľkým upratovaním“, pomyslel si Jano pri čítaní správy, „možno predsa nie sú takí hlúpi, ako to zatiaľ vyzerá.“)

M.K.: „Neuvedomia, stačí si pozrieť čo lapotinkoši, mediálne a politické celebrity blúznia v médiách a v novinách za posledný mesiac. A to máme len december 1989. Vieš, čo dokážu za 10 rokov, keď ich vybavíme absolútnou mocou nám poklonkovať? Už teraz blábolajú stále len frázy, ktoré sme ich naučili, a ešte k tomu im aj veria. Zaplnili im celý mozog a na iné tam už nemajú miesta. Je to zážitok sa na nich dívať a počúvať ich. Tých okradneme ľahšie ako nahého negramotného domorodca a budú nám pri tom tliekať. Uvidíš, ako sa budú hrdiť, že zariadili, že sme im dali do obchodov mandarínky a zobrali veľkú časť SPP, pričom o výnosoch z SPP nemali a ani nebudú mať ani potuchy. Áno, budú nám tliekať, vlastne nám už teraz tliekajú. Pôjde to až tak ďaleko, že kolonizačná dávka Slovenska za 15 rokov bude vyššia ako jeho štátny rozpočet.“

J.K. „Ja neverím, že si neuvedomia význam ropy a plynu pre 21. storočie. Veď plynovod, ropovod, rozvod elektrickej energie je pre hospodársky rozvoj Slovenska to isté ako krv pre telo človeka. Jeho reguláciou sa regulujete rozvoj hospodárstva.“⁷³

⁷² Major007-poznámka: Podľa Františka Kristeka, Slováci majú pocit istoty, keď držia v ruke lopatu. Pre nich je to istejší pocit ako keď držia moc.

⁷³ Major007- poznámka: V januári 2009, keď bola zastavená dodávka plynu z Ruska na Slovensku a Slovensko malo preto hospodárske ťažkosti, 49% majiteľ SPP, Ruhrgas a Gaz de France (i napriek tomu rozhoduje), dodával plyn zo zásobníkov na Slovensku do zahraničia,

M.K. „Neuvedomia. Ale som presvedčený, že keby tam tiekla slivovica tak SPP nepredajú.“⁷⁴

Jano čítal ďalej, že ďalšia stávka bola uzavretá. Dumá: „koľko ďalších stávok počas Piateho križiackeho ťaženia na Východ bolo uzavretých na rôznych predsunutých kolonizačných základniach roztrúsených v bývalom socialistickom bloku a po celom svete na konci 80-tych a v 90-tych rokoch minulého storočia a koľko ich je dnes? Možno sa to raz dozviem pri čítaní celých správ. To bude zábava.“ Číta ďalej.

Zamieša sa svedok K.K. „Odkiaľ to majú?“

J.K. „Čo odkiaľ majú?“

K.K. „Odkiaľ majú tradíciu, že si dajú všetko zobrať a ešte aj tomu, kto im to zoberie, bozkávajú ruky a hlboko sa pred ním klaňajú. Kto ich naučil takéto móresy?“

J.K. „Je to ich cyrilometodejská tradícia. Bože, v teba veríme, tebe sa klaniame. Európska únia, v teba veríme, tebe sa klaniame. NATO, v teba veríme, tebe sa klaniame. Privatizácia strategických podnikov, v teba veríme, tebe sa klaniame. Zahrančný investor, vám veríme, vám sa klaniame. Kľačím tu pred oltárom, bože, buď mojím pánom. Kľačím tu pred európskou úniou, buď mojím pánom.“

Zamieša sa aj M.K. „Je to cyrilometodejská tradícia fundamentálne veriacich, abstraktne veriaci ju nemajú.“

J.K. „Ihneď po prevrate začali fundamentálne veriaci využívať cyrilometodejskú tradíciu, boli v nej vychovávané mnohé generácie,

lebo mal tak podpísané zmluvy. Zrejme, keď podpisoval takéto zmluvy, riadil sa rasistickým princípom, najskôr vyspelejšia naša rasa a potom barbari. Major007-doplňujúca poznámka: Aké zmluvy majú podpísané zahraniční majitelia našich bánk, poisťovní, podnikov, hotelov, kasín, námestí, lúk a strání? Tiež v nich rozlišujú vyspelejšiu rasu a barbarov? Pravdepodobne áno, veď to bol tiež jeden z cieľov 5.

Križiackeho ťaženia na Východ.

⁷⁴ *Major007-poznámka: Všetky predpoklady sa potvrdili. Podľa publikácií OSN (HDR) o kvalite života občanov, v jednotlivých krajinách, Československo bolo za socializmu, počas komunistického zázraku, na 28. mieste. V roku 2005 Slovensko aj v dôsledku platenia permanentnej kolonizačnej dávky, kleslo na 42. miesto.*

tradícia nepustí: Bože, odpusť nám naše viny a neuved' nás do pokušenia. Európska únia, odpusť nám našu komunistickú vinu a neuved' nás do pokušenia, aby nás ani nenapadlo zobrat' si náš majetok opäť späť. Odpustite nám, že sme vám neplatili 40 rokov kolonizačnú dávku, neposielali mladé vysokoškolačky vám posluhovať, upratovať, umývať vaše deti a starých rodičov, ale teraz sa to budeme snažiť vynahradiť. Motrokári sprava, zľava, zhora, zdola, klaniame sa vám, slúžime vám, odpustite nám naše komunistické viny, už sa to nikdy viac nestane, už nikdy viac neupadneme do pokušenia. Už nikdy viac nebudeme mať komunistické zmýšľanie, už nikdy nebudeme chcieť naše majetky späť. Už nikdy nechceme stáť na vlastných nohách. Už nikdy nás ani nenapadne, aby sme si rozhodovali sami. Už nikdy sa nebudeme klaňať iným bohom, len vám. Už nikdy nebudeme slúžiť inej filozofii ako vašej. Bože, utiekame sa k tebe. Utiokajú sa ku každému a rozhodnú sa slúžiť prvému, kto sa im pripletie do cesty.“

K.K. „Ved' každý má svoje tradície.“

J.K. „Anglosaská tradícia hovorí niečo iné. Židovská tradícia hovorí niečo iné. Komunistická tradícia hovorí niečo iné.“

M.K. „Problém je, že v zabudnutých lehotách poznajú len vlastnú tradíciu a neuvedomujú si, že existujú aj iné tradície, ktoré by mali poznať. A to ich stálo a bude ešte stáť veľa peňazí a veľa driny.“

Jano dnes 15.7.1007 zistil, že všetky stávky vyhral M.K. Dokonca, keď prepočítal reálne zvýšenie HDP Slovenska ku reálnym mzdám a dôchodkom v roku 2005, vyšlo mu, že kolonizačná dávka Slovenska v roku 2005 bola dvakrát vyššia ako štátny rozpočet. „Takto odvážny vo svojich predpovediach nebol ani M.K., a možno ani nikto z pracovníkov v nevládných organizáciách na predsunutých kolonizačných základniach. Čoho sa ešte demokraticky a slobodne v zabudnutých lehotách dožijú? Koľko prekvapení, ktoré si vyštrngali na námestiach v novembri 1989, ich ešte čaká?“ Spýtal sa Jano sám seba a napadlo ho zistiť, aké zlaté vajce zniesol SPP len s prepravou plynu v roku 2005. Vedel, že sa to vypočíta veľmi jednoducho, stačí zistiť za koľko sa plyn nakupuje na východe na hranici s Ukrajinou a za akú cenu sa predáva na západe a na juhu, keď opúšťa územie Slovenska a koľko plynu sa prepravilo za rok. Na webovej stránke SPP zistil, že v roku 2005 sa prepravilo 81 mld. metrov kubických plynu. Bohužiaľ, webová stránka obsahovala stovky podrobných údajov, okrem podstatného, za koľko sa

plyn nakupuje na východe a predáva na západe. Nepomohol ani Major007, zrejme informáciu o cene nakupovaného plynu ľudské práva nevyžadujú. Uvedomil si, že aj táto informácia patrí do totalitnej slobody trhovej demokracie, kde všetky informácie, ktoré sú sterilné sú povolené, a všetky dôležité informácie, ktoré sú dôležité, t.j. za hranicou sterility, sú zakázané. Tajne dúfal, že raz dostane v kategórii A aj zoznam povolených a zakázaných informácii. Predpokladá, že takéto zoznam musia mať aj normalizátori v médiách. „Alebo, že by sami normalizátori intuitívne vedeli, čo je v zoznamoch? Asi áno, dnes sú už všade humanisti a demokrati.“ Bol ohúrený, keď si uvedomil, že demokracia zabezpečuje nielenže slobodu slova, ale aj slobodné realizovanie intuitívnych poznatkov.

Jano vypočítal, že keby rozdiel bol len 6 halierov na každý kubický meter plynu, tak zlaté vajce v roku 2005, len z prepravy plynu, by malo hodnotu 5 mld korún a vážilo by 10 ton. Keby rozdiel bol 30 halierov na každý kubický meter, tak zlaté vajce v roku 2005 by vážilo 50 ton. „Bohvie, ako sa delí takéto veľké zlaté vajce? Možno ho rozpíliť. Či sú na to vôbec pily?“ Dumal Jano. „A čo keď rozdiel medzi nákupom a predajom plynu pri preprave nebol 30, ale 60 halierov a zlaté vajce malo 100 ton? Ako ho vôbec delili a potom odgúľali?“ Nevedel si predstaviť, že takáto každoročná udalosť, keď humanisti, ktorí nás prišli oslobodiť od komunistickej totality, gúľajú každoročne niekoľko tonové zlaté vajce po moste SNP do Rakúska a ďalej na západ, unikla médiám. „Kde boli Šuka-muka-fuka-news? Možno práve vtedy objavili ďalší zločin komunizmu a nemohli byť na dvoch miestach súčasne. Alebo, že by si guľkali, porovnávali a opäť guľkali ich vlastné zlaté vajčičká?“

Keď sa Jano takto rozдумal, dumal ďalej. „Koľko stojí výroba ocele vo VSŽ a za koľko sa predáva?“ Napadlo Jana. Aj keď vedel, že táto informácia nepatrí medzi povolené sterilné informácie zabezpečené slobodou slova a ľudskými právami, aj tak sa pokúsil informáciu získať. Po úpornom boji s informačnými internými a externými katalógmi sa mu to nepodarilo. Jeho Major007 mu dokonca úprimne oznámil, že k mnohým informáciám z kolonizačných základní nemá prístup ani Generál007.

Jano nevedel ani odhadnúť, aké veľké sú zlaté vajcia, ktoré každoročne znáša VSŽ, ale vedel si predstaviť ako každoročne gúľajú mnohotonové zlaté vajcia naši osloboditelia popod Vysoké Tatry, hore a dolu Machovom, až za veľkú vodu. Prekvapilo ho len, že aj to uniklo

médiám. „A čo zlaté vajcia z ďalších podnikov, hotelov a barov?“ Až teraz si uvedomil, že keby médiá mali informovať o každom zlatom vajci, ktoré gúľajú naši osloboditelia, tak sa môžu aj potrať, aj tak by to všetko nestihli.

Jano poslal správu kategórie C vyššie, nech sa aj tam potrápia s gúľaním zlatých vajec v bývalých socialistických krajinách. Dúfal, že sa nájde aspoň jeden vysokopostavený z ATO, NATO, HATO, MATO, KATO ktorého to bude zaujímať. „Alebo, že by o tom už všetci dávno vedeli a mali to už dávno do centíka spočítané? Asi áno. Škoda len, že v Zabudnutej Lehote o tom nechytujú ešte ani teraz, až na jedného.“ Dodatočne si spomenul.

Jana májala cyrilometodejská tradícia. Spýtal sa Majora007: „Prečo katolíci stále zdôrazňujú, že komunisti sú najväčší zločinci, akých svet ešte nevidel?“ Major007 odpovedá jasne: „To nehovoria katolíci, ktorí dodržiavajú desať božích prikázaní, ale väčšia časť kresťanskej verchušky na Slovensku a vo svete. Pozrite si údaje o spolupráci kresťanov a marxistov v latinskoamerických krajinách. Zločiny komunistov na Slovensku zdôrazňuje katolícka verchuška z dvoch dôvodov: Po prvé, pretože zločiny katolíkov na území Slovenska, za ich vlády počas Slovenského štátu, sú najväčšie od čias Džingischána, aby ich zakryli, potrebujú vyrábať zločiny iných. Je to klasický prípad. Po druhé, komunisti dokázali zabezpečiť lepšie dodržiavanie Desiat božích prikázaní, ako keď vládli katolíci-kresťanskí demokrati: A tento hriech komunistov im kresťanská vrchnosť nikdy neodpustí.“⁷⁵ Je potrebné si uvedomiť, že zákony viery sú jasné len pre veriacich. Ateisti ich nikdy nepochopia. Napríklad, v stredoveku boh využíval čarodejnice, ktoré

⁷⁵ Major007 – poznámka: *Výpis z knihy vstupov, Severovýchodná brána*“ 7.11.2017, 23.55 hod: *Do recepcie vstúpil A.P.V.7., vysoký predstaviteľ kresťanskej cirkvi. Svätý Peter, otázka: „Ako je možné, že komunisti dokázali lepšie dodržiavať desať božích prikázaní ako keď ste vládli vy?“ A.P.V.7. mlčí a kajá sa. Potom odpovedá: „Museli sme najskôr naše ukradnuté majetky získať späť a potom ich zveľadiť.“ S. Peter: „Takéto výhovorky na nás neplatia, my vieme všetko. Keby ste aspoň tajne volili komunistov, tak to môžem zobrať ako poľahčujúcu okolnosť. Čo s vami? Mám Vám dať opäť ďalšiu šancu?“ A.P.V.7.: „Čo iné Vám ostáva, keď ste nám už sľúbili nebo.“*

podľa jeho vôle škodili a trestali ľudí za ich hriechy a často škodili aj nevinným ľuďom, ktorí mali trpieť za hriechy iných. Ateisti nevedia pochopiť, prečo stredoveká inkvizícia upaľovala bosorky, a tým postupovala proti vôli boha. Je možné, že boh ich za to potrestal ďalšími bosorkami. Podobne dnes ateisti nevedia pochopiť, prečo veriaci bojujú proti komunistom, ktorí dokázali lepšie zabezpečiť dodržiavanie desať božích prikázaní, ako keď vládnu veriaci.

Priemyselné podniky a komunistický zázrak

Jano mal dnes len jednu správu kategórie A, kde Major007 zachytil nebezpečnú správu „*takéto zločiny komunistov sa už nesmú zverejňovať a nikdy opakovať*“. Pretože bola zo Slovenska, rozhodol sa, že si ju pozrie. Major007 mu ju pripravil v priateľskom prevedení. Jano číta: „Podľa záväznej smernice ATO 3636/1989, všetky informácie o komunistickom zázraku počas socializmu na Slovensku sú tajné a musia byť zničené. Takéto zločiny komunistov sa už nesmú opakovať. Týka sa to aj správ o budovaní socialistického priemyslu na Slovensku, ktorý si občania Slovenska vybudovali vlastnými rukami. Preto predkladám len neúplný zoznam o priemyselných podnikoch vybudovaných, alebo obnovených počas komunistického zázraku za socializmu na Slovensku v rokoch 1948-1989. Podľa záväznej smernice ATO 3636/1989, čl. 16 až 48, žiadna informácia o nasledovných podnikoch nesmie byť zverejnená. Všetky informácie musia byť zničené.“

Zoznam:

1. TATRASKLO - Trast sklárskych podnikov v Trnave.
 - *Spojené sklárne v Lednických Rovniach*
 - *Stredoslovenské sklárne v Poltári*
 - *Slovenské závody technického skla v Bratislave*
 - *Skloplast v Trnave*
 - *Skloobal v Nemšovej*

2. SLOVAKOTEXT - Trast textilných, odevných a pletiarских podnikov v Trenčíne.

- *Bavlnárske závody V. I. Lenina v Ružomberku*
- *Závody MDŽ v Bratislave*
- *Závody 1. mája v Liptovskom Mikuláši*
- *Tatralan v Kežmarku*
- *Lanárske a konopné závody v Holíči*
- *Lykové textilné závody v Revúcej*
- *Slovena v Žiline*
- *Merina v Trenčíne*
- *Poľana v Lučenci*
- *Tatrasvit vo Svite*
- *Slovenska v Banskej Bystrici*
- *Pleta v Banskej Štiavnici*
- *Trikota vo Vrbovom*
- *Odevné závody v Trenčíne*
- *Makyta v Púchove*
- *Odevné závody kapitána J. Nálepku v Prešove*
- *Zornica v Bánovciach nad Bebravou*

3. SLOVCEPA – Trast podnikov priemyslu celulózy a papiera s generálnym riaditeľstvom v Banskej Bystrici. V roku 1978 mal 17370 pracovníkov, priemerný mesačný zárobok bol 2420 Kčs, produktivita práce na pracovníka 229000 Kčs.

- *Juhoslovenské celulóžky a papierne v Štúrove*
- *Severoslovenské celulóžky a papierne v Ružomberku*
- *Bukóza vo Vranove nad Topľou*
- *Grafobal v Skalici*
- *Harmanecké papierne v Harmanci*
- *Chemicalulóza v Žiline*
- *Turčianske celulóžky a papierne v Martine*
- *Slavošovské papierne v Slavošovciach*
- *Gemerská celulóžka a papiereň v Gemerskej Hôrke*
- *Drevokup v Ružomberku*
- *Slovpap. Obchod. Podnik v Bratislave*
- *Výskumný ústav papiera a celulózy v Bratislave*
- *Projektová organizácia Celprojekt v Ružomberku*

4. Slováčchia – Trast podnikov chemického priemyslu: V roku 1978 zamestnával 63505 pracovníkov.

- *Slovnaft Bratislava, Vybudovali 1957-1963, postupne sa rozširoval, v Roku 1978 mal 8173 pracovníkov.*
- *Chemické závody Juraja Dimitrova v Bratislave*
- *Matador v Bratislave*
- *Benzinol v Bratislave*
- *Chemika v Bratislave*
- *Petrochémia v Dubovej*
- *Chemické závody Wilhelma Piecka v Novákoch*
- *Chemolak Smolenice*
- *Považské chemické závody v Žiline*
- *Slovenské lučobné závody v Hnúšti*
- *Duslo Šala*
- *Chemko strážske*
- *Fosfa Poštorná*
- *Chemlon v Humennom*
- *Chemosvit vo Svite*
- *Slovenský hodváb v Senici*
- *Gumárne 1. mája v Púchove*
- *Gumárne SNBP v Dolných Vesteniciach*
- *Plastika v Nitre*

5. VSŽ Košice.

Výstavba Východoslovenských železiarní začala v roku 1960. Prvý valcovaný plech za studena sa vyrobil v roku 1964. Prvá vysoká pec začala prevádzku 1965, Prvá oceľ vytavili v roku 1966. V roku 1976 pracovalo v podniku 23302 robotníkov.

6. Závody ťažkého strojárstva (ZTS), generálne riaditeľstvo so sídlom v Martine, okolo 70000 pracovníkov.

- *ZTS Martin n.p.*
 - *ZTS Detva n.p.*
 - *ZTS v Dubnici nad Váhom*
 - *ZTS v Košiciach n.p.*
 - *ZTS Bratislava*
 - *ZTS v Komárne*
- Účelové organizácie Závodov ťažkého strojárstva

- *Martimex v Martine*
- *ZTS projekčno organizačný ústav v Banskej Bystrici*
- *ZTS obchodný podnik v Banskej Bystrici*
- *ZTS ústav technológie a racionalizácie v Bratislave*
- *ZTS výskumný ústav pre stavbu lodí v Komárne*
- *ZTS Elektrotechnický výskumný ústav v Novej Dubnici*
- *ZTS Výskumný a vývojový ústav v Martine*
- *ZTS Výskumný a vývojový ústav vo Zvolene*
- *ZTS Výskumný a vývojový ústav v Košiciach*
- *ZTS Výskumný ústav hydraulických mechanizmov v Dubnici*

7. Závody 29. augusta (ZDA), národný podnik v Partizánskom.

Výroba obuvi:

v roku 1950=11,1 milión párov obuvi

v roku 1960=20,7 milión párov

v roku 1970=28,3 milión párov

V roku 1980=32,8 milión párov.

8. Hlinikáreň – Závod SNP v Žiari nad Hronom.

- v roku 1980 mal 16000 pracovníkov. Produktivita práce na pracovníka v roku 1980 bola 411000 Kčs.

9. Závody inžinierskej a priemyselnej prefabrikácie – národný podnik so sídlom v Bratislave.

10. Trast podnikov drevárskeho a nábytkárskeho priemyslu so sídlom v Žiline.

- *Bučina Zvolen*
- *Drevina Turany*
- *Drevoindustria Žilina*
- *Smrečina banská Bystrica*
- *Preglejka Žarnovica*
- *Piloimpregna Košice*
- *Mier Topoľčany*
- *Západoslovenské nábytkárske závody Bratislava*
- *Tatra nábytok Pravenec*
- *Nový domov v Spišskej Novej Vsi*

11. Koncern: Slovenské energetické podniky. So sídlom v Bratislave v roku 1978 mal 20000 pracovníkov, priemerný plat bol 2837 Kčs. Produktivita práce na pracovníka 307 887 Kčs.
 - *Koncern Elektrárne Vojany vo Vojanoch*
 - *Koncern Elektrárne Nováky*
 - *Koncern Vodné elektrárne v Trenčíne*
 - *Koncern Atómové elektrárne v Jaslovských Bohuniciach*
 - *Koncern Stredoslovenské energetické závody v Žiline*
 - *Koncern Východoslovenské energetické závody Košice*
 - *Elektrovod v Bratislave*

12. Slovenské energetické strojárne S.M. Kirova v Tlmačoch. Bol monopolným výrobcom komponentov pre jadrový program na Slovensku.

13. Slovenské lodenice. Od roku 1979 Závody ťažkého strojárstva, národný podnik v Komárne.

14. Slovenské magnetizové závody v Košiciach, mali závody v:
 - *v Hačave*
 - *v Jelšave*
 - *v Lovinobani*
 - *v Košiciach*
 - *v Lubeníku*
 - *v Banskej Belej*
 - *v Kalinove*
 - *v Kunovej Teplici*

15. Naftový a plynárenský priemysel. Generálne riaditeľstvo v Bratislave.

V roky 1978 pracovalo v podniku 7000 pracovníkov, mesačný zárobok bol 2740 Kčs, v cenách 1978, produktivita práce na pracovníka bola 208000 Kčs.

16. Trast podnikov Pivovary a Sladovne v Bratislave.

počet pracovníkov v 1977 bol 5786, produktivita práce na pracovníka bola 289000 Kčs, mesačný plat 2230 Kčs.

- Slovenské sladovne národný podnik v Trnave začlenený do GRT Pivovary a sladovne v Bratislave
17. LIKO -Trast podnikov konzervárskeho, liehovarnického, mraziarskeho, rybného a škrobárskeho priemyslu v Bratislave. V roku 1977 tam pracovalo 10460 pracovníkov, mesačný zárobok 2164 Kčs, Produktivita práce na pracovníka bola 247000 Kčs.
- *Slovlik v Trenčíne*
 - *Stredoslovenské konzervárne a liehovary v Liptovskom Mikuláši*
 - *Frukona v Prešove*
 - *Slovenské škrobárne v Trnave*
 - *Mraziarne v Bratislave*
18. Slovakofarma v Hlohovci: začlenený do VHJ Spofa v Prahe.
- závod Liečebných rastlín v Malackách
19. Cementárne a vápenky – generálne riaditeľstvo Trenčín.
- *Stredoslovenské cementárne Banská Bystrica*
 - *Východoslovenské cementárne a vápenky Košice*
 - *Západoslovenské cementárne a vápenky Bratislava*
 - *Azbestocementové závody Nitra*
 - *Výskumný a vývojový ústav maltovní v Trenčíne*
 - *Cementáreň Lietavská Lúčka*
 - *Ladecká cementáreň Ladce*
 - *Hornosrnianska cementáreň Horné Srnie*
 - *Cementáreň Bystré v Bystrom*
 - *Stupavská cementáreň Stupava*
20. Trust podnikov Spojené strojárne a smaltovne
- *CALEX Zlaté Moravce*
 - *Elektrosvit Nové Zámky*
 - *Kovosmalt Filakovo*
 - *Slovenská armatúrka Myjava*
 - *Srojsmalt Medzev*
 - *Strojsmalt Pohorelá*
 - *Tatramat Poprad*
 - *Obchodnoservisný podnik Strojsmalt Piešťany*

- *Ústav pre rozvoj strojárskoho spotrebného tovaru Piešťany*

21. Strojstav – n.p. v Bratislave.

- *závod v Bernolákove*
- *závod v Novom Meste nad Váhom*
- *závod v Záhorskej Vsi*
- *závod v Sečovciach*
- *závod v Šahách*
- *závod v Prešove*
- *závod v Senci*
- *stredisko obchodno-technických služieb v Bratislave – v Devínskej Novej Vsi.*⁷⁶

⁷⁶ *Major007 poznámka: Po prevrate v roku 1990, podľa záväznej smernice ATO č. 7374/1988 s krycím názvom „Retardáti dopredu“, v rámci 5. Križiackeho ťaženia na Východ, boli všetky priemyselné podniky komunistického zázraku zničené, rozkradnuté alebo predané, o čo sa najviac zaslúžili zaslúžili humanisti, demokrati, vytunelovaní a MÚ.*

Kladivo na komunistov: Porada Vojenského výboru ATO

Ten najistejší a ten najkatolíckejší názor je ten, že existujú čarodejníci a čarodejnice, ktorý za pomoci diabla vyplývajúceho zo zväzku, do ktorého s ním vstúpili, sú schopní, pokiaľ to Boh dovolí, spôsobiť skutočné a reálne zlo a škodu, ktoré sú nezvratné, pričom na rozdiel od tohto môžu takisto niektorými zvláštnymi a mimoriadnymi prostriedkami vyvolať vizionárske a fantastické vízie.

**Jakob Sprenger a Heinrich Kramer: Kladivo na čarodejnice, str. 46.
(Levné knihy Kma, s.r.o., 2006)**

Dnes ráno Janovi opäť počítač ponúkol ako prvú správu kategórie A s poznámkou: „Major007: Správa kategórie A v priateľskom prevedení pre Jana.“ Jano číta:

Pretože vojenské otázky neoficiálnych, ale skutočne vládnuvich v ATO, kde nikto nebol ani formálne demokraticky volený, boli veľmi citlivé, na porade sa zúčastnili vždy len dve osoby. Jedna z nich bola vždy členom ATO a druhá bola referentom na niektorú vojenskú otázku ATO. Tak to bolo aj teraz.

Predseda vojenského výboru ATO sa pýta: „Ako sa darí budovať jadrový potenciál v krajinách blízkeho a ďalšieho východu a v Južnej Amerike?“

„Všetko ide podľa predpokladov. Za pár rokov viac krajín bude vlastniť od 5 do 10 jadrových hlavíc, z ktorých niektoré nás budú môcť, chvála bohu, už aj zasiahnuť.“

„Nedá sa to urýchliť?“

„Nie. Robíme, čo môžeme, ale ide im to dosť pomaly. Keby sme im zvýšili pomoc, je nebezpečenstvo, že by sme nevedeli utajiť odkiaľ ju majú.“

„Budú sa dať tieto krajiny vyprovokovať, aby použili jadrové zbrane ako prvé?“

„Samozrejme, je to veľmi jednoduché. Všeobecný provokačný systém je dôkladne rozpracovaný a už niekoľkokrát úspešne použitý.“

„Ja ale mám na mysli, či sa tieto krajiny dajú vyprovokovať, aby použili jadrové zbrane ako prvé proti nám?“

„Zabezpečiť takýto vývoj bude ťažšie, ale predpokladáme, že to zvládneme. Odhadujeme, že dve jadrové hlavice, ktoré by vybuchli na našom území, by stačili na naštartovanie všetkých formalít na legalizovanie Veľkého upratovania.“

„Máte aj pripravenú alternatívu, že jadrový útok na nás bude fingovaný z našej strany?“

„Táto alternatíva je pripravená len v krajnom prípade. My ju zatiaľ neodporúčame použiť. Jadrovému útoku z krajín blízkeho a ďalekého východu, alebo z blízkeho a ďalekého juhu a západu, zľava, sprava, spredu alebo zozadu, na naše územie musí predchádzať verejné vyhlásenie aspoň niektorého lídra týchto krajín, že idú použiť jadrové zbrane proti nám. Ideálne by bolo, keby sa viac lídrov spojilo pod toto vyhlásenie. Toto je kľúčový bod našej stratégie pri legalizácii Veľkého upratovania.“

Predseda vojenského výboru ATO má poslednú otázku: „Zaviedli sme dlhodobý systematický postup verejného ponižovania, verejného okrádania a často aj systematického verejného zabíjania Balabánov-B a Hatlanov-A, aby sa postavili proti nám, aby sme ich vyprovokovali k odvetným činnostiam. Výsledkom toho je ale aj skutočnosť, že sa proti nám stavia už teraz viac ako 3 miliardy ľudí. To je veľa. Čo keď pri Veľkom upratovaní prehráme, ako prehrál pri pokuse o veľké upratovanie Hitler alebo Napoleon?“

„Aj na toto sme mysleli. Je veľmi nepravdepodobné, že by Balabáni mohli vyhrať Veľké upratovanie, a to z podstatného dôvodu. Nevedia a nebudú vedieť proti komu majú bojovať. Až na pár výnimiek, nepoznajú členov svetovej aristokracie alebo jej predvoja ATO. Nemajú možnosť zistiť, kto je ich fyzický nepriateľ. Abstraktne vedia odhadnúť finančného alebo ideologického nepriateľa, ale kto za tým fyzicky stojí, to nemajú možnosť ani zistiť. Doteraz väčšina nevie, kto bol fyzicky zodpovedný za kolonizáciu bývalého socialistického bloku, alebo, kto bol v pozadí Hitlerových, Napoleonových alebo koloniálnych vojen. Vlastne ich to ani nezaujímá.“

„Vidím, že to máte všetko premyslené. Ďakujem vám. Prajem veľa úspechov, a nie, že zlyháte, ako vo 10/11/12, a nie, že vás odhalí nejaký Wisconsin Project on Arms Control.“ Predseda vojenského výboru ATO sa prehrabal v papieroch a pokračoval. „Prejdem k druhému bodu. V akom štádiu sú práce na projekte jadrového konfliktu medzi Balabánmi-B a Hatlanmi-A?“

„Naša strategická jednotka pre udržanie nepretržitého rozvoja vojenských konfliktov nenašla vhodné podmienky na praktickú realizáciu takéhoto projektu. Hlavný dôvod je, že i keď Balabáni sú sústredení na viac-menej ohraničených teritóriách, Hatlani sú roztrúsení po celom svete a najviac je ich vo vyspelých krajinách.“ Odpovedal referent.

„Bolo by možné vyprovokovať a podporovať teroristické útoky Balabánov na Hatlanov?“ Pýta sa ATO.

„Pravdepodobne nie. Nie je to jednoduché. Práve naopak, bojíme sa, že dôjde k vzájomnej podpore Balabánov a Hatlanov.“

„Aspoň vieme, čo máme riešiť v budúcnosti. Sme dôležití a máme o prácu postarané.“ Ukončil poradu ATO a odklepol to tradične kladivom komunistov, ktoré bolo na nerozoznanie od kladiva na čarodejnice. Poslednú dobu klepal ním len jemne. Uvedomil si, že ho musí šetriť pre vnukov a pravnukov. Bohvie, koho ním budú odklepávať v budúcnosti.

Kladivo na komunistov: Tunelovanie mozgov podľa IQ

Nie sú pochybnosti o tom, že diabol, vzhľadom k zášti, ktorú chová k ľudskému rodu, by mohol zničiť ľudstvo, keby mu to Boh dovolil. Skutočnosť, že mu Boh dovoľuje občas škodiť a občas mu v takom jednaní bráni a ochraňuje pred ním, privádza diabla k väčšiemu otvorenejšiemu pohrdaniu a odporu, lebo vo všetkých veciach, za účelom ukázania svojej slávy. Boh používa diabla, i keď to diabol nechce, ako svojho sluhu a otroka.

**Jakob Sprenger a Heinrich Kramer: Kladivo na čarodejnice, str. 54.
(Levné knihy Kma, s.r.o., 2006)**

Jano mal dnes ráno len jednu správu kategórie A: „... IQ<52: ŠUKANEWS, KRAKS-1-50; IQ=52-77: FUKANEWS, BRAKS-1-99; IQ=77-100: ANN, BNN, CNN, DNN; IQ=100-110: ABS, BBC, CBC, DBC; IQ>110 \$\$\$...“ Pretože Jano údajom nerozumel, a hlavne nerozumel prečo je správa v kategórii A, požiadal o celú správu. Celá správa, 21 strán, bola časť textového dokumentu bez hlavičky a záveru,

takže nebolo možné zistiť ani kto ju písal a pre koho. Na dôvažok, bola získaná z počítača v internetovej kaviarni v hlavnom meste v severovýchodnom kvadrante. Takže veľa nezistil ani o pôvode správy. Ale pri jej čítaní pochopil, že text určoval rozdelenie mienkotvorných médií do kategórií podľa IQ poslucháčov a prinášal návod, ako tunelovať mozgy podľa IQ poslucháčov. Cieľom je vychovať čo najviac šťastne vytunelovaných, použiteľných na akékoľvek účely. Určitá skupina obyvateľov musí dosiahnuť štatút MÚ. Jano sa krátko začítal do konkrétnych inštrukcií ako pripravovať správy, analýzy, diskusie, dokumentárne a historické filmy, pre kategórie poslucháčov s určitým IQ. Správa zdôrazňovala, že je kontraproduktívne, aby napríklad ANN, ktorá je v kategórii IQ=77-100, pri tunelovaní mozgov prinášala primitívne správy, analýzy, diskusie, dokumentárne a historické filmy na úrovni IQ<77. Čitatelia, poslucháči alebo diváci s IQ=77-100 by mohli zistiť, že ide len o tunelovanie mozgov a keby mali IQ>100, je nebezpečie, že by mohli vstúpiť aj do komunistickej strany. Zaujímavé, že opačný prípad, t.j. občanom s IQ<77 tunelovať mozgy s tunelovačným balíkom určeným pre IQ>77 sa toleruje. Prečítal si aj poznámku pod čiarou. „Naším cieľom bolo a je vyprodukovať čo najviac šťastne vytunelovaných. Chceme ľuďom len dobre. Na poslednom konzíliu sa ale už diskutovalo aj o možnosti vychovať nešťastne vytunelovaných. Je to absolútne nový moderný trend v tunelovaní. Zistili sme, že nešťastne vytunelovaní sú použiteľní aj v najextrémnejších prípadoch, kde šťastne vytunelovaní zlyhali.“

Zvedavého Jana ihneď napadlo zistiť, ktoré mienkotvorné médium je najsledovanejšie v Zabudnutej Lehote a tým by zistil aj IQ poslucháčov alebo divákov. Urobí to až potom, teraz musí vyriešiť problém, čo so správou. Spomenul si, že v krajnom prípade môže požiadať o osobnú konzultáciu so zodpovedným vedúcim pracovníkom. Ihneď si podal e-žiadosť o osobnú konzultáciu. Odpoveď prišla do troch minút, bola jasná: „Čakajte v pracovni“. Za päť minút niekto zaklopal a vstúpil. Jana prekvapilo, že prichodiaci bol mladý, možno nemal ani 30 rokov. Bol v obleku a v ľavom uchu mal slúchadlo. Pozdravil a stručne mu oznámil. „Vy ste Jano Horný“. Zrejme ID identifikátor, ktorý mal niekde vo vrecku už Jana jasne identifikoval, podobne ako Janov mladého muža. Mladý muž pokračoval. „Som tu praktikant, privediem vás k vedúcemu“. Vyšli na chodbu a výťahom na 12 poschodie. Chodba bola dlhá, na ľavej strane boli veľké okná a veľké

kvetináče so živou faunou a flórou. Na pravej strane boli dvere bez označenia. Vstúpili bez zaklepania do siedmych dverí a ocitli sa v predsieni, kde mladík zazvonil na dvere na konci chodbičky. Privítal ich muž v stredných rokoch, ktorý sa predstavil ako „váš vedúci konzultant“. Najskôr sa spýtal ako sa mu páči na novom pracovisku a po kladnej odpovedi prešiel priamo k veci.

„Čo vás trápi?“

„Dostal som správu, ktorej vôbec nerozumiem. Nevie, prečo sa dostala do kategórie A.“ Odpovedal Jano a spamäti odrecitoval správu.

„Vy máte ale dobrú pamäť, až nebezpečne dobrú“, poznamenal vedúci konzultant a pokračoval: „Správa kategórie A, ktorú ste dostali, je pravdepodobne kópia informácie, ktorá má vyšší stupeň utajenia, a ktorá sa dostala na verejnosť. Bohužiaľ, ešte sme nestačili zvolať školenie o tejto kategórii správ. Sľubujem, že bude v najbližších dňoch. Počítače prvej a druhej selekcie už majú softvér, ktorý im umožňuje rozpoznať kópiu správy, ktorej originál má určitý stupeň utajenia. Konkrétne, keď zachytená správa má stupeň utajenia C1 a menej, tak ju posielajú ďalej k vám. Ak má stupeň utajenia vyšší ako C1, tak vás obchádza a ide priamo do centrálného oddelenia.“

„Ale v tomto prípade, počítače na prvom a druhom stupni selekciu musia mať kópie tajných správ, aby ich vedeli porovnať. Nie je to nebezpečné?“ Napadlo Jana.

„Nie, počítače majú veľa náhodile roztrúsených zlomkov tajných správ. Je to bezpečné.“ Uistil ho konzultant.

Jano má poslednú otázku, „čo znamená IQ>110 \$\$\$, v správe neboli vysvetlivky“.

„Nie je to nič dôležité, tým sa označuje kategória ľudí s IQ>110, na ktorých neplatí propaganda a nahrádza sa peniazmi.“

Rozlúčili sa a Jana odviezol praktikant do jeho pracovne. Jano zistil, že aj konzultácie sú na niečo dobré. Ihneď požiadal svojho Majora007, aby vyhľadal v internej databáze rozdelenie občanov Slovenska podľa médií v súvislosti so stupňom vytunelovania mozgov. Odpoveď dostal okamžite. Ihneď sa pustil do čítania úvodu. „Najjednoduchšie orientačné zistenie rozdelenia stupňa vytunelovania mozgov sa určuje podľa médií, ktoré občania využívajú na zber informácií...“. Jano preskočil text a konečne našiel tabuľku. Vyhľadal médiá, ktoré si pamätal. Zistil, že občania, ktorí čítajú bulvár, sú zaradení do kategórie B8 až B-13. Zistil, že občania čítajúci denník Sme sú zaradení do

kategórie P12/4e, ktorí Pravdu do P06/4e, ktorí pozerajú Markízu do kategórie T12/4e, ktorí Bleskovky do.... Najviac ho ale zaujímala kategória IQ>110. Bola tam. Dokonca aj s menami, niektoré mená boli označené aj hviezdičkami. Jeho meno našťastie tam nebolo. Ani nemohlo byť. Už dlhé roky nebol doma. „Čo sú to za firmy, ktoré operujú na slovenskom mentálnom priestore?“ pýta sa vdychu Jano, prezerajúc si dlhý zoznam mediálnych firiem. „Spýtam za majora“, a už klikol ledabolo na prvú firmu, ktorá sa mu dostala pod ukazovák na obrazovke. Major007 reagoval ihneď, akoby to bol predpokladal. Odpoveď bola stručná. „Úvod: Väčšina slovenských médií funguje ako mentálna teroristická organizácia lokálneho typu. Naproti tomu, napríklad, BBC a CNN fungujú ako mentálne teroristické organizácie globálneho typu. Konkrétne údaje pre: Televízna stanica TA737 – predsunutá mentálne-teroristická organizácia lokálneho typu. Cieľ - pripraviť obyvateľov na aktívnu účasť v 6. križiackom ťažení do Ruska.

Práve keď Jano začal čítať hlavný text, zazvonil telefón.

Bol to Juraj. „Tak ako, máš dnes čas?“ Spýtal sa.

„Mám, dnes môžem o šiestej.“ Potvrdil Jano.

„Dnes, bohužiaľ, môžem až o siedmej.“ Jano vedel, že Juraj sa s ním chce súrne stretnúť.

Jano na spiklenecké stretnutia s Jurajom väčšinou nechodil vlastným autom. Buď bicyklom alebo taxíkom. Skoro už pol hodiny čaká na Juraja na dohovorenom mieste. Po parkovom chodníku sem-tam niekto prešiel, buď skupinka mladých alebo rodinná prechádzka. Každého si dobre prezrel. Nič podozrivé nezachytil, ale aj tak, začal byť nervózny. Už dávnejšie spozoroval, že niekto sedí na lavičke v náprotivnom rohu parku. Možno je to náhoda a možno nie. Vstal a pomaly sa vybral k východu. Keď ho už muž na lavičke nemohol vidieť, zamieril doprava, až našiel výhodne položenú lavičku, aby nenápadne cez lístie mohol pozorovať neznáameho muža. So svojím pozorovateľským miestom bol spokojný, až na jednu maličkosť, lavička na druhom konci parku bola prázdna.

Vytočil priamy mobil Juraja, neznášal neistotu. Ozval sa štandardný odkazovač: „som práve zaneprázdnený....“. Jano rýchlo položil a ešte rýchlejšie vykročil, ale po pár sekundách spomalil. Zbŕklosť sa mu nemusí vyplatiť. Spomenul si, že aj Janie je na zozname možnej fyzickej likvidácie. Musí jej zavolať, ale nie z mobilu. Po pár minútach našiel

verejný telefón a vytočil číslo Jaine. Potešilo ho, že sa ihneď ozvala. „Prosím“. Jano sa snažil do nenútenosti. „To som ja z nášho sna. Tak ako, máš dnes večer čas?“ Spýtal sa nenútene.

„Samozrejme, že mám čas, i keď dnes je to už druhýkrát.“ Odpovedala Jaine.

„Čo je druhýkrát?“ Potvrdil Jano.

„Už som sľúbila schôdzku Jurajovi.“ Jano rýchlo pochopil.

„Ale vieš, že ja mám prednosť, mám lístky na dnes večer, ako sme sa dohodli. Rýchlo sa musíš rozhodnúť.“

Jaine tiež pochopila, že niečo sa deje a prekvapilo ju, ako rýchlo prisvedčila. „Samozrejme, že máš prednosť, tak o ôsmej pred vchodom do vysokého domu.“

„Už sa teším,“ s neskrývanou radosťou odpovedal Jano a zavesil. Až potom si uvedomil, že nevie, kde je vysoký dom. Zavolať taxík. Šťastie, že za tých pár minút, čo taxík meškal, mu to došlo. Za 10 minút vystúpil dva bloky od vysokého domu, kde bývala Jaine, dievča, vlastne teraz už žena zo sna číslo 7. Bolo ešte len pol ôsmej. Po ulici sem-tam chodili ľudia a na druhej strane ulice niečo predávali. Jano vstúpil do obchodu naproti, plného hodínok, kalkulačiek a všeličoho iného. Rozhodol sa, že si asi kúpi hodinky a s tlakomerom. Ani nevedel prečo. Možno preto, že si nič už dlho nekúpil. Prezeral si, vyberal, diskutoval s predavačkou a stále pozoroval ulicu a dom naproti. Už sa stmievalo. Predtým, ako zavreli obchod, o ôsmej si Jano kúpil hodinky a študujúc návod a pozorujúc okolie sa pobral na druhú stranu ulice. Čítajúc stále návod, mimovoľne stlačil kľučku domu, našťastie bolo otvorené, pomaly vošiel do domu. Z rozprávania vedel, v ktorom dome Jaine býva, ale nevedel v ktorom byte. Automaticky, pomaly kráčal hore schodišťom, pričom niekoľkokrát náhle zastal a počúval. Nevedel ani, čo hľadal. Načúval. Nič nepočul, až teraz. Nieкто vošiel a privolať výťah. Jano sa snažil cez zábradlie zistiť, kto to je. Nič nevidel. Našťastie sa osoba začala prechádzať pred výťahom. Jano aj cez dve poschodia ju poznal, bola to Jaine. Privolala výťah, nastúpila, výťah stúpala pomaly hore, asi po minúte zastal. Jano to odhadol na 5-6. poschodie. Pomaly kráčal po schodoch. Keď bol na 5. poschodie, jedny dvere sa pootvorili. Bola to Jaine, kývnutím ho pozvala do bytu, ako keby ho už dávno čakala.

„Ako som ťa ľahko našiel“, začal Jano nenútene.

„Keby som ťa nebola spozorovala, ako ideš do obchodu, a potom do vysokého domu, neviem ako by to dopadlo s tvojou návštevou.“ Povedala skoro bezstarostne, čo Jano na nej vždy obdivoval.

„Ty si robila rekognoskáciu okolia?“ Pýta sa Jano.

„Neviem ako sa to presne robí, ale učím sa.“

„Som veľmi rád, že sme sa stretli.“ Začal Jano a chcel pokračovať, ale Jaine ho prakticky prerušila.

„Ja som tiež rada, ale najskôr sa posadme.“

Sadli si, Jano si upil piva a začal. „Nemám inú možnosť, ako ti dôverovať“.

Janie si upila niečo žltozelené a opäť ho prerušila. „Prečo by si mi mal dôveroval?“

„Pohybujeme sa v divných oblastiach, pracujeme v divných podnikoch a potom sa ani nedivím, že sa správame divne. Aspoň ja. Musím niekomu dôverovať.“ Konečne sa spokojne porozprávali. Vysvitlo, že Juraj, ak to bol vôbec Juraj, telefonoval Janie asi 10 minút potom, čo zavolať Janovi. Dohodol si schôdzku s Janie hodinu po Janovi, a na tom istom mieste.

„Prečo by to bol Juraj robil?“ Pýta sa Janie.

„Nieкто použil syntetizátor hlasu, aby nás dostal do parku. Kto to mohol byť?“ pýta sa Jano a pozerá na fľašku piva. „Načo nás potreboval v parku?“

Takto si dávali viac otázok a ešte neboli na konci, keď nieкто zazvonil. Bol to zvonček od vchodových dverí domu. „Asi už zamkli vchod a dobre urobili“, skonštatoval Jano.

„Budem sa musieť spýtať, kto to je. Zvonku vidieť svetlo.“ Prakticky zhodnotila Janie.

„Nikoho nepúšťaj, povedz, že už ideš spať.“ Štandardne radil Jano, ako za starých čias.

Janie zdvihla zvončekový telefón a pokojne sa pýta. „Prosím.“

Zdola sa ozvalo ešte pokojnejšie. „Tuná je Juraj. Môžem ísť nahor?“

Janie od prekvapenia stratila reč, ale potom si spomenula na Janovu radu. „Vieš, som unavená. Už sa chystám spať. Nechajme to na zajtra. Je to také súrne?“

„Nie, to vôbec nie. Ak si unavená, tak mi pošli dolu aspoň Jana.“ Veselo žiada Juraj. Zrejme sa dobre baví.

„Tak pod hore.“ Rezignovane, akoby jej už bolo všetko jedno, sa pozrela na Jana, ktorý ju počúval za chrptom. Jano v reflexe obrany

vytiahol služobnú pištoľ a mal pocit, že pokiaľ niekoho nezastreľí, dovtedy sa neupokojí.

„Je to určite Juraj, poznám ho už lepšie ako ty.“ Upokojila ho Janie a Jano schoval pištoľ, sadol si a rezignovane dopíjal pivo.

Niekoľo zaklopal, Jano rýchlo vstal, presvedčil sa cez kukátko, že je to Juraj a povedal. „No dobre.“

Juraj vstúpil usmievavý a usmieval sa ešte viac, keď videl, akí sú Janie a Jano vyľakaní.

„Pod' ďalej, sadni si, vlastne si všetci sadnime a niečo si dáme konečne spolu.“ Ponúkla ich Janie.

Ešte ani nedoniesla hrnčeky a Jano už začal vysvetľovať Jurajovi, ako ich niekto v jeho mene chcel vylákať do parku, vlastne len jeho vylákal, a ako on zachránil Janie, aby na schôdzku nešla.

Juraj počúval bez emócií, skoro nezaujato, až to Jana nahnevalo. „Nám ide o život a tebe je to jedno“.

„Nie je mi to jedno. Keby mi to bolo jedno, tak vás na schôdzku dnes nezavolám.“

„Takže to si bol predsa ty, čo si si nasyntetizoval vlastný hlas. Dobre si sa bavil?“ Nahnevane dodal Jano.

„Musel som to urobiť.“ Pokojne odpovedá Juraj.

„Ja tomu vôbec nerozumiem.“ Konštatuje Janie.

„Veď som zatiaľ nič nevysvetlil, nedali ste mi zatiaľ šancu.“ Pokojne odpovedá Juraj, čo čiastočne upokojilo aj Jana.

„Tak už vysvetľuj.“ Jano je trochu menej rozrušený, ale hrá nahnevaného.

„Musel som mať istotu.“ Začína vysvetľovať Juraj.

„Istotu v čom?“ Preruší ho Jano.

„Istotu, že ani jeden z vás nepracuje pre niekoho iného.“

„Ja môžem povedať za seba, mne jedna spiklenecká skupina úplne stačí. Myslím našu spikleneckú skupinu“. Dôležito ukončil Jano a pozrel sa na Janie akoby ju vyzýval na prísahu.

„Ja ani neviem o čom sa presne hovorí.“ S nadhľadom dodala Janie.

„Niekoľo o nás vie, dokonca vie o nás dosť veľa. Potreboval som mať istotu, že to nie je od vás.“ Pokojne Juraj.

„Preto si nás vyzval na stretnutie?“ Pýta sa Janie.

„Áno, potreboval som vedieť, ako zareagujete.“

„A ako sme zareagovali?“ Pýta sa Jano.

„Dobre ste zareagovali.“ Poznamenal Juraj.

„Čo to znamená dobre?“ Pýta sa Jano.

„Dobre znamená, že keby ste obaja, alebo niektorý z vás pracovali aj pre niekoho iného, tak budete reagovať úplne ináč.“ Pokojne vysvetľuje Juraj.

„Čo by sme podľa teba mali robiť, keby sme pracovali aj pre niekoho iného?“ Pýta sa Jano.

„Napríklad, niekomu by ste oznámili o schôdzke, alebo by ste mu oznámili, že nikto na schôdzku neprišiel, lebo to bolo niečo podozrivé.“ Vysvetľuje Juraj.

„Lenže v parku podozrivé niečo bolo.“ Jano sa rozhodol byť dôležitý.

„Čo také?“ Pýta sa Juraj.

„Nieкто sa tam motal, vlastne sedel na lavičke naproti a možno ma pozoroval.“ Jano rozpovedal, ako v parku chcel zistiť, či ho nieкто nesleduje.

„To, či ťa pozoroval sa dá zistiť jednoducho.“ Profesionálne oznámila Jaine.

„To som zvedavý ako?“ Pýta sa stále Jano.

„Stačí zistiť, či tam bol aj o hodinu, keď som sa tam mal stretnúť s Jaine.“ Tvrdil Juraj.

„Dá sa to zistiť?“ Pýta sa pre zmenu Jaine.

„Nedá.“ Oznámil Juraj.

„Takže, my sme z toho vonku. Ale, kto môže o nás vedieť a ako, keď sme mu to my sami nepovedali?“ Pýta sa Jano sám seba.

„To by sme mali vyriešiť.“ Zdôraznil Juraj. Lenže nikto nevedel ako, až na Jaine. „Bezpečnostné kamery v parku majú možno záznam.“

„Bohužiaľ, bezpečnostné kamery majú záznam, lenže nepokrývajú celú plochu parku. Stavím sa, že nepokrývajú lavičku, o ktorej si hovoril.“ Vecne oznámil Juraj.

„Ty to ako vieš?“ Pýta sa Jano.

„Už som si to overil. Naše stretnutia vyberám vždy na miestach, ktoré nezabezpečujú kamery.“

„Čo to znamená?“ Stále sa spytuje Jano.

„Len to, že ak ťa nieкто sledoval, bol to profesionál.“ Ubezpečuje Juraj.

Kladivo na komunistov: Porada finančného výboru ATO

*Nikto nesmie brať veštcov pod ochranu, alebo sa s nimi radiť, ...
Jakob Sprenger a Heinrich Kramer: Kladivo na čarodejnice, str. 45.
(Levné knihy Kma, s.r.o., 2006)*

Dnes ráno Janovi opäť počítač ponúkol ako prvú správu kategórie A s poznámkou: „Major007: Správa kategórie A v priateľskom prevedení pre Jana.“ Jano číta:

Predseda ihneď na začiatku upozornil, že ich stanovisko je najdôležitejšie pri plánovaní ďalších postupov rozvoja ATO, lebo peniaze plnia tú istú funkciu ako budzogáň v dávnych dobách budzogáňových, dávno pred dobou kamennou, keď výdobytky demokracie spolu s ekonomickými sankciami sa nedali použiť.

Bol rád, že v súčasnosti jeho kladivo na komunistov nahradilo budzogáň. Ani nevedel, či by vôbec budzogáň uniesol, a už vôbec nie, ako by s ním búchal po stole, aby dokázal svoju autoritu. Pokračoval: „Úvodom k téme je potrebné povedať, že žijeme v modernej dobe, ktorá nám poskytuje mnohé prostriedky na rozvoj ATO v globálnom meradle. Nikdy predtým sme nemali toľko efektívnych nástrojov na rozvoj a dlhodobú stabilitu ATO, ale predsa sme stále zraniteľní.“ Predseda, mávajúc kladivom, pokračoval: „A to máme šťastie, že sa nám podarilo odstrániť komunistov a robíme všetko preto, aby sme odstránili ideológiu marxizmu úplne a usmernili antiglobalistov proti teroristom a otepľovaniu našej planéty.“

„Neodstránili ste komunistickú Čínu.“ Poznamenáva nový a neskúsený člen výboru.

„Ešte nie, ale budeme stále tlačiť, aby zaviedli našu demokraciu a cieľ maximálneho zisku. Tým sa to vyrieši. Možno. Ale k téme.“ Predseda sa zahľadel do papierov a pokračuje: „Pripomeniem vám hlavné závery nášho výboru z predchádzajúceho zasadania. Tieto závery vyplývajú z demokratickej rovnice maximálneho zisku. Áno, zisk zo štyroch miliárd ľudí stúpa, ale stúpajú aj náklady na údržbu systému. Napríklad len náklady na vojnu v Iraku sú viac ako 150 mld USD ročne, a to už nehovorím o zvyšujúcom sa rozpočte na zbrojenie, o zvyšujúcich sa nákladoch na systém viac ako 700 vojenských a humanitných

základní vo svete. Náklady na globálne odpočúvanie, premývanie a následné tunelovanie mozgov tiež stúpajú.⁷⁷ Aj Rím sa zrútil, keď nemal peniaze na údržbu systému. A to nehovorím o Džingischánovi. Prišiel čas, aby sme to radikálne riešili.“ Predseda sa významne odmlčal.

Prihlásil sa nový neskúsený člen výboru, asi naštudovaný teoretik, ktorý ešte nevstročil do praxe. „Môžeme pokračovať vo vyvolávaní lokálnych konfliktov. Etnických, náboženských, rasových alebo ideologických. Alebo vyvolať priamo nejakú polosvetovú vojnu.“

„Páni, dnešná civilizácia je iná, to nie sú Indiáni. Indiánov sa nám ešte podarilo umiestniť do rezervácii, ale Slovanov už nie. A aké pekné rozľahlé miesto sme im prichystali za Uralom. Ja viem, že máme za sebou niekoľko storočí úspešného vytvárania a využívania hraníc a lokálnych konfliktov. Bohužiaľ, výsledky sú len lokálne a krátkotrvajúce. Dnes je svet iný. Ani v minulosti to nebolo jednoznačné. Vyvolali sme lokálny konflikt v Indii medzi dvoma náboženskými skupinami, ihneď po vyhlásení nezávislosti, stál síce milión mŕtvych, obrovské ekonomické straty, ale India to prežila. Zorganizovanie osemročnej vojny medzi Irakom a Iránom veľmi pomohlo ATO, ale tiež to bolo len dočasné riešenie, i keď podľa najnovšej informácie sa o to znovu pokúšame. Podľa plánu do roku 2010 opäť vyzbrojíme Irak, aby mohol bojovať vo vojne s Iránom, Sýriou a poprípade aj s Tureckom.⁷⁸

Predsedajúci pokračoval: „Rozpútanie polosvetovej vojny je riskantné. Už zorganizovanie a podpora prvej a druhej svetovej vojny

⁷⁷ Major007 poznámka: Vo Veľkej Británii majú 4,2 milióna kamier na sledovanie ľudí. T.j. 1 kamera na 14 ľudí. Do toho nezapočítavajú kamery bezpečnostných služieb.

⁷⁸ Major007 poznámka z Bagdadu: ATUTO a minister obrany Iraku sa pustili do vypracovania plánu na zvýšenie vojenskej kapacity Iraku do roku 2020. Podľa plánu armáda bude mať 14 jednotiek a 263000 vojakov v roku 2010 a v roku 2020 bude porovnateľná s armádami Iránu, Sýrie a Turecka. TATO sa zaviazala dodať Iraku moderné zbrane.

<http://archive.gulfnews.com/articles/08/09/24/10247366.html>,
September 23, 2008.

nemala tak pozitívny efekt ako sme očakávali. Dnes je všetko globálne. Preto aj problémy sa musia riešiť globálne. Nezabúdajte na základné pravidlo kapitalizmu: Budeme sa mať tým lepšie, čím sa oni budú mať horšie. Bohužiaľ to platí aj naopak.“ Predseda sa opäť odmlčal.

Nakoniec sa všetci dohodli, že problém je potrebné riešiť globálne, a že zníženie počtu obyvateľov o 3 miliardy vyplýva z rovnice maximálneho zisku. Zdôraznili, že zúčastniť sa tendra na maximálny zisk má každý, je to jeho demokratické právo, podobne ako cestovať na orbitálnu stanicu zeme ISS. Proste, demokracia a čísla nepustia.

VSŽ Košice - utajená správa

*Výrobcovia aspirínu si prajú, aby vás bolela hlava práve teraz.
Hovorí načarbaný nápis na stene*

Jano dnes ráno našiel v počítači pár správ kategórie B a C jednu kategórie A. Samozrejme, prvú otvoril kategóriu A, ktorá obsahovala kľúčové heslá „...prepis zasadania UV KSS... ..kolonizačnej divízie P-777 na predsunutej kolonizačnej základni mentálneho typu Narkíza, ktorá patrila pod Ministerstvo pre nastolenie demokracie bez použitia zbraní hromadného ničenia...“ Janovi boli heslá ihneď povedomé. Spomenul si na správu kategórie C, ktorú zaradľoval asi tak pred týždňom. Zo zvedavosti si vyžiadal celú správu kategórie A, ktorú ihneď aj dostal. Číta informáciu hneď pod hlavičkou: “Celá správa je prepisom a zvukovým záznamom dvoch správ. Prvá je zo zasadnutí UV KSS v blízkosti Zabudnutej Lehoty a druhá je rozhovorom troch členov z kolonizačnej divízie P-777 na predsunutej kolonizačnej základni mentálneho typu „TV Narkíza“, ktorá patrila pod „Ministerstvo pre nastolenie demokracie bez použitia zbraní hromadného ničenia“.

Prvá správa bol prepisom zasadania UV KSS v roku 1958. Jano prebehol rýchlo očami hlavičku správy. Prečítal si pár viet a ihneď zistil, že je to tá istá správa, ktorá ešte pred týždňom bola v kategórii C. A teraz je v kategórii A. „Čo sa stalo?“ Pýta sa v duchu. „Čo keď celý počítačový systém zblbol? Musím opäť požiadať o osobnú konzultáciu zodpovedného vedúceho pracovníka.“ Podal si e-žiadosť. Odpoveď

prišla do troch minút, bola jasná: „Čakajte v pracovni“. Ďalej sa všetko opakovalo ako pred pár dňami. Janov vedúci konzultant ho privítal ako starého známeho. „Rád vás opäť vidím. Sadnite si. Tak, čo máte na srdci?“

„Pred týždňom som dostal správu v kategórii C a dnes som dostal tú istú správu ale už bola v kategórii A. Nerozumiem tomu, možno sa pokazil vyhodnocovací program?“ Vysvetľuje Jano.

„Na základe ktorých kľúčových viet bola správa zaradená do Kategórie A?“ Pýta sa vedúci konzultant.

„...prepis zasadania UV KSS... ...kolonizačnej divízie P-777 na predsunutej kolonizačnej základni mentálneho typu TV Narkíza, ktorá patrila pod Ministerstvo pre nastolenie demokracie bez použitia zbraní hromadného ničenia...“ Ako záznamník zopakoval Jano.

„Počítač rozhodol správne. Podľa najnovšieho nariadenia komisie ATO pre mentálnu čistotu prostredia, oddelenia – Kladivo na komunistov, všetky uznesenia Komunistickej strany Slovenska z doby socializmu sú zakázané a systematicky sa ničia. Podobne sa ničia aj detailné rozpočty vlád komunistickej strany, knihy, rozhlasové aj televízne dokumenty z obdobia komunizmu. Počítače reagovali správne, keď uznesenia KSS zaradili do kategórie A, pretože majú najvyšší stupeň utajenia.“ Vysvetľuje konzultant.

„Nechápem, z akého dôvodu?“ Pýta sa stále Jano.

„Z jednoduchého. Sú tam fakty komunistického zázraku rozvoja poľnohospodárstva, priemyslu, školstva, vedy, kultúry, dodržiavania ľudských práv a humanity. Rozvoja osobností. Toto sa šťastne vytunelovaní nesmú dozvedieť. A okrem toho, ako by sme potom mohli okydávať socializmus a komunistov a vychovávať šťastne vytunelovaných. Narušilo by to celý systém motroctva, ktorý sme budovali niekoľko storočí a stálo to kopu peňazí.“ Ako absolvent večernej školy Kladivo na komunistov, odborne vysvetľoval konzultant a pokračoval, „z týchto dôvodov majú podobne najvyšší stupeň utajenia aj informácie o predsunutých kolonizačných základniach a ich personálnom obsadení.“

„Takže žiadne uznesenia ÚV KSS sa nezachovávajú? Ani odborné knihy, rozhlasové a televízne dokumenty?“

„Nemajte strach, ale zachovávajú. My uznesenia prepíšeme. Zvukové, televízne alebo filmové materiály, ktoré budeme môcť využiť

zostriháme, ostatné zničíme. Nebojte sa, bude veľa materiálu, o ktorý sa historici budú môcť oprieť.“ vysvetľuje konzultant.

Jano rýchlo poďakoval a rýchlo sa vrátil na svoju malú inkvizičnú základňu. Pretože systém nedovoľoval kopírovať správy kategórie A, snažil sa celú správu si detailne zapamätať, aby raz vnukom mohol rozprávať o dávnych zlatých časoch komunistického zázraku a o mnohých paradoxoch.

Kladivo na komunistov: Zasadanie mediálneho výboru ATO

To odpovedá taktiež božej múdrosti: lebo, čo je dané, to je dané Bohom, vid' biblia, Rimanom, kap. 13. A pretože diabli boli poslaný Bohom, aby pokúšali ľudí a trestali zatratené, mnoho ich pôsobí medzi ľuďmi a rôznymi prostriedkami.

**Jakob Sprenger a Heinrich Kramer: Kladivo na čarodejnice, str. 92.
(Levné knihy Kma, s.r.o., 2006)**

Pretože Jano dostal previerku B-1, a ako antikomunistický disident zaradený do kádrovej rezervy poslušného typu ATO z Východného bloku, dostával pozvania na niektoré zasadnutia niektorých výborov ATO. Pravdou je, že bol len náhradníkom a pozvánku dostal len vtedy, keď riadny člen z nejakého dôvodu sa nemohol porady zúčastniť, alebo si našiel inú, lepšiu konferenciu v lukratívnych oblastiach sveta. Tak to bolo aj dnes, Jano si štandardne sadol dozadu a snažil sa väčšinu porady mentálne predriemať. Stávalo sa, že niekedy ho rozprava zaujala. V prestávkach v driemaní to tak bolo aj dnes na zasadaní mediálneho výboru ATO pre severovýchodný kvadrant. Nevedel, a ani mu to nevadilo, že dlhotrvajúcim problémom mediálneho výboru ATO bolo, že jeho činnosť sa prekrývala s činnosťou ideologického výboru ATO. Kompetencie boli stále nejasné. Ideologický výbor tvrdil, že ideológia je základom médií a mediálny výbor tvrdil, že v súčasnosti médiá sú základom ideológie. Dokonca sa tento spor dostal aj na posledné Konzílium ATO. Ani tam sa to nevyriešilo. Výsledkom je, že niektoré otázky sa prejednávali na dvoch výboroch, čo vôbec vedeniu ATO

nevadilo. Zasadanie výborov malo často len sociálny význam, malo utvrdiť členov, že sú dôležití, ešte stále existujú a dokonca držia pospolu.

Zasadanie tohto mediálneho výboru vždy začínalo milou slávnosťou udelenia medaily týždňa za Slobodu slova v médiách. Dnes to budú až dve medaily. Predsedajúci sa postavil, zdvihol pravicu, v ktorej držal kladivo na komunistov a začal rituál udeľovania medaily: „Dovoľte mi, aby som pozval na pódium poradcu prezidenta spoločnosti Jána Palacha, N.N., ktorý v boji za slobodu slova v médiách má na starosti medializáciu jeho upálenia. Pripomínam, že Ján Palach sa upálil na protest proti okupácii Československa vojskami Varšavskej zmluvy v roku 1968. Palach dostal vysoké vyznamenanie In memoriam a výročie jeho upálenia sa každoročne mediálne pripomína. Každoročnej púte jeho pamätníku sa zúčastňujú významní predstavitelia štátu, humanizmu, slobody a demokracie. K tomuto významne prispel aj N.N. Za to mu nielen patrí vďaka, ale aj naša prvá medaila tohto týždňa.“ Jano v driemotách vnímal, že medailu udelili, za čo N.N. poďakoval a niečo sľúbil. V driemotách nevidel nápis, ktorý ukázal N.N. na rube medaily: Pravda Víťazí! Bohužiaľ, N.N. sa ihneď po udelení medaily ospravedlnil, musel odísť, pretože pri vykopávkach mamutov na ďalekej Sibíri vykopali kostry nevinných ľudí, ktorí boli surovo povraždení boľševikmi. Je to potrebné profesionálne zmedializovať.

V slávnostnej atmosfére predsedajúci otvoril diskusiu, do ktorej sa prihlásil ako prvý. „Každoročná medializácia upálenia Jána Palacha je len prvým krokom k profesionálnemu využitiu jeho smrti. Podľa plánu, za pár rokov bude výročie upálenia Palacha štátnym sviatkom a neskôršie, podľa dohody, bude Ján Palach vyhlásený za svätého, patróna spravodlivo upálených.“

„Teraz prejdeme k druhému bodu našej milej slávnosti.“ Predsedajúci sa opäť postavil, zdvihol pravicu, v ktorej držal kladivo na komunistov a začal rituál udeľovania druhej medaily: „Dovoľte mi, aby som pozval na pódium poradcu prezidenta spoločnosti „A rána sú tam bez dymu“, M.M., ktorý v boji za slobodu slova v médiách má na starosti elimináciu správ o osobách, ktoré sa upálili na protest proti kapitalistickému barbarizmu v Českej republike. Pripomínam, že od roku 1989 sa v Českej republike na protest proti kapitalistickému barbarizmu upálilo 18 ľudí. Pán M.M. sa významne zaslúžil, že informácie dokazujúce náš barbarizmus sa nemedializovali a ani nebudú

a o upálených vie len pár portfólio bezvýznamných ľudí.“ Jano v driemotách vnímal, že medailu udelili, za čo M.M. poďakoval a sľúbil, že ako sa nemedializujú údaje o upálených osobách, nebudú sa medializovať ani údaje o osobách, ktoré následkom súčasného barbarizmu zomreli na predávkovanie drogami, spáchali sociálnu samovraždu, zamrzli, alebo boli predaní do sexpriemyslu. Bohužiaľ, M.M. sa ihneď po udelení medaily ospravedlnil, musel odísť, pretože pri vykopávkach mamutov na ďalekej Sibíri narazili na osadu, kde po oslobodení od komunistickej totality zmizli všetci muži, až na jedného starčeka a kde nemajú elektrinu už 10 rokov, pretože nemajú na opravu transformátora. Musí demokratickými cestami zabrániť nesprávnemu amatérskemu medializovaniu tejto správy. Na rozlúčku ešte zamával medailou, aby bolo vidieť nápis, Pravda Víťazí!

Než predsedajúci otvoril diskusiu a udelil si slovo, začal diskutovať niekto netrpezlivý v prvom rade. „Nepokladám za správne, že sa tak masovo medializuje upálenie Palacha v médiách a o 18 upálených po roku 1989 nie je ani slova. Ved' ešte nie sú všetci šťastne vytunelovaní?“

„Nie sú a ani nebudú. Práve preto sa to robí. Vedecky sa dokázalo, že nie je možné vytunelovať všetkých. Tým, ktorým nie je možné vytunelovať mozog, musíme v rámci šokovej terapie ukázať, akú máme moc a ako oni sú absolútne bezmocní. V deň výročia upálenia Palacha, počas svätej púte k jeho pamätníku im v televízii každoročne pripomíname: Pozrite si kto všetko je na našej strane, buď z dôvodu humánnosti, morálnej úchylnosti, strachu alebo kolaborácie.“ Pripomenul predseda.

„Koľko z tých, ktorí sa zúčastňujú púte k svätému miestu Jána Palacha vie o 18 upálených na protest proti kapitalizmu?“ Pýta sa opäť netrpezlivý.

„V dotazníku, ktorý sme im dali vyplniť, väčšina zaškrtila, že ich jeden upálený je viac hoden ako všetci ostatní upálení dokopy, ktorí nevedeli čo robia.“ Ukončil diskusiu predsedajúci a prešiel k ďalšiemu bodu programu.

Pokračoval bez úvodu. „Na posledných zasadaniach výboru sme doplňovali zoznam povolených táranín a súťaží v médiách, pri tvorbe vzorov pre mladú generáciu. Zhruba, v rámci záväznej smernice ATO, všetky vzory pre mladých, ktoré nepredstavujú vedeckú, ekonomickú, ideologickú alebo politickú konkurenciu alebo hrozbu pre ATO, t.j.

nerozvíjajú inovačnú činnosť mozgu a záujem verejnosti v týchto oblastiach, sú povolené a mnohé z nich sú povinné. Najideálnejšie vzory sú ľudia - super elita so super namastenou kožou, super oblečená, super učešaná, super stolujúca, pijúca, super žijúca a zabávajúca sa. Preto súťaže v oblečení, jedení, pití, šaškovaní, v CD vedomostiach, táraninách alebo v blábolení sú povinné. Súťaže v speve, tanci, v športe nám taktiež neškodia, preto sú tiež povinné. Keď nová generácia Balabánov-B bude nasledovať len tieto vzory a bude vynikajúca len v týchto super oboroch, tak nikdy nedosiahne vedeckú, technologickú, a s tým súvisiacu politickú úroveň, aby nám konkurovala a nedajbože nás ekonomicky, vojensky alebo ideologicky ohrozila.“

Vzadu sa zdvihla ruka moralistu, ktorý sa spýtal: „Aby som mal jasno, sú z povolených vzorov vylúčení morálne úchylní?“

„Ale vôbec nie. Snažíme sa, aby aj MÚ patrili bežne medzi najpopulárnejšie vzory pre mladých. Z časti sa nám to aj darí. Je to súčasťou našej výchovy, nášho hesla ‘MÚ a vytunelovaní dopredu’. Ideálne by bolo, keby vzory boli len MÚ, potom máme vyhrať. Možno to raz dosiahneme. Nemôžeme ísť proti trhovej demokracii.“⁷⁹

Predseda júci sa odmlčal a pohrabal sa v papieroch kladivom na komunistov. Keď našiel to, čo hľadal, tak pokračoval. „Dnes budeme pokračovať v diskusii o novej záväznej smernici ATO, ktorá určuje

⁷⁹Major007 poznámka z www stránky: Tapin:

<http://www.zvedavec.org/naokraj/2008/09/2776-falesna-bozstva.htm>,
...v dnešní době jsme svědky stále většího a většího rozmachu tohoto idiotského fenoménu tupého vyznávání kultu jakýchsi falešných božstev, nějaké modly, která je mezi dětmi rozšířená a uznávaná z rozličných důvodů Z hezoučkého zpěváka, na kterého mladé slečny letěly, se vyklubal transvestita. Další obtěžoval chlapečky. Jiný zase prohlásil, že se mu líbí hezcí svalovci. Další zpěvačka, nebo jak se dnes moderně říká popsinger má milostný vztah se svým bodyguardem, aniž by se rozvedla s filmovým producentem, který zase proslul svou excési na veřejnosti, ... Tenhle je na protidrogovém léčení, protože začal trávou a přešel k heroinu, další chlastal, jiná se nechala fotit nahá pro módní časopis, aby na sebe upoutala pozornost kvůli novému albu. Frontman z jisté skupiny se již po čtvrté rozvádí a prohlásil, že ta pátá je ta pravá...

vzory, ktoré sú zakázané pre mladých. Táto smernica doplňuje interný štatút našich mediálnych korporácií. Bola vydaná na základe zistenia, že vo Veľkom Balabánsku vyhlásili TV-súťaž Superstar v nanotechnológiách. Mladí súťažili, kto vo výskume nanotechnológií dosiahol najlepšie výsledky. Dokonca v súťaži sa hodnotil význam ich výsledkov pre liečenie rakoviny, hľadanie nových zdrojov energie, alebo tvorbe nových vysokoefektívnych nanostrojov.“

Predsedajúci prestal pozerat' do papierov a dôverným tónom pokračoval: „To by nám ešte chýbalo, aby si mladý vo Veľkom Balabánsku zobrali vzor ľudí, ktorí robia výskum v nanotechnológiách. Nabudúce by prišli na rad genetické technológie, informačné, sociálne a neviem, čo ešte. Všetci vieme, že by to mohlo dôjsť v budúcnosti až k ohrozeniu platenia kolonizačnej dávky. Ešte šťastie, že sa nám po dvoch kolách podarilo nanotechnologickú súťaž zastaviť a organizátorov a súťažiacich mediálne zhovadiť. Previedli sme to štandardne. Mediálnou kampaňou sme presvedčili mladých, že byť dobrý v nanotechnológiách je úmorná práca a neefektívna práca. Za tú si mercedes nekúpia a ani vilu nepostavia. Nanotechnológovia musia stále niečo študovať, dokonca robiť vedecké pokusy, nemajú toľko času na diskotéky, nevedia sa zabávať a užívať si slobodu a demokraciu. Správne sme zdôrazňovali, že nanotechnológovia vôbec nevedia správne žiť a užívať si. Dokonca sa nevedia ani moderne obliekať a nepoznajú život a myšlienky celebrít. Za pekný úspech pokladám, že sme mladých dokázali presvedčiť, že nanotechnológovia robia výskum v nanotechnológiach len preto, lebo iné nevedia a ešte robia z núdze cnosť. Toto všetko sme priklincovali tým, že nanotechnológovia zarábajú menej ako desatinu toho, čo ich mediálne, šaškujúce, spevácke, športové, obliekajúce sa, pijúce, jediace, tliachajúce a lapotinkošové vzory. To zabralo.“

Predsedajúci sa opäť odmlčal a pohrabal sa v papieroch. „Úspešne sme to zvládli, lenže stálo nás to veľa peňazí. Predstavte si, že by sa podobné súťaže, ako súťaž v nanotechnológiách, rozšírili vo veľkom Balabánsku a z novej mladej generácie, namiesto šťastne vytunelovaného, ľahko ovládateľného stáda, by mali odborníkov v nanotechnológiách, v pevných látkach, v robotizácii, v infotechnológiách, v reálnom myslení, v genetických a molekulárno-biologických technológiách, v sociálnych vedách, filozofii, ľuď, odborne zdatných politicky a ideologicky. Ľudí, ktorí by vedeli reálne

vnímat' svet a neopakovali by len frázy, ktoré sme ich naučili. Predstava, že by ich reálne vedecké myslenie začalo prevažovať nad blábolovým, je strašná. Kto by nám zametal ulice, umýval riad, opatroval starých rodičov, zabával nás v sexpriemysle, navrhoval a programoval naše výrobné linky, robil na nich a so zbraňou v ruke ochraňoval naše majetky a náš štatút ATO doma a po celom svete? Páni, zamyslime sa. Preto musíme naše zasadanie zobrať so všetkou zodpovednosťou. Rozdám vám zoznam zakázaných vzorov pre mladých, a tým aj zakázaných súťaží v mienkotvorných médiách. Dobře si to preštudujte, je to len 21 strán. Postihy za nedodržiavanie tohto nariadenia sú tvrdé, sú rozpísané na posledných štyroch stranách. Ak má niekto poznámky, tak prosím.“

Prvý sa prihlásil pán Pozorný. „Prečo je na prvom mieste absolútny zákaz zmienky o pozitívach socializmu a v súťažiach sa zdôrazňuje povinné spájanie marxizmu a komunizmu so zločinnosťou, a je úplne jedno s ktorou. Mám otázku. Znamená to, že marxizmus a komunizmus môžeme spájať aj s našou zločinnosťou?“

Predsedaajúci má odpoveď už pripravenú. „Samozrejme, že môžeme. Len to musí vyzerat' tak, že každá naša zločinnosť má podstatu v komunizme a sú za ňou bývalí komunisti. Po prvé, naša zločinnosť je skoro jediná, ktorú môžeme v tomto prípade použiť a po druhé, je absolútne odpudzujúca. Ako ukazujú najnovšie výsledky našich výskumných tímov v bývalých socialistických krajinách, šťastne vytunelovaní si to podvedome už spojili. Pozrite si diskusie na internete k otázkam socializmu, komunizmu a marxizmu. Šťastne vytunelovaní nenávidia komunistov, socializmus, marxizmus už viac ako Hitlerova mládež Židov. Stačí ich len pustiť z reťaze a začnú ich zabíjať. Vlastne tým vykonajú len našu robotu, keď bude treba. Je to naše kladivo na čarodejnice, vlastne na komunistov. Aj Googlebels by závidel, keby videl, ako ďaleko sme pokročili v jeho metódach. Pripomínam, že pokus marxistov-komunistov odstrániť globálne moderné otroctvo na čele s finančnou oligarchiou sa v 20. storočí nepodaril. Globálni moderní otrokári porazili na konci 20. storočia svojho smrteľného nepriateľa – socializmus. Ale musíme si uvedomiť, že história tým nekončí. Ani klasické otroctvo sa nepodarilo odstrániť na prvý pokus, ani kolonializmus.“

Do diskusie sa prihlásil praktik. „Mám praktickú otázku. Aby to bolo prakticky účinné, koľko musel Hitler vyprodukovať morálnych

retardátov, aby išli terorizovať a zabíjať menejcennú rasu Židov, pololuďí Slovanov, komunistov, Rómov a ďalších? Bolo ich viac ako súčasný počet vytunelovaných a morálne úchylných, ktorí zabíjali a majú zabíjať komunistov, teroristov alebo bajkludov?⁸⁰

„Hitler ich mal dosť, aj my ich máme dosť. Ale pri istotu, my budeme ich počet stále zväčšovať a doplňovať. Predsa nechceme skončiť ako Hitler. Chceme ich mať aspoň toľko ako cirkev v dobe inkvizície.“ Odpovedal jasne predsedajúci.

Pán Pozorný, nechtiac nahlas, sa pýta sám seba: „Nie sme my vlastne podobná zločinecká organizácia ako Hitlerov nacizmus?“

Predsedajúci má aj túto odpoveď pripravenú: „Nie sme, veď nemáme nič proti Židom. Spoločne s Hitlerom, naši najväčší nepriatelia sú komunisti a ich marxizmus, ďalej zopár izmov, ktoré nám nevyhovujú. Lenže my ideme ďalej ako Hitler, chceme sa zbaviť 3 miliárd nepotrebných. Musíme sa ich zbaviť dokonale.“ Ani nevediac, zacitoval z Maine Kamfu: „Teror sa nedá zlomiť duchom, ale opäť terorom.“ Potom sa zbadal a doložil: „Páni, prosím, aby sme neodbiehali od témy.“

„Je súčasná výchova vzorov súčasťou Veľkého upratovania?“ Pýta sa prvý podliezavý mediálnik.

„Samozrejme. Ak si niekto myslí, že Veľké upratovanie sa bude môcť úspešne previesť bez profesionálnej výchovy novej generácie ľudí, tak sa mýli. Okrem toho, my musíme myslieť nielen na Veľké upratovanie, ale aj na život po Veľkom upratovaní.“

Pýta sa začiatočník, ktorý prišiel na poradu neskoro: „Môžu sa používať ako vzory aj vytunelovaní alebo MÚ?“

„Ako som už odpovedal, môžu. Ale u nás sa na všetko dajú využiť šťastne vytunelovaní. Slová vytunelovaní alebo morálne retardovaní nie sú diplomatické, i keď sú oblasti, kde by boli najvýstižnejšie.“ Suverénne odpovedá predsedajúci a dodáva, „pozrite si kolonizačný protokol“.

„Ale veď oni nič nevedia.“ Začiatočník pokračuje.

„Kto nič nevie?“ Pýta sa predsedajúci.

„Tí, pre ktorých ešte nevynašli diplomatický názov.“

⁸⁰ *Poznámka recenzenta: Bajkludovia sú ľudia, ktorí sa nedajú strhnúť vytunelovaným davom, ktorých niekam vedú platení roztlieskavači, nasledovaní vytunelovanými, atď., Bajkludovia ostávajú vedľa kľudní.*

„Nie je to celá pravda. Niektorí dobre vedia, ktorá trafika ich čaká, ak splnia svoju úlohu. To by ste sa divili.“ Odpovedá predsedajúci, i keď nepochopil otázku.

Prihlásil sa starostlivý mediálnik. „Nebudú tieto vzory pôsobiť negatívne aj na vývoj mozgu našich detí?“

Predsedajúci: „Je to otázka, ktorá je často diskutovaná, dokonca aj na Konzíliách ATO. Záverom zatiaľ je, že zákaz pozitívnych morálnych vzorov a vplyv presadzovania mentálneho myslenia len v rámci globálneho barbarizmu pre naše deti bude menší ako na ostatné deti. Z niekoľkých dôvodov. Po prvé, výchova našich detí doma a v súkromných školách je kvalitnejšia ako u ostatných detí. Po druhé: Naše deti sú geneticky inteligentnejšie, t.j. vplyv negatívnych vzorov, vplyv filozofie konzuizmu, násilizmu, pornoizmu, úchylizmu, šaškoizmu, kretéizmu a blábolizmu zanechá na nich menší negatívny vplyv ako na deti, ktoré sú vychovávané len v duchu týchto filozofií. Po tretie: Naším deťom neskoršie vysvetlíme ako sa veci vlastne majú a kde zaujmú miesto v hierarchii štruktúr ATO. Tým sa dokončí ich mentálna segregácia v spoločnosti, ktorú potrebujeme v štádiu pred veľkým upratovaním, ale aj po Veľkom upratovaní.“ Predsedajúci po chvíli dodáva: „Šťastne vytunelovaní musia obdivovať život kráľovských rodín, bohatej elity, život celebrit, proste vymeniť obdiv veľkosti boha za obdiv vo veľkosti celebrit. Šťastne vytunelovaný žije podvedome životom celebrit o ktorých stále číta, počúva a vidí ich na obrazovkách televízorov. Celebrity, to sú ich súčasní bohovia.“

Prihlásil sa mediálny praktik: „Budeme stále dostávať finančnú podporu, keď mediálne budeme podporovať vytváranie primitívnych zvieracích inštinktov u ľudí?“

Predsedajúci odpoveď vedel, pretože podobné otázky dostával často. „Samozrejme, sú na to vytvorené zvláštne podporné fondy. Predpokladáme, že v niektorých krajinách za 10 rokov už mediálna podpora zvieracích inštinktov nebude potrebná.“

„Môžeme vedieť, ktoré sú to krajiny?“ Pýta sa mamonársky mediálnik, zrejme sa bál o svoje prémie.

„Bohužiaľ, zoznam týchto krajín je povolený len pre ľudí, ktorí dostali vyššiu previerku ako B1.“ So samozrejmosťou odpovedal predsedajúci.

Ďalší prihlásený bol asi ateista. „V zozname sa povoľujú náboženské súťaže a náboženské vzory. Je to správne? Predsa

náboženské hnutia sú často dobre organizované, majú veľa ľudí, ktorí sú oddaní náboženskému cieľu. Bojím sa, že veľké náboženstvá sa postavia proti Veľkému upratovaniu a budeme mať s nimi veľa problémov.“

Predseda vstal a po chvíli poprosil pána v prvom rade. „Prosil by som vedúceho oddelenia skúmajúci využitia svetových náboženstiev pre ciele ATO, pána N., aby odpovedal a objasnil túto problematiku aj ďalším poslucháčom. Prosím, mohli by ste prejsť k pultu?“

Expert, pán N., prešiel k pultu, z vrečka saka vybral nejaké papiere a začal: „Dobrý deň. Pretože vzťah náboženstva a ATO sa verejne nemedializuje, rád vás oboznámim aspoň stručne s niektorými dátami. ATO predpokladá, že jednotlivé veľké náboženské spoločenstvá nie sú tak nebezpečné ako vyzerajú, samozrejme za predpokladu, že ich dokážeme ovládať. Sú to spoločenstvá, ktoré sa dajú často využiť pre naše ciele. Súvisí to s ich mozgovým hardvérovým a softvérovým vybavením. Fundamentálne 100%-tne veriaci v nadprirodzené sily majú mozgový hardvér a softvér reálneho myslenia o reálnom svete nahradený vierou o reálnom svete, ktorá často nesúvisí z realitou. V jazyku darvinizmu to znamená, že keď sa v mozgu nevyvinie reálne myslenie, tak sa tam vyvinie viera ako evolučná záchrana. Toto využívame pre naše ciele, proste ich vieru sa snažíme účelovo doplniť a keď je to potrebné, aj nahradiť inou vierou, ktorá je nezávislá od reality. Veľmi jednoducho sa dá jedna skupina veriacich použiť proti druhej skupine ináč veriacich. A často sa to aj využíva. V súčasnosti, keď máme monopol na tvorbu a rozširovanie informácií a tunelovanie mozgov, t.j. aj na tvorbu viery, to úspešne využívame. Tento postup je starý už niekoľko tisíc rokov. Je pre nás veľmi výhodné, keď sa deťom už od 3-4 rokov v škôlkach a neskoršie v školách, počas vývoju mozgu, začne nahrádzať mozgový softvér reálneho myslenia vierou. Ideálne je, keď sa to nariadi zákonom, ako to majú uzákonené už v mnohých krajinách. Takto modulovaný vývoj mozgu sa odrazí neskoršie v zníženej schopnosti komunity previesť vedeckotechnické, genetické alebo informačné revolúcie a komunita začne zaostávať vo vývoji. Potvrdzujú to údaje OSN. Neskoršie, táto ich znížená schopnosť konkurovať vo vedeckotechnickom vývoji a životnej úrovni často vyústi k zúfalým teroristickým útokom na nevinných ľudí, ktorí túto schopnosť majú. Dospelý jedinec s takto modulovaným vývojom mozgu verí v svoju pravdu, často bez žiadnych dôkazov, je ochotný zabiť každého,

ktorý sa s ňou nestotožňuje, pričom často má cez plece prehodený kalašnikov, ktorí nevie ani vyrobiť.“

Expert na nahrádzanie reálneho myslenia mozgu akoukoľvek vierou pokračoval ďalej bez papierov: „Vieru a bezvýhradnú podriadenosť bohovi sa snažíme prebudovať vo vieru a bezvýhradnú podriadenosť ATOovi. U fundamentálne veriacich sa to dá jednoduchšie, lebo majú na to pripravený mozgový softvér. Súčasne sa snažíme zabrániť, aby v ATO videli nepriateľské konkurenčné náboženstvo. Bohužiaľ, toto neplatí o abstraktne veriacich, ktorých je bohužiaľ stále veľa, oveľa viac ako fundamentálne veriacich. Abstraktne veriaci prirodzene dodržiavajú desať božích prikázaní a majú silný podiel reálneho myslenia a často abstraktná viera im pomáha v mentálnom rozvoji. V súčasnosti si s nimi nevieme poradiť. Takže, aby som to uzavrel, náboženské vzory a súťaže sú povolené, prináša nám to viac pozitív ako negatív, sú súčasťou globálneho plánu o viere ‘v reálny svet’ namiesto reálneho poznania reálneho sveta. Náboženstva sa nebojíme, bojíme sa komunizmu, ten nás môže zničiť, ten nám môže zobrať podstatu, t.j. majetok, na ktorom máme vybudované naše impérium. Náboženstvá sú naši spojenci, i keď o tom nevedia, využívame ich na všeličo. Naposledy sme ich úspešne využili počas Piateho križiackeho ťaženia na Východ, na boj proti komunizmu v bývalom socialistickom bloku a jeho následnej kolonizácii. Niektorí bigotní katolíci, evanjelici, pravoverní, mamonoverní, židoverní, každý z iného dôvodu, nám veľmi pomáhali pred pár rokmi zničiť najväčšie slovanské impérium moderných čias. S ich pomocou sme tam obnovili opäť motroctvo a dufame, že na dlhé roky. Bigotnú vieru sme veľmi úspešne použili na Balkáne. V súčasnosti sa ju snažíme využiť pre naše ciele v Číne.“ Odborník na vzťah náboženstva a ATO sa posadil na svoje staré miesto.⁸¹

„Ďakujem. Má niekto nejaké otázky, pripomienky?“ S nádejou, že nikto, sa spýtal predsedajúci. Ale sa sklamal, predsa sa jedna ruka zdvihla.

„Je bigotná viera v nadprirodzené sily morom 21. storočia?“ Spýtal sa asi ateista.

⁸¹ Major007 pridáva link:

<http://video.google.com/videoplay?docid=-5285177655237493705&q=source:018151138410506038608∓hl=cs>

„V niečom áno, ale väčšinou nie, ale dá sa, podobne ako mor, na všeličo využiť. Aj sa bude využívať, ako sa využil každý reálny alebo hypotetický mor v našej histórii. Napríklad, skoro každá viera predpovedá koniec sveta. Keď začneme Veľké upratovanie, bude to vyzeráť ako koniec sveta. Schvália to a nadšene sa pridajú, alebo nebudú proti.“

Hlásila sa ďalšia ruka.⁸² „Je Holy-kasta náboženstvo?“

„Áno, dokonca ho máme registrované už niekoľko desaťročí. Má svojich mučeníkov, svätých a neveriacich, kňazskú hierarchiu, nebo a peklo. Zaujímavé je, že je to sekulárne náboženstvo, kde nevier je legislatívne upravená a viac trestná ako u mnohých súčasných nesekulárnych náboženstiev.“

„Pripravuje sa aj nejaké moderné náboženstvo?“ Pýta sa asi ešte ateista, ktorý si stále zo súčasných náboženstiev nevie vybrať.

„Samozrejme, v poslednú dobu sme vykreovali Náboženstvo voľného trhu, Náboženstvo trhovej demokracie a Náboženstvo trhovej slobody myslenia. Máme už aj veľa výsledkov. Napríklad, keď moderný veriaci prechádza cez ulicu, tak sa poobzerá, aby ho nezrazilo auto, keď ide jesť, tak si umyje ruky, aby náhodou nechytí bacila, ale že naňho mierí 30000 jadrových rakiet, to ho nezaujíma.“ Odpovedal expert na moderné náboženstva.

„Ďakujem. Má niekto ešte nejaké otázky, pripomienky?“ Keď sa nikto nehlásil, predsedajúci rýchlo dodal: „Pre úplnosť poznamenávam, že prvé štádium komunizmu sa nám podarilo zlikvidovať, ale stálo nás to tisícky miliárd dolárov. Ak komunizmus totálne nevykynožíme počas Veľkého upratovania, tak nás to v budúcnosti bude stáť oveľa viac peňazí a možno sa ani nedoplatíme.“

Jana zaujímalo, koľko stálo odstránenie nebezpečia komunizmu. Preto ihneď, ako sa vrátil do svojho malého inkvizičného kráľovstva, zadal túto úlohu Majorovi007. Odpoveď prišlo za pár sekúnd. Číta: „Podľa „Center for Defence Information“ cena studenej vojny stála len USA 13,1 tisíc miliárd dolárov (v 1996 dolároch, in 1996 dollars = \$13.1 Trillion. <http://www.cdi.org/issues/milspend.html>).“ Koľko presne z toho išlo priamo na okydávanie komunizmu a komunistov a koľko k tomu prispeli ďalšie krajiny, bohužiaľ Major007 zatiaľ

⁸² Major007poznámka: *Možno to bol Robert Faurisson.*

nezistil. Uviedol len poznámku, že podľa bývalého nemenovaného amerického prezidenta, len v USA to bolo „\$3000 miliárd dolárov“.⁸³

„Bohvie koľko humanistov, demokratov, disidentov, televíznych historických dokumentov, filmov, televíznych a rozhlasových kanálov, koľko vedecko-politických kníh, historických a politických analýz sa dá kúpiť, alebo objednať za 3000 miliárd dolárov?“ Dumal Jano. Po chvíli rozmýšľania usúdil, že za toľko peňazí sa dá kúpiť väčšina humanistov, demokratov a disidentov oslobodzujúc nás od komunistickej totality, väčšina kníh a televíznych dokumentov, ktoré obiehali a ešte stále obiehajú médiami celého sveta. Začal sa pýtať sám seba: „Koľko z týchto osloboditeľov malo vo vrecku kladivo na komunistov, koľko kníh, relácií a dokumentov by mohlo mať názov: Kladivo na komunistov? Asi veľa. Možno aj všetky.“

Po chvíli rozmýšľania Jana prepadla zvedavosť. „Koľko budú mať vydaní tieto účelové knihy a koľko repríz takéto účelové programy v televízii? Bude ich viac ako 29 vydaní učebnice-knihy Kladivo na čarodejnice?“ Jano si aj ihneď odpovedá: „Určite bude. V prípade TV repríz to už asi prekročilo mnohokrát vydania Kladiva na Čarodejnice.“

Jano si dáva poslednú otázku: „Budú títo osloboditelia, tieto knihy, TV dokumenty a politické analýzy obiehať našu zemeguľu viac ako 183 rokov, ako v prípade knihy Kladiva na čarodejnice?“ Dúfam, že nie. Ľudia by mali byť už múdrejší.“ Zakončil úvahu Jano.

Jano si z hrôzou uvedomil, že mnoho dokumentov, ktoré boli vyrobené na objednávku za 3000 miliárd dolárov, pozerá v TV aj on. Aby to vybalansoval, musí častejšie pozeráť komunistické správy na CCTV-9. Pre istotu si aj zapísal adresu:

<http://www.cctv.com/english/index.shtml>. Rozhodol sa, že bude pozeráť aj CNN, zo zvedavosti, či si všimne, keď ju kúpia čínski komunisti. „Bohvie dokedy ešte dokážu mediálne korporácie lovcov mentálneho zdravia blokovať komunistický čínsky mediálny kanál CCTV-9 na Slovensku a v celom demokratickom svete?“ Spýtal sa sám seba.

⁸³ *Major007 - poznámka: Len z úrokov z 13,1 tisíc miliárd dolárov by mohli žiť občania Slovenska až do doby, keď sa slnko začne rozpínať a zničí našu planétu, t.j. viac ako 2 miliardy rokov, zvyšovali by si každoročne životnú úroveň, pričom by nemuseli pohnúť ani prstom.*

Jano bol stále zvedavý, spýtal sa Majora007: „Kto všetko pomáhal v prevratoch 1989-1990 v bývalom socialistickom bloku? Za niekoľko desiatok sekúnd mal na obrazovke zoznam viac ako sto dokumentov. Prečítal si názov aspoň prvého: „Manuál 5. Križiackeho ťaženia na východ 1946-2000“. Manuál mal krycí názov „Oslobodenie porobených národov spod komunistickej totality - humanisti, demokrati, vytunelovaní a MÚ“. Manuál mal 737 strán. Jano usúdil, že teraz nemá čas, ale na dôchodku si ho možno prečíta.

Jano bol stále v rozmýšľajúcej nálade, zistil, že opäť niečomu nerozumie. „Prečo humanisti a demokrati nejdú oslobodiť krajiny Subsaharskej Afriky od nejakej totality, ktorá má za následok, že tam zomiera ročne 4,8 milióna detí do päť rokov?“ Spýtal sa na to aj Majora007. Odpoveď bola krátka: „Pretože cena piesku na Sahare je stále 0,00020 dolárov za tonu, ak stúpne vyššie ako 0,20 dolárov za tonu, potom humanisti a demokrati prídu oslobodiť tieto krajiny od nejakej totality, pričom nebudú váhať na to v prípade potreby vynaložiť aj 3000 miliárd dolárov“.

Jano má dnes zvedavý deň. Dáva ďalšiu otázku majorovi. „Prečo hrdinovia, ktorí sa najviac zaslúžili o oslobodenie porobených národov z pod komunistickej totality, nevedú oslobodené národy ďalej k prosperite?“ Odpoveď Majora007: „Lebo viacerým ľuďom to došlo, i keď niektorým to trvalo roky.“⁸⁴

Zvedavosť Jana stále neopustila, rozhodol sa spýtať ešte niečo Majora007, ale chvíľku zaváhal, zľakol sa, že ho Major007 obviní z kacírstva proti novému sekulárnemu náboženstvu. „Bohvie, kto ho programoval, musím sa na to spýtať indiána“, uvažoval. I keď si uvedomil, že Major007 ho môže dať na čiernu listinu, vyťukal do klávesnice. „Ovládajú Židia Slovensko?“

Odpoveď dostal ihneď: „Kto sú to Židia?“

Jana to nevyviedlo z miery, spýtal sa ináč: „Sú Židia súčasťou slovenského apartheidu?“

Odpoveď dostal ihneď: „Kto sú to Židia?“

Jano nevedel, ale si zahádal a vyťukal odpoveď do klávesnice. „Asi tí, čo ovládajú Slovensko. Alebo tí, čo rozprávajú po hebrejsky.“

⁸⁴ *Poznámka recenzenta: Lech Walesa po počiatočnom úspechu v Poľsku a Michail Gorbačov v Rusku kandidovali za prezidentov. Dostali menej ako 2% hlasov.*

Major007: „Prominentní Židia sa už učia rýchlo po čínsky. Niektorí sa boja, že to nestihnú. Tí najpredvídavejší sa dokonca k tomu učia ešte aj arabsky, ale tajne. Hebrejčina už nie je všetko.“

Jano sa spýtal ináč: „Čo keď Židia ovládajú Slovensko?“

Odpoveď dostal ihneď: „Kto sú to Židia? Čo keby ste sa pokúsili vyhovárať aj na niečo iné?“

Zúfalý Jano sa rozhodol urobiť posledný pokus, spýtal sa: „Kto ovláda Slovensko?“

Major007 odpovedal diplomaticky (bohvie, kto ho programoval): „Slovensko ovládajú všetci, ktorí to vedia. Väčšina je vyvolená z vyvolených a z nevyvolených. Prikladám zoznam, ktorý má 21 strán.“

Jano mrkol pohľadom na zoznam, povedal len „jaj“ a pustil sa radšej triediť správy.

Kladivo na komunistov: Porada ideologického výboru ATO

(kanón) ... na mnohých miestach prikazuje, že nielen je potrebné sa vyhýbať čarodejniciam, ale tie že majú byť vydané na smrť a že pri uložení tohto krajného trestu nehrá žiadnu rolu to, či sa čarodejnica skutočne a doopravdy spojila s diablom, aby spôsobila skutočné škody a ujmy.

**Jakob Sprenger a Heinrich Kramer: Kladivo na čarodejnice, str. 41.
(Levné knihy Kma, s.r.o., 2006)**

Dnes ráno Janovi opäť počítač ponúkol ako prvú správu kategórie A s poznámkou: „Major007: Správa kategórie A v priateľskom prevedení pre Jana.“

Jano číta: „Páni, dostali sme za úlohu ideologicky rozpracovať projekt „Veľké upratovanie“. Niektorí z nás, ktorí sme vo výbore už dlhšie, si pamätáme prvú verziu Veľkého upratovania spred 50 rokov, ktorému predchádzal Čerčilov demokratický návrh a nátlak na amerického prezidenta, aby ihneď po 2. svetovej vojne použil jadrové zbrane na zničenie Sovietskeho zväzu. Neskoršie sa Veľké upratovanie

nemohlo prakticky previesť, pretože výsledok bol neistý. Sila ZSSR bola nebezpečne veľká. Dnes je situácia iná, máme všetky potrebné nástroje. Veľké upratovanie je najracionálnejšie východisko z dnešných problémov.“ Uviedol predseda a otvoril poradu. Kladivom na komunistov ukázal na referenta pre strategické plánovanie, vyzval ho, aby stručne oboznámil účastníkov o súčasnom stave rozpracovania Veľkého upratovania.

Referend sa ujal slova: „Na úspešné prevedenie Veľkého upratovania je potrebných 5 predpokladov: 1. Ľudia musia veriť a podvedome byť presvedčení o superiorite našej civilizácie. 2. Veľké upratovanie sa musí začať, vykonať a ukončiť v duchu našich demokratických tradícií. 3. S Veľkým upratovaním musí súhlasiť väčšina obyvateľov našej planéty. 4. Veľké upratovanie musí legalizovať rezolúcia OSN a veľa ďalších humánnych, náboženských a environmentálnych organizácií. 5. Po vykonaní aktu Veľkého upratovania nás musia označiť za víťazov a záchrancov civilizácie.“

Po krátkom, ale významnom nadýchnutí referent pokračoval. "Z uvedeného vidieť, že naše ciele sú vysoké, ale nie nedosiahnuteľné. Máme v rukách všetky nástroje, vrátane hlavného, t.j. demokracie neobmedzeného súkromného vlastníctva v demokracii trhových ľudských vzťahov. Vlastníme a rozhodujeme o veľkej väčšine peňazí vo svete, čo má väčšiu moc ako všetky vlády dokopy, zvolené v demokratických voľbách. Toto nám zabezpečuje vlastníctvo veľkej väčšiny mienkotvorných médií na celej planéte, finančnej podpory politikom, stranám, vládam a organizáciám naklonených našej myšlienke, a tým sa nám podarí vychovať generáciu, ktorá Veľké upratovanie s radosťou prijme. Máme monopol na vytváranie MDO. Spomeňte si len na množstvo násilných stretov a vojen za posledných 5000 rokov. Vždy bolo možné presvedčiť väčšinu, že násilie, vojna a zabitie protivníka je jediným správnym východiskom v zložitej situácii. Hlavne, keď ich presvedčíme, že to bolo v sebaobrane. Každú vládu, ktorá sa pokúsi odmietnuť našu demokratickú pomoc, budeme izolovať a neskoršie zmetieme zo stola."⁸⁵

⁸⁵ *Major007 poznámka: Mnohé akty sebaobrany po roku 1945 je možné nájsť na http://nottheenemy.com/index_files/Death%20Counts/Death%20Counts.htm.*

„Čo keď sa Hatlani-A dozvedia o pláne Veľkého upratovania a budú to rozširovať a použijú to v propagande proti nám?“ Pýta sa rotujúci predseda.

„Analyzovali sme aj túto možnosť, dokonca bola testovaná na obyvateľoch štyroch štátov rôzneho vyznania. Výsledky analýz jednoznačne ukázali, že Hatlani-A nezískajú významnú podporu. Darí sa nám vychovávať novú, šťastne vytunelovanú generáciu, ktorá sa má hlavne zaoberať len zvieracími inštinktmí. V dnešnej globálno-mediálnej dobe vychovávať novú generáciu vytunelovaných je ľahšie ako bolo voľakedy presvedčiť divochov, aby sa obrátili na našu vieru.“ Odrecitoval referent ako z veľkej knihy a pridali: „aby som nezabudol, máme vojenskú silu, proti ktorej sa nemá nikto šancu postaviť, ale my chceme všetko spraviť po dobrom, v čom nám naša vojenská sila významne pomáha“.

„V akom štádiu je rozpracovaná globálna kontrola záujmov obyvateľov?“ Pýta sa predseda výboru ATO.

„Počítačová kontrola funguje už úspešne niekoľko rokov. Kontrolujeme telefóny, maily, faxy, finančné operácie, skenujeme a kopírujeme dôležité obsahy všetkých počítačov, ktoré sa napoja na internet. Čo sa týka kategorizácie obyvateľov podľa rozsahu mentálneho tunelovania mozgov, tam sme tiež spokojní. Zo sledovanosti rôznych programov máme jasnú predstavu o stave mentálneho tunelovania ich mozgov. Problém máme s Hatlanmi-A, ktorí vedia o cieľoch našich prieskumov. Potrebujeme, aby každý televízny prijímač bol napojený na detektor sledovanosti, nielen malá časť ako teraz. Tým zistíme konkrétne osoby, ktoré sú odlišné a odolávajú tunelovaniu. Tieto osoby musíme menovite podchytiť a v nutnom prípade aj skartovať.“

Predseda júci sa zamiešal do diskusie. „Môžem len dodať, že je to v štádiu úspešného riešenia. V každom televízore bude zabudovaný pamäťový systém, ktorý bude automaticky dodávať sledovanosť programov centrálne. Takže svet ide dopredu.“ Dodal rotujúci predseda, a pretože sa ponáhlal na obed, ukončil poradu tradičným prehlásením: „Preto budeme presadzovať našu demokraciu všetkými prostriedkami.“ Nevedomky si pri tom dal pravú ruku na srdce.

Na záver sa ešte prihlásil šťastne vytunelovaný, jeden z tých, ktorí sa stále udržali v najprestížnejších funkciách. „Verím v náš úspech v prípade Veľkého upratovania. Veď demokracia, sloboda a trhová ekonomika ukázala svoju silu a ľahko porazila zločinný komunizmus,

porazila viac ako 30 nedemokratických režimov v rôznych častiach sveta, poráža a bude ešte dlho porážať zločinný terorizmus a dokáže úspešne previesť aj Veľké upratovanie.“ Slávnostne prehlásil šťastne vytunelovaný.

To vyprovokovalo vedúceho odborníka na ideológiu, zastupujúceho ATO. Začal vážne. „S komunizmom to bolo trochu ináč. Úvodom upozorňujem, že stupeň utajenia tejto informácie je B1. Reformy v Číne v 80-tych rokoch a pád komunizmu na konci 20. storočia boli produktom riešenia ich hlavného ekonomického problému. Nebol to problém kapitalistickej ekonomiky a socialistickej ekonomiky, bol to problém využitia ľudských zdrojov a surovín sveta v súboji civilizácií. Intelektuáli v Číne a v Sovietskom zväze si v 70-80-tych rokoch minulého storočia uvedomili, že v súťaži civilizácií, s kapitalizmom, majú jednu veľkú nevýhodu. Keď pár vedúcich kapitalistických krajín, využívajúc zákonov kapitalizmu a demokracie, mohli ovládať surovinové zdroje celého sveta a prakticky vlastnili 4 miliardy moderných otrokov - motrokov, ktorí na nich robili, socialistickým štátom to marxistická ideológia zakazovala, alebo také niečo nebolo schopná prakticky uskutočniť. Preto si v Číne a v Sovietskom zväze uvedomili, že pokiaľ nebudú vlastniť veľkú časť motrokov a surovinových zdrojov sveta, dovedy nebudú môcť úspešne konkurovať anglosaským vládcom v kolaborácii s kmeňmi Hurónov a Šošónov. Z historických a civilizačných dôvodov si vybrali rôzne cesty ako to uskutočniť. Dnes používajú naše nástroje a pokiaľ sa nestanú členmi ATO, budú pre nás veľmi nebezpeční a za pár rokov budú mať dosť vysokú šancu nás upratať. Preto sa musíme dívať na súčasný svet triezvo a neopierať sa len na naše niekoľkostoročné úspechy. Konkurencia nás chce poraziť našimi zbraňami. Preto potrebujeme čo najviac kvalitne šťastne vytunelovaných aj na ich strane. Samozrejme, snažíme sa aj tam vyprodukovať aj zárodky nešťastne vytunelovaných.“ Zakončil vedúci odborník na ideológiu bez emócií.

Prihlásil sa nechápajúci, „kto je kvalitne vytunelovaný?“

„Kvalitne vytunelovaný sa nesmie ani raz za život zamyslieť.“

Odpovedá predsedajúci.

„A čo keď sa zamyslí?“

„Nemá ako. A okrem toho, myslieť a myslieť je rozdiel.“ Odpovedá predsedajúci a dodáva, „kvalitne vytunelovaný je presvedčený, že myslí

a mentálne skúma, čo informácie prinášajú. Problém pre neho je len v tom, že to skúma len z uhla pohľadu názorov vytunelovaného mozgu.“

„My nie sme vytunelovaní?“ Nechápujúci toho ešte veľa nechápe.

„My samozrejme vieme posudzovať svet triezvo, pričom vychádzame hlavne z našich úspechov.“ Zakončil predsedajúci tak, ako si to aj myslel.

Jano si zvyšuje kvalifikáciu

A kto o týchto veciach, ktoré sa dotýkajú viery, ktorú zastáva Rímska cirkev, zmýšľa ináč, je kacír.

Jakob Sprenger a Heinrich Kramer: Kladivo na čarodejnice, str. 42.
(Levné knihy Kma, s.r.o., 2006)

Z postavenia kádrovej rezervy pre východný kvadrant, a aby mal Jano správny názor o správach a ľuďoch, aby ich vedel správne zaradiť do kategórií, musel si každý štvrtok doobeda zvyšovať kvalifikáciu. Bolo to podobné ako večerná škola marxizmu-leninizmu, len s tým rozdielom, že sa konala doobeda. Zaviedla to ATO, keď zistila, že pracovníci síce majú navonok skoro jednotný posudzovací oficiálny názor, ale stále nemyslia jednotne.

Jano si rád zvyšoval kvalifikáciu, pretože sa tam stretol s ľuďmi, ktorí asi triedili ľudí a správy na rôznych oddeleniach podobne ako on, a hlavne, že sa tam stretol aj s Jaine. Teraz, keď už boli spiklenci, sadol si tak, aby mohol na ňu dobre, raz za čas, spiklenecky pozrieť. Predstavil si aké by to bolo pekné, keby všetci účastníci školenia, a bolo ich tu okolo 40, boli spiklenci. Tak sa do toho vžil, že začal spiklenecky pozeráť aj na ostatné spoluškoliace a úplne stratil niť o čom lektor hovorí. Až Jaine ho spikleneckým pohľadom upozornila, aby počúval ATO-lektora, ktorý zaujate pokračoval vo výklade.

„Profesionál vo vašej oblasti musí vedieť, čo je za vetami, ktoré sa zdajú úplne nevinné. Napríklad, zachytili sme správu, že nejaká skupina, zrejme hatlanov, sa snaží zistiť, koľko je izieb v hoteloch a v rekreačných strediskách sveta, kde cena za izbu je vyššia ako 999 USD za noc. Na prvý pohľad je to bezvýznamná veta, ale keď ju

rozoberieme dopodrobna, tak zistíme, že myšlienka je veľmi nebezpečná a skupina ľudí, ktorá na to prišla, je ešte nebezpečnejšia, lebo môže prísť aj na ďalšie ešte nebezpečnejšie myšlienky.“ ATO-lektor sa odmlčal, pozrel do papierov a spýtal sa: „Pokúsi sa niekto vysvetliť, prečo je správa o počte 999 dolárových izieb nebezpečná?“

Prihlási sa školenec, ktorý vždy sedával v prvom rade: „V podstate, keby sme vedeli, koľko je takých izieb, alebo apartmánov, tak môžeme odhadnúť počet ľudí, ktorým nezáleží na peniazoch, a ktorí sú na služobnej ceste, služobnej dovolenke alebo v krajnom prípade na súkromnej dovolenke v ten istý čas. Keby sme vedeli ešte, koľko nocí prespí priemerný návštevník v týchto zariadeniach, tak vieme odhadnúť populáciu svetovej demokratickej, podľa ‚*securities*‘ dedičnej aristokracie, patriacej do ATO.“

Do diskusie sa prihlási ďalší školenec, asi bývalý normalizátor-komunista a súčasný znormalizovaný antikomunista. „Poznamenávam, že to nebude presné, bude to potrebné znormalizovať, lebo niektorí členovia svetovej aristokracie a ATO, keď sú na služobnej dovolenke alebo na služobnej ceste, nemusia bývať v tak drahých hoteloch, ale môžu bývať vo vlastných domoch, ktoré majú roztrúsené po celom svete. Okrem toho, 999 dolárovú izbu si môže dovoliť aj obyčajný lúpežník vyššieho kalibru, bosovia mafie alebo demokratickí a náboženský teroristi. Vravím, treba to znormalizovať.“

Jano sa tiež chce ukázať, že niečo vie: „Súhlasím, že podľa počtu izieb je možné dosť presne zistiť počet členov automatickej svetovej dedičnej aristokracie. Ale musíme si uvedomiť, že ATO môže jednoducho kamuflovať počty svetovej aristokracie. Stačí, keď budú preplácať 999 dolárové hotelové izby balabánom a posielat' ich na dovolenku alebo služobné cesty. Nevie, či sa to tak robí, ale v extrémnom prípade môžu takéto služby poskytnúť aspoň ATO-superverným.“

ATO-lektor, zastupujúci svetovú aristokraciu vedenú ATOm, ktorý v živote v lacnejšej izbe ako za 999 dolárov nikdy nespál, videl, že diskusia sa zamotáva, preto rozhodne prehlásil: „Sami vidíte ako ťažko je posúdiť správy, ktoré vyzerajú úplne nevinne. Áno, diskutujúci majú pravdu, ale nie úplnú. Hlavné nebezpečenstvo správy je v tom, že niekto vie, že existujeme, a dokonca sa niekto chce dozvedieť, koľko nás je, a nedajbože aby zistil menovite, kto sme. Z toho jednoznačne vyplýva, že vie nezávisle myslieť a nie je na našej strane. To je najvyššie

nebezpečenstvo správy, ktorá na prvý pohľad vyzerá nevinne. Preto správa, aj autor boli zaradené do N-5.“ ATO-lektor po chvíli ticho dodal: „Najviac sa bojíme, aby sa nezačali pýtať ako ťažko pracujeme na ich blaho a za aké peniaze. A nedajbože, aby to aj zistili.“

Jano si to zobral k srdcu až tak, že začal skúmať, či kolegyňa sediacia priamo pred ním, vyzerajúca úplne nevinne, nie je rovnako nebezpečná ako správa o 999 dolárových izbách. Tu sa to nedozvie. Ale otázka: „Koľko je izieb v hoteloch a v rekreačných strediskách sveta, kde cena za izbu je vyššia ako 999 USD za noc ho májala ešte veľa krát. „Len, ako sa to dá zistiť?“ Po chvíli ho aj to prestalo zaujímať a s presvedčením, že každé školenie je vždy na niečo dobré, začal driemať a zistil len, že v erotickom sne v apartmáne za 999 dolárov nevystupovala ani svetová aristokracia a ani nikto z ATO. „Ešte nie sú všade“, v driemotách spokojne skonštatoval.

Kladivo na komunistov: ATO za ekonomickú čistotu

Diabli môžu používať tak oheň ako aj vzduch, pokiaľ im to Boh dovolí.

***Jakob Sprenger a Heinrich Kramer: Kladivo na čarodejnice, str. 64.
(Levné knihy Kma, s.r.o., 2006)***

Jano nevie, prečo dostal pozvánku zúčastniť sa porady komisie ATO pre čistotu ekonomického prostredia. Nič s tým nemá, nie je na to odborník. Asi niekoho opäť nahrádza. Poriadok musí byť. Prišiel skoršie, sadol si dozadu, aby nezavadzal. Prelistoval papiere, čo mal pred sebou. Z nudy si prečítal program a začítal sa aj do ďalšieho papiera. Číta:

“Whither Washington Consensus? July 31, 2008 By Girish Mishra

<http://www.zmag.org/znet/viewArticle/18308>

Ideologický základ súčasnej fázy globalizácie je 'Washington Consensus', čo niektorí ľudia volajú neoliberalizmus alebo trhový fundamentalizmus. Zásady tejto politiky boli predpísané v roku 1989 vo Washingtone inštitúciami ako US Treasury Department, Federal Reserve, a Trade Department, IMF, World Bank, Inter-American Development Bank a GATT. Podľa Josepha Stiglitz, tieto pravidlá boli

zostavené medzi 15. a 19. ulicou vo Washingtone. Nikto z rozvojových krajín nebol pozvaný a nikoho sa nepýtali na jeho názor. Washington Consensus vyžaduje, že štát nesmie hrať žiadnu aktívnu úlohu v ekonomike. Všetko musí byť v súkromných rukách...”

Jano skončil čítanie, pretože sa postavil rotujúci predseda výboru ATO začal vážne. „Najskôr horšia správa. Včera sa v Bunbunde k moci dostala vojenská chunta, vedie ju diktátor B.K. Je veľmi pravdepodobné, že zavrhnú princíp trhovej demokracie a slobody, znárodní naftové, zlaté, paládiové a xelénové polia a vyženie naše etablované monopoly aj s politickými, ekonomickými, mediálnymi a humanitnými poradcami, naše médiá, a tým poruší všetky ľudské práva, ktoré sme pre nich ťažko vybojovali. Predpokladáme aj najhorší scenár, že získané peniaze vrazia do vzdelania a vlastnej ekonomiky a budú sa chcieť postaviť na vlastné nohy, budú rozvíjať patriotizmus, nacionalizmus a vlastnú ekonomickú a politickú suverenitu. Nebudeme tam môcť presadzovať ľudské práva ako sme dokázali presadiť v CIS, aj za cenu 10 miliónov obetí, a ktoré stále presadzujeme v krajinách Latinskej ameriky, Afriky, v Iraku, atď., kde počet obetí ide tiež na milióny. V demokracii trhových ľudských práv nič nie je zadarmo.“

Do diskusie sa prihlásil burzár. „Prevrat v Bunbunde sa dnes odrazil už aj na burze. Bunbundské indexy ihneď klesli. Vidíte, čo sa stane, keď sa odstúpi od demokracie a slobody a nastolí totalita. Bráni to rozvoju našej ekonomiky, životnej úrovne a primeraným ziskom.“

Do diskusie sa prihlásil humanista. „Musíme zaradiť Bunbunde do osy zla. Rozhodne treba tvrdo bojovať proti totalite, všetkými prostriedkami.“

Prihlási sa zvedavý: „Prečo už konečne nevytvoríme aj os dobra?“

„Os dobra sme už dávno vytvorili.“ Odpovedá ideologický hovorca ATO a rýchlo dodá, „v ose dobra sme my, naša organizácia a jednotlivci, ktorí si to našou prácou zaslúžia. Zatiaľ nie je bezpečné, aby nás poznal každý balabán. To by sa nám mohlo v prípade vzbury nevyplatiť. Anonymita, to je naše bezpečie.“

„Je potrebné oficiálne utvoriť os dobra, ktorá bude bojovať proti osi zla.“ Nedá sa zvedavý. „Som presvedčený, že veľa ľudí by sa pridalo k nám, k osi dobra.“

„Toho sa práve bojíme. Narušilo by to demografický vývoj. Pomer počtu ľudí v osi dobra ku osi zla, t.j. pomer počtu ľudí v ATO ku

motrokom, je už dávno vypočítaný matematickou analýzou optimálneho využitia zdrojov planéty, našich schopností zaistiť stabilitu pomeru a systému a našich potrieb. Keď to poviem jednoducho, počet motrokov, ktorí vyprodukovujú dostatočnú nadhodnotu na jedného člena ATO, aby mu zabezpečili dodržiavanie ľudských práv a všetky civilizované potreby, je vedecky určený a stále sa spresňuje. Ešte sme nedošli ku konsenzu. Umiernené krídlo ATO sa prikláňa k pomeru 100:1,⁸⁶ progresívne krídlo presadzuje pomer 777:1. Ale musíme sa priznať, že radikáli by najradšej videli pomer až 6666:1. Uvidíme, čo odporučí projekt Veľkého upratovania.“ Odpovedal jasne ideologický hovorca a po chvíli dodal, „poviem to aj inými slovami: v súčasnosti 2% najbohatších vlastní 50% majetku sveta, a to sme museli umele vyvolať niekoľko svetových finančných kríz, aby sme to dosiahli. Po Veľkom upratovaní sa predpokladá, že okolo 0,1% najbohatších, t.j. nás, bude vlastníť okolo 60% majetku sveta.“⁸⁷

Zvedavý je stále zvedavý: „Čo keď sa budú chcieť jednotlivci, alebo krajiny vehementne demokraticky rozhodnúť, ktorú os si vyberú?“

Ideologický poradca suverénne odpovie: „Ako som už zdôraznil. To by narušilo pomer motrok/ATO, ktorý sa vedecky určuje. Nezabúdajme, že my rozhodujeme, ktorá krajina je demokratická. Každé rozhodnutie nedemocratickej krajiny je odsúdené k nezdaru. V tomto nemôžeme porušiť tradíciu. Rozhodneme my, trhovo a demokraticky. Viem si predstaviť ten chaos, keby sme to nechali na ľudí, ktorí nevedia nič o matematických optimalizáciách systémov. Samozrejme, počas Veľkého upratovania sa svet formálne a verejne rozdelí na os dobra a zla, ako v biblii, ale po Veľkom upratovaní musí nastať revízia systému podľa matematickej analýzy optimálneho využitia zdrojov

⁸⁶ *Poznámka recenzenta: Je to pomer počtu moderných otrokov ku členovi ATO.*

⁸⁷ *Major007 spresnenie: Podľa „the World Institute for Development Economics Research of the United Nations University (UNU-WIDER), <http://www.wider.unu.edu/>, http://www.metrics2.com/blog/2006/12/05/richest_2_own_half_world_wealth_bottom_50_own_1_un.html. V roku 2000 vlastnilo 1% dospelých 40% bohatstva sveta, 2% dospelých vlastnilo viac ako 50% bohatstva sveta. Naproti tomu, 50% dospelých sveta patriaci do najchudobnejšej populácie sveta vlastnili sotva 1% bohatstva sveta.*

planéty a našich schopností zaistiť stabilitu systému. Veď ináč by sme veľké upratovanie nerobili. Nemalo by to pre nás vôbec zmysel.“

Prihlásil sa ďalší zvedavý: „Aký bol pomer motrok/ATO v starom Egypte, za čias faraónov?“

„Vie to niekto?“ Pýta sa predsedajúci, oprel si kladivo na komunistov o čelo, akoby rozmýšľal, a sám odpovedá: „Rozhodne bol väčší ako za feudalizmu. A samozrejme väčší ako dnes.“

„V Tibete na začiatku 20. storočia pomer mohol byť okolo 20.“ Pridáva k odpovedi, asi historik a ešte dodáva, „čo sa týka dneška, tak sa pomer za posledných 100 rokov zvyšuje, je vyšší ako za kolonializmu.“

Rotujúci predseda ATO sa ujal slova: „Tuná to nevyriešime. Nechajme to na naše odborné skupiny. Prejdeme k ďalšiemu bodu. Zo správy kontrolného úradu vyplýva, že ekonomická čistota prostredia bola čiastočne narušená v niektorých štátoch západnej hemisféry. Poznámam, že v ideálne ekonomicky čistom prostredí je všetko v súkromných rukách, t.j. v našich rukách, od peňažných systémov, armády, majetku, mentálnych postojov, cez privátne náboženstvá, všetky informácie a informačné toky, a dokonca aj predpovede počasia a vln cunami musia byť v súkromných rukách. Lebo len tak budeme mať na ne rozhodujúci vplyv. V tom tkvie naša sila a moc demokracie. Formálne o všetkom budú rozhodovať demokraticky všetci občania, ktorí demokraticky prenášajú ich moc na nás. Kontaminácia prostredia zoštatnením, znárodnením, alebo združstevnením je nebezpečná, lebo zoslabuje našu silu a moc.“ Predsedajúci sa obrátil na zástupcu kontrolného úradu. „Aká je situácia v mentálnom znečistení prostredia?“

Zástupca odpovedá bez papierov: „Mentálne znečistenie prostredia je veľmi nízke a bezvýznamné. Ľudia sú atomizovaní. Keď sa združujú, tak väčšinou v organizáciách, ktoré kontrolujeme. Striktne dodržiavame aj zásadu 10% a dosť. To znamená, že počet ľudí v združeníach, ktoré nekontrolujeme, nesmie prekročiť 10% ľudí v združeníach, ktoré kontrolujeme.“

Predsedajúci dáva ďalšiu otázku zástupcovi kontrolného úradu: „Je znečistenie ekonomického prostredia významné?“

„Nie je to významné. Okrem jednej výnimky, ktorú sa snažíme zdemokratizovať, pomer znárodneného majetku v ostatných krajinách k celkovému nášmu majetku je bezvýznamný. Problém môže nastať, ak sa niektorým krajinám po znárodnení začne dariť a pociťia to aj ľudia.“

Potom by to mohlo vyvolať domino efekt. Tomu treba zabrániť.“
Odpovedal zástupca kontrolného úradu.

„Ako tomu zabránite?“ Spýtal sa predsedajúci.

„Ako vždy, použijeme štandardné zákony trhovej demokracie od dobrovoľného odovzdania majetku, až po použitie doktríny preventívneho boja za slobodu a demokraciu. A máme tu ešte Veľké upratovanie, to je naša záchranná brzda.“

„Zmenil sa vplyv marxistických, komunistických a ďalších ľavicových strán a hnutí, ktoré nám chcú nedemokraticky, alebo aj demokraticky uchvátiť moc vo svete a nastoliť totalitu, ktorá by nás zbavila našich spravodlivo demokraticky vybojovaných práv, čoho sa my najviac bojíme?“ Spýtal sa na konci porady predsedajúci.

„Keď neberieme do úvahy Čínu, tak vplyv je zanedbateľný, aspoň tak si to myslíme. Avšak vývoj môže ísť v náš neprospech, aj preto je potrebné mať projekt Veľkého upratovania vždy po ruke.“

Nakoniec predsedajúci zhrnul priaznivú situáciu a nezabudol, ako vždy, dodať: „Je to výsledok našej zaslúženej práce.“ Ako vždy, ani teraz neodolal a ruku si priložil....

Jano diskutuje s Che

Keď Jano prišiel večer domov, spomenul činnosť kolonizačných predsunutých jednotiek Márii, ktorá s ním nesúhlasila: „Jano, prosím ťa, ty si myslíš, že väčšina ľudí je zlá, chamtivá, sú to len zabijaci, rasisti a neviem čo ešte, že by sa najradšej medzi sebou pozabýjali, a hlavne pozabýjali nás?“

Jano: „Vôbec si to nemyslím. Veľká väčšina ľudí sú dobrí, príjemní, sú dokonca radi, keď môžu pomôcť jeden druhému, sú mi sympatickí, mám ich rád. Keby to tak nebolo, tak ľudstvo už dávno vyhynie. Ja hovorím, že len veľmi malá menšina sú tí, ako si ich nazvala, zlá, chamtivá, zabijácka, rasistická, morálne úchylná, ktorá neváha poslať jedných, aby zabíjali druhých za svoje ciele. Problém vidím v tom, že oni sa charakterizujú úplne ináč. Najhoršie je, že si ešte myslia, že konajú dobro. Tých by som najradšej vystrelil do vesmíru na neznámu planétu, nech si tam žijú po svojom. Uvedom si, že za posledných 1000 rokov boli na svete stovky vojen, kde sa ľudia zabíjali, lebo to niekto

zorganizoval, niekto mal na tom osobný alebo kolektívny záujem, zorganizoval to vždy niekto z tých, ktorých už dávno mali vystrelit' na opustenú planétu. Tí, ktorí to organizovali, boli vždy vo veľkej menšine. Každý deň odkryjú zrúcaniny viac ako 1000 rokov starého veľkolepého mesta, ktoré niekto zničil, vypálil, často vyzabíjal aj obyvateľov. Takto to ide už veky. Nedá sa to zmeniť?" Jano už pokračoval sám pre seba. „Neviem, prečo sa honosne nazývame človek dvakrát rozumný, keď vieme budovať a potom to ničiť. Mali by sme sa nazývať človek dvakrát hlúpy, alebo dvakrát nepolepšiteľný, ani nie dvakrát, ale stokrát.“

Opäť začal vysvetľovať Márii: „Keďže ja sa na nich často sústreďujem, u niekoho to môže budiť dojem, že si myslím, že je ich väčšina. Okrem toho, väčšinu času trávim a diskutujem s ľuďmi, ktorí nepatria medzi intelektových rasistov.“ Jano sa zamyslel a pýtal sa nahlas sám seba. „Budú archeológovia v budúcnosti nachádzať ruiny našich miest, podobne ako dnes nachádzajú zbytky kedysi vyspelých civilizácií?“

Jano prerušil hovor, lebo počul z obývačky vášnivú diskusiu. Obrátil sa k Márii: „Aha, Alanova anarchistická úderka opäť chce opraviť svet, skúsím ich opäť vyprovokovať“. Vstúpil do obývačky, pozdravil všetkých piatich, z toho jedno dievča a spýtal sa: „Nepotrebujete pomoc odborníka?“

„Nepotrebujeme, skôr by sme potrebovali názor občana stredného veku, strednej triedy so stredne vytunelovaným mozgom.“ Odpovedal Alan a pokračoval. „Ak sa na to cítiš, tak si vítaný.“

„Cítim sa, až na ten stredne vytunelovaný mozog.“ Odpovedá Jano.

„Jeden zo základných dôkazov stredne vytunelovaného mozgu je, že sám mozog si to nikdy neuvedomí.“ So samozrejmosťou konštatoval najmladší a najchudší.

„Vy máte tiež stredne vytunelované mozgy?“ Nedá sa Jano.

„Nie.“ Odpovedá najstarší, asi 25 ročný.

„Vidíte, vy si to tiež neuvedomujete.“ Provokuje Jano.

„Pane, ale sú tu ešte ďalšie testy, ktoré o tom rozhodujú.“ Nedá sa najstarší.

„Aké?“ Pýta sa Jano.

„Vytunelovaný so svojim vytunelovaným mozgom niečo tvrdí a keď sa ho opýtate, na základe akých faktov to tvrdí, tak ich nepozná, pričom je presvedčený, že fakty existujú a všetci ostatní ich poznajú.“ Naučene, ako z veľkej knihy, odpovedal najmladší.

„Takže, ak nebudem vedieť fakty o tom, čo tvrdím, tak som vytunelovaný.“ Skonštatoval Jano a pokračoval: „Ja predsa tvrdím vždy len to, o čom poznám overiteľné fakty.“

„Čo také tvrdíte?“ Spýtal sa najstarší.

„Tvrdím, že vy toho málo viete, aby ste mohli dôjsť k správne mu záveru.“

„Môžete to potvrdiť overiteľnými dôkazmi?“ Spýtal sa jeden z mládežníkov.

„Povedzte nejaký záver a ja vám potvrdím, že nemáte naň dostatok dôkazov.“ Odpovedá Jano.

„My máme veľa záverov.“ Povedal najstarší, zrejme vodca skupiny, „napríklad médiá ovládajú myslenie väčšiny ľudí na svete. Presnejšie, zopár vlastníkov médií ovplyvňuje myslenie väčšiny ľudí vo svete.“

„I keď to každý vie, máte na to dôkazy?“

„Samozrejme, každý to vie. Vytiahol papier a číta: „V roku 1983 50 korporácií vlastnilo mienkotvorne globálne médiá vo svete, v roku 2002 to bolo 9 korporácií a teraz v roku 2007 je to už len 5 korporácií. Rupert Murdoch predpokladá, že v blízkej budúcnosti 3 veľké mediálne superkorporácie budú vlastniť všetky mienkotvorné médiá sveta.“

„To odkiaľ máte?“ pýta sa Jano.

„Zo Znet“, pozrel do papiera, „môžete si to preveriť napríklad na: <http://www.zmag.org/content/showarticle.cfm?ItemID=13334>“.

„To je dôkaz?“

„Áno. A okrem toho, všetci vedia, že médiá ovplyvňujú myslenie ľudí. Ale všetci nevedia, že je to vlastne len pár jedincov, ktorí rozhodujú, čo si ľudia majú myslieť. A tých pár jednotlivcov môže byť ovládaných zločineckou alebo lúpežníckou skupinou. To bežní ľudia nevedia.“ Odpovedal najstarší.

„Postupne myslenie môže ovládať len jedna korporácia, v čele ktorej môžu byť samozvaní členovia vyvolenej rasy, vyvoleného národa alebo vyvolení kazatelia slobody a demokracie, alebo jeden človek, zločinec, mentálne chorý, pedofil, náboženský fanatik, ktokoľvek. A 80% populácie mu uverí všetko.“ Doplnil ďalší člen mládežníkov.

„Aj to tak už je“, prisvedčil najmladší.

„Predsa systém demokracie to nedovolí.“ Namieta Jano.

„Globálne médiá sú výsledkom demokracie voľného trhu. Podobne ako jedna korporácia predáva ropu, druhá predáva informácie. Práveže systém kapitalistickej demokracie je toho podstatou.“

„Na to nemáte dôkaz.“ Oponuje Jano.

„Máme. Jednoznačný dôkaz je, že všetci súčasní vlastníci globálnych médií sú z tradičných demokratických krajín a globálne médiá boli vybudované podľa zákonov týchto demokratických krajín v demokratických krajinách.“ Potvrdil najstarší.

„Čo vlastne médiá chcú?“ Provokuje Jano.

„Chcú, aby sme boli blbí, totálne vytunelovaní, aby sme boli šťastné vytunelované stádo.“ S presvedčením odpovedal najmladší.

„Od rána do večera búchajú kladivom na komunistov a najhorší sú náboženský teroristi.“ Prisvedčil, asi komunista.

„Vy asi neveríte v boha?“ Pýta sa Jano.

„Som ateista, ale ak mi nájdete Boha, ktorý zabezpečí, že deti budú mať šťastných rodičov, každé dieťa bude milované, že bude veľa úsmevov starých otcov a matiek, že ľuďom sa budú spĺňať ich najtajnejšie túžby, že deti nikdy nebudú zomierať skôr ako rodičia, že si ľudia prestanú ubližovať, prestanú sa zabíjať navzájom, nebudú dostávať žalúdočné vredy, rakovinu, depresie, v takého Boha som ochotný uveriť a jemu sa budem klaňať. A ak to zabezpečí človek, tak takému človeku som ochotný uveriť a jemu sa budem klaňať. Bohužiaľ, zatiaľ som takého boha nenašiel, skôr človeka.“ Odpovedal pevne ateista.

„Možno je predsa výhodné, byť šťastne vytunelovaný. Pozrite sa na nášho šťastného psa. Je šťastný a problémy médií, ATO, HATO, NATO, BATO, KATO ho netrápia.“ Provokoval Jano.

„Menil by si to so psom?“ Pýta sa konečne aj dievčina.

„Neviem, psom som ešte nebol, i keď párkrát som sa tak cítil.“ Odpovedá Jano.

„Problém je v tom, že keď si už v pozícii psa, tak nemáš možnosť uvažovať, či by si to menil s človekom. Podobne majú uvažovať aj šťastne vytunelovaní, a aj uvažujú. Keby boli nešťastne vytunelovaní, tak by hľadali niečo iné. Šťastne vytunelovaný by svoj život nemenil. A to je základ systému, v ktorom žijeme. My zo Zabudutej Lehoty to nevzdáme.“ Prehlásil najmladší.

„Koľko vás je v Zabudutej Lehote, čo to nevzdáte?“ Pýta sa Jano.

„Asi jeden.“ Odpovedá dievčina za najmladšieho.

„Takže nás mentálne tunelujú? Je to vôbec efektívne?“ Opäť provokuje Jano, spomenul si, že aj on je pôvodcom zo Zabudnutej Lehoty a všetci to asi od Alana vedia.

„Je to veľmi efektívne. Pozrite sa okolo.“ Prehlásil ďalší.

„Ako ľudia, ktorí vlastnia médiá sveta, môžu vedieť ako ich najúčinnšie používať? Čo majú médiá hlásať, aby im ľudia verili a potom mysleli a konali tak, ako si niekto praje?“ Provokuje Jano.

„To je jednoduché, musia klamať. Ale najskôr musia vychovať novú vytunelovanú generáciu. Dá sa to. Už stredovek vychoval vytunelovanú generáciu a trvala až niekoľko storočí. A mal podstatne ťažšie podmienky.“ Poznamenal najmladší, asi najradikálnejší.

„Na to nemáte dôkazy.“ Namietta Jano. „Ako viete, že spoločnosť upadá? Robíte nejaký výskum?“

„Samozrejme, že robíme.“

„Som zvedavý, aký?“

Najmladší vytiahne z tašky zopár bulvárnych časopisov. „Stačí si pozrieť obrázky a prečítať texty na obaloch bulvárnych časopisov. Je to jasný produkt úpadku. Toto má osloviť čo najviac ľudí. To znamená, že väčšina je vytunelovaná.“

Jano provokuje: „Žijeme predsa v trhovej ekonomike. Aj bulvárne časopisy chcú prežiť a musia predávať to, čo ľudí zaujíma. Treba sa pýtať, prečo ľudí zaujíma hnoj?“

„Pretože ich médiá tak vychovali.“ Odpovedá najmladší.

Zamiešal sa ideologický vodca: „To je presne tragédia tohto systému. Vydavatelia bulvárnych časopisov si uvedomili, že čím bude obálka a obsah primitívnejší, tým sa bude lepšie predávať. Skrátka, čím budem viac obmedzenejší, tým lepšie prežijem. Vyplýva to zo zákonov voľného trhu. A netýka sa to len bulvárnych časopisov.“

Zamiešala sa študovaná dievčina: „V dávnej minulosti platilo, že čím budem fyzicky silnejší, tým lepšie prežijem. V blízkej minulosti platilo, že čím budem mať silnejšie represívne zložky, tým lepšie prežijem. A teraz demokraticky platí, že čím dokážem lepšie znížiť mentálny rozvoj konkurenčnej populácie, tým ja úspešnejšie prežijem. My s takýmto demokratickým princípom nesúhlasíme.“

„To ale nie je demokratický princíp.“ Namietta Jano.

„Je to trhovno-demokratický princíp, lebo vyšiel z demokracie. Riadia sa ním všetky demokratické krajiny.“ Zamiešal sa mladý ideológ a razantne pokračoval, „v súčasnosti, ako produkcia demokracie,

existuje veľká lúpežnícka až zločinecká skupina, ktorá vďaka súčasnej demokracii, založenej na neobmedzenom súkromnom vlastníctve, má absolútnu moc milých a despotických vládcov stredoveku. Rozdiel je len v tom, že keď v stredoveku vládol despotický vládca na malom obmedzenom území, v súčasnosti despotickí vládcovia ovládajú svet globálne. Moderné otroctvo nazývajú voľným trhom.“ Mladý ideológ bez diplomatického vzdelania sa rozohnil: „Nás zaujíma hlavná otázka. Dokáže táto organizácia kapitalistických demokratov vyvolať tretiu svetovú vojnu, aby sa zbavila 2-4 miliardy nepotrebných ľudí?“ Ihneď si sám aj odpovedá, asi to nehovorí prvýkrát. „Neviem. Neviem to rovnako ako v roku 1913 veľká väčšina ľudí nevedela, že predstavitelia vtedajšej spravodlivosti, súdnosti, šľachetnosti, ktorí boli obdivovaní a všetci chodili do kostola, na operu a opakovali, miluj blížneho svojho ako seba samého, pripravujú prvú svetovú vojnu, kde zahynuli milióny nevinných ľudí. Alebo, keď elita z najvyspelejších kapitalistických štátov pripravovala Štvrté križiacke ťaženie na Východ a znovurozdelenie sveta v 30-tych rokoch 20. storočia, kde počas Druhej svetovej vojny zahynulo desiatky miliónov nevinných ľudí. Pripravuje nejaká skupina ľudí 3. svetovú vojnu? Bude to podobné ako v prípade prvej a druhej svetovej vojny? Dá sa jej zabrániť? Pred prvou alebo druhou svetovou vojnou nebolo dôležité, či niekto vymyslí liek proti tuberkulóze, ale bolo dôležité, či niekto zabráni týmto vojnám.“

„Pane, vy ste profesionálny pesimista?“ Namíeta diplomaticky Jano.

„Áno, takéto úvahy sú možno pesimistické. Keby prognostici v roku 1937 predpovedali, že za pár rokov bude svetová vojna a bude trvať 4 roky, zahynie v nej 50 milión ľudí, že zavedie koncentračné tábory ako produkt európskej kresťanskej civilizácie, tak takéto predpovede by vtedy ozaj aj pesimisti pokladali za prehnane pesimistické.“ Vysvetľuje ideológ a pokračuje, „súčasný systém šťastného tunelovania mozgov má zabrániť pesimistickým predpovediam, i keď sa mi zdá, že to tak prehnaní, že výsledok je skôr opačný.“ Zakončil mladý ideológ.

„Z ľudí spravili dobytok, ktorý si ešte požičiavajú ako koňa, keď poorie na jednom poli, tak ho majiteľ požičia orat' v ďalšom chotári, kde býva v ďalšej maštali.“ Pridal sa aj posledný úderník.⁸⁸

⁸⁸ *Major007 poznámka: Posledné dve storočia 15 miliónov ľudí bolo zobratých z Afriky, aby pracovali ako otroci v Amerike alebo Európe. V rokoch 1830-1880, okolo 50 miliónov ľudí bolo vylákaných z Indie*

„A vy by ste toto všetko vedeli vyriešiť?“ Pýta sa Jano.

„Samozrejme. Stačí zjednotiť svet pod zástavou marxizmu a prestanú sa medzi sebou zabíjať.“ Odpovedá suverénne najmladší Che.

„Lenže oni marxizmus odmietajú. Prečo asi?“ Pýta sa Jano.

„Asi majú ešte zabíjanie stále v krvi, možno sa potrebujú viackrát poučiť.“

„Ja len dúfam, že nemáte pravdu.“ Poznomenáva Jano.

„Dúfať je málo, je potrebné proti tomu niečo robiť.“ Namieta ďalší Che.

„Ako chcete zjednotiť svet pod zástavu marxizmu, aby, ako vravíte, sa ľudia prestali medzi sebou zabíjať?“ Pýta sa Jano. Využil, že úderka sa zamyslela, preto rýchlo dodal: „To mi zodpoviete nabudúce, ak budete vôbec vedieť.“ Rozlúčil sa a zamyslene odišiel do kuchyne.

Otázky: „Zjednotenia sveta pod zástavu marxizmu, systému, v ktorom by apriori nebolo možné zabíjať, alebo vypracovávanie postupov na tunelovanie mozgov a ich testovanie“, mu ostali v hlave aj ráno, keď vstúpil do svojho kráľovstva malej inkvizície. Ihneď sa nalogoval na vnútorný informačný servis a zadal kľúčové otázkové frázy: „Slovensko, testovanie účinku propagandy, testovanie účinnosti médií, testovanie stupňa vytunelovania mozgov, kontrolná vzorka, skúšobná vzorka“. Čakal vyše minúty, pokiaľ prišla odpoveď skladajúca sa z 12626-tich dokumentov. Prvý dokument, ktorý ho zlákal, mal názov „Nové perspektívne a neprebádané pole výskumu tunelovania mozgov v bývalých socialistických krajinách“. Jano sa začítal aspoň do úvodu. „Po veľkom víťazstve trhovej demokracie, mentálni dobyvatelia – pracovníci, zaoberajúci sa technológiou tunelovania mozgov, s nadšením privítali pád železnej opony, pretože si uvedomili panenskosť mozgov 400 miliónov ľudí, na ktorých sa dá vykonať mnoho pokusov, pre ktoré v starom svete už nebol materiál.

a Číny, aby pracovali ako sezónni robotníci v Britskom impériu a v USA, keď tam bolo formálne zrušené otroctvo v rokoch 1933 a 1965. V roku 2000 počet migrantov hľadajúc prácu a živobytie bol okolo 81 miliónov, v roku 2005 už 191 miliónov. Mnohí boli odvečení a unesení násilím. (Kevin Bales: Disposable People: New Slavery in the Global Economy. Girish Mishra: Human Smuggling and Trafficking in era of Globalization. Znet 6.5.2007)

Profesionalita nahradila komunistické amatérstvo.“ Jano ďalej v texte zistil, že mnohé technológie sa skúšali v niekoľkých laboratórnych štátoch súčasne a niektoré len v špecifickom laboratórnom štáte. So zvedavosti si vyhládal zoznam laboratórií a našiel aj to, čo hľadal, Slovensko. Výsledky pokusov z predsunutých kolonizačných základní mentálne-demokratického typu vedených masmédiami a vyhodnocovaných mimovládnyimi organizáciami, boli zoradené v mnohých tabuľkách, ukazujúcich časový vývoj verejnej mienky, vývoj názorov obyvateľov podľa rôznych kategórií, vývoj sociálnej patológie, atď. Pobavila ho podrobnosť tabuliek, kde dokonca ihneď za údajmi o pomere výstavby erotických salónov ku kostolom, bol rozdelený časový vývoj soft erotikov a ortodoxných erotikov, podobne ako soft katolíkov a ortodoxných katolíkov.

Z testov mu padol zrak na test kuchynských nožov, t.j., koľko ľudí by bolo schopných pod vplyvom propagandy zobrať kuchynský nôž a ísť zabíjať Balabánov-B, teroristov, komunistov, židov, katolíkov, moslimov, Maďarov, pravoverných, ľavoverných, mnohoverných alebo neverných, keby si to vládcovia nášho vedomia zmysleli. Tabuľka u Slovákov udávala číslo $74\pm 12\%$. V teste kuchynských nožov boli Slováci až na siedmom mieste.⁸⁹ „Aspoň, že v tomto sa nehrabú do Guinnessovej knihy rekordov“, s úľavou si povedal Jano.⁹⁰

„Nevadí, hlavne, že o tom v Zabudnutej Lehote nevedia, vlastne až na jedného.“ Bohužiaľ, v teste pasívneho prijímania masových vrážd v Iraku bolo Slovensko na nelichotivom mieste. „Možno aj preto niektorí poprední činitelia dostávajú nečakané ponuky na zamestnanie.“ Podumal Jano a odložil si ďalšie dokumenty na neskoršie. Uvedomil si, že mediálny vládcovia pri postupoch tunelovania mozgov pracujú exaktne vedecky a za chvíľu príde doba, že im za to v Štokholme budú každoročne udeľovať Nobelovu cenu, podobne ako cenu za mier.

Jano zo školení vedel, že oddelenie tunelovania mozgov pre rýchlu orientáciu stupňa vytunelovanosti určitej skupiny osôb analyzuje aj diskusné príspevky na internete k článkom vytlačených v Smätí, Pravde,

⁸⁹ Major007 – poznámka: *Tretia generálka testu kuchynských nožov na Balkáne vyšla perfektne.*

⁹⁰ Major007 – poznámka: *Podľa ATO, Slováci patria medzi ideálne pokusné vzorky.*

atď... Jano so zo zvedavosti pozrel niektoré diskusné príspevky. Stačilo mu len pár si prečítať a ihneď si uvedomil, aké to majú platení analytici stupňa vytunelovania mozgov na Slovensku jednoduché. Neskoršie si z hrôzou uvedomil, že v niektorých prípadoch nie je už čo tunelovať.

Jano rozjíma nad Slovenským tunelovacím štandardom

...kánonisté tak pečlivo navrhli škálu rôznych trestov, pričom rozlišujú medzi súkromným a verejným prevádzaním čarodejníctva, či spíše veštením, pričom táto odporná povera je rôzneho druhu a stupňov, takže každému, kto sa jej opakovane oddáva, musí byť odoprená eucharistia.

Jakob Sprenger a Heinrich Kramer: Kladivo na čarodejnice, str. 44.
(Levné knihy Kma, s.r.o., 2006)

Jano dnes ráno mal zo Slovenska len jednu správu kategórie B.
„...degeneračný stupeň 363 nestačí na zabíjanie balabánov...“

„Že by už aj na Slovensku vedeli o balabánoch? Prekvapil sa Jano a zvedavý požiadal o celú správu. Celá správa bola elektronickým záznamom porady automobilovej firmy Pežót na predsunutej kolonizačnej základni bez zbraní hromadného ničenia, s poetickým názvom FEN-PEN-HU. Jano po preskočení hlavičky správy, číta:

M1-zástupca firmy Pežót: „Aké by boli naše náklady, keby sme postavili automobilku Pežót na Slovensku?“

M2-vedúci predsunutej kolonizačnej základne demokratického typu:
„Nízke.“

M1: „Koľko je to - nízke?“

M2: „V porovnaní s nákladmi, ktoré má Pežót v Anglicku, na Slovensku to bude len 16% nákladov, ktoré máme v Anglicku.“

M1: „16% je veľa. Pre slovanské krajiny, podľa ATO, povinné štandardné náklady musia byť $\leq 10\%$ nákladov v Anglicku. Potrebujeme znížiť náklady aspoň na 10%, ináč ATO na zasadaní

Svetovej bane⁹¹ bude frflať. Aké sú prognózy, že zabezpečíte náklady 10%?⁹²

M2: „Súčasný priemerný morálny, kultúrny a vzdelanostný degeneračný stupeň občanov Slovenska je 286.⁹³ Keď toto číslo dosadíme do vzorca kolonizačnej dávky a normujeme to na dlhodobý nákladový štandard - Anglicko, tak nám vyjde 16%.“

M1: „Aký má byť degeneračný stupeň, aby to vyšlo 10%.“⁹⁴

M2: „Podľa tabuľky ATO-KŠS-1989 je to 363.“

M8-zástupca renomovanej rejtigovej agentúry RT: „Môžete dosiahnuť na Slovensku degeneračný stupeň 363 za 3 roky?“⁹⁵

M2: „Myslím si, že áno. Pracujeme profesionálne. Posledných 17 rokov sme dokázali zvýšiť priemerný degeneračný stupeň z 12,6 na 286.“⁹⁶

⁹¹ Major007 - poznámka: Svetová baňa - Baňa na peniaze.

⁹² Major007 - poznámka: Podľa oznámenia zástupcu firmy Peugeot pre TV BBC v Londýne, v júni 2006, náklady firmy Peugeot na Slovensku sú len 10% nákladov, ktoré majú v Anglicku.

⁹³ Major007 - poznámka: Najnižší degeneračný stupeň má hodnotu 0, a najvyšší má hodnotu 1000 - čo je degeneračný stupeň dospelého, priemerne inteligentného šimpanza, pobejúceho voľne v pralese na Borneu.

⁹⁴ Major007 – poznámka: Obrazne môžeme povedať, že počas zlatého obdobia kolonizácie, slovenská vláda predávala občanov Slovenska ako dobytok na voľnom trhu za 10% cenu.

⁹⁵ Bola to renomovaná rejtigová agentúra, ktorá dennodenne vyhodnocuje degeneračný stupeň jednotlivých médií. Každoročne organizuje slávnostné odovzdanie sošky zlatej kamery pre víťazov v rôznych kategóriách, ktoré sú delené podľa IQ cieľenej skupiny populácie. Kamera má vľavo nápis „Pravda víťazí“ a vpravo „Len tak ďalej“, K zlatej soške patrí aj putovná zástava s rovnakými textami na jednej a druhej strane.

⁹⁶ Major007 – poznámka: Keď sa dosadí do vzorca kolonizačnej dávky Slovenský degeneračný stupeň 286, vyjde kolonizačná dávka 1,3 mld. Sk denne v cenách roku 2006, čo sa zhoduje aj so štatistickými údajmi Eurostatu. Major007-doplňujúca poznámka: Dôkazy zvýšenia DS z 2,7 na 286 sú publikované v štatistických ročenkách SR a v Eurostate o zvýšení vrážd, násilných trestných činov, narkómie ...

Už teraz, podľa nárastu počtu násilných trestných činov u niektorých skupín, to vychádza na 382, podľa počtu billboardov na km² je to 499 a podľa nárastu narkománie to vychádza dokonca až na 777.⁹⁷ Ale na to môžu konkrétne odpovedať zástupcovia pre reguláciu degeneračného stupňa občanov Slovenska. Sú tu všetci prítomní.“

M3-zástupca Smätí pre tunelovanie mozgov s IQ 28-72: „Som zástupca Smätí. Nevidím v tom problém. Sme najčítanejší denník. Už tento údaj dokazuje, že degeneračný stupeň občanov je vysoký.⁹⁸ Vyrábame vytunelovaných ako na bežiacom páse. Podľa inštrukcií ATO našich čitateľov pri tunelovaní mozgov kfmime len modulovanými správami, ale ako všetci už viete, hlavne mentálnymi problémami konzumizmu, ktoré sa obrazne a primitívne dajú zhrnúť: jesť, piť, kakať, cikať, súložiť. Naši čitatelia už ani nevedia, že sú aj iné témy na svete, a že je aj niečo iné dôležité pre život človeka. Dokonca aj v diskusiách na články sa už iné témy neobjavujú a ak sa náhodou objavia, tak ich vymažeme. Môžeme zvýšiť degeneračný stupeň občanov Slovenska na 363, napríklad, obmedzíme tému „jesť“ a pridáme viac priestoru téme „piť a súložiť“.“

M1: „Prečo neobmedzíte mentálne správy len na oblasť: kakať, cikať a súložiť?“

M3: „Pri štandardnom používaní len týchto tém, degeneračný stupeň sa zvýši nad 500 a nastávajú problémy s kvalitou práce občanov

⁹⁷ Major007 poznámka: *Ihned' po prevratoch v bývalom socialistickom bloku (1989-1990), moderní otrokári vyžadovali čo najvyšší degeneračný stupeň oslobodených národov. Prvú putovnú zástavu „Retardáti, len tak ďalej“, získal kultúrny TV program „Reality show“, ktorý dosiahol degeneračný stupeň 888.*

⁹⁸ Major007 poznámka: *Potvrdzujú to aj údaje renomovanej rejtigovej agentúry RT o počte ľudí, ktorí verili, že po odstránení komunistov od moci, naše platy a dôchodky budú stúpať a dobehneme za pár rokov Rakúsko, že je potrebné rozbiť jednotné roľnícke družstvá a zaviesť súkromné farmy, a potom naše poľnohospodárstvo bude napredovať, že všetko treba sprivatizovať, a tým sa dostaneme na úroveň západoeurópskych štátov. Renomovaná rejtigová agentúra ohodnotila týchto ľudí na DS 666.*

Slovenska v našich továrňach, poisťovniach, bankách a médiách. Zvýši sa len kvalita v sex-priemysle. Z týchto dôvodov degeneračný stupeň viac ako 400 sa pre slovanské národy neodporúča, nie sme v Afrike. Len pripomínam, že ihneď po oslobodení porobených národov z pod komunistickej totality v roku 1989, podľa kolonizačného protokolu ATO 3737/1988d čl. 8-12 sme zariadili, že prístup do *mazmédií*⁹⁹ museli mať pravidelne aj ľudia s morálnym degeneračným stupňom ≥ 300 . Bolo obdobie, keď platilo heslo: 'Vytunelovanie a MÚ dopredu.' Boli to krásne časy, ako vo sne. Ale pretože za pár rokov spoločnosť začala tak rýchlo upadať, až sme sa zľakli, že z nej nebude žiadny profit, tak sme dostali pokyn nastaviť morálny, kultúrny a vzdelanostný degeneračný stupeň na ~200-300."

M4-zástupca televízie TA737 pre tunelovanie mozgov s IQ 48-106: „Dovoľte, aby som sa predstavil. Som zástupca predsunutej kolonizačnej základne mentálneho typu - televízie TA737. My, v úlohe zvýšiť degeneračný stupeň na 363, tiež nevidíme problém. Pôvodne naša televízia mala tunelovať mozgy občanom s IQ 90-110, a pripraviť ich na súhlas a aktívnu účasť na Šiestom krížiackom ťažení na Východ. Posledné roky sme rozšírili pôsobenie na IQ od 52 do 100. Keď dosadíme do vzorca degenerovanosti zvyšujúcu sa sledovanosť našej vedeckej relácie 'Magická veštiareň-Veštenie z kariet a z horoskopov' a reláciu slovenských prostitútok, 'Zober si ma zozadu alebo cez mozog ako to máš najradšej', ktorá mimochodom zaoberá 18% nášho vysielacieho času, vidíme, že degenerovanosť občanov stúpa. Len pripomínam, že degeneračný stupeň občanov, ktorí veria na veštenie z kariet je 488 a horoskopy 477. Na zvýšenie degeneračného stupňa na 363, môžeme zvýšiť pomer vysielacieho času, ktorý majú k dispozícii prostitútky k vedeckým pracovníkom zo súčasnej hodnoty 1246:1 na pomer 2000:1.¹⁰⁰ K tomu môžeme zvýšiť aj vysielací čas pre lapotinkošov k vedeckým pracovníkom na hodnotu 6666:1. Máme neobmedzené pole pôsobnosti. Sme si vedomí toho,

⁹⁹ Major007 - opätovná poznámka: *mazmédiá* - od slova *mazať*.

¹⁰⁰ Major007 - poznámka: Podľa záväzného nariadenia ATO pre krajiny bývalého socialistického bloku č. 747/1989, pomer vysielacieho času pre prostitútky k vedeckým pracovníkom musí byť vyšší ako 1000.

že stanovenie správneho degeneračného stupňa má význam aj v ďalších oblastiach demokracie.“

M5: „Prečo to vlastne robíte?“

M4: „Čo?“

M5: „Prečo potrebujete občanov so správnym degeneračným stupňom?“

M4: „Lebo to je základom systému globálneho motroctva, ktorý nám vyhovuje. Lebo vtedy z nich máme maximálny globálny zisk, ďaleko do budúcnosti. Ale aj preto, že chceme zakryť našu dekadenciu. Predstavte si, že by si väčšina ľudí uvedomovala platenie kolonizačnej dávky, reguláciu ich degeneračného stupňa a všetky zákony, ktoré to zabezpečujú. Chcete mať výstrel z Auróry? Preto sme našu dekadenciu prikryli slobodou.“

M5: „Myslíte, že sa Vám ju podarí zakryť?“

M4: „Pri degeneračnom stupni občanov ≥ 200 určite.“

M6: „Čo s tými, ktorí o nej vedia?“

M4: „Nič. Nemajú šancu sa nikde presadiť. Všetko máme v rukách. Výchova k správne degeneračnému stupňu začína už od druhého roku života.“

M7-zástupca blábolajúcich týždenníkov dekadentne-demokratického typu, super mínus jeden, super mínus dva - až súper mínus 77 dní: „Som zástupca blábolajúcich týždenníkov dekadentne-demokratického typu. Našu dekadentnosť nemusíme ani zakrývať, pretože väčšina občanov nemá už mentálnu schopnosť ju spoznať. Musím sa pochváliť, že je to výsledok aj našej práce. Udržujeme štandardné a stabilné parametre vytunelovania mozgov a ich mentálnu závislosť na dekadentnosti. Tým sa splnil aj môj veľký sen.¹⁰¹ Výsledkom našich štandardných postupov je, že väčšina

¹⁰¹ *Major007 poznámka: Nie je to pravda. Zástupca blábolajúcich týždenníkov dekadentne-demokratického typu, super mínus jeden, super mínus dva - až súper mínus 77 dní, mal už niekoľkokrát iný sen v rôznych obmenách. Snívalo sa mu, že bol na dovolenke v Malajzii a zablúdil v pralese, kde našiel ma čistinke skupinu opíc, prezerajúcu si so záujmom obrázky z ich časopisov. Pochopil, že ich časopisy môžu čítať aj ľudia, ktorí nevedia čítať. Takýto úspech dosiahlo len málo printových médií vo svete. Sen končil milou slávnosťou, keď mu priamo na lesnej čistinke, za potlesku všetkých*

občanov dekadentnosť nielenže nerozlišuje, ale si ju aj žiada. Stačí si pozrieť titulky našich novín a časopisov. Splňame aj ďalšie náročné kritéria ATO, ktoré sú potrebné na rýchlu a nízkonákladovú reguláciu degeneračného stupňa. Napríklad, podľa ATO 7373/1988, čl. 38-42, náklady na drogy k nákladom na Slovenskú akadémiu vied pre tento región musia byť ≥ 1 . Na Slovensku, pravidelní aj rekreační užívatelia drog, minú na drogy ročne 3,6 až 4,7 miliardy korún, čo predstavuje pomer nákladov na drogy/SAV ~ 2 . Opakujem, je to náš úspech.¹⁰² Zabezpečili sme, že deti si berú vzory z nami vybraných celebrit, výsledkom čoho je, že už ako 14-roční sa dokážu kvalitne opiť až do nemoty. A dokázali by sme to aj u 10-12-ročných, keby nám to ATO nezatrhlá. Argumentovala, že by z nich vyrástli indivíduá, ktoré by nevedeli kvalitne umývať riad a zametať ulice, niečo ešte opatrovať ich starých rodičov a už tobôž nie pracovať v ich bankách a poisťovniach.¹⁰³

Prihlásil sa zvedavý teoretik duchovna M9: „Ako degeneračný stupeň ovplyvňuje duchovno?“

Odpoveď dostal priamo od M2: „Vieme to presne. V krátkosti vám to vysvetlím. Platí tu rovnica: Keď duchovno ľudí klesne na úroveň koňa, tak ich môžete zapriať do pluhu a s nimi orať a nebude im to vadieť. To je naše motto. Na Slovensku, v prípade nutnosti, môžeme obmedziť duchovno na úroveň ťažného koňa Hucul'a a bude platiť heslo: Čo Slovák, to Hucul'.“¹⁰⁴

prítomných, za DS 1000, odovzdali putovnú zástavu „Pravda Víťazí“.

¹⁰² *Major007 - poznámka: Náklady pri získavaní drog trestnou činnosťou užívateľmi na Slovensku boli vyčíslené v rozpätí 2,4 až 4,6 miliardy korún. Každé štvrté 15-16 ročné dieťa a každý tretí vysokoškolač majú skúsenosti s drogami, čo je podľa ATO-747/1989 povinný štandard.*

¹⁰³ *Major007 poznámka: Pretože firma Peugeot na Slovensku automobilku v roku 2006 postavila a vyrába automobily, to znamená, že DS občanov stúpol na 363. Nepredpokladá sa, že by stúpol nad 400, lebo firma Peugeot by v takom prípade intervenovala vo výbore ATO pre reguláciu DS vo SV kvadrante.*

¹⁰⁴ *Poznámka Che: V podstate je to už realita. Ale ľudia z DS ≥ 363 si to neuvedomujú.*

Jano prestal čítať a pozrel na hlavičku správy. Zistil, že počet prítomných bol 78, väčšina z kolonizačných médií, ktorí pracujú na Slovensku a mnohí v mimovládnych organizáciách. Ďalej zistil, že správa má ešte 21 strán, kde niekde bude aj veta hovoriaca, že „...*degeneračný stupeň 363 nestačí na zabíjanie balabánov...*“ Prelistoval ďalej správu a keď zistil, že ostatné príspevky sú podobné, že v mnohých vystúpili aj ďalší slovenskí morálne úchylní a lapotinkoši, rozhodol sa, že najlepšie urobí, keď po dlhých rokoch navštívi Zabudnutú Lehotu a osobne sa o tom porozpráva. Ale ešte predtým nesmie zabudnúť zistiť, kto za koho kope na Slovensku, aby bol v obraze. Pre istotu si dal do favoritov adresu:

http://www.prop.sk/kto_za_koho_kope.htm.

Jano mal do obeda ešte chvíľku času a začal dumieť o rozdelení zisku vo firme Pežot na Slovensku. „Možno to nie je ani také zlé. Francúzi to auto vymysleli, skonštruovali, investovali na Slovensku a neviem čo ešte, tak majú právo na zisk. Možno 90% je veľa, ale Slováci dostanú aspoň 10%, aj to je niečo.“¹⁰⁵ Jano bol zvedavý na názor Majora007, preto mu dal otázku: „Bude rozdelenie zisku firmy Pežot na Slovensku, 10% pre Slovensko a 90% pre Francúzsko spravodlivé?“ Major007 odpovedal, skoro so smiechom: „Stále ste nepochopili podstatu. Občan Slovenska, pracujúci vo firme Pežot na Slovensku dostane 10% hodnoty produkcie, čo vyrobil. Aby vyrobil produkciu 10%, musel sa denne najesť, obliecť, niekde bývať, musel kúpiť deťom topánky, dať nejaké peniaze na školstvo, zdravotníctvo, atď., takže, aby mohol pracovať vo firme Pežot a dostať 10% mzdy, musel na to vynaložiť peniaze, ktoré boli blízko 10% mzdy. Naproti tomu, Francúzi dostanú 90% produkcie ako peniaze na drevo a čo je dôležité, aby ich dostali, nemuseli denne jesť, obliekať sa, niekde bývať, nemuseli kúpiť deťom topánky, dokonca nemuseli ani existovať. Takže, suma sumárum, rozdelenie čistého zisku z produkcie firmy Pežot je oveľa viac ako 9:1 pre Francúzsko a môže dosiahnuť aj hodnotu 100:1. Samozrejme, Francúzi museli do fabriky investovať dosť peňazí. To však nie je problém. Podobne si z 90% produkcie niečo odložia, aby mohli opäť za pár rokov niekde investovať a možno opäť Slováci budú hrdí, že si vybrali Slovensko.“

¹⁰⁵ *Poznámka recenzenta: Pomer 90:10 je len približný.*

Janovi to na dnes úplne stačilo. Teraz už môže ísť spokojne na obed. Cestou na obed si ešte spomenul na vzorec, z ktorého sa počíta kolonizačná dávka Slovenska. Aj do tohto vzorca sa dosadzuje hodnota degeneračného stupňa občanov. Rozhodol sa, že ak nezabudne, ihneď ako sa vráti z obeda, vypočíta, o koľko sa zvýši kolonizačná dávka Slovenska, keď občania prejdú z degeneračného stupňa 286 na 363. A musí o tom poslať správu do Zabudnutej Lehoty. Ale cestou z obeda, Jano bohvie na čo myslel, lebo na výpočet novej kolonizačnej dávky zabudol. Takže, v Zabudnutej Lehote o tom stále nevedia.

Jano sa k dokumentu správy kategórie B. „...*degeneračný stupeň 363 nestačí na zabíjanie balabánov...*“ vrátil ešte raz a chvalabohu vo sne a naposledy. Snívalo sa mu, že pozerá TV, kde naskočila reklama na novú šou: „Najzábavnejší TV program tohto roku, Hu Ha Hi Ho“, je určený pre všetkých s DS 242 až 488“. Nedajte si to ujsť, ak chcete byť šťastní“.¹⁰⁶

II. Svetová vojna a prdutie do šerbla

Je ťažko produkovať televízne dokumenty, ktoré majú byť sondujúce, úderné a bystré, keď každých 12 minút sú prerušené dvanástimi tancujúcimi zajačikmi spievajúcimi okolo toaletného papiera.

Rod Serling, TV spisovateľ

Prvá informácia kategórie A, ktorú Jano dnes otvoril bola: ... „*Počas Veľkého upratovania vyhráme aj ďalšie...*“ Opäť niekto ďalší už vie o Veľkom upratovaní, pomyslel si s hrôzou Jano a požiadal o celú správu.

Celá správa obsahovala v úvode informáciu: „Nasledovný text je prepis rozhovoru piatich osôb, troch mužov a dvoch žien. Miesto – Výletná loď Hoňovce, (59°31'x14°32'), 24.9.2007, čas 22.40-22.59 hod....“ Jano preskočil ďalšie detaily, možno si to pozrie neskoršie

¹⁰⁶ *Major007 poznámka: Myslí sa tým samozrejme „šťastne vytunelovaní“.*

a začítal sa do textu rozhovoru. Počítač rozdelil osoby podľa frekvenčných charakteristík hlasu.

M1 (Muž-092407/ACBK1): „Už ste pripravili nové seriály o Druhej svetovej vojne pre TV stanice v bývalom socialistickom bloku?“

M2 (Muž-092407/ACBK2): „Áno, podľa plánu máme pripravené ďalšie anglické a americké historické televízne dokumenty pre slovenských vytunelovaných. Čo sa týka Druhej svetovej vojny, produkuje sa asi tak jeden seriál každý mesiac. Samozrejme, skoro denne vysielame pre šťastne vytunelovaných a morálne úchylných o Stalinovi, Leninovi a bolševikoch.“

M1: „Dará sa?“

M2: „Ale darí, je to jednoduché. I keď sme Štvrté križiacke ťaženie na východ v 40-tych rokoch minulého storočia prehrali, súčasní víťazi píšú dejiny. Teraz ich vlastne ani nepíšu, skôr ich interpretujú vo filmoch, televíznych dokumentoch a vedeckých diskusiách.“

M1: „Mať správny názor na priebeh a výsledok Druhej svetovej vojny je dôležité pre stabilitu systému a pre náš imidž elitnej AS civilizácie.“

M3 (Muž-092407/ACBK3): „Stále ma máta ako mohli takí nekultúrni divosi, menejcenné národy z východu vyhrať Druhú svetovú vojnu. Predsa my sme už niekoľko storočí najvyspelejšia civilizácia na svete. Stačí si pozrieť čo sme dosiahli v technike, v umení. Aj táto pártia civilizovanej korporácie má všetky znaky vyspelej civilizácie. Nie je tu nikto opitý, nikto nehuláka, obsluha je dôstojná, servírky sú pekne namaľované. Takto to má byť v civilizovanom svete.“

M2: „Naša prehra v Druhej svetovej vojne nie je problém. My sme už väčšinu presvedčili, že to bolo len preto, že vojnový terén v tak zaostalom štáte ako bolo Rusko, bol neregulárny. Buď bolo samé blato a naša vyspelá pancierová armáda sa nemohla dobre presúvať, alebo blato zamrzlo a našej vyspelej pancierovej armáde zamrzol olej a niekedy aj vodič.“

M1: „Slovanom a ďalším východným polodivochom to nevadilo?“

M2: „Oni boli tak primitívni a väčšinou opití nahnaní divosi, že si ani nevšimli neregulárne podmienky.“

M3: „Takže nás porazili opití nahnaní divosi. Keď si predstavím, že za pár rokov by sa na nás vyvalili divosi, ktorí majú zakázané piť, tak neviem, ako by to opäť skončilo.“

M2: „My by sme mali bojovať len proti civilizovaným národom. Divosi by sa mali vykántriť medzi sebou.“

M1: „Takže vy ste presvedčený, že naša 500 ročná civilizačná elitnosť neutrpela prestíž prehrou pri Štvrtom križiackom ťažení?“

M2: „Vôbec nie. Ved' sme im ukázali ako vieme bojovať a víťaziť.“

M3: „Kde?“

M1: „No predsa pri vylodení v Normandii.“

M3: „Komu sme to ukázali?“

M2: „Predsa naším súčasným obdivovateľom. Točíme o tom dokumentárne filmy pre spektrum, jeden za mesiac. Je to nevyhnutný vklad do kultúry našej civilizácie. Výsledkami sa môžeme právom pýšiť.“

M1: „Najdôležitejšie je, že naši miláčikovia, naši milí šťastne vytunelovaní, naši obdivovatelia si nesmú uvedomiť, že naše vylodenie v Normandii bolo len prdnutie do šerbl'a v porovnaním s bojmi Červenej armády s nemeckým vojskom na východnom fronte.“ (Jano si všimol, že počítač dal veľké Č. Počítačová inteligencia sa nezaprie, alebo že by sa počítače nebáli kádrovania?)

M3: „Ako to teraz chápu vytunelovaní?“

M1: „Čo presne?“

M3: „Príspevok bojov na východnom fronte a vylodenie v Normandii na porážke nemeckého nacizmu?“

M2: „Asi tak 50 na 50. To zatiaľ stačí. Počkáme pár rokov, pokiaľ vymrú poslední priami účastníci bojov na východnom a západnom fronte a potom z prdnutia do šerbl'a urobíme záchranu európskej a svetovej civilizácie. A celý náš svet si nás bude ešte viac vážiť, napodobňovať nás a hlavne obdivovať.“

Ž1 (Žena-092407/ACBK4): „Prosím, ponúknite sa. Ďalší mix.“

M3: „Je to výborné. Ako sa to volá?“

Ž1: „Natáša-Kat'úša.“

M2: „Stále nemôžem uveriť, že naši starí otcovia posrali Štvrté križiacke ťaženie na východ.“

M1: „Nemali sa dať pomýliť Molotov-Ribbentropovým paktom o neútočení medzi Nemeckom a ZSSR z roku 1939. To rozbilo našu jednotu a umožnilo Stalinovi oddialiť vojnu o 1-2 roky. Zatiaľ Stalin mohol budovať armádu.“

M2: „Ja neverím, že by to na nás vymyslel Stalin. To by musel byť génius a nie zločinec. On ani nevedel, že tým dosiahne rozbitie nášho

jednotného postupu. A dokonca sme sa začali vzájomne napádať a zabíjať. Proste, bola to chyba našich otcov. Keby sa spojili a potom spoločne podnikli Štvrté križiacke ťaženie na východ, tak by bol úspech zaručený.“

M3: „Pri prvých troch sme išli spoločne a výsledok bol rovnaký ako pri štvrtom.“

M1: „Myslíte Druhé križiacke ťaženia Napoleona a Tretie po Bolševickej revolúcii?“

M2: „Viete, problém je v tom, že tam bolo vždy veľa blata a veľké mrazy. My sme zvyknutí na civilizačné podmienky. Sme predsa civilizované národy.“

M1: „Ešte štáste, že súčasné Piate križiacke ťaženie sme vyhrali, a ani sme do toho blata nemuseli vstúpiť. Bolo to víťazstvo demokracie a civilizácie nad barbarmi.“¹⁰⁷

M2: „Toto víťazstvo si veľmi cením. Hrôza ma chytá, keď si predstavím, že ešte v 80-tych rokoch minulého storočia bol východoeurópsky komunistický blok 20-30 rokov pred komunistickou Čínou. Keby sa nám ho nepodarilo poriadne seknúť do krku, tak teraz by sme si museli dorábať chlieb náš každodenný vlastnými rukami. Vidíte aké máme teraz starosti s Čínou a viete si predstaviť, aké by sme mali teraz s východoeurópskym komunistickým blokom, keby sa nám ho nepodarilo doraziť. Neriešiteľné.“

¹⁰⁷ *Poznámka Che: Zavedenie kapitalizmu po roku 1990 zničilo krajiny bývalého Sovietskeho Zväzu (ZSSR) viac ako Druhá svetová vojna. Počas kapitalizmu, v 1990-tych rokoch, produkcia v krajinách bývalého Sovietskeho zväzu (ZSSR) klesla na 50% v porovnaní s rokmi za socializmu 1988-1989. Produkcia Ruska klesla o 45% v rokoch 1989-98, čo je viac ako počas Druhej svetovej vojny. Vtedy produkcia ZSSR klesla len o 20% v rokoch 1940-1942, ale už v roku 1944 dosiahla úroveň roku 1940. Produkcia opäť klesla o 20% v rokoch 1944-1946 počas konverzie zbrojárskeho priemyslu, ale v roku 1948 bola už skoro o 20% vyššia v porovnaní s rokom 1940. V súčasnosti produkcia Ruska potrebovala viac ako 15 rokov, aby dosiahla produkciu, ktorá bola za socializmu.*
<http://www.wider.unu.edu/pressrelease/press-release-2001-4.pdf>

M1: „Ešte šťastie, že tam mali dosť nešťastne vytunelovaných, morálne úchylných a ľudí veriacich bigotne v nadprirodzené sily.“

M2: „Áno, demokracia a sloboda sa presadila aj v križiackych ťaženiach. Svet ide dopredu, piate križiacke ťaženie demokratického typu na východ, ktorého sa zúčastňuje aj Európska únia, je vždy lepšie ako teroristické ťaženie nadradenej rasy, bigotne veriacich, alebo vyvoleného národa, kde sa strieľa a bombarduje. Dnes nikto nestrieľa a nebombarduje, až na malé výnimky.“

M3: „Myslíš, že my bigotne neveríme?“

M2: „Veríme tiež bigotne. Ale naša viera je demokratická a trhová, vyhráva viera toho, kto demokraticky a trhovo zvíťazí. Koľkí nám demokraticky uverili a prispeli k úspechu Piateho križiackeho ťaženia na Východ? Takmer všetci. Boli ich plné námestia. Pozrite si, čo sme spravili zo Stalina.“

M1: „Môžeme byť právom hrdí, že sme zo Stalina spravili najväčšieho zločinca novodobých dejín.¹⁰⁸ Dokonca tomu veria aj

¹⁰⁸ *Major007 - poznámka: Predstavme si, že na jeseň 1941, keď Hitlerova armáda stála pred Moskvou, Stalin by vyšiel pred Moskvu a privítal Hitlera slovami: „Áno, vyhral si vojnu. Ja to vzdávam a dávam ti k dispozícii Červenú armádu – 25 miliónov bojaschopných mužov, zbrojársky priemysel a všetky suroviny.“ Ako by pokračoval vývoj vo svete, keby 70% Hitlerovej armády zastavilo boj proti Sovietskemu zväzu a spolu s Červenou armádou by boli použité na iných frontoch? Odpoveď je veľmi jednoduchá. Za pár mesiacov by Hitler vyhral vojnu s Veľkou Britániou, neskôršie veľmi pravdepodobne aj s USA a s každým, kto by sa mu postavil. Ale, čo je najhlavnejšie, splnil by si svoje veľké sny. Napríklad, vyriešil by židovskú otázku tak, ako ju plánoval vyriešiť. Židia by dnes neexistovali. Vyriešil by otázku ďalších menejcenných národov. Pololuďí-Slovanov by zahnal za Ural, ktorých by podľa pracovných požiadaviek využíval ako moderných otrokov, krmil vodkou a tabakom, alebo likvidoval. Ako by vyzeralo dnešné zasadanie Európskeho parlamentu v Bruseli – pardon, zasadanie nacistických predstaviteľov Tretej ríše v Berlíne? Z uvedeného je jasné, že Stalin má najväčší podiel na záchrane európskej civilizácie pred nacizmom-fašizmom. Že Európa je dnes demokratické zoskupenie civilizovaných štátov a nie Hitlerova Tretia ríša. Je tiež jasné, že Stalin zachránil*

slovanské národy. Nevedia, že keby nebolo Stalina, tak dnes žijú niekde v rezervácii za Uralom a bolo by ich dnes už len 20-30%, čo je stále viac ako amerických Indiánov v rezerváciách.¹⁰⁹ Ale netreba zabúdať, že Indiáni sú v rezerváciách už viac ako 100 rokov.“

M2: „Aj v tomto nám mnohí pomáhali. Máme spojencov na celom svete. Najviac nám uverili a pomáhali naši odchovanci, humanisti a

viac občanov Sovietskeho zväzu ako obetoval. Viem si predstaviť, že pripustiť takýto význam Stalina ako ateistu a vedúceho predstaviteľa komunistickej strany, na porážke fašizmu je veľká dilema pre veľkú väčšinu predstaviteľov kresťanskej a kapitalisticky-demokratickej Európy dekadentného typu. Pravdepodobne je to hlavný dôvod, prečo musí byť prezentovaný len ako zločinec. Napriek mnohým odsúdeniahodným nehumánnym rozhodnutiam Stalina, ktoré stáli mnoho obetí, za jedno mu môžem predsa poďakovať. Že ako Slováč hovorím po slovensky a žijem na Slovensku, a nie niekde za Uralom, ak vôbec by som žil. Pretože žijeme v totalitnej demokracii, namiesto konštatovania mám dve otázky: 1. Hodnotí niekto súťaž, medzi národniami, Židmi a Európskym parlamentom v pretekaní sa, kto z neho urobí väčšieho zločincu? 2. Nemala by stáť busta Stalina v ústredí slovenských národniarov, v Izraeli a na námestí pred Európskym parlamentom v Bruseli?

Podľa: <http://ondrias.sk/view.php?cislocclanku=2007052602>

¹⁰⁹ Major007 poznámka: „Dal som svojim oddielom smrti povel, aby bez milosti a súcitu vykynožili mužov, ženy a deti slovanskej rasy. Len tak môžeme získať životný priestor, ktorý potrebujeme“ (z vystúpenia Adolfa Hitlera pred nastúpenou nemeckou generalitou pred útokom na Poľsko 22.8.1939). Podľa Hitlerovho „Generalplan Ost“ a Himlerových plánov sa malo 75% slovanského obyvateľstva odsunúť na Sibír a zvyšok germanizovať. V Hitlerovom pláne „Generalsiedlungsplanom“ z 29.10.1942 bola vypracovaná genocída Slovanov strednej a východnej Európy v horizonte 20 až 30 rokov, ktorá mala nadväzovať na vykynoženie európskych Židov. Hitlerov plánovač Hans Ehlich na konferencii Ríšskeho študentského vedenia v Salzburgu 11.-12. decembra 1942 prehlásil, že 70 miliónov príslušníkov menejcennej rasy musí zmiznúť z Európy (Z knihy: Hlôška a kol. Zamlčovaná pravda o Tisovi a Slovenskom štáte, Eko-konzult 2007). Pozri aj materiály Poliaka Cseslawa Madajczyka.

bojovníci za ľudské práva. A stále pomáhajú. Aj kresťania, ako vždy, priložili významne ruku k dielu. Tým treba stále pripomínať ako bolševici vyvraždili 75 miliónov ľudí, 200000 kňazov a diakonov a prenasledovali cirkev na každom kroku.“

M3: „Mňa to fascinuje. Po občianskej vojne v roku 1920, bolševické impérium malo 131 miliónov obyvateľov. Za 19 rokov v roku 1939 malo už 170,467 milióna obyvateľov. To znamená, že za 19 rokov sa počet obyvateľov zvýšil o 39,5 milióna, i napriek tomu, že bolševici vyvraždili 75 miliónov nevinných ľudí. Keď to tak počítam, keď vyvraždili 75 miliónov zo 131 miliónov, ostalo im 56 miliónov obyvateľov, z nich 5-10 miliónov žien v reprodukčnom veku. Týchto 5-10 miliónov žien muselo porodiť za 19 rokov 114 miliónov detí, t.j. približne 15 detí na jednu ženu. Samozrejme, to je za predpokladu, že žiadne z detí za 19 rokov nezomrie a nezomrie ani jeden obyvateľ bolševického impéria počas 19 rokov. Je jasné, že starí a aj mladí zomierajú, takže keď berieme do úvahy úmrtnosť, odhadujem, že všetky ženy v reprodukčnom veku pod bolševickým terorom museli za 19 rokov rodiť každých 3-5 mesiacov. Tým, že počet obyvateľov v roku 1939 stúpol až na 170 miliónov, je jasný dôkaz, že bolševici donútili nevinné ženy rodiť každých 3-5 mesiacov po dobu 19 rokov. Takýto bolševický teror na nevinných ženách nemá v histórii obdobu. Patrí medzi najväčšie zločiny komunizmu.“¹¹⁰

M2: „Mňa fascinuje ako bolševici v bolševickom impériu zavraždili 200000 kňazov a diakonov a prenasledovali cirkev na každom kroku i napriek tomu, že celkový počet kňazov a diakonov v roku 1914 v Ruskom impériu bol len 113000.¹¹¹ To by ešte nič nebolo,

¹¹⁰ Major007 poznámka: *Paradoxne, populácia Ruskej federácie po odstránení komunistov, od roku 1990 do roku 2008, klesla o 5 miliónov. Podľa Giovanni Andrea Cornia a Vladimíra Popova, počet obetí kapitalistického systému po roku 1989 bol 700000 ľudí ročne. <http://www.wider.unu.edu/pressrelease/press-release-2001-4.pdf>. Pre porovnanie, od roku 1941 do roku 1946, počas 2. svetovej vojny, populácia Ruskej federácie klesla o 6,5 miliónov.*

¹¹¹ Major007 – poznámka: *V roku 1914 v Rusku bolo 55173 ruských ortodoxných kostolov a 29593 kaplniek, 112629 kňazov a diakonov, 550 mužských a 475 ženských kláštorov a 95259 mníchov a mníšok.*

predstavte si, akí boli tí bolševici prefikane zločinní. Podľa oficiálnych údajov v komunistickej Ruskej federácii, v závislosti od regiónu, v roku 1987 bolo krstených 40-50% narodených detí a viac ako 60% ľudí malo kresťanský pohreb. Je to viac ako v súčasnosti v Anglicku alebo v Holandsku. V Anglicku v súčasnosti vo veľkých mestách je krstené len jedno dieťa zo šiestich narodených. A anglické kostoly sa začali opäť plniť po roku 1989, paradoxne, imigrantmi z bývalého komunistického bloku. Pýtam sa, kto krstil v Rusku viac detí ako v Anglicku, keď bolševici vyvraždili všetkých kňazov a diakonov až dvakrát? Je tu len jedna možnosť. Krstili ich totalitne sami komunisti. A to je ich ďalší neodpušiteľný zločin.“

M1: „Ale musíme byť stále obozretní. Zločiny Slovanov a iných necivilizovaných národov, že zaviedli komunistickú zločineckú totalitu, im musíme stále vyrábať a denne pripomínať, aby sa nám za to chodili stále kajať a my im samozrejme odpustíme, ale nie zadarmo. Nesmú si uvedomiť, že sme to boli my a nie oni, ktorí sme chytali slobodných ľudí v Afrike a predávali ich ako otrokov. Obchodovali s nimi ako s dobytkom, a tak sme ich aj niekoľko storočí využívali. Oni boli tak hlúpi a necivilizovaní, že na také niečo vôbec neprišli. Vyzabíjali sme 90% Indiánov a zvyšok sme umiestnili v rezerváciách. V podstate to boli naše koncentračné tábory, kde sa na to hrabú ich gulagy. Oni boli tak hlúpi a necivilizovaní, že na obsadených územiach nevyzabíjali pôvodné obyvateľstvo. Keby vyzabíjali Čačancov, tak s nimi dnes nemajú problémy. Viete si predstaviť, koľko problémov by sme teraz mali s niekoľko desiat' miliónovými kmeňmi Siuxov, Komančov a Apačov? Problémy, keby Winnetou a Inčučuna zvíťazili teraz v demokratických voľbách! Keby sme to nevyriešili hneď na začiatku? A to už nehovorím o dvoch miliardách Afričanov, ktorých by sme tu teraz mali v Afrike, keby sme tento problém nezačali riešiť už pred stovkami rokov. No neviem, to by sme tu takto pohodlne nesedeli. My vieme riešiť problémy dopredu a preto sme civilizované a humánne národy. Viem, že prvú a druhú svetovú vojnu sme mali pripraviť profesionálnejšie. Nie vždy všetko vyjde tak ako chceme.“

M2: „Keď si to zoberiem z ktorejkoľvek strany, tak slovanské národy sú necivilizované a hlúpe, s ktorými si robíme čo chceme už niekoľko storočí.“

M1: „Áno, vlastných ľudí, ktorí ich chceli pozdvihnúť, si vždy vedeli odstrániť. V súčasnosti dokonca komunistov, ktorí na Slovensku

v rokoch 1948-1990 vybudovali ekonomický, vzdelanostný a humánny zázrak, vyhodili zo zamestnania, zakázali im pracovať v štátnych službách. Presadili naše heslo: 'Morálne úchylní, retardáti a vytunelovaní dopredu.'¹¹²

M2: „Tak im treba.“

M1: „Nesmieme dopustiť, aby sa komunistický zázrak v bývalom socialistickom bloku zopakoval. Lebo už po druhýkrát by mohli byť aj bežní občania múdrejší. A vyspelejší.“

M3: „Priznám sa, často sa pýtam sám seba, či sme Piate križiacke ťaženie ozaj vyhrali? A ak áno, na ako dlho?“

M2: „Ťaženie sme jasne vyhrali. Na ako dlho, to je stále nejasné. Preto sa presadzuje Veľké upratovanie, ktoré to má definitívne vyriešiť.“

M1: „A aj musí. Načo sú im ropné polia a zemný plyn, paládium, selén, pitná voda, obrovské územie a neviem čo ešte? Povedzme si úprimne, sú to necivilizované národy, nezaslúžia si to. Nie je to ani spravodlivé. Nevedia tieto zdroje efektívne využiť. Načo by boli černochoom v Afrike zlaté a diamantové bane, keby sme ich neovládli my? Keby sme ich nenaučili robiť v bani, tak doteraz vylihujú polonahí pod stromami.“

ŽŽ (Žena-092407/ACBK5): „Prosím, ponúknite sa. Túto špecialitu namixoval opäť pán Tu Ču Šu Belianov. Naša štátna korporácia Ural-Sibír ho pozvala až z ďalekého Novosibirska.“

M3: Stále rozmýšľam ako je možné, že sa nám Čína vymkla z rúk?

M2: Ale tak silno sme sa sústredili na zničenie Sovietskeho zväzu a ich satelitov, že sme úplne zabudli na Čínu.

M1: Súhlasím, že sme na ňu trošku zabudli, ale hlavne sme neverili, že sa spamätá z marazmu po 2. svetovej a občianskej vojne.

M2: A ešte k tomu sme podľahli vlastnej propagande, keď sme sami sebe uverili, že komunistický totalitný režim nie je schopný konkurovať krajinám vyspelej demokracii, ktoré majú tú výhodu, že vlastnia a využívajú 4 miliardy motrokov.

M3: Čo teraz? Predsa experiment demokracie v Indii a komunistickej totality v Číne jasne ukázal, že kapitalistická demokracia prehrala. A komunistická totalita vyhráva už aj nad nami.

¹¹² Major007 poznámka: Podľa záväznej smernice ATO 7737/1988c.

M2: Podľa záverov zasadanie výboru ATO, neostáva nám nič iné, ako nazývať Čínu najúspešnejšiu kapitalistickú krajinu v súčasnosti.

M1: Keď si spomínam, niečo podobné sa nám stalo po 2. svetovej vojne aj v Európe. Tak silno sme sa sústredili, aby sa nám Nemecko, Francúzsko, Anglicko a Taliansko nevyšmykli z rúk, aby nám čo najmenej konkurovali, že sme zabudli na Škandinávске krajiny, ktoré sa slobodne rozvinuli vo všetkých oblastiach.

Zvedavý Jano sa po prečítaní správy samozrejme pýta Majora007: „Koľko dôležitých televíznych historických, vzdelanostných, cestopisných a kultúrnych dokumentov a diskusií vysielaných v televíziách na Slovensku je určených len na tunelovanie mozgov?“ Major007 odpovedá ihneď, pretože odpoveď je ľahká. „92,16%. Lenže vytunelovaní o tom nevedia a ani ich to nezaujíma.“

Jano má poslednú otázku: „Koľko ľudí na Slovensku verí týmto TV programom určených len na tunelovanie mozgov?“ Major007 odpovedá ihneď, pretože odpoveď je opäť ľahká a pre zasvätených známa z mnohých výskumov. „94%.“

Alan s Che diskutujú o socializme

Teraz je internet pripravený znížiť rozdiely medzi bohatými a chudobnými národmi. Toto demonštruje ako dobre kapitalizmus funguje a ako pomáha svetu. Táto informácia je dôkazom, prečo kapitalizmus je politicky, ekonomicky a sociálne dokonalejší ako socializmus.

<http://www.srsd.org/search/studentprojects/2001/communism/>
Táto webová stránka bola vytvorená, aby sa vysvetlila superiorita kapitalizmu nad socializmom.

Jano večer konečne došiel domov, do pokojného prístavu, kde nikto od neho nechce nemožné. Pozdravil Máriu, ktorá niečo čítala a písala. Rozpovedali sa, s niečím sa aj vzájomne zdôverili, rozumeli si, ale to nie je pre verejnosť. Bol to ich svet, ktorý začal Big-Bengom pred 25 rokmi a stále sa rozpína.

„Nie je to až tak pokojný prístav, aspoň nie záhradná časť prístavu“, povedal si s úsmevom Jano, keď zbadal, že vzadu na terase diskutuje Alanova úderka a dokonca zahliadol aj Borisa, syna, ktorý študuje na vojenskej akadémii. Ihneď ho išiel privítať. Porozpráva sa s ním neskoršie, lebo debata bola už v plnom prúde. Ako vždy, Alanova ľavicová úderka, piati - asi študenti, z toho traja Che, dve - asi študentky, z toho jedna Che, proti Borisovi popíjali pivo a džús a diskutovali o pive, džúse, voľbách, socializme, komunizme, finančnom sektore, globalizácii, demokracii, o MÚ a o všeličom inom. Ako vždy, Jano sa rozhodol ich vyprovokovať, i keď popravde, ich zanietenie a túžba niečo riešiť, mu bola sympatická. Podvedome chcel vedieť názory mladých na všetko možné. Chcel vedieť, kam sa svet bude uberať, keď jeho nebude a len jeho mozgové elektromagnetické vlnenie bude blúdiť po ďalekých kútoch vesmíru a aspoň super minimálne ovplyvňovať jeho osud. Po úvodných ceremóniách sa priamo spýtal: „Poznáte vy vôbec rozdiel medzi kapitalizmom a socializmom?“

„Samozrejme“, odpovedal mladík, ktorý mal už riedko zarastenú bradu, pravdepodobne nikdy neholenú.

„Tak, aký?“ Podpichuje Jano.

„Jednoduchý, socializmus je jediná budúcnosť ľudstva“. Dodáva mladík.

„A to už prečo?“ Pýta sa Jano.

„Kapitalizmu je dekadentná civilizácia, vytvára degenerovaného človeka.“

„Aj vás, aj mňa?“

„Nie všetkých. Tí, ktorí rozumejú o čo ide a vidia čo sa deje, tí sa vedia tomu ubrániť. Aspoň sa snažia.“

„Takže vy ste sa tomu ubránili a ja s Borisom nie. Čo keď my tomu rozumieme lepšie ako vy a vidíme lepšie, čo sa deje?“ Usmial sa Jano aj Boris, ktorý tiež rád provokoval.

„My sa opierame o históriu a o fakty.“ Zdôraznil najstarší.

„Ja vám to vysvetlím jednoducho, že to pochopí aj malé dieťa.“ Zamiešal sa najmladší Che a významne sa pozrel na Jana. Asi nemal o ňom veľkú mienku, keď sa dospelý človek pýta také primitívnosti. „Predstavte si, že ja som kapitalista a mám továreň na stoličky, a že na svete je ďalší kapitalista a ten má tiež továreň na stoličky. Skrátka, na svete sú len dve továrne na stoličky. Keby to tak bolo, tak ja by som sa každé ráno informoval, či náhodou továreň na stoličky môjho

konkurenta nevyhorela. Keby vyhorela, tak som v stoličkách pánom na svete. Bol by som veľmi bohatý a ovládal by som svetový trh zo stoličkami. Pomocou vlád, zákonov a vojenskou silou by som dával pozor, aby náhodou niekto nepostavil ďalšiu továreň na stoličky. Suma sumárom, v kapitalizme, čím sa môj konkurent bude mať horšie, tým sa ja budem mať lepšie. To je základné pravidlo kapitalizmu. V socializme je to naopak, čím môj konkurent bude lepšie prosperovať, tým sa budem mať lepšie aj ja.“

„Keby som ja bol kapitalista a mal továreň na stoličky, tak by som konkurenčnú továreň jednoducho podpálil a bol by pokoj.“ Pripojil sa praktik z úderky.

Jano už dávno vedel, že presne toto sa už niekoľko storočí v kapitalistickom svete deje. Bola to asi neoddeliteľná súčasť nášho vývoja, ktorému sa asi nedá demokraticky ubrániť.

Diskusiu doplnil zrejme vedúci ideológ úderky: „Keď prejdeme od stoličiek k štátom, tak napríklad USA robia všetko preto, aby sa Rusko a Čína mali čo najhoršie, lebo vedia, že čím sa Rusko a Čína budú mať horšie, tým budú USA na tom lepšie. Samozrejme, platí to aj naopak.“

Pridal sa aj Che zo Zabudutej Lehoty: „Čím lepšie EÚ zabezpečí, aby sme sa mali na Slovensku horšie, tým budeme nadšenejšie pracovať v ich továrňach za menšiu mzdu a posielat' viac vysokoškoláčok opatrovať ich starých rodičov¹¹³. EÚ je súčasťou Piateho križiackeho ťaženia na Východ. Čím motrokári vychovávajú viac vytunelovaných a morálne úchylných, tým sa motrokári budú mať lepšie. Toto je súčasť konkurencie vyplývajúcej zo zákona voľného trhu. Najúčinnější nástroj zbavovania sa konkurencie, a často posledný, je zničiť ju vojnou. V praxi sa to často využívalo a pokiaľ bude kapitalizmus, tak sa to bude aj využívať.“

„Viete prečo na Slovensku musíme odstaviť dva bloky jadrovej elektrárne, ktoré by mohli ešte za 20 rokov vyrobiť hodnotu za desiatky miliárd korún?“ Zamiešal sa Che zo Zabudutej Lehoty a aj si

¹¹³ *Major007-poznámka: Náklady na výchovu a vzdelanie jedného vysokoškoláka v Anglicku sú 2 milióny libier, čo je 63,5 miliónov Sk (podľa kurzu 19.12.2008). Potom 140000 vysokoškolákov, ktorí zmizli zo Slovenska malo hodnotu 8 893 920 000 000 Sk. Čo je 1,7 milióna Sk na obyvateľa Slovenska.*

odpovedá, „aby sme sa mali horšie a oni lepšie.“¹¹⁴ Ani si nestačil sám odpovedať, lebo do diskusie sa zamiešal vedúci ideológ úderky, „zbavovanie sa konkurencie stálo už veľa nevinných obetí vo všetkých vojnách posledných 5 tisíc rokov. Suma-sumárum, kapitalisti sa vždy snažia byť lepší ako konkurencia, preto sa snažia zničiť konkurenciu rôznymi prostriedkami. Majú na to dve možnosti, buď zvýšia kvalitu výrobkov a znížia efektívnosť výroby, alebo konkurenciu jednoducho zničia inými prostriedkami. My pokladáme za významný fakt, že na zničenie konkurencie inými prostriedkami vynakladajú oveľa viac peňazí ako na zvýšenie efektivity výroby a kvality výrobkov. My sme proti systému, kde platí, že ja sa budem mať lepšie vtedy, keď sa ty budeš mať horšie. Pozrite si výsledky z bývalých socialistických krajín. Došlo tam k všeobecnému úpadku po roku 1989, k čomu prispelo aj to, že si začali robiť navzájom zle, miesto toho aby si robili dobre.“

„Maďari a Slováci si začali robiť navzájom zle ihneď po prevrate 1989. A to už nehovorím o krajinách bývalého Sovietskeho Zväzu a Juhoslávie.“ Prisvedčil úderník zo Zabudnutej Lehoty.

To rozohnilo aj praktika z úderky: „Netreba zabúdať, že zachovávať základné pravidlo imperializmu, že my sa budeme mať lepšie vtedy, keď sa vy budete mať horšie, stojí strašne veľa peňazí. V súčasnosti, aby imperialista zničil konkurenciu, ktorá chce vyrobiť jednu paradajku, vynaloží viac peňazí ako sú náklady na výrobu desiatich paradajok.“

„Toto nikdy nepochopia MÚ.“ Dodal úderník zo Zabudnutej Lehoty.

„Možno na Slovensku mali neschopné vlády, preto tak dopadli.“ Namieta Boris.

„Áno, takto si svoje počínanie ospravedlňujú niektorí ponovembroví hrdinovia, ktorí celý život bojovali za odstránenie socializmu na

¹¹⁴ *Major007-poznámka: Odstavenie dvoch blokov jadrovej elektrárne v Jaslovských Bohuniciach neznamená len, že stúpne nezamestnanosť a zníži sa HDP, ale podľa tabuliek ATO 737/1988 č. 124, výsledkom toho bude aj to, že počet slovenských óperiek na voľnom trhu v zahraničí stúpne o 2,3% a ich cena klesne o 4,2%; zníži sa financovanie školstva a vedy, v dôsledku toho do zahraničia utečie o 3,14% viac vysokoškolákov; celková konkurenčná schopnosť Slovenska sa zníži o 0,633 bodu; kolonizačná dávka sa zvýši o 0,263 bodu; ...*

Slovensku. Na Slovensku, ani v ďalších krajinách bývalého socialistického bloku, to nesúvisí s vládami. Je to produkt systému. Ekonomické, sociálne, kultúrne a morálne parametre sa podobne znížili vo všetkých 'oslobodených' krajinách v bývalom socialistickom bloku. Opakujem, nie je to výsledok vlády, je to výsledok systému. Zmenou vlád sa nič nevyrieši.“ So samozrejmosťou pripája hlavný ideológ.

„Ako to vy chcete vyriešiť? Alebo ste to už vyriešili?“ Provokuje tentoraz Boris.

„Dá sa to vyriešiť jednoducho. Je potrebné vymyslieť systém, v ktorom ja by som sa mal tým lepšie, čím lepšie sa bude mať konkurencia. To je socializmus.“

„Lenže socializmus ľudia odmietajú, volia oveľa viac kapitalistov ako komunistov. Prečo asi?“ Namieta Boris.

„Lebo sú hlúpi.“ Odpovedal najmladší.

„Máme veľa MÚ-ákov a veľa ich ešte bigotne verí v nadprirodzené sily.“ Dodal úderník zo Zabudnutej Lehoty.

„Nie“, opravil ho ideológ, „asi sa im to tak páči, každý chce byť lepší ako konkurencia. A keď aj nepáči, tak tomu nevedia zabrániť. Asi nevedia, čo majú proti tomu robiť, alebo nevedia, že by mali vôbec proti tomu niečo robiť.“

„Možno to tak je, lenže, kto komu podpáli továreň, to závisí od schopnosti štátu zabrániť, aby niekto nepodpálil našu továreň na stoličky.“ Namieta Jano.

„Naše továrne na stoličky už neexistujú, boli už dávno vypálené, alebo stratili rodný list. A okrem toho, voľný trh zakazuje, aby náš štát bránil niekomu, keď chce podpáliť našu továreň na stoličky. Pozrite si legislatívu únie.“ Zamiešal sa opäť úderník zo Zabudnutej Lehoty.

„Čo by mali, podľa vás, ľudia zo Zabudnutej Lehoty proti tomu robiť?“ Pýta sa Boris.

„Mali by si vtíkať do hlavy, že sú rovnocenný národ, rovnocenní ľudia a nielen hľadať stále okolo, pred kým by si kľakli na kolena, obdivovali ho, a bozkali mu ruky, nohy. A keď im niekto bude tvrdiť o sebe, že je vyvolený národ, vyvolená rasa, čistá rasa, vyvolený demokrat, politológ, historik alebo vyvolený humanista, tak aj my by sme mali tvrdiť, že sme s nimi rovnocenný vyvolený národ, vyvolená rasa, vyvolení demokrati, politológovia, historici alebo vyvolení humanisti.“ Samozrejme, odpovedá úderník zo Zabudnutej Lehoty.

„Vy to vidíte stále v čiernych farbách.“ Oponuje Jano a pokračuje, „vidíte, naše továrne na stoličky zhoreli a nič hrozného sa nestalo. Stoličky sa dovážajú a keď nebudú peniaze, tak sa dovezú na dlh.“ Doložil Jano a pomyslel si, či vôbec v Zabudnutej Lehote vedia, že niektorí alebo mnohí už sedia na cudzích stoličkách, ktoré ešte nie sú zaplatené. Ale pretože bol v provokatívnej nálade, opäť zaprovokoval. „To je jedno, ale je to vždy lepšie ako žiť v socializme, čo bol vlastne komunistický žalár.“

To vyprovokovalo mladú úderníčku, ktorá sa ho priamo spýtala: „Viete, ktorá krajina má najviac väzňov na 100 000 obyvateľov?“

„Odhadujem, že nejaká v Afrike.“ Odpovedá Jano.

„Nie, nevíete a mali by ste to vedieť. Sú to USA, majú 738 väzňov na 100 000 obyvateľov. V komunistickej Číne je to len 118 väzňov, na Slovensku 158. V súčasnosti je v USA viac väzňov ako bolo v Gulagoch v dobe najväčšej slávy.“ Dievčina pokračuje otázkou a ihneď si odpovedá: „Viete, prečo o počte väzňov nemáte ani potuchy? Pretože v súčasnom systéme motroctva je to zakázané. Profesionálny totalitný systém pri tunelovaní mozgov to zakazuje.“

„A vy odkiaľ víete o počte väzňov v USA?“ Pýta sa Jano, prekvapený priamosťou dievčiny.

„Zo správy OSN.“¹¹⁵

„Vidíte, nie je to zakázané.“ Namietta Boris.

„V tom je práve profesionálnosť súčasného totalitného informačného systému. Teoreticky je to dostupné pre každého, ale prakticky o tom nikto nevie.“

„To, že majú v USA najviac väzňov na 100000 obyvateľov má výhodu, že kriminálnici nepáchajú škody.“ Oponuje Boris.

„Lenže, ktorý systém ich viac núti páchať trestné činy?“ Pýta sa dievčina a ihneď si aj odpovedá, „zo správy OSN jasne vidieť, že kapitalistický.“

„Sú to väzni a nie komunistické gulagy.“ Oponuje Jano.

„Poznáte kapitalistické gulagy?“ pýta sa dievčina.

„Pokiaľ viem, ľudí na Sibír vyhánali komunisti.“ Po chvíli si Jano spomenul, „a cár, ktorého za to vyhlásili za svätého.“

¹¹⁵ Poznámka recenzenta: *Human Development Report 2007/2008*, str. 223.

„Viete, koľko bolo väzňov v komunistických gulagoch v roku 1960, alebo v rokoch 1970, 1980 alebo v roku 1990?“ Pýta sa ďalej dievčina, pozerá na Jana a Borisa a pokračuje, „stavím sa, že neviete. Stavím sa, že to nevie, až na pár výnimiek, nikto na Slovensku a ani vo svete. Nevie to ani jeden zo slovenských morálne úchylných, ktorí dostali povolenie rozprávať a písať o gulagoch v *mazmédiách*. Nevie to ani jeden zo slovenských lapotinkošov.“ Dodal úderník zo Zabudnutej Lehoty.

„Presne neviem koľko, ale dost’.“ Odpovedá opatrne Jano.

Dievčina sa pozrela na Borisa, čakajúc odpoveď.

Boris úprimne odpovedá, „nepamätám si, že by som niekde počul presné čísla, zväčša sa hovorí o miliónoch. Nečítali ste Solženicina?“

„Solženicin bol veľký maco a mal aj rovnaké IQ.“ Zamiešal sa ešte neoholený Che.

„Myslím si, že presné čísla o Gulagoch sa ani nevedia.“ Odpovedá Boris, ktorý si ani nevšimol poznámku neplnoletého Che.

„Ale vedia, a veľmi presne. Zistíte si to, keď ste takí múdri. Asi vám to nebude robiť problém.“¹¹⁶ S dôrazom oznámila dievčina a pokračuje: „Že to neviete, je dôležitý fakt, ale dôležitejším faktom je, že nikto sa o počte väzňov v gulagoch posledných 30 rokov nesmie dozvedieť. Viete prečo? Lebo systém súčasnej profesionálnej totality, ako súčasť moderného otroctva, to zakazuje. Šťastne vytunelovaný o tom nesmie mať ani potuchy. Keby to vedel, a ešte mnoho ďalších faktov, tak by sa ťažko z neho dal vyrobiť morálny retardát (MR). Neviete to jednoducho preto, lebo výroba MR je súčasťou nášho motroctva, súčasťou profesionálnej totality, v ktorej žijeme. Podobne ako kresťanská inkvizícia v stredoveku vyrábala morálne úchylných a ani o tom nevedela. Lenže súčasní výrobcovia vedia presne, čo robia.“ Opakuje už niekoľkokrát dievčina a opäť sa pýta: „Viete, čo je to katorga?“. Po chvíli, keď nikto neodpovedá, upresňuje otázku: „je to niečo, ako ste už spomenuli, za čo posledného ruského cára vyhlásili za svätého.“

Dievčina Che-Zu sa opäť pýta, možno bude v budúcnosti učiteľkou alebo vyšetrovatelkou: „Koľko ľudí zamrzlo v bývalých socialistických krajinách za 20 rokov pred prevratom 1990 a za 20 rokov po prevrate?“

¹¹⁶ *Major007-poznámka: Počet väzňov v komunistických gulagoch v rokoch 1960-1990 bol nula, pretože Ministerstvo vnútra Sovietskeho zväzu zrušilo gulagy rozkazom č. 20 z 25.1.1960.*

Viete to? Neviete, ani nemôžete, pre vytunelovaných je to absolútne zakázané.”¹¹⁷

Hlavný ideológ, nečakajúc na odpoveď, sa tak rozohnil, že ani nevedel, že šiel skoro až na doraz. „Výchova MR je súčasťou a produktom kapitalistickej demokracie, podobne ako inkvizícia a pálenie bosoriek počas 500 rokov bola produktom kresťanského náboženstva, vlastne kresťanskej demokracie.”¹¹⁸ Je to produkt systému v ktorom žijeme.¹¹⁹ Prečo sa to nedá zmeniť?“

„Imperialistická inkvizícia to nedovolí.“¹²⁰ Pritakal neoholený Che.

¹¹⁷ Major007 poznámka: Podľa „Kádrového profilu morálneho retardáta ATO 373/1988, čl. 77”, je to zakázané pre všetkých a nielen pre vytunelovaných.

¹¹⁸ Major007 otázky a odpovede: Postavili sa občianski, náboženski alebo humánni predstavitelia proti páleniu bosoriek? Ťažko, lebo by ich boli za to upálili. My máme rovnaký problém v súčasnosti. Sú súčasní, morálne úchylní účinnejší ako inkvizítori v stredoveku, keď pálili bosorky? Áno, sú účinnejší, denne zabíjajú oveľa viac nevinných osôb.

¹¹⁹ Poznámka neznámeho kaskadéra: Pripomenul by som, čo tvrdí Chomský a ďalší americkí ľavicoví intelektuáli, že keby povojnových amerických prezidentov súdili v Norimbergu podľa rovnakých kritérií ako nacistických zločincov, tak každý musí dostať trest smrti. Prečo ich nesúdia? Odpoveď je jednoduchá, a je tá istá ako už povedala Che-Zu. Profesionálny totalitný systém ako súčasť moderného otroctva to nedovolí. Pretože sa opiera o MÚ. “

¹²⁰ Major007 - poznámka: Podľa „Article 6, Charter of the International Military Tribunal, August 8, 1945, <http://www.law.umkc.edu/faculty/projects/ftrials/nuremberg/NurembergIndictments.html>, “ Medzinárodný súd v Norimbergu v roku 1946 odsúdil vojnových zločincov na smrť za zločiny proti mieru, menovite za plánovanie, prípravu, začatie a vedenie agresívnej vojny, alebo vojny, kde sa porušili medzinárodné zmluvy, dohody alebo záruky, alebo spolupracovali v spoločnom pláne alebo sprisahaní, aby sa dosiahlo to, čo je uvedené vyššie. Major007 si dal otázku: Prečo medzinárodný súd nezasadá v Norimbergu a nesúdi v súčasnosti ľudí za tie isté zločiny ako súdil nacistických zločincov?“ Dopĺňajúca poznámka – odpoveď od Che: „Lebo súčasní vládcovia majú rovnakú

„Aká imperialistická inkvizícia, aký komunistický systém bol zločinný vo svojom základe? Vraždili všade.“ provokuje Boris.

„Kde všade?“ pýta sa najmladší Che.

„Na Sibíri, v Katyni, v Číne, všade. Masaker čínskych komunistov na Námestí nebeského pokoja v Pekingu, v júni 1989.¹²¹ Prenasledovanie Tibet'anov.¹²² Zarecituje Boris, tak ako ho učili na vojenskej akadémii.

moc na celej planéte ako nacistickí zločinci na okupovaných územiach počas 2. svetovej vojny a pokračuje. Jeden z mnohých príkladov zo súčasnosti: Tony Blair ako premiér Veľkej Británie nariadil vojenskú účasť britských vojsk v piatich vojnách: 1. Bombardovanie Iraku v decembri 1998; 2. 74-dňové bombardovanie Juhoslávie v roku 1999; 3. Intervenciu v Sierra Leone na jar 2000; 4. Útok na Afganistan v októbri 2001 a v súčasnosti 5. V súčasnej vojne v Iraku. Ako výsledok týchto jeho aktivít nasledoval štandardný postup. Keď ako predseda vlády stratil reputáciu, v júni 2007 sa vzdal postu premiéra a začal pracovať na čiastočný úväzok na Wall Street v JP Morgan Chase banke ako poradca na globálne politické a strategické otázky za ročný plat 1-5 milión US dolárov. Okrem toho pracuje ako poradca pre medzinárodnú politiku a klimatické zmeny v Zurich Financial Services s ročným platom 0,5 milióna libier...

<http://www.guardian.co.uk/world/2004/aug/02/sudan.oil>

<http://edition.cnn.com/2008/BUSINESS/01/10/us.blair/>

¹²¹ *Major007 poznámka: Masaker čínskych komunistov na Námestí nebeského pokoja (Tiananmen Square) v Pekingu v júni 1989 neexistuje. V rámci tunelovania mozgov ho vymysleli Veľké medzinárodné lúpežnícke korporácie, ktoré sa opäť snažia kolonizovať Čínu. Informácia sa používa pri tunelovaní mozgov s IQ <99.*

¹²² *Podľa dokumentov ministerstva zahraničia USA z roku 1998, v 1960-tych rokoch tibetský exil dostával od CIA 1,7 milióna dolárov ročne. Ročný plat Dalai Lamu od CIA bol 186000 dolárov. V 21. storočí americký kongres vyčlenil na podporu tibetského exilu v Indii 2 milióny dolárov a ďalší milión na „demokratické aktivity“ exilu. Navyše, Dalai Lama dostal finančnú pomoc od G. Sorosa (Heather Cottin, "George Soros, Imperial Wizard," CovertAction Quarterly no. 74, Fall 2002). V súčasnosti tibetskí mnísi v Kalifornii dostávajú od*

„Viete, kto rozšíril po svete, že bolševici zavraždili Poliakov v Katýňskom lese? A prečo to rozšíril?“ Pýta sa najmladší Che. Po chvíľe mlčania si aj odpovedá: „Hitlerov minister propagandy, Josef Goebbels v roku 1943. Lenže to šťastne vytunelovaní nesmú vedieť, a ani nevedia. O to sa už demokratické médiá postarali. Hitler potreboval podporu bežných ľudí pri likvidovaní Židov v Poľsku, preto potreboval exemplárny príklad zločinov žido-bolševikov.“

Jano a Boris by sa mali nahnevať na nepriame obvinenia z nechápavosti posudzovania súčasného sveta. Ale im to nevadilo. Boli radi, že mohli úderníkov vyprovokovať až do krajností. S mnohými ich názormi súhlasili, i keď si uvedomovali, že takéto názory sú v menšine. Jano sa pridá do debaty s úsmevom, „je možné, že my s Borisom sme nejakým mentálne posunutí, ale vedeli by ste to robiť lepšie ako to oni robia teraz? Nie ste len naivní snílkovia?“ Po chvíľi opäť zaprovokoval, „čo sa týka gulagov. Jednoznačne boli aj za cára, aj za komunistov a to, že ich komunisti zrušili a nie cár na tom nič nemení.“

„Poznáte kapitalistické gulagy?“ pýta sa opäť dievčina a sama si aj odpovedá, „v roku 2006 v Belgicku zmizlo 3500 detí a vo Francúzsku 44000. Sú to detské gulagy nášho, vlastne vášho barbarizmu, za ktoré by mali súdiť zodpovedných v Norimbergu. Lenže vytunelovaným to nedôjde.“¹²³

vlády USA 550-700 dolárov mesačne a zdravotnú starostlivosť zadarmo.

¹²³ Major007 poznámka z „Kádrového profilu morálneho retardáta ATO 373/1988, čl. 4-12“: *Štandardne vytunelovaný a morálny retardát pri okydávaní socializmu a komunizmu si nikdy nesmie uvedomiť zločiny kapitalizmu a socialistický zázrak dodržiavania ľudských práv. Nikdy nesmú pochopiť, že len dva najväčšie zločiny kapitalizmu, prvá a druhá svetová vojna, 10 až 100-krát prevyšujú všetky zločiny socializmu-komunizmu. Neuvedomia si ani zločiny na deťoch. Podľa oficiálnej ruskej vládnej organizácie UNICEF, v Rusku na konci 90-tych rokov, bolo 1 milión detí bezdomovcov. Podľa „United Nations Children's Fund (UNICEF) reports UNICEF: A Decade of Transition, The MONEE Project CEE/CIS/Baltics REGIONAL MONITORING REPORT No. 8 – 2001“, a správ OSN, 18 miliónov detí žilo v extrémnej chudobe, napríklad v Rusku a Ukrajine 1 zo 7 detí bolo podvýživene, v Albánsku, Uzbekistane a Tadžistane to*

„To odkiaľ máte?“ Pýta sa Jano.

„Zo správy Euronews z 26.5.2008.“ Po chvíli dievčina, asi expertka na deti, sa opäť pýta: „Viete aké zločiny pácha súčasný kapitalizmus na deťoch?“ Nečaká na odpoveď, ihneď si odpovedá: „Veľké. Nielenže o tom MÚ, ktorí sa predvádzajú v blúznení o zločinoch komunizmu, ktorí hlásajú kapitalistickú slobodu, demokraciu a voľný trh, nevedia, ale ani si to nevedia predstaviť. Je možné, že majú geneticky poškodený mozog, ktorý im to nedovolí. Im to nevysvetlíte. Ani to vysvetľovať nebudem.“¹²⁴ Zakončila logicky dievčina.

bolo 1 z 3 detí. Kirgistan, Kazachstan a Rumunsko mali najviac tuberkulózy a v roku 1999 Estónsko malo najviac prípadov tuberkulózy na svete. Východná Európa a krajiny bývalého socialistického bloku mali najväčší nárast HIV na svete (BBC news, 29.11. 2001). V súčasnosti UNICEF (15.11. 2005) odhaduje, že v Rusku je 150000 detí bezdomovcov, čo je oveľa nižší počet ako oficiálne odhadujú ruské zdroje, pretože majú rôzne definície bezdomovca.

¹²⁴ Major007 - poznámka: pozri

<http://www.zmag.org/sustainers/content/2006-11/01marshall.cfm>

Podľa správy OSN, v roku 2002 bolo sexuálne zneužitých 150 miliónov dievčat a 73 miliónov chlapcov. Dva milióny detí boli donútení pracovať v priemysle prostitúcie a pornografie a viac ako milión detí bolo kúpených a predaných. Tieto kapitalistické zverstvá pokračujú aj ďalej, nejde len o sexuálne zneužívanie. V roku 2002 bolo 53000 detí zavraždených, z toho 2893 v USA. 220 miliónov detí je každoročne ekonomicky vykorisťovaných, polovica z nich pracuje v nebezpečných podmienkach a 5 milión detí žije v otroctve. Podľa „National Labor Committee“, v Bangladéši pracujú deti na výrobe šiat pre firmy Hanes, Wal-Mart a J.C. Penney vo veku menej ako 11 rokov, kde pracovná zmena dosahuje až 20 hodín. Za prácu dostávajú 6,5 centov za hodinu. ...Vo svete je v súčasnosti vo väzení viac ako milión detí, z toho v USA 100000. USA je jednou zo štyroch krajín, kde odsudzujú deti na doživotné väzenie bez možnosti skrátenia väzenia a spolu so Somálskom sú to len dve krajiny, ktoré neratifikovali Konvenciu detských práv. ... Podľa správy Washington Post, "V USA, v roku 2002, okolo 6% detí bralo antidepresíva, čo je trojnásobné zvýšenie od rokov 1994-96. Okolo 14% chlapcov – skoro

„Možné je už všeličo,“ neurčito odpovedá Jano. Zistil, že úderníci nemajú diplomatické vzdelanie, lebo keby ho mali, vyjadrovali by sa inými slovami. „Ale dobre, že nemajú, lebo, keby hovorili diplomatickým jazykom, tak v Zabudnutej Lehote by im nikto nerozumel.“ Ospravedlnil sa a cestou do kuchyne dumal, „kde sa to v nich berie, že mladí ešte rozmýšľajú, vedia, kde nájsť relevantné informácie a dokonca rozmýšľajú ako niečo zlepšiť. Kde na to berú vzory, keď také v mazmédiách neexistujú? Možno čítajú zakázanú literatúru, možno našli niečo na internete. Dobre, že som sa u nich zastavil a napravil si o mladých trochu mienku“.

Na druhý deň ráno si Jano spomenul na diskusiu mladých o zločinoch boľševikov v Katyni. Bolo mu to povedomé, len nevedel prečo. Preto sa spýtal Major007, „kto vraždil v Katyni?“

Počítač mu ponúkol odpoveď, hneď dve verzie. Prvá verzia: Výpis z článku, Karel KLUZ: Goebbelsova časovaná nálož Katyne (5.4 2008). <http://www.ovksem.estranky.cz/clanky/minulost/goebbelsova-casovana-naloz-katyne>. ... (Súčasná) kampaň, řízená centrály tajných služeb, má jediný cíl - nasadit do vědomí světa představu, že období existence SSSR bylo obdobím nesmyslných krveprolití. ... Katynský případ se zdál být po mnoho desetiletí jasným. Celý svět, kromě polské exilové vlády v Londýně se shodl, že šlo o jasnou, Goebbelsem připravenou provokaci z roku 1943. ... Likvidaci Poláků v Katyni provedly německé bezpečnostní síly tak, aby mohly z tohoto zvěrstva obvinít NKVD ministerstva vnitra Sovětského svazu. ... Poláci byli postříleni ranami do týla z německých pistolí, německými náboji. Účast příslušníků NKVD na vraždě vyvrací i místo, na kterém byly hroby nalezeny. Ruce mnoha obětí byly svázané za zády papírovým motouzem, tehdy neznámým v SSSR. ... Vyvraždění polských důstojníků v Katyni věnoval Goebbel nesmírnou pozornost. Žurnalistům v okupovaných zemích vydal 40 stránek pokynů. Pouze jednou připomíná Stalina. Většinou se snažil přenést odpovědnost na sovětské důstojníky a politické pracovníky židovského původu, kteří se měli přímo podílet na vyvražďování Poláků. V pokynech tisku neopomněl zdůraznit, jaký význam věnoval Hitler skutečnosti, aby konečné řešení židovské otázky vyvolalo v mysli

1 zo 7, bralo stimulačné lieky v roku 2002, čo je 2x viac ako v roku 1994-96.

všech občanů Říše asociaci s katyňským případem. Důvod byl jediný. Hitler připravoval na rok 1943 vyvraždění tří milionů polských Židů a za horšící se vojenskopolitické situace nepotřeboval v Polsku odpor proti svému postupu. Oprávněnost jeho postupu se potvrdila. ...Goebbels nechal sestavit počátkem roku 1943 mezinárodní komisi patologů, kteří pocházeli z 12 států, německých satelitů. Jediným neutrálním byl dr. Naville ze Ženevy. Předsedou byl Němec dr. Buhtz. Protektorát Čechy a Morava představoval patolog prof. MUDr. František Hájek. (Pozri knihu: F. HÁJEK, Důkazy katynské, Praha 1946, 22 s. + 29 s. příl.) ...Oživování Katyně slouží polské vládě především k zakrytí dějinné pravdy, že to byla Rudá armáda, která zachránila polský národ před likvidací.

Poznámky z

http://community.livejournal.com/ru_katyn/9810.html#f11.

Slovenský štát zastupoval v katyňské lékařské komisi František Šubík, profesor patologické anatomie na Lékařské fakultě Univerzity Komenského v Bratislavě. Krátce před válkou vstoupil do Hlinkovy strany (HSLŠ), stal se předsedou jejího Sociálního ústavu a od srpna 1940 členem Státní rady, od roku 1942 byl šéfem zdravotnictví na Slovensku. I když Šubík nebyl soudní lékař ale patolog, pokládalo se za výhodu, že zná polské prostředí, takže jeho svědectví o smrti polských důstojníků bude důvěryhodnější. Záhy obletěla svět fotografie z Katyně, na níž prof. Šubík spolu s dr. M. Wodzińským přihlížejí pitvě polského důstojníka, kterou provádí profesor Hájek. ...Hned po návratu z Katyně se prof. Šubík podělil s novináři o první dojmy a podle Českého slova „*vyzval k boji proti židovskému bolševizmu*“. V tomto duchu přednesl v Hlinkově domě v Bratislavě 9. května 1943 před početným auditoriem přednášku, kterou pod titulkem *Ešte rozhodnejšie proti židobolševizmu* publikoval následujícího dne list HSLŠ *Slovák* a zčásti i *Gardista*. Rétorika nacistické propagandy se snažila představit Němce jako ochránce civilizačních hodnot před židovským barbarstvím, což mělo opravňovat jejich genocidní politiku vůči Židům. Dobře se k tomu dalo využít i zmínky ze Šubíkovy přednášky: „*Podľa výpovede svedkov les strážili a popravy vykonávali členovia GPU. Boli v uniformách a skoro všetci židovského výzoru.*“ Na shromáždění vystoupil i ministr vnitra Mach a akce byla zakončena „protižidovskou a protibolševickou demonstrací“. Další Šubíkova přednáška se pod názvem *Pravda o Katynskom lese* konala v bratislavské Redutě 11. 5. 1943, opět za

mimořádného zájmu veřejnosti i tisku. V publikovaných článcích profesor Šubík uváděl, že byl osobně při tom, když v jedné z exhumovaných mrtvol poznal někdo z polské delegace svého bratra, brigádního generála Mieczysława Smorawińskiego. Své zážitky z Katyně doplňoval vášnivým vyznáním, ochotně přebíraným zvláště německým tiskem. ... Po vojne byl vězněn v Bratislavě a v Leopoldove. Po propuštění z vězení pracoval jako obvodní lékař v Trnavě, byl totiž zbaven profesury. Žil pod policejním dohledem, nesměl nic vydávat, jeho verše byly vyřazeny z učebnic. V roku 1952 sa mu podarilo utiecť do Nemeckav Drösingu, ve Vídni a v Německu, v roce 1953 odjel do USA.

Major007: Druhá súčasná uznávaná verzia o Katyni je tá istá, ktorú predložil Josef Geobbles v roku 1943, k čomu sa v apríli 1990 prihlásil aj Sovietsky zväz. Materiál nemusím dodávať, nájdete ho opakovane v každých médiách po roku 1989.^{125, 126}

Jano si spomenul na diskusiu Che o gulagoch. Spýtal sa Majora007: „Koľko väzňov bolo v komunistických gulagoch v Sovietskom zväze v rokoch 1960-1970-1980-1990? Major007 odpovedá: „Nikto.“

Jana odpoveď prekvapila, ihneď sa spýtala: „Kto o tom na Slovensku vie?“

Major007 mal už odpoveď pripravenú. „Pretože tento údaj má podľa záväznej smernice ATO 737/1988 stupeň utajenia AS3, nemal by to vedieť nikto. V dôsledku podcenenia mentálnych schopností rezistencie na tunelovanie mozgov niektorých občanov, o presnom

¹²⁵ *Major007 poznámka paradoxu: Vedoucí hlavní komise pro vyšetřování zločinů proti polskému národu Dariusz Gabriel oznámil letos 9. července 2008 v polském Sejmu ztrátu oficiálně ověřených kopií dokumentů, potvrzujících odpovědnost politbyra VKS(b) a sovětského ministerstva vnitra za povraždění polských zajatců v Katyni. Tyto kopie dokumentů předal v říjnu 1992 tehdejší ředitel ruských státních archivů Rudolf Pichoja tehdejšímu prezidentovi Lechu Walesovi. Co se to stalo, že se polskému státu ztratil tak významný důkaz? Byl za tím šlendrián, čirá náhoda nebo snad záměr? (26. listopadu 2008, Karel KLUZ).*
<http://www.halonoviny.cz/index.php?id=70239>

¹²⁶ *Major007 – závěrečná poznámka: Súboj mozgového hardvéru a softvéru poľského katolicizmu a ruského pravoslávnia sa nezaprie.*

počte ľudí v gulagoch vie na Slovensku len 7 osôb. Všetci sú zaradení do nebezpečnostného stupňa N5 a monitorovaní podľa 7373/1986. Poznámam, že o údajoch počtu väzňov v gulagoch nevie nikto zo slovenských lapotinkošov, ktorí majú najväčšiu radosť, keď sa môžu váľať v smotane.“

Jano si spomenul na EÚ a Križiacke ťaženie. Spýtal sa majora007: Je EÚ súčasťou nejakej križiackej výpravy na východ? Major007 odpovedá: Samozrejme. Pozrite si aktivity EU v bývalej Juhoslávii, na Ukrajine, v Bielorusku, v Gruzínsku a aj na Slovensku.

Ešte niečo sa chcel spýtať Jano v súvislosti s diskusiou mladých o socializme. Napadlo ho, čo na to Major007, spýtal sa: „Zvíťazí niekedy socializmus nad kapitalizmom? Ale stručne.“

Major007 odpovedal 777-mi dokumentmi. Jano si prečítal len záver. „Socializmus 20. storočia prehral s kapitalizmom. Ako to bude v 21. storočí, závisí od toho, či sa podarí imperialistom zničiť komunistickú Čínu a Zväz socialistických juhoamerických štátov kapitalistickou demokraciou. Zatiaľ komunistická Čína vyhráva vo všetkých parametroch nad kapitalistickými krajinami sveta. Pozri správy OSN, Svetovej bane a MMF za posledných 10 rokov. Pozri napríklad experiment naživo: Porovnanie ekonomického rozvoja a kvality života v komunistickom totalitnom systéme v Číne a v demokratickom systéme v Indii.“¹²⁷ Jano sa rozhodol, že keď bude mať čas, tak si to určite prečíta.

¹²⁷ Major007 poznámka: *Ekonomovia Jean Drèze a Amartya Sen odhadujú, že po oddelení Číny a Indie z rovnakého základu a nastúpení dvoch rôznych politicko-ekonomických systémov, India vyprodukuje ročne o 3,9 milióna mŕtvych viac ako Čína. Keby sa v Latinskej Amerike aplikoval kubánsky sociálny a potravinový systém, tak sa tam môže zachrániť ročne 285000 životov (Jean Bricmont: Humanitarian Imperialism).*

Jano zazrie Indiána

Prvá správa, ktorá sa objavila ráno Janovi na počítači, bola pripomienka, že o 10.00 hod sa má zúčastniť školenia, aby si opäť zvýšil kvalifikáciu. Tentoraz školenie bolo vo väčšej miestnosti, prítomných bolo asi 100 ľudí. Jano sa automaticky posadil dozadu, aby mohol spokojne driať a baviť sa ako mu mozog bude triediť informácie. To mal najradšej. Bohužiaľ mu to veľmi nevyšlo, lebo keď začal hľadať pohľadom Jaine, naďabil na podozrivú siluetu muža v prednom rade. Videl ho len zozadu, ako sa baví s kolegom. „Že by to bol muž s indiánskym nosom?“, pýtal sa sám seba. Už sa chcel ísť priamo presvedčiť, keď si k nemu niekto prisadol. Bolo to Jaine. Spiklenecky sa k nemu naklonila a ticho povedala: „Ešteže tieto školenia majú nejaký význam“.

„Majú, a veľký“. Odpovedal Jano s neskrývanou radosťou.

„Dúfam, že sa tu nebudeme nudiť“, poznamenala Jaine.

„Ja rozhodne nie.“

„Si si tak istý?“

„Vpredu sedí niekto, o koho mám záujem. Potrebujem sa uistiť, či je to ozaj on. Pritom by bolo dobre, keby on mňa nepoznal.“

„Môžem si ho ísť obzrieť.“ Ponúka sa Jaine.

„Je to muž v prednom rade, šiesty odľava, má tmavé brčkavé vlasy, tmavý oblek, ak má aj indiánsky nos, tak to bude on.“ Vysvetľuje Jano a dodá: „Bolo by dobre, keby si ťa nevšimol. Pre všetky prípady.“

Jaine sa vybrala nenápadne preskúmať situáciu. Išla pomaly dopredu, ledbolo vedľa steny po ľavej strane sály. Keď bola vpredu, pohľadom prešla po predných radoch, akoby hľadala voľné miesto. Zbadala aj muža v prvom rade. Rozprával sa so susedom zľava, takže bol obrátený na jej stranu. Len chvíľku sa na neho pozerala. Muž zdvihol zrak a pohľady sa im stretli. Bolo to len na zlomok sekundy, ale Jaine si ihneď uvedomila, že sa na ňu nepozrel len tak obyčajne, ako sa na ňu pozerajú všetci ostatní v sále. V jeho pohľade bolo niečo významné, prekvapujúce, spiklenecké. Jaine sa pomaly obrátila a vracala sa späť.

„Je to on?“ Pýta sa Jano.

„Áno, má indiánsky nos.“

„Videl ťa?“

„Videl.“

„Nevadí, ktokoľvek ťa tuná vidí.“

„Lenže on sa na mňa pozrel ako keby ma dobre poznal, ako keby chcel zistiť, čo hľadám.“

„To sa ti asi len zdalo.“ Utešuje ju Jano.

„Nie, ten človek ma zaregistroval ako niečo dôležité.“

„Aj ja ťa tak registrujem.“ Utešoval ďalej Jano. Ďalší rozhovor prerušil lektor, ktorý otvoril školenie a privítal vedúceho nového výskumného oddelenia, z ktorého názvu si Jano zapamätal len slangový výraz „Oddelenie nelogickej logiky“. Na Janovo prekvapenie, na pódium vystúpil muž s indiánskym nosom a začal bez papierov.

„Vážení prítomní, dovoľte mi, aby som Vás oboznámil s novou technológiou, ktorú vám predáme na používanie. Jedná sa o program, ktorý z množstva bežných informácií vie nájsť konšpiračnú informáciu. Program vie vytriediť správy, najčastejšie sú to komunikačné správy, ktoré nemajú logiku, a čo je ešte dôležitejšie, vie z nich nájsť logický záver. Vysvetlím to na jednoduchom príklade. Môžete sa dohovoriť s priateľom, ktorý navštívi kolegovu manželku, že keď sa kolega rozhodne ísť domov, tak priateľovi zavoláte a medzi iným poviete, napríklad, že „v noci môže aj pršať“. Priateľ bude vedieť, že manžel príde za polhodinu domov. Pritom takúto informáciu môžete telefonovať priamo pred kolegom. Naša nová technológia dokáže v mnohých prípadoch rozpoznať takúto konšpiračnú informáciu, samozrejme nielen pri návšteve manželiek, ale aj pri mnohých dôležitejších informáciách. Inteligentný počítač hľadá nelogičnosť v telefonických správach, hľadá správy, ktoré sa často opakujú a sú nelogické. Na budúci týždeň to spúšťame, tak sa neprekvapte, keď dostanete na prehodenie na prvý pohľad nevinné správy. Počítače už v nich našli nelogičnosť.“

Do diskusie sa prihlásil moralista: „Môže program určiť aj morálne nespoľahlivých ľudí?“

„Nie. Takých ľudí vyhľadáva ‘Program na vyhľadávanie MÚ’, ktorý sa úspešne používa už niekoľko desaťročí pri kolonizácii rozvojových krajín a naposledy sa úspešne využil pri oslobodzovaní Východoeurópanov od komunistickej totality. K takémuto programu vy nemáte prístup.“ Odpovedal jasne Indián.

Jano už nevnímal ďalšiu diskusiu. Napadlo ho, koľko nelogických správ si telefonovali posledný čas. Ešteže systém nabehne až za týždeň.

Bude musieť informovať Jaine, to je jednoduché, Juraja, a bude musieť ísť obedovať do indiánskej reštaurácie dvakrát po sebe. Našťastie je dnes streda. Už sa nevedel dočkať obeda. Škoda, že bude musieť čakať na ďalšiu stredu, pokiaľ sa stretne s Indiánom, ako muža s indiánskym nosom v duchu nazýval. Týždeň čakania sa mu zdá dlhá doba. Mohol by sa priamo tu stretnúť s Indiánom, porozprávať sa. Ale možno by nebolo vhodné, aby ich spolu videli. Ale aj tak sa rozhodol niečo podniknúť. Ihneď ako začala prestávka, vstal a zamieril k stolu s kávou. Vypočítal si to tak, že sa tam stretol s Indiánom. Jano si nalial do šálky a len tak pre seba prehodil „dobre vonia“.

„Takú je škoda aj osladiť“, ako odpoveď prehodil Indián a pomaly splynul v dave. Jano pochopil. Aj Indián usúdil, že je lepšie sa nekontaktovať na školení.

Jano vstúpil do indiánskej reštaurácie. Bola skoro plná. Očami vyhládal stôl pri okne kde naposledy sedeli. Bol rezervovaný. Postál a začal sa rozhodovať, ku komu si prisadne.

„Pane, pri okne máte rezervovaný stolík“, oznámil mu čašník a zaviedol ho k stolu.

„Ako viete, že je to pre mňa?“

„Bol objednaný dnes telefonicky, popísali vás, váš oblek, dokonca aj kravatu.“ Slušne odpovedal čašník.

„Toto je divná reštaurácia a asi sú tu samí divní ľudia“, pomyslel si. Ale bol rád, že má miesto sám pre seba. Ešte si ani neobjednal, keď pristúpil k stolu Indián a ospravedlňoval sa, „prepáčte, že meškám“, a prisadol si.

„To vy ste objednali stôl?“ Pýta sa Jano.

„Áno, vedel som, že prídete.“

„Ja som prišiel obedovať, ale prečo ste prišli vy?“ Skúša Jano.

„Prišiel som si pre stratené správy a som tiež hladný.“

„Bohužiaľ ich nemám. Ale už viem, že odkiaľ o mne toľko viete.“

„No odkiaľ?“ Pýta sa pobavene Indián.

„Predtým, ako ste nám nainštalujete program nelogickej logiky, alebo ako sa volá, tak ste ho dlho skúšali a veľa vecí ste zistili.“ Múdro oznamuje Jano.

„Vidím, že ste bystrý. Vaša komunikácia s Jurajom bola primitívne konšpiračná. Program to ihneď odhalil. Máte šťastie, že som ho zabehával ja a nie niekto iný.“

„Mali ste aj možnosť vstupovať do správ?“ Pýta sa Jano.

„Nemal by som Vám to povedať, ale keď si už dôverujeme, tak je to len medzi nami. Prišiel som na to, ako vstúpiť a niekedy som aj pridal text, aby som Vám napríklad zachránil život. Mali by ste mi byť za to vďačný.“ Samozrejmým tónom odpovedal Indián.

„Aj som. To veľa vysvetľuje. Prečo to robíte?“

„Tak. Páči sa mi to. A okrem toho budujem dôveru medzi nami.“ Poznamenal Indián.

Objednali si. Chvíľu mlčali. Opäť začal Indián. „Viem o vás veľa. Keby som upozornil zodpovedných, tak vám to môže uškodiť.“

„Máte pár telefonátov, ktoré nič nehovoria. Blufujete.“ Pokojne odpovedal Jano. Uvedomil si, že keby Indián vedel o nich viac, vedel by aj to, že nemá stratené správy.

Indián po prvýkrát stratil suverenitu. Oprel sa dozadu na operadlo stoličky až tak, že mu Jano zahliadol malú príručku čínštiny v náprsnom vrecku košele. „Nechcem vám ublížiť, chcem získať stratené správy. Som ochotný za ne zaplatiť. Pomáham Vám. To je všetko.“ Po chvíli dodal: „Dnes som nemusel na školení vystúpiť a vy by ste nevedeli, v akom ste nebezpečenstve. Týmto budujem dôveru medzi nami a nielen medzi nami.“

„Ako dlho ste testovali systém nelogickej logiky?“ Pýta sa Jano.

„Dlho.“

„Takže ste sa veľa dozvedeli?“

„Veľa.“

„A informácie môžete na všeličo využiť.“

„Môžem.“

„Alebo ich predat.“ Dodáva Jano.

„Áno, máme trhovú ekonomiku.“ Dodáva Indián.

„Obchodujete aj s informáciami o 10/11/12?“ Pýta sa bystrý Jano.

„Máte o ne záujem?“ namiesto odpovede sa pýta Indián.

„Mám, som ochotný ich vymeniť za stratené správy.“

„To by bol pre mňa zlý obchod. Trhová a aj diplomatická cena správy 10/11/12 je asi 10000 krát vyššia ako cena vašich stratených správ. A ešte vás musím upozorniť, že so správou 10/11/12 je to podobné ako s diamantom Westernstar, každý, kto ho vlastnil, po čase zomrel za záhadných okolností. Ste ochotný ju kúpiť aj za ceny takéhoto rizika?“

„To neviem.“ Jano je v pomykove.

„Je to výhodná kúpa. Ak sa svet dostane do nebezpečenstva vojnových stretov, tak cena správy bude rásť závažným tempom.“

„Takže vy obchodujete s tajnými správami. Mám pravdu?“ Jano zmenil tému.

„Myslíte si o tom, čo chcete. Ja vám dávam ponuku za stratené správy. Po čase sám uznáte, že je to dobrý obchod.“

„Čo keď ich predám rôznym ľuďom?“

„Správy budú mať stále pre nás cenu, lebo je dôležité nielen správu mať, ale aj vedieť, ako ju najvýhodnejšie využiť.“

Janovi odľahlo. Zdá sa, že Indián je len obchodník, možno neobyčajný, ktorý asi nebude pliesť obchod do politiky a ani do súboja civilizácií. Aspoň u neho nie. Pravdepodobne nie je, alebo skôr len dúfal, aktívnym členom žiadnej krvilačnej súkromnej, štátnej, demokratickej, humannej, náboženskej alebo teroristickej organizácie.

Dnes sa opäť nedohodli.

Major007 dostal nový inteligentný softvér

Je skutočnosťou, že s božím zvolením, môžu nevinní ľudia utrpieť škodu a sú trestaní predtým povedanými ranami nie za svoje vlastné hriechy, ale za hriechy čarodejníč.

Jakob Sprenger a Heinrich Kramer: Kladivo na čarodejnice, str. 199.
(Levné knihy Kma, s.r.o., 2006)

Jano už od detstva, keď dostal nejakú hračku, ihneď ju vyskúšal, čo všetko dokáže. Tak to je aj dnes ráno 20.09.2007, keď Majorovi007 nainštalovali nový softvér nelogicky-logickej umelej inteligencie s rozšírenou databázou Arian-2. Ihneď mu dal prvú úlohu: „Zistiť poradie teroristických organizácií vo svete podľa významnosti. Počítač sa pochlapil, za pár minút Jano číta z obrazovky: „CF, ASU-SU, BW, FMI...“ Už z podania odpovede Jano zistil, že je ozaj inteligentný. Jeho inteligenciu by mu mohli závidieť mnohí významní politici a humanisti. Uvedomil si, že takéto softvéry budú nebezpečnejšie ako teroristi a pravdepodobne ich budú môcť používať len preverení kategórie B1 a vyššie. Pre zaujímavosť mu dal ďalšiu, oveľa ťažšiu úlohu: „Boli Š.K.,

J.B. H.L. a K.K. v Klube vyvolených v sobotu večer 23.6.2007 vhodne oblečení?“ Jano za pár sekúnd číta odpoveď z obrazovky „Téma a odpoveď sú tak bezvýznamné, že sa tým nebudem vôbec zaoberať. Otázku musel dať človek s podpriemernou inteligenciou. Túto tému nechajte pre mienkotvorné médiá. Je to ich oblasť intelligenčného pásma.“ Počítač, vlastne softvér, bol ozaj inteligentný, dumal Jano, hrdý, že ho má. Je to vlastne hračka, s ktorou sa dá dobre baviť. Len aby mi ju nezobrali.

S detským nadšením dal ďalšiu otázku: „Koľko úradníkov, vojenského zabezpečenia, celebrit, športovcov, právnikov, ochrankárov, reklamných agentov a manažérov je potrebné na výrobu a predaj 1 paradajky v USA a v Zabudnutej Lehote? Odpoveď dostal za niekoľko desiatok sekúnd: „Na jednu paradajku, t.j. na jej výrobu a predaj v USA, sú potrební: 0,061 úradníkov; 0,12 vojakov; 0,00052 jadrových rakiet; 0,00039 ponoriek; 0,0025 zahraničných vojenských základní; 1,13 reklamných agentov; 2,46 celebrit; 1,46 športovcov; 0,99 ochrankárov; 0,033 bilbordov; 68,22 Gb reklamných správ; 3,12 minút televízneho vysielania; 0,20 právnikov, 0,21 manažérov, plus odvody pre ATO.“ Počítač pokračoval smutnou správou: „Bohužiaľ, porovnanie so Zabodnutou Lehotou nie je možné, pretože po jej oslobodení od komunistickej totality sa paradajky prestali v Zabudnutej Lehote vyrábať. Ale v dobe socializmu, v roku 1988, na výrobu a predaj jednej paradajky bolo potrebné: 0,011 úradníka; 0,12 vojakov; 0,3 prvomájových mávatiek; 0,21 minúty čakania v rade; 1,14 minút rečenia na tribúne, 2,35 minút rečenia na schôdzi. Suma-sumárum, výroba a predaj paradajky v Zabudnutej lehote bola 42,26-krát lacnejšia ako v USA.“ Ukončil správu počítač.

Janovi to bolo ale nejasné. Ihneď sa spýtal: „Tak prečo potom kilo paradajok stojí v Zabudnutej Lehote 38 Sk?“ Odpoveď dostal ihneď, akoby Major007 na ňu logicky čakal: „Cena paradajok 38 Sk za kilogram je preto, lebo v jej cene na ich výrobu a predaj je v súčasnosti potrebných: 0,061 úradníkov; 0,12 vojakov; 0,00052 jadrových rakiet; 0,00039 ponoriek; 0,0025 zahraničných vojenských základní; 1,13 reklamných agentov; 2,46 celebrit; 1,46 športovcov; 0,99 ochrankárov; 0,033 bilbordov; 68,22 Gb reklamných správ; 3,12 minút televízneho vysielania; 0,20 právnikov a 0,21 manažérov, plus odvody pre ATO.“ Major007 po chvíli dodal, akoby tušil ďalšiu Janovu otázku: „Cena paradajok bude 38 Sk za kilo alebo aj vyššia, aj keď sa budú vyrábať

v Zabudnutej Lehote, pretože na výrobu jednej paradajky bude potrebných: 0,061 úradníkov; 0,12 vojakov; 0,00052 jadrových rakiet; 0, 00039 ponoriek; 0,0025 zahraničných vojenských základní; 1,13 reklamných agentov; 2,46 celebrit; 1,46 športovcov; 0,99 ochrankárov; 0,033 bilbordov; 68,22 Gb reklamných správ; 3,12 minút televízneho vysielania; 0,20 právnikov a 0,21 manažérov, plus odvody pre ATO.“ Major007 sa zamyslel a potom dodal: „Toto je cena jednej globalizovanej paradajky. V súčasnosti, keď si kúpite 1 paradajku kdekoľvek v globalizovanom svete, z každej ide napríklad na vojnu v Iraku 0,0026 halierov.“ Jano pochopil a už sa nič nepýtal. Začínal tušiť, že Major007 ho už teraz pokladá za hlupáka, ktorý si nevie dať dokopy 9 a 11.

Aby si napravil reputáciu, rozhodol sa, že mu bude dávať len inteligentne ťažké otázky. Mal jednu, ktorú sa už chcel spýtať mnohokrát, keby bolo koho a keby sa nebál. Nabral odvalu a napísal na klávesnicu: „Aká je zahraničná politika USA v kontexte medzinárodného práva?“ Major007 odpovedal ihneď: „Odpoveď je len pre ľudí, ktorí majú previerku A1 a vyššiu.“ Jano zosmutnel, bude si musieť počkať kým ho povýšia a dostane previerku A1, ak ju vôbec niekedy dostane. Ale ihneď sa rozveselil keď si prečítal poznámku pod čiarou od Majora007.¹²⁸ Jano zistil, že aj on pozná odpoveď na otázku a jeho odpoveď je správna, veď má určite IQ vyššie ako 52. „Ale čo keď som morálne postihnutý?“ Zháčil sa a ihneď sa spýtal na to Majora007. Odpoveď dostal ihneď. „Nie ste morálne postihnutý, morálne postihnutí dávajú úplne iné otázky a ihneď si aj odpovedajú.“¹²⁹

¹²⁸ Major007 – poznámka: Podľa vedeckého prieskumu na vzorke 2,6 miliardy obyvateľov starších ako 18 rokov, odpoveď na túto otázku pozná každý, kto má IQ vyššie ako 52 a nie je morálne mentálne postihnutý.

¹²⁹ Major007 spresnenie k zahraničnej politike USA: Počet obetí 73 vojenských invázií USA v suverénnych štátoch od konca druhej svetovej vojny do 20.7.2003 sa odhaduje od 10778727 do 16861695 osôb (zoznam nezahŕňa vojenské agresie za posledných 5 rokov). Podrobnosti je možné nájsť na:
http://nottheenemy.com/index_files/Death%20Counts/Death%20Counts.htm
 Podľa informácií „Clearing House Newsletter“ z 2.8.2008:

Jano si rýchlo uvedomil, že počítač, databáza a softvér nie sú ešte dokonalé, vlastne sú až príliš dokonalé. Pravdepodobne budú rýchlo zavedené softvérové a databázové obmedzenia. Preto musí využiť príležitosť. Dal Majorovi007 ďalšiu otázku: „Kto by bol najlepším predsedom vlády na Slovensku?“ Major odpovedal skoro ihneď: “Podľa záverečnej správy ‘Oddelenia pre nastolenie demokracie bez použitia zbraní hromadného ničenia, NO:-KJ25SLOV21AA1988’, pre dosiahnutie cieľov ATO na Slovensku, najvhodnejšie osoby na post predsedu vlády sú:“ Jano si prezrel dlhý zoznam vhodných osôb. Niektoré mená si dokonca aj pamätá. Zistil, že niektorí to dotiahli len na ministrov, majiteľov médií, členov parlamentu alebo dozorných rád.

Jano si vyžiadal zo zvedavosti celú správu. Dostal ju tiež ihneď. Rýchlo ju len prelistoval na obrazovke.¹³⁰ Správa bola dlhá, podrobná, často sa odvolávala na údaje z predsunutých kolonizačných základní demokratického typu, často aj kresťanského, anglosaského, židovského a komunistického typu. Obsahovala „*Who is Who*“, vhodných kandidátov na všetky významné verejné, vojenské, náboženské a súkromné posty moci na Slovensku. Ďalšia časť obsahovala „*Who is no Who*“, nevhodných kandidátov na všetky významné verejné, vojenské, náboženské a súkromné posty moci na Slovensku. Posledná časť obsahovala ‘*Who is morálne úchylný*’, tiež významných kandidátov na niektoré dôležité vybrané posty. Na konci správy Jano našiel aj údaj, ktorý ho tiež zaujímal: dátum záverečnej správy: 21. aktualizácia 22.6.1988.

Uveličený nad schopnosťami Majora007 Jano hľadal otázku, na ktorú určite major nebude vedieť odpovedať. Spomenul si na včerajšie televízne vysielanie a vytľukal do klávesnice: „Je J.K.M.L. humanista, demokrat, morálne úchylný alebo šťastne vytunelovaný?“

Odpoveď dostal ihneď: „J.K.M.L. je humanista, demokrat, šťastne vytunelovaný a aj morálne úchylný. Ako kedy.“

<http://tinyurl.com/dy6yy>

Len v súčasnej vojne v Iraku počet zabitých Iračanov vojskami USA a ich satelitov za posledných 6 rokov je 1251944, čo je denne 571 ľudí.

Number Of Iraqis Slaughtered Since The U.S. Invaded Iraq

"1,251,944") <http://www.justforeignpolicy.org/iraq/iraqdeaths.html>.

¹³⁰ *Poznámka recenzenta: Janova previerka B-1 nedovoľovala kopírovať alebo tlačiť.*

„Ako to tak rýchlo a presne vieš?“ Pýta sa rýchlo a presne Jano.

„Mám to z kolonizačnej príručky: *Who is* humanista, demokrat, alebo morálne úchylný. Strana 12648, Vydanie 21. z roku 1988. Vydalo interné nakladateľstvo Pinpinela.“

Jano spokojný so svojou novou hračkou súťou hľadel na klávesnicu, počítač a spojovací kábel. „Softvér je vynikajúci a ešte k tomu má stále, chvalabohu, niektoré bagy. Len dokedy“, uzavrel nahlas Jano dnešnú diskusiu s Majorom007 a pohladkal monitor.

Kladivo na komunistov: Školenie o demokracii a trhaní koristi

Teraz sú tu dve okolnosti, ktoré sú v dnešnej dobe obvyklé, teda spojenie čarodejníc s ich starými známymi, incubi a sukuby, a príšerné obeti malých detí.

**Jakob Sprenger a Heinrich Kramer: Kladivo na čarodejnice, str. 75.
(Levné knihy Kma, s.r.o., 2006)**

Dnes ráno Jano nemal ani jednu správu kategórie A a len pár správ kategórie B a C. Bude mať voľný deň. Posadil sa pohodlnejšie v kresle a začal rozmýšľať ako by získal tri stratené správy, vlastne až štyri. Rozmýšľal nad rôznymi možnosťami, ktoré ihneď zavrhol. Po hodine kombinovania bol tak unavený, že musel vyjsť na chodbu sa poprechádzať a dokonca sa podvedome vybral do jedálne. Jeho porasympatikus si uvedomil, že bude potrebovať veľa kalórií, ak chce úspešne vyriešiť tento problém. Nevyliešil nič. Keď sa vrátil, ihneď si všimol na obrazovke počítača oznam, že už 25 minút mešká školenie o demokracii, ktoré je na prízemí v zasadačke. „Idem“, povedal si Jano, potvrdil počítaču príjem odkazu a vybral sa na prízemie. Samozrejme prišiel pozde, sadol si dozadu a počúval len na pol ucha. ATO lektor práve končil slovami : „Takto sa stručne zabezpečuje, že krajina, ktorá je de jure a de facto zločineckou organizáciou sa de jure a de facto volá demokratická. Mňa osobne takéto neobmedzené more pôsobností demokracie fascinuje. Myslím si, že je to každému jasné a nepotrebujeme k tomu už nič dodať.“ Lektor sa rozhlíadol spokojne po miestnosti, dúfajúc, že je koniec, ale po chvíli zbadá zdvihnutú ruku. I keď nerád, otvoril diskusiu.

Prvý nechápajúci sa pýta: „Pre zabezpečenie stability systému ste spomenuli význam slobodnej vôle na strach. V trhovom mechanizme má každý právo demokraticky sa zúčastniť strašenia. Nie je v tom chaos, keď každý môže strašiť kohokoľvek a akokoľvek?“

„Nie. Trh strašenia už dávno demokraticky obsadili veľké mediálne strašiacie korporácie. Väčšinou sú to vládne objednávky, samozrejme, za ktorými stoja súkromné finančné skupiny. Strašiaci mechanizmus má význam na stabilitu systému a na určovanie smeru vývoja. V súčasnosti

strašenie komunizmom a terorizmom nahradilo strašenie peklom a inkarnáciou do plazov. Strašenie sa globalizovalo. Malé strašiace kolektívy alebo firmičky majú len malý lokálny význam.”

Nechápajúci sa ďalej pýta: „Čo má väčší účinok, strach alebo premývanie mozgov?“

Lektor odpovedá, pričom jeho odpoveď je modulovaná strachom. Preto aj zovrel kladivo na komunistov pevnejšie. „Pre zabezpečenie súladu de jure a de facto má väčší účinok strach, lebo ten si viac uvedomujú vládnuce lokálne mocenské skupiny. Jednoducho sa boja, že by o veľa prišli. Premývanie mozgov je len pre ľudí, ktorí nemajú o čo prísť.“ Lektor sa nadýchol a pokračoval: „Málokto si uvedomuje, že voľný trh strašenia je starý niekoľko tisíc rokov a úspešne sa využíval, ale posledné desiatky rokov stúpa význam voľného trhu tešenia. V trhovom mechanizme má každý právo demokraticky sa zúčastniť tešenia. Samozrejme, tento trh obsadili tie isté skupiny, ktoré ovládajú trh strašenia. Tešenie je v dnešnej modernej dobe účinnejšie a ľahšie prijateľnejšie ako strašenie. Samozrejme, má presne vymedzené hranice. Šťastne vytunelovaný sa má tešiť len v rámci ideológie zvieracích inštinktov. Tešiť sa na život v spoločnosti, kde klesne počet vražd, násilných trestných činov, narkomanov, pedofilov alebo počet vykradnutých bytov na nulu, je absolútne zakázané. Rovnako je absolútne zakázané tešiť sa na spoločnosť bez organizovaného zločinu, kde sa nebudú kradnúť deti, bombardovať mestá, vymýšľať zbrane hromadného ničenia, viesť vojny o majetok alebo hromadne premývať a tunelovať mozgy.“

Hlási sa zvedavý: „Z čoho sa máme tešiť najviac?“

„Na plnohodnotný a dôstojný život, kde si môžete trhovo a demokraticky rozvíjať vašu osobnosť. Tešiť sa z jednoduchostí, ktoré nám prinášajú denné radosti a šťastie. Napríklad tešiť sa na nový model automobilu poršé so vstavaným stabilizátorom opierky hlavy v zatáčkach, ktorý budete vidieť často v televízii v odborných časopisoch a v automobilových trileroch. Máte sa tešiť na výťažok z mlieka s dvojnásobnou dávkou vitamínov, z ktorého vám tak zhebnú vlasy, až budú trilinekať vo vánku, tešiť sa na pleťovú masku, po ktorej vám sláva mladosti bude trvať až sedem dní. Na bezbolestné vytrhávanie chĺpkov z uší. Na krém Huňu-Ňuňu. Dnes je veľmi veľa vecí, z ktorých sa môžete tešiť dopredu, médiá ich opakujú každých 15

minút. Vybudovať trh tešenia je vraj výsledkom pozitívneho myslenia.“ Naučene odpovedal lektor.

Ďalšiu otázku dal pravdepodobne provokatér, „na čo sa tešíte najviac vy“?

„Najviac sa teším, keď vidím ako ideológia tešenia zaberá. Ľudia čakajú na niekoľko tešiacich správ denne. Sú na tom už mentálne závislí. To je dobrý trend. I keď na druhej strane, máme veľa návštev na psychiatrii, násilných trestných činov a morálne degenerovaných činov. Ale tí sa asi nevedia tešiť.“

Prihlásil sa nechápajúci, ktorý sa chcel tiež potešiť: „Vyplýva zo súladu virtuálneho *de jure* a virtuálneho *de facto*, že väčšina nevie rozlíšiť zločincov od humanistov?“

„Nielen, že ich nevedia rozlíšiť, ale si ich aj pletú. Neviem, prečo by ich mali rozlišovať? V mnohých historických obdobiach to nerozlišovali. Ako si ich majú popliesť v súčasnosti, o tom rozhodujeme my. Aspoň sa snažíme.“

Prihlásil sa tretí nechápajúci: „Čo keď sa poruší súlad medzi *de jure* a *de facto*?“

„Myslíte, súlad virtuálneho *de jure* a virtuálneho *de facto*, lebo len to „*de facto*“ prijímajú občania, lebo o tom stále hovoríme.“ Lektor sa chvíľu zamyslí a pokračuje, „v tom prípade je problém, potom humanistická alebo zločinecká organizácia demokratického typu nemá dlhé trvanie. Stane sa korisťou krajín, kde virtuálny *de jure* a virtuálny *de facto* je v súlade.“

Prihlási sa opäť druhý nechápajúci: „Trhanie koristi je tiež súčasťou demokracie?“

„Je. Demokracia má tiež svoje štádiá.“

Druhý nechápajúci sa pýta ďalej: „Môžete menovať niektoré krajiny, ktoré sa stanú korisťou, alebo kde sa už koristiť trhá?“

„To by som vyzradil strategické plánovanie našich manažérov.“ S úsmevom odpovedá lektor, uvedomujúc si, že strategické plánovanie nie je pre verejnosť, ani pre preverených B1 a ani pre neho.

Jano má dnes toľko problémov, že ani nevie o ktorej krajine, alebo krajinách, sa rozprávajú. Ničomu nerozumel a vôbec mu to nevadilo. Uvedomil si, chvalabohu, že o mnohých veciach vo svete nemá ani potuchy a fungujú väčšinou aj tak dobre. Aj preto privítal ukončenie dnešného školenia a odchádzal na obed celý natešený.

Jano sa stretne vo vlaku s Che

Dnes ráno Jana zaskočila správa kategórie A, opierala sa len na jednu frázu „...*Stretnutie Che*...“.

„Bude to asi veľmi tajné stretnutie“, pomyslel si Jano a zvedavý na podrobnosti, požiadal o celú správu. Na prekvapenie, celú správu tvorili len tri vety. Číta: „Pozývame Vás na piate stretnutie Che, ktoré sa uskutoční na stálom mieste. Rezervovali sme vám miestenku č. 7-77, na KSS-Express-777. Odchod 7.9.2007 o 20.00 hod. Prosím o dochvilnosť.“

Divné na správe bolo, že bola zaradená v kategórii A a ako Jano po vyžiadaní si plných údajov zistil, autorom správy bol automatický informačný systém železníc. Počítač železníc mal správu len 5 hodín v databáze a nikde ju neposlal. Aj to bolo divné. Ako ju tak rýchlo mohli počítače ATO vykutrať? Ako vždy keď mal Jano nejakú záhadu, zavolať Jurajovi. Už nepoužíval žiadne heslo, žiadnu kamufláž, volal priamo. „Zdravím ťa Juraj. Môžeme dnes spolu poobedovať v jedálni?“ Jano po chvíli dodá „budem tam za štvrt' hodiny.“

Stretli sa na obede. Jano zopakoval celú správu Jurajovi. „Nevieš náhodou, čo to znamená? Prečo je takáto správa tajná? Mám pocit, že sa niečo deje a neviem čo.“

„Ja si myslím, že do programu nebezpečnosti zaradili aj slovo Che, ako nebezpečné pre systém a preto to počítač zaradil do áčka. Asi to je bezvýznamné. Ja by som sa s tým netrápil.“ Dumá Juraj.

„Máš pravdu. Ja už ozaj vidím všade strašidlá, tajné organizácie, vládcov sveta, ničiteľov, a pritom veľká väčšina ľudí je úplne normálna. Je to choroba z povolania, mal by som sa ísť liečiť niekde do teplých krajín, najlepšie k moru a nadhlo. Poďme si radšej niečo dobré objednať.“

Poobedovali a rozprávali sa už len o Jaine a o bežných starostiach a radoostiach. Dokonca Jano načal aj tému spolužitia, prípadne manželstva Juraja s Jaine, ale tam začína už intímne súkromie, na ktoré má každý právo, preto sa nebude zverejňovať.

Jano sa vrátil na svoju malú inkvizičnú základňu a spomenul si, že dnešnú správu kategórie A ešte nikde nezaradil. Chvil' u váhal a potom ju poslal do archívu ako neškodnú. Nevedel, či je to zmysel pre zodpovednosť alebo zvedavosť, ktorá ho ťahala na hlavnú stanicu.

Zaujímal ho, kto bude sedieť na mieste 7-77, v KSS-Expresse-777. A keď už tam bol, kúpil si lístok a miestenku na KSS-Express-777. Mal ešte pol hodiny do príchodu vlaku, blúdil po stanici, nevedel ani, čo hľadá. Skúmal ľudí, či niekto nebude podozrivý. Ako to už na stanici býva, skoro každý bol v niečom podozrivý, čo Jana ešte viac doplietlo. Keď prišiel vlak, Jano sa snažil spočítať a zapamätať si všetkých ľudí, ktorí nastúpili do vlaku. Mohlo byť ich viac ako 50, takže nemal šancu. Bolo ešte 10 minút do odchodu. Ostal stáť na nástupišti a čakal, koľko ich príde na poslednú chvíľu. Prichádzali každú chvíľu a tiež ich bolo dosť. Neostáva mu nič iné, len nastúpiť. Našiel svoje kupé v 1. triede, sadol si a čakal, kým sa vlak rozbehne. Potom vstal a vybral sa pozrieť, kto bude sedieť na mieste 7-77. Prešiel do vedľajšieho vozňa. Na chodbe stáli mladí muž a mladá žena a pozerali cez okno. Jano čo najnenápadnejšie pomaly prechádzal chodbou a letmo pozeral do kupé, ako keby si hľadal miesto. Kupé, ktoré hľadal, bolo poloprázdne sedeli v ňom dvaja chlapi. Starší pri okne, mladší pri dverách. Miesto 77 bolo prázdne. Pomaly sa pobral ďalej, keď mu cestu zatarasil mladý muž, čo stál na chodbe. Prijemným hlasom mu oznámil. „Pane, ak hľadáte miesto, tuná máte rezervované“, a ukázal na miesto 77 v kupé. Jano vedel, že už nemôže cúvnuť, otvoril dvere kupé a ukazujúc na miesto 77 sa spýtal: „Je to miesto voľné?“

„Samozrejme, je rezervované pre vás.“ Odvetil chlap pri okne a taktiež ukázal na miesto 77. Jano sa pohodlne usalašil a čakal. Starší muž sa nahol k Janovi, podávajúc mu ruku sa predstavil, „ja som Che“. Jano prijal podávanú ruku a tiež sa predstavil „Jano Horný“. Ku predstavovaniu sa pridala aj mladý muž sediaci pri dverách. Vstal, podal ruku Janovi a predstavil sa „Che, teší ma“. Jano pohľadom prešiel na staršieho pri okne, „že by syn?“. Mladý pokračoval: „na chodbe sú naši kolegovia, pán Che a slečna Che“. Sadol si a viac neprehovoril. Janovi došlo, rodina to zrejme nebude.

„Keď už máme formality za sebou, môžeme prejsť priamo k veci. Chceli by sme vás poprosiť o pomoc,“ začal starší, asi najhlavnejší člen veľkej rodiny Che.

„Prepáčte pane, ale ja vás vôbec nepoznám a ani neviem o čo ide. Asi to bude všetko nejaký omyl.“ Začal Jano samozrejmou formalitou.

„Tak ako sa poznáme, na pomoc úplne stačí. A omyl to nie je, vašu rezerváciu mám vo vrecku“. Odpovedal starší a podával mu rezervačný lístok. „Môžete sa presvedčiť.“

„Ale mne to nestačí.“ Trval na svojom Jano. Chcel vyhrotiť situáciu, aby sa aspoň niečo dozvedel.

„Ved' ešte nevíete, čo od vás chceme.“

„Samozrejme, že viem.“ Suverénne odpovedá Jano.

„Čo napríklad?“

„Stratené správy.“

„Netrafili ste. Stratené správy od vás nepotrebujeme. Máme ich, všetky štyri.“ S profesionálnou hereckou ľahostajnosťou odpovedal starší. Jano od prekvapenia nevedel, čo má robiť. Boli v presile vo všetkých parametroch. Pozitívum bolo len, že konečne stretol niekoho, kto má stratené správy. „Mal by som sa ich chytiť, asi sú oveľa lepší ako ja“, dumaľ.

„Takže zopakujem našu požiadavku. Chceli by sme vás poprosiť o pomoc, nič viac.“

„O akú pomoc ide?“

„Vidíte, že sa môžeme rozumne dohodnúť.“ S úsmevom povedal starší, pričom aj mladší sa usmial. Janovi do úsmevu nebolo, lebo podvedome si predstavil ako ľahko ho môžu vyhodit' cez okno z vlaku, ktoré sa normálne nedá ani otvoriť. Videl to už v pár trileroch. Dokonca vonku sa už zotmelo.

„Vieme, kde pracujete a aké máte možnosti. Chceli by sme, či by ste nám nepomohli dostať sa do databázy Top-N a poslať pár správ kategórie A pomocou vášho Majora-007. To je všetko.“ Uzavrel starší.

Jano si nechal niekoľko desiatok sekúnd na rozmyslenie, potom prirodzene odpovedal: „Neviem, či je to vôbec možné. Ja správy nemôžem ani meniť, ani kopírovať, nieto vytvárať a potom niekde posilať. A dostať sa do nejakej tajnej databázy, na to nemám schopnosti. Ja som rád, keď väčšina mailov, čo posielam, sa mi nevráti ako nedoručiteľná. Proste sa to nedá.“

„Je možné, že sa to nedá, ale je taktiež možné, že vzájomnou pomocou to dokážeme“, odpovedal starší a pokračoval, „môžeme vám vysvetliť aj podrobnosti, ak do toho chcete ísť.“

„Ja do toho jednoznačne nechcem ísť.“ Nie najsuverénnejšie odpovedal Jano a pozrel sa na okno vlaku. Za oknom sa mihalo niečo čierne, asi stromy. Napadlo ho, „čo keď je to len prieskum lojality k firme“? Horúčkovite začal rozmýšľať a po chvíli sa spýtal, „prečo by som mal veriť, že to myslíte vážne a nie ste len prieskum lojality k firme?“

„Chápeme vaše obavy. Vieme o vás, že ste chceli predat' stratené správy, a že ste sľúbili dodať niektoré správy niekomu. Už len za túto činnosť by vás bezpečnostné zložky vašej korporácie vyhodili cez okno tohto vlaku. Toto by vás malo jasne presvedčiť. My vám nič neurobíme, nie sú to naše metódy. My vás žiadame o pomoc.“

Jana to presvedčilo. „Prečo potrebujete vstup do tajnej databázy a posielat' správy z môjho počítača? Na čo vám to bude?“ Pýta sa úplne normálne.

„Chceme zabrániť Veľkému upratovaniu. Nič viac a nič menej.“

„Aj ja chcem zabrániť Veľkému upratovaniu.“ Nevdojak z prežitého napätia vyhlklo z Jana, až ho to prekvapilo. Nemal byť tak prchký. Ale táto prchkosť presvedčila aj staršieho aj mladšieho.

„Mám pocit, že sa predsa dohodneme.“ Povedal starší. A mal pravdu, dohodli sa. Dokonca aj Jano z dohody niečo získal. Na výmenu dostal kópie troch stratených správ. Keď Jano za dve hodiny vystúpil z vlaku a čakal na rýchlik späť, ktorý by ho dopravil domov, ešte stále v ruke vo vrecku stískal pamäťovú jednotku so stratenými správami. Bol čoraz viac presvedčený, že ich dohoda je jediná možnosť ako zabrániť Veľkému upratovaniu, i keď pravdupovediac, o tom ako to chcú urobiť mu nič neprezradili. Ale aj tak sa cítil dôležitý na veľké činy a aj hrdý, lebo ho začali oslovovať Che.

Presne v čase, keď Jano nastúpil do rýchliku späť domov, Juraj otvoril dvere na kupé v KSS-Expresse-777 a ukázal na miesto 7-77. Spýtal sa, „Máte voľné?“. „Áno“, prisvedčil starší pri okne, ktorý aj ďalej viedol celý rozhovor, zatiaľ čo mladý Che pozoroval chodbu a očami komunikoval s Che na chodbe.

Juraj si sadol a spýtal sa: „Myslíte si, že sa dá zabrániť Veľkému upratovaniu?“

Che ostal v pomykove, po chvíli odpovedal: „Raz za čas je potrebné urobiť veľké upratovanie. My ho robíme pravidelne pred našimi náboženskými sviatkami.“

„Môj názor je, že aby sa dalo zabrániť Veľkému upratovaniu, bude potrebné spojiť sily rôznych skupín“. Stručne, akoby od veci oznámil Juraj.

Po chvíli sa starší Che spýtal. „Pane, môžeme vedieť, za akým účelom ste si ku nám prisadli a kto vôbec ste?“

„Volám sa Mao a chcem vám pomôcť zabrániť Veľkému upratovaniu.“ Stručne odpovedal Juraj.

„Najskôr mi musíte vysvetliť, čo to je veľké upratovanie?“ Opatrne testoval Che.

„Rozšíriť falošný zoznam prevodov majetku významných členov ATO do kategórie A, vyvolať rozruch a vzájomné podozrievanie prominentných členov ATO a získať ich kódové čísla majetkových pomerov, nebude tak jednoduché ako si myslíte.“ Akoby vôbec nepočul otázku, odpovedal Juraj.

Chvíľu bolo ticho a potom Che stále v pomykove poznamenal, „my vás vôbec nepoznáme. Ani nevieme, čo si o vás máme myslieť.“

„Ja vás poznám len dva dni a odpočul som váš rozhovor s novým Che tuná v kupé. Dôverujem vám. Naša Mao skupina je na tej istej strane barikády ako vy. Chceme zabrániť Veľkému upratovaniu.“

„My vám predsa nemáme prečo niečo prezradzať. Nepoznáme vás.“ Snažil sa z toho nejako dostať Che.

„Vy mi nemusíte nič prezradzovať. Viem všetko. Vypočul som si váš celý rozhovor. Mám ho dokonca nahratý. Keby som patril k bezpečnostným zložkám ATO, tak mám dosť materiálu, aby vás v lepšom prípade odsúdili na doživotie za členstvo v Alkyde a prípravu teroristického útoku.“ Juraj po chvíli dodal, „myslím, že to stačí, aby ste mi dôverovali, musíme spojiť sily, ináč to nepôjde.“

Che mlčky prikývol. Po dlhšej debata sa dohodli aj na postupe, ako by sa dali získať majetkové pomery a miesta uloženia záznamov prominentných členov ATO.

Juraj za hodinu vystúpil z vlaku a čakal na rýchlik späť, ktorý by ho dopravil domov. Ešte na nástupišti poslal z mobilu krátky diskusný príspevok na pokec pre Goana, „rád by som prediskutoval ďalší postup.“ Za hodinu si na inom diskusnom fóre našiel pozitívnu odpoveď. Keď nad ránom vstúpoval do svojho bytu, mal pocit dobre vykonanej práce. Preto aj na otázku rozospatej Jaine odpovedal stručne, „je to o.k., zatiaľ.“

Texty troch stratených správ

Zvedavý Jano, len čo prišiel domov, pozrel si na starom počítači, ktorý nikdy nebol a nebude napojený na internet, tri stratené správy. Číta: Prepis rozhovoru dvoch mužov na záhradnej párty na výletnej lodi Suličín (58°13'x12°28') v Karibiku, dňa 17.05.2007, od 17.46 do 17.52 hod GMT. Poradové číslo: 051707A-01/AA48HG524KJ2LKR. Prepis je len z relevantnej časti rozhovoru. Úplný zvukový záznam je archivovaný.

M1 (Muž-051707/ABHK1): Ako pokračuje projekt Veľkého upratovania?

M2 (Muž-051707/ABHK2): Normálne.

M1: Čo znamená normálne?

M2: Že pôvodný zámer sa mení. Prestávame im pomáhať vyvíjať jadrové zbrane.

M1: A čo predaj nukleárnych technológií Indii?

M2: To bude naša záloha.

M1: Ako potom chceme legalizovať Veľké upratovanie?

M2: Strategická odborná skupina ATO prišla na to, že je nebezpečné vyzbrojiť ich jadrovými zbraňami. Čo keď Hatlani a Balabáni budú múdrejší ako si o nich myslíme? Čo keď dokážu vyrobiť a zatajiť viac jadrových zbraní ako je únosné? Čo potom? Čo keď ich použijú v pravý čas a na pravom mieste? Nesmieme riskovať.

M1: Takže Veľké upratovanie sa odkladá?

M2: Nie. Len sa mení stratégia. Hľadáme lídrov v týchto krajinách, ktorí by mali správnu rétoriku. Mali by zdôrazňovať, že ich okrádame, okupujeme, že sa musia proti nám postaviť. Hlavne musia používať termín jadrové zbrane, zbrane hromadného ničenia, ktoré by použili aj proti nám. Dovolíme im, aby ich aj začali vyvíjať, ale len začali. Za týmto účelom sme previedli mnoho teroristických akcií.

M1: Mám dojem, že to nebude stačiť. Na legalizáciu Veľkého upratovania je to málo.

M2. Súhlasím, že to je málo. Preto bude potrebné použiť jadrové zbrane, aspoň pár. Budem ich musieť použiť my.

M1: Opäť budeme musieť fingovať útok na nás, ďalší Northwoods-fals flags?

M2: Je to najbezpečnejšia varianta. Pár rakiet vystrelených z ponorky pri pobreží Balabánov na nás presvedčí väčšinu a to nám stačí.

M1: Myslíte? Objavia sa hlasy, že útok na nás sme si zorganizovali sami.

M2: Bude ich málo. Varianta je rozpracovaná do podrobností. Raketa vystrelená z ponorky bude zaznamenaná našimi radarmi a zostrelená našim protiraketovým systémom. Výsledky budú okamžite zverejnené, aj dráha letu. Správa obletí celý svet. Samozrejme, že sa určí aj krajina pôvodu. Prvé 2-3 rakety budú zostrelené našim protiraketovým systémom, ďalšie 2-3 preletia a spôsobia nám bezvýznamné škody. Samozrejme, my ich budeme interpretovať ako obrovské, ktoré môže spôsobiť zánik našej civilizácie.

M1: Potom sa budeme len účinne brániť.

M2: Účinne, ale hlavne legálne.

M1: Ako účinne?

M2: Bude to stáť smrť až troch miliárd ľudí.

M1: Ja len dúfam, že tých správnych ľudí. Nie, aby sa to nejako doplietlo ako sa už v histórii mnohokrát stalo. Vie sa už, kedy to začne?

M2: Ak všetko dobre pôjde, asi tak za dva až tri roky.

M1: Myslíš, že to pôjde hladko?

M2: Práve to ešte nie je úplne jasné. Objavujú sa ľudia, ktorí by tomu chceli zabrániť a mnohí sú aj z našich radov. Bojíme sa, aby nevytvorili jednotný front.

Koniec prepisu správy.

Prepis rozhovoru dvoch mužov na záhradnej párty Na Drahách na ostrove Dolinka (124°44'x36°07') dňa 17.05.2007, od 19.21 do 19.42 hod GMT. Poradové číslo: 051707A-02/AA48HG524KJ6RQX. Prepis je len z relevantnej časti rozhovoru. Úplný zvukový záznam je archivovaný.

M1: (Muž-051707/ABGZ1): Zúčastníme sa na Veľkom upratovaní?

M2: (Muž-051707/ABGZ2): Nevie. Stále nie je rozhodnuté. Asi sa čaká ako zareaguje ATO na naše súčasné finančné operácie.

M1: Koľko sme im skúpili portfólia? 16%?

M2: Už to môže byť aj 20. Predpokladám, že im neostane nič iné ako prísť s prijateľnejšou ponukou.

M1: Myslíš, že prídu?

M2: Majú len dve možnosti. Prijat' našu ponuku, alebo nás zničiť'.

M1: Aký je ich posledný návrh?

M2: Žiadajú po Veľkom upratovaní rozdeliť ostávajúce 1-2 miliardy motrokov podľa výšky portfólia a zachovať status quo na dobu 50 rokov. Podobne chcú zachovať *status quo* v územnom rozdelení. To je pre nás neprijateľné. Sme za dynamický rozvoj oboch parametrov. Sme mentálne viac pripravení na komplexné úlohy. Veríme si.

M1: Nemôžeme žiť vedľa seba?

M2: Nemôžeme. V histórii sa to ATO nepoučila. Vždy sa museli zbaviť konkurencie. Zistili, že sa majú lepšie, keď sa iní majú horšie. Aj tam platí princíp neurčitosti.

M1: Lenže my sa chceme mať tiež dobre. Ťažko nás môžu zničiť'. Sme dosť vojensky silní, utrpeli by veľké straty. Sme síce len druhá finančná skupina, ale prudko rastieme. Musia reálne myslieť a prísť s prijateľnejšou ponukou.

M2: Nemusia reálne myslieť'. Často nemysleli reálne. Nikdy nerobili kompromisy a keď, tak len dočasne.

M1: Potom je možno lepšie zúčastniť sa Veľkého upratovania. Ale to by sme museli zabiť miliardu a možno aj viac ľudí. Dokázali by sme to?

M2: Samozrejme, prostriedky na to máme. Lenže aj Hatlani a Balabani môžu byť nebezpeční.

M1: Pre koho?

M2: Aj pre nás.

M1: Myslíš, že z tohto dôvodu pôjdeme do Veľkého upratovania?

M2: Nevieľ. Nie je to naša tradícia. Skúsime niečo vymyslieť'. Niečo nové.

Koniec prepisu správy.

Prepis rozhovoru dvoch mužov na záhradnej párty na výletnej lodi Suličín (58°14'x12°27') v Karibiku, dňa 17.05.2007, od 21.26 do 22.05 hod GMT. Poradové číslo: 051707A-03/AA48HG524KJ2HHB. Prepis je len z relevantnej časti rozhovoru. Úplný zvukový záznam je archivovaný.

- M1 (Muž-051707/ABHK2): Podľa mňa, projekt Veľkého upratovania sa vyvíja správnym smerom. Ale stále by sa dal vylepšiť.
- M2 (Muž-051707/ABHK3): Myslíš? Pracujú na ňom naši najlepší odborníci.
- M1: Projekt stále definitívne nerieši druhú finančnú skupinu.
- M2: Druhá finančná skupina musí vstúpiť do ATO. Nič iné jej neostáva.
- M1: Čo keď nevstúpi? Alebo budú mať prehnané požiadavky na delenie živého, hnutel'ného a nehnuteľného majetku, alebo obsadenie miest' v dedičnej hierarchii moci? V súčasnosti nesúhlasia so status quo na dobu 50 rokov. Sú za dynamický vývoj.
- M2: Potom nám neostáva nič iné ako ich zničiť'.
- M1: To nie je jednoduché. Sú silní. Jedine, že by sa vylepšil projekt Veľkého upratovania.
- M2: Ako?
- M1: Balabáni zaútočia nie na nás, ale na druhú finančnú skupinu.
- M2: Ťažko, Balabáni nezaútočia ani na nás, nieto ešte na druhú finančnú skupinu, ktorá sa zatiaľ vojensky neangažuje. Balabáni ani presne nevedia, kto je druhá finančná skupina.
- M1: Ale my vieme. My nemusíme fingovať jadrový útok na nás, ale na druhú finančnú skupinu.
- M2: To by druhá finančná skupina odhalila. Nikto by neveril našej interpretácii. Jadrový útok musí smerovať na nás.
- M1: Jadrový útok môže smerovať na nás ale aj na nich. Zničenie štyroch - piatich centier druhej finančnej skupiny by významne zoslabilo ich pozíciu po Veľkom upratovaní.
- M2: A čo my? My si neoslabíme našu ekonomickú a vojenskú silu?
- M1: My si zničíme len zastarané zariadenia. Majetku ani vyvolených životov ATO sa to významne nedotkne. Upozorníme ich na útok. Vždy sme to tak robili.
- M2: Táto myšlienka stojí za úvahu. Predložím ju na prvom zasadnutí konzília. Ešte keby sme vedeli prednostne vyriešiť odpadlíkov z ATO, ktorí nesúhlasia s Veľkým upratovaním.
- M1: To by sa malo dať vyčistiť štandardne.
- M2: Štandardne to ide ťažko. Poznajú naše demokratické metódy práce. Robíme, čo môžeme. V rámci demokratických možností. Skúsime to vyriešiť počas Veľkého upratovania.
- Koniec prepisu správy.

Jano podľa dohody s Che, hneď na druhý deň večer, odovzdal tri stratené správy Balabánom a pánovi s červenou kravatou. Len Indiánovi nič nepredal, ani neoznámil. Možno to pomôže Balabánom, možno sa nedajú vyprovokovať. Ako mu vysvetlil Che, štvrtú správu nepotrebuje, pretože obsahovala návody na konštrukciu niektorých zbraní hromadného ničenia pre Balabánov. Bola od ATO. Mala prispieť k legalizácii Veľkého upratovania.

Jano dostane správu kategórie A od Che

Jano ráno pri otváraní správ bol už niekoľko dní nervóznym. Bolo to tak aj dnes ráno. V kategórii A mal len jednu správu „...návrh na prevody nehnuteľného a hnuiteľného majetku po Veľkom upratovaní... Majetok troch-štyroch miliárd skartovaných...“ Jano spozornel. Už je to tu. To je správa od Che. Od ktorého Che, to nevedel. Vedel len, že keď dostane správu s pomlčkou medzi dvoma slovami, ktoré znamenajú číslo a v texte bude ešte zmienka o Veľkom upratovaní, tak je to správa od Che.

Jano začal postupovať podľa inštrukcií. Vyžiadal si celú správu. Celá správa obsahovala prevody nehnuteľného majetku a cenných papierov niektorých významných členov ATO na iných členov ATO a na členov druhého finančného sektora. Správa mala 21 strán, obsahovala asi 1000 mien a mala značku TS-A1. Jano tušil z rozhovoru s Che, že to je asi najvyšší stupeň utajenia a nielen preto požiadal nadriadeného o konzultáciu. Za minútu prišiel mladík v obleku a v ľavom uchu mal slúchadlo. Po vzájomnej identifikácii pozdravil a stručne mu oznámil: „Vy ste Jano Horný. Som tu praktikant, privediem vás k vedúcemu“.

„Neviem, čo to je TS-A1. Aby som zas neotravoval vedúceho s nejakou hlúposťou.“ Mimovoľne prehodil Jano a vstával.

Mladík podišiel trochu bokom, aby videl na obrazovku a tiež len mimovoľne prehodil: „Dnes si každý vymýšľa skratky. Nikto sa v tom už nevyzná.“

Vybrali sa za vedúcim. Jano sa cestou správal bezstarostne, i keď si všimol ako mladík spozornel, keď spomenul TS-A1. Taktiež si všimol

jeho pohyb v miestnosti, aby si mohol z obrazovky prečítať, o čom tajná správa pojednáva. To aj zistil, lebo Jano mu nastavil najdôležitejšiu časť prevodu majetkov po Veľkom upratovaní.

Jano nechal mladíka za dverami, vošiel, pozdravil a vedúcemu V. rozpovedal o správe a spýtal sa čo s ňou.

„Áno, máme už o tom informácie“, klamal vedúci V., snažiac sa zachovať pokoj, „správa je len mentálne cvičenie z vojenskej akadémie. Môžete ju dať do archívu.“

Jano poďakoval a rozlúčili sa. Cestou naspäť sprevádzajúci mladík, vidiac bezstarostného Jana, len tak prehodil: „Vidím, že sa to vyriešilo“.

„Áno, mám to poslať do archívu.“ Bezstarostne prisvedčil Jano a po chvíli dodal: „A mám s tým pokoj.“

Jano sa vrátil do svojej malej inkvizičnej základne, sadol si, vyložil nohy na bočný stolík a povedal si v duchu „už sa to začalo“. Začínal mať z toho dobrý pocit, hlavne preto, že si spokojne sedí v dobre platenej práci, nič nerobí a iní sa začínajú strachovať o svoje majetky, o vlastnú existenciu a horúčkovite vymýšľajú, kto je za tým a čo robiť. „A čo mám robiť ja?“ Spýtal sa Jano sám seba a ihneď si aj odpovedal: „Nič. Cez víkend pôjdeme na výlet, musím zavolať domov“, natiahol sa k telefónu a vytočil Mária číslo.

Mladík v obleku, praktikant, sa po práci vybral autom opačným smerom ako pravidelne chodieval a zastal pred bránou, cez ktorú boli vidno dobre udržiavaný park. Keď sa brána automaticky otvorila, pokračoval, až zaparkoval pred honosnou koloniálnou vilou vzadu v parku. Vytŕukal kód na dverách domu, niečo povedal, dvere sa otvorili a vstúpil. Vnútri ho čakala mladá žena, asi služobná. Po vzájomných pozdravoch mu stručne oznámila, že pán Bilderberg príde až o hodinu, ale pani N ho očakáva.

“Vitaj Ňažko, som rada, že ťa opäť vidím”, srdečne ho privítala pani Gilderbergová, i keď Ňažko bol len príbuzný z piateho kolena. “Čo si dáš, kávu, čaj? Posad’ sa.”

“Dám si čaj.” Ňažko sa posadil.

Pani požiadala služobnú o dva čaje a spýtala sa Ňažka, “tak rozprávaj, ako sa ti darí doma, v práci? Čo ťa ku nám priviedlo?” Ňažko porozprával ako sa má, o práci a o všeličom možnom. Poznamenal, že sa chce s pánom manželom poradiť v pracovnej záležitosti. Samozrejme nepovedal, že v práci má hlavne špicľovať a získať informácie ako sú

na tom spolu držiace a zároveň konkurenčné finančno-mocenské skupiny ATO. Preto keď prišiel pán Gilderberg, odobrali sa do jeho pracovne, kde Ňažko mohol porozprávať o tom podstatnom, prečo prišiel.

„Dnes naše oddelenie zachytilo správu TS-A1. Podarilo sa mi prečítať aspoň časť prvej strany.“

„TS-A1, zaujímavé. Povedz mi všetky podrobnosti, čo si si z textu zapamätal.“ Náhlivo požiadal N.

„Jednalo sa o prevody nehnuteľného majetku a cenných papierov niektorých významných členov ATO, v zátvorke bolo FR, na iných členov ATO, v zátvorke bolo ŽK a na členov druhého finančného sektora, v zátvorke bolo RS.“ Ňažko sa odmlčal a po chvíli rozmýšľania dodal, „bola tam veta, že je to potrebné na stabilizáciu systému v pomere 6666:1 a kompromisu s RF. Nižšie bol zoznam kódovaných mien, niečo ako ADDT656521, na začiatku boli 4 písmená a potom 6 ciferné číslo. To je všetko. Mal som len pár sekúnd na pozretie obrazovky.“

„Bola správa dlhá?“

„Prvá strana mala označenie TS-A1-1 of 21.“

„Kto bol autorom správy?“ Pýta sa Gilderberg.

„To neviem.“

„Musíme sa to dozvedieť, lebo len potom môžeme usúdiť, čo máme robiť a či to nie je len podvrh.“ Uvažuje Gilderberg a po chvíli sa pýta: „Kde je správa teraz?“

„Správa bola na návrh vedúceho uložená v archíve. Možno je už aj odstránená.“ Odpovedá Jore.

„To je vážnejšie,“ poznamenáva Gilderberg, a ihneď sa pýta „kto všetko si mohol správu prečítať?“

„Na našom oddelení len jeden pracovník. Volá sa Jano Horný.“

„Čo je to za človeka?“

„Je nový a nevýrazný, nič o ňom neviem.“ Odpovedá Ňažko.

„Pokús sa niečo o správe získať.“ N sa po chvíli pýta, „a čo vedúci?“

„Áno, vedúci si ju taktiež mohol pozrieť. Ale mal na to len pár minút, pokiaľ ju Jano Horný neposlal do archívu.“ Ňažko nevedel, že Jano úmyselne počkal asi päť minút, aby si vedúci v prípade záujmu správu prečítal a poprípade odfotografoval z obrazovky.

„Mohol si ju skopírovať?“ Pýta sa Gilderberg.

„Na našej úrovni previerky B1 si pracovníci nemôžu správy kopírovať. Jedine si ju môžu odfotografovať priamo z obrazovky, i keď to majú zakázané. To je aj nebezpečné, lebo nikto nevie, či ich nesníma skrytá kamera bezpečnostnej služby.“ Poznomenáva Ňažko.

Keď Gilderberg usúdil, že viac sa nedozvie, požiadal Ňažka, aby nejako zistil celý text správy, ak je to vôbec možné. ST-A1 správa ho rozrušila, pretože vedel, že pri všetkých prevratných udalostiach a revolúciách sa zmenili majitelia veľkého majetku a nebola to nikdy náhoda. O príprave Veľkého upratovania vedel, predpokladal aj zmeny majetkových pomerov počas a po Veľkom upratovaní, len ho prekvapilo, že návrhy prichádzajú už teraz a čo je horšie, že on ako jeden z členov strážcov zoznamu hnutelného a nehnuteľného majetku členov ATO, nebol v tomto smere konzultovaný. Začínal tušiť, že prečo. Napadla ho aj hrozná myšlienka, že správa pochádza od jeho skupiny, ale ihneď ju zavrhol. Jeho skupina pracuje profesionálne. Rozmýšľal, či by nemal pre istotu previesť väčšinu majetku na niekoho bezvýznamného, najlepšie na Balabána. Usúdil, že to má ešte čas, teraz sa musí stretnúť so starými finančnými spolubojovníkmi, tiež členmi strážcov zoznamu, aby ich o záhadnej správe TS-A1 informoval. Zdvihol telefón a vytočil číslo pána M.

Podobný proces sa odohral aj v hlave Vedúceho V., tiež vedel o príprave Veľkého upratovania, aj jeho prekvapilo, že boj o majetky prichádza tak skoro a čo je horšie, keď neskoršie študoval názvy majetkov a cenných papierov čo si stihol za 5 minút odpísať z obrazovky, dostával strach, že medzi nimi sú aj majetky jeho široko rozvetvenej rodiny. Ešte dnes večer im to musí oznámiť.

Schôdzka strážcov zoznamu majetku členov ATO

*Neboť Augustinus (in libero arbitrio) praví: Odstrante děvky a stvoříte
obecný nepořádek a zmatení chťíce
Jakob Sprenger a Heinrich Kramer: Kladivo na čarodejnice, str. 541.
(Levné knihy Kma, s.r.o., 2006)*

Dnes ráno Janovi opäť počítač ponúkol ako prvú správu kategórie A s poznámkou: „Major007: Správa kategórie A v priateľskom prevedení pre Jana.“ Jano číta:

Najvyšší kontrolný úrad ATO mal zabezpečovať stabilitu systému. Mal mnoho zložiek, od strážcov pečate, kódov na spúšťanie jadrových balistických rakiet, triedičov štátov do osi zla a osi dobra, financovania volieb, počestnosti, úrokových sadzieb, zoznamu komunistov-zločincov, antiholykastnikov, pedofilov, obsahov nekrológov až po všelijaké iné zložky. Niektoré z nich mali význam len traťík pre zaslúžilých. Páni Gilderberg, M. a R. boli strážcovia zoznamu hnutel'ného a nehnuteľného majetku členov ATO. Táto zložka mala 21 členov a bola jedna z najvýznamnejších. Páni Gilderberg, M. a R. boli starí finanční spolubojovníci. Hrávali spolu golf a na burze a ich potomkovia sa niekedy aj spolu ženili a vydávali. V podstate tvorili malý rodinný klan. Aj dnes sa stretli v golfovom klube pána R.

„Posaďme sa na verandu“, navrhol R. Všetci traja si zobrali nápoje a nejaké slané a sladké lapotinky a vybrali sa na terasu pri bazéne. Posadili sa. Chvíľu bolo ticho, počúvali len šum mora a pozerali na umelecky stvárnenú vetráciu šachtu protiatómového krytu a na druhej strane na súkromnú pláž s prístaviskom.

Gilderberg začal hraným ostrým tónom: „Páni, už sme spolu všeličo zažili, aj dobré aj zlé, ale vždy sme sa dohodli. Verím, že tak to bude aj teraz.“

„Ešte ani nevieme o čo ide a už sa máme dohodnúť.“ Poznamenal M.

„Páni, nie sme na bojovom chodníku, užívame si zaslúžený a spokojný dôchodok.“ Pokojne pridal R.

„Či bude spokojný, to sa ešte uvidí.“ Poznamenal Gilderberg a pokračoval, „mám informáciu, že niekto sa snaží o zmenu

majetkových pomerov počas a po Veľkom upratovaní“, pozrel pritom na R.

„Kto niekto? Predsa my sa o to snažíme. Už mám vypracovaný plán.“ Významne poznamenal R.

„Však to je na tom najzáhadnejšie. Zoznam o zmene majetkových pomerov sa dostal von z bezpečnostnej zóny a bol zachytený kontrolným systémom ATO.“ Poznamenal Gilderberg.

„To je nemožné. Predsa viem pravidlá zabezpečenia v súčasnej elektronickej dobe.“ Odpovedal R.

„O akom zozname to hovoríš?“ Pýta sa M.

Gilderberg im rozpovedal všetko čo vedel o zozname, zatajil len, ako sa k správe dostal. To, že Ňažko špicľuje na Divízii kategorizácie ľudí podľa nebezpečnosti, im neprezradil. Ňažko pracoval len pre neho.

„Je vôbec ich zoznam naším zoznamom?“ Pýta sa opäť M.

„V zozname, ktorý sa dostal von sa navrhuje pomer 6666:1 a kompromis s RF. Čo navrhujeme my?“ Pýta sa Gilderberg.

„My žiadny pomer nenavrhujeme.“ Odpovedá R.

„Si si tým istý?“ Pýta sa Gilderberg.

„Úplne.“

„Potom zoznam, ktorý sa dostal von nie je náš zoznam, a to je ešte horšie.“ Ukončil spor Gilderberg a všetci spočiatku súhlasili.

„Nie je to horšie, je to lepšie“, nádejne oznámil R. „Keby sa dostal von náš zoznam, tak by nás mohli podozrievať. Teraz musíme len zistiť, kto sú pôvodcovia zoznamu a verejne to oznámiť členom ATO a potom ich ešte verejnejšie zlikvidovať. Len ako zistíme pôvodcov zoznamu?“

„Skúsím to zistiť, ale nič nesľubujem.“ Sľúbil Gilderberg a pritom myslel na Ňažka.

Jano nesúhlasí s predajom zoznamu

Ňažko vyhľadal Jana pri obede, prisadol si a začal: „Vy máte zaujímavú prácu. Dozviete sa veľa vecí, o ktorých bežní ľudia ani nechávajú.“

„Áno, niektoré správy sú zaujímavé, ale ináč je to bežná rutina.“ Zľahčoval Jano.

„Myslím, že mnoho ľudí by dalo majetok za niektoré správy.“
Testoval Ňažko.

„Ani nie, keby to tak bolo, to by som už býval v peknej vile pri mori a nechodil do roboty.“ S úsmevom odpovedal Jano.

„Čo by ste urobili, keby mal niekto záujem?“

Jano chvíľku mlčal, spomenul si na inštrukcie od Che a až potom ledabolo odpovedal: „Možno so zvedavosti by som sa s ním porozprával a potom by som to nahlásil bezpečnostnej službe.“

Ňažko prešiel priamo k veci: „Môj známy hľadá podobné zamestnanie ako máte vy. Ja som mu nevedel o tom nič konkrétneho povedať. Rád by som sa vás spýtal, boli by ste ochotný sa s ním stretnúť a poradiť mu?“

„Prečo nie, kedykoľvek. Môže to byť aj dnes alebo zajtra večer.“

Dohodli sa na dnes večer.

O ôsmej večer už Jano sedel v indiánskej reštaurácii, z nudy porovnával ceny nápojov, keď sa objavil sám pán Ňažko. „Prepáčte, ale môj známy sa naplašil, keď som mu povedal, že o každom stretnutí referujete bezpečnostnú službu. V podstate, ja sa tiež môžem s vami porozprávať a myslím, že by mu to mohlo stačiť.“ Po chvíli dodal, „samozrejme, ste mojím hosťom, asi ste ešte nevečerali. Niečo si objednáme.“

Objednali si, pochválili večeru a Jano začal. „Pán Ňažko, viete, ja mám už svoje roky a predpokladám, že ste si vášho známeho vymysleli. Povedzte mi priamo, o čo ide. Ja mám rád vo veciach jasno.“

Ňažko v pomykove nepredpokladal, že debata bude mať taký rýchly spád. „Áno, máte pravdu. Chcel som sa s vami stretnúť po tom, čo som videl na vašom monitore zoznam zmeny majetkových pomerov členov ATO. Viete, ja pochádzam tiež zo zámožnej rodiny. Čo keď sa v zozname nachádza aj náš rodinný majetok. Nedá mi to pokojne spávať a tak som sa rozhodol, že sa na to spýtam priamo vás.“

„Čo sa vlastne chcete spýtať? Viete, že obidvaja máme previerku B1. Máte nárok na tie isté informácie ako ja.“ Odvetil Jano, hrajúc namosúreného.

„Chcem sa spýtať, či sa nejako nedá zistiť, kto je na zozname?“

„Nedá. Na získanie zoznamu z archívu sú potrebné prístupové kódy a tie ja nemám. A keby som ich aj mal a zoznam získal, tak je to na nič, lebo mená boli zakódované.“ Odvetil Jano.

„Možno by sa našla možnosť ako zohnať prístupové kódy.“ Poznamenal pomaly Ňažko. Vedel, že od Janovej odpovedi bude závisieť ďalší postup.

„Viete, pán Ňažko, ja mám dobrú prácu, dobrý plat a nechcem sa dostať do zbytočných nepríjemností. V podstate, už náš rozhovor by som mohol nahlásiť bezpečnostnej službe.“ Pokojne odpovedal Jano.

„Mohli by ste, ale aj nemusíte. Pravdepodobne o zoznam môže mať záujem viac zámožných rodín ATO. Možno sú ochotní zaň dobre zaplatiť.“ Poznamenal Ňažko.

„Na to nájdite niekoho iného. Sú ľudia, pre ktorých sú peniaze všetko.“ Pokojne odpovedal Jano.

„Súhlasím s vami, ale vy máte jednu veľkú výhodu.“

„Akú výhodu?“ Pýta sa Jano, ako keby zabudol, že so zoznamom už nič nechce mať.

„Zoznam prišiel do archívu z vášho počítača a dokument má vašu spätnú adresu. Stačilo by poslať povel do archívu, aby sa dokument obsahujúci zoznam vrátil späť. V pôvodnom systéme spracovania údajov bola takáto možnosť aj pre pracovníkov s previerkou B1, pretože niekedy je potrebné prekontrolovať dokument ešte raz. Teraz túto možnosť platí pre pracovníkov s previerkou A3.

„Pane, na to, že ste praktikant, toho veľa viete.“ Poznamenal Jano.

„Tento systém som študoval v kurzoch ATO. A ako som už povedal, pochádzam zo zámožnej rodiny a to veľa znamená. Napríklad aj to, že možno môžem zohnať kód vrátenia dokumentu z archívu.“ Po chvíli Ňažko dodal: „Ľudia s previerkou A3 to bežne robia. Nikomu to nebude podozrivé.“

„Prečo sa neobráтите na nich?“ Pobavene sa spýtal Jano, lebo vedel odpovedť.

„Na dokumente je spätná adresa vášho Majora007, nie ich.“ Vysvetlil Ňažko.

Po chvíli Jano, ako keby opäť zabudol, že s tým nechce mať nič spoločné, poznamenal, „mená v zozname sú zakódované, na nič by vám neboli.“

„Tak sa odkódujú.“

„Ako?“ Pýta sa Jano.

„Existuje predsa veľa programov na odkódovanie správ.“

„Áno, lenže v tomto prípade by ste museli mať aspoň zoznam mien, ku ktorým by mohol počítač priradiť zakódované mená. A to taktiež nemáte.“ Odborne poznamenal Jano.

„Tak sa zoženú mená zámožných členov ATO.“ Nahlas rozmýšľa Ňažko.

„Mená možno zoženiete, ale vy potrebujete výpis majetku, identifikačné čísla cenných papierov, identifikačné čísla bánk, kde sa nachádzajú. Na základe týchto údajov by dekodovací program ľahko dekoval mená majiteľov a ich majetky, cenné papiere a účty. To by dokázal aj môj Major007.“ Odborne poznamenal Jano, presne podľa inštrukcií Che a ešte dodal, „a okrem toho, dokument z Majora007 sa nedá skopírovať a použiť niekde inde.“

„Vlastne, je to dosť jednoduché.“ Opäť nahlas rozmýšľal Ňažko.

„Jednoduché, nejednoduché, ja s tým nechcem mať nič spoločné. Je to moje konečné slovo.“ Potvrdil opäť Jano a dodal: „Okrem toho si od zajtra beriem týždeň dovolenky.“

„Ani nič nemusíte, predsa sme sa rozprávali len hypoteticky.“ Potvrdil Ňažko.

Tým odborná časť večere skončila. Dali si ešte po pohárikú červeného vína, prediskutovali príjemnú atmosféru v reštaurácii, kvalitu áut niektorých spolupracovníčok, platy niektorých spolupracovníkov, voľby a tohtoročné konské derby.

Jano nechal Majora007 bez dozoru

Jano bol konečne doma. Privítala ho Mária, ktorá mala už na lístku napísaný zoznam nevyhnutných vecí, ktoré si musí pobaliť. Pripomenul si, že zajtra poobede letia na dovolenku. Mária myslela, ako vždy, na všetko. Len čo začal čítať zoznam, zazvonil telefón. Bol to Juraj, chcel sa s ním stretnúť ešte dnes večer. Dohodli stretnutie v blízkom Café za 30 minút.

„Ako sa máš?. Dáš si kávu, pivo?“ Privítal ho Juraj.

„Pivo.“ Jano po chvíľke: „Čo sa to dnes deje? Každý sa chce s každým na niečom dohodnúť a všetko je súrne.“

„Aj toto je súrne, Che.“ Potvrdil Juraj.

„Aký som ja Che?“ Skrývajúc prekvapenie pýta sa Jano.

„Musíme konať rýchlo. Ide o každú hodinu. A ja chcem zabrániť Veľkému upratovaniu.“

Jano bol ešte viac dopletený, preto sa spýtal, „ty si tiež Che?“

„Nie, ja som Mao. Viem o tvojom stretnutí so skupinou Che, ja som sa s nimi tiež kontaktoval. Musíme premyslieť plán ako získať zoznam prominentných členov ATO a ich zoznam majetku, miesta, kde sú uložené ich cenné papiere a vytvoriť ich dokonalé kópie na iných členov ATO a na členov druhej finančnej skupiny. O toto teraz ide. Ty nám musíš pomôcť.“

„Je to na mňa tak rýchlo priveľa. Odkedy si Mao? A čo to vlastne znamená?“ Nesúvisle, v zmätku sa pýta Jano.

„To si vysvetlíme neskoršie. Pôvodný plán, ktorý navrhol Che, sa zmenil. Rozhodli sme sa, že to nebudeš ty, kto bude riadiť Majora007, aby si získal dôležité informácie. Bolo by to pre teba nebezpečné. Prišli by na to.“

„Kto potom bude riadiť Majora007, keď nikto iný nemá k nemu prístup.“ Namieta Jano.

„O to sa nestaraj. Potrebujem od teba len kódy, tvoje identifikácie, odtlačky prstov, kódy vstupov, kódy pokračovania a ukončenia. Máš papier a pero?“

„Mám.“

„Pôjdeš na toaletu a tam na papier napíšeš kódy. Otvoríš krabičku, ktorú ti nenápadne dám a do hmoty na spodnej strane otláčíš všetky prsty. Potom dáš papier s kódmi do krabičky a nenápadne mi ich predáš.“ Komanduje Juraj.

Jano vykonal. Keď mal Juraj krabičku uloženú vo vrecku, Jano sa pýta: „Odkedy si členom Mao? A čo to vlastne znamená?“

„Že som Mao, to som si vymyslel 5 minút pred tým ako som navštívil vo vlaku členov Che. Musel som ich presvedčiť, že je nás veľa.“ Po chvíli sa pýta sám seba. „A čo to znamená? To ešte neviem, ale niečo vymyslím.“

„Takže si len sám?“

„Nie, sme dvaja, Jaine a ja.“ So smiechom odpovedá Juraj. Neprezradil, že je v kontakte s druhou finančnou skupinou a ešte s komunistami, ktorí sa už tiež začínajú volať Mao a niektorí dokonca Lenin.

„Mám ešte poslednú požiadavku.“ Oznamuje Juraj.

„Už som Ti všetko povedal.“ Namieta Jano.

„Potrebujem od teba tri stratené správy, ktoré si dostal od Che.“

„Aj o tom vieš? Na čo ti budú?“

„Potrebujem ich na zabránenie Veľkého upratovania.“ Vecne oznámil Juraj.

Jano nenamietal. Dohodli sa ako mu správy odovzdá ešte dnes večer.

Jano sa konečne pobalil. Vlastne ho väčšinou pobalila Mária a spolu preleteli časť zemegule, až sa dostali do malého turistického strediska v horách v západnom Tibete. Zúčastnili sa týždenného dovolenkového pochodu v odlišnej krajine s odlišnou kultúrou. Niečo ako Mao Cent Tungov veľký pochod, lenže toto bol len malý dovolenkový pochodík, ktorý možno niekedy dokončia doma. Ale to by ich muselo byť oveľa viac. Bol to iný, Tibetský svet a Jano na týždeň zabudol na Majora007. Spomenul si na neho len raz v stredu, usmial sa v duchu, „len aby niečo nevyparatil, keď som ho nechal bez dozoru.“

Práve v tom čase bol Major007 v plnom pracovnom švungu. Ťažkov počítačový expert, pán P, presne vedel ako vstúpiť do internej siete a dať inštrukcie Majorovi007. Na povel z internej siete sa Major007 zapol a načítal si inštrukcie na celý deň. Kódovým signálom získal z archívu späť správu o prevodoch nehnuteľného majetku a cenných papierov niektorých významných členov ATO. Načítal si originálny zoznam prominentných členov ATO aj s ich majetkovými údajmi, ktorý P dostal od R, a potom začal dekódovať mená. Trvalo mu to už pár desiatok minút a už mal aj prvé výsledky.

P sedel s Ťažkom v jeho pracovni. Už druhú hodinu pozorovali nervózne monitor počítača. Čakali na dekódované mená a zoznam prevodov majetku od Majora007.

„Netrvá mu to nejako dlho? Čo keď Major007 nedokáže dekódovať mená?“ S obavou sa pýta Ťažko.

„Mal by to zvládnuť. Je to v podstate jednoduché. Neviem, prečo mu to tak dlho trvá.“ Profesionálne odpovedá P. „Pozriem sa ako pokročil?“ P vyťukal niečo do klávesnice a čakal. Za niekoľko sekúnd dostal odpoveď: „Major007 nepracuje, je vypnutý.“

„To predsa nie je možné?“ pýta sa sám seba P, „vypnúť sa mal až potom, čo nám pošle výsledky.“

„Čo sa stalo?“ Zaujíma sa Ťažko.

„Major007 skončil prácu, vypol sa a neposlal žiadny výsledok. Nerozumiem tomu.“ P po chvíli dodal „skúsim ho aktivovať a zistiť, čo sa stalo.“ Opäť vyťukal niečo do klávesnice a čakali. Major007 zareagoval. Po chvíli sa na obrazovke ukázal zoznam jeho dnešných činností. Počítačový špecialista ihneď spoznal, že niečo nie je v poriadku. Zoznam udával, že dnes bol Major007 vypnutý po celý deň a zapol sa až teraz.

„Čo to znamená?“ S hrôzou sa spýtal sám seba P. Hrôza prepadla aj Ňažka, i keď ešte ničomu nerozumel.

P dal ihneď pre Majora007 ďalšie príkazy týkajúce sa zoznamu prominentných členov ATO. Bolo potrebné zoznam zničiť. Po niekoľkých sekundách dostal odpoveď: „Žiadny takýto zoznam sa v pamäti počítača nenachádza a ani nenachádzal.“ Horšiu správu si P nevedel ani predstaviť. Pozrel sa na Ňažka a bezducho mu oznámil: „Zoznam prominentných členov ATO sa stratil.“

„Akože stratil?“ Pýta sa Ňažko spomínajúc si, ako mu N zdôrazňoval, že zoznam sa nesmie dostať do nepovolanych rúk, že za to ručia vlastnou hlavou. „Čo budeme robiť?“ Bezmocne sa spýtal.

„Nieкто pravdepodobne získal zoznam prominentných členov ATO a vymazal všetky informácie o dnešnej činnosti Majora007. Je to veľmi zlé. Nieкто vie o našej činnosti a je profesionál, asi lepší ako my.“

„Ale kto?“ Pýta sa Ňažko, „predsa o tom, že chceme dekódovať správu vieme len my a N.“

„A to, že sa stratil zoznam prominentných členov ATO, vieme len my dvaja. Vlastne ešte nieкто, kto zoznam pravdepodobne ukradol.“ Vecne poznamenal P.

„Nesmieme nikomu povedať, že nieкто získal zoznam. Povieme, že počítač nevedel dekódovať mená a my sme zoznam vymazali, takže po zozname neostala ani stopa, čo je vlastne pravda. Nič iné nám neostáva.“ Logicky uzavrel Ňažko. P tiež súhlasil.

Po chvíli P uvažuje nahlas. „Keby ten nieкто, kto nám ukradol zoznam, ho nechal na počítači a nevymazal činnosť Majora007, tak my by sme sa ani nedozvedeli, že nieкто asi získal zoznam. Prečo to takto urobil?“ P si po chvíli aj sám odpovedal: „Ten nieкто nám vlastne oznámil, že vie čo podnikáme a kto sme. Ukázal nám, že je silnejší, alebo mocnejší. To je veľmi zlé. Pravdepodobne to bude chcieť využiť v náš neprospech.“ Zakončil P a Ňažko dostal ešte väčší strach.

Juraj a Jaine – počítačový tandem

Jano postupoval podľa dohody s Che, ktorú ešte modifikoval Mao. Bolo to jednoduché. Týždeň musí byť na dovolenke a nikomu nevolať, neemailovať a dokonca sa ani s nikým o práci nerozprávať. Všetko toto dokázal splniť.

Juraj taktiež postupoval podľa dohody s Che, ktorú spolu modifikovali. Bola to Jaine, ktorá dokázala poslať program pre Majora007, aby všetky príkazy a výsledky príkazov posielal jej Kapitánovi007 a potom za všetkým zahladil stopy. Pracovala na tom ešte predtým ako sa Juraj stretol s Che, zo zábavy. Teraz sa to hodilo. V stredu poobede už vedela, že jej Kapitán007 dostal informácie od Majora007. Bol to zoznam majetkov prominentných členov ATO a okrem toho aj kódy na vstup do archívu. Bol to najvýznamnejší výsledok jej počítačovej kariéry.

Už o šieste večer bola Jaine doma a netrpezlivo čakala na Juraja (Poznámka redakcie: Jaine má spoločnú domácnosť s Jurajom, už dva mesiace. Nikto o tom ešte nevie, len starí rodičia Jaine niečo tušia). Juraj prišiel až po siedmej z akejsi porady. „Vidím Ti na očiach, že máš pre mňa niečo dobré.“

„Mám, ako vždy. Okrem toho, mám aj zoznam a aj kódy na vstup do archívu.“ Jaine zdvihla ruku s pamäťovou jednotkou.

Juraj ihneď prekontroloval záznam. Bolo to ono, čo hľadal. Juraj sa pozrel na Jaine ako na zlatý poklad. „Idem to ihneď odoslať. Nebudem môcť zaspáť, pokiaľ to nebude v správnych rukách. Prídem asi za hodinu.“ Vyšiel von k autu a vybral sa za mesto, zastal na opustenom parkovisku a cez kódovacie vysielacie zariadenie odvysielal záznam na satelit. Keď sa po hodine vrátil domov, Jaine už pripravila večeru.

Juraj chvíľu surfoval na internetových diskusných fórach, až potom pozrel diskusné fórum, či správa bola prijatá. So spokojnosťou zistil, že bola, a dokonca tam bolo aj poďakovanie.

„Toto musíme osláviť.“ Obrátil sa na Jaine, ktorá nebola proti.

Juraj sa stretol s kontaktnou osobou Druhej finančnej skupiny

Juraj sa veľmi zriedka stretol osobne s kontaktnou osobou Druhej finančnej skupiny, preto sa dnes na večeri správal k pánovi B. veľmi pozorne. Hlavne po tom, čo mu B. vyjadril poďakovanie aj s finančnou odmenou a ďalším fondom na nepredvídané výdavky.

„Myslíte, že zoznam prevodov majetku sa dostal do správnych rúk?“ Pýta sa Juraj.

„Dostal, i keď nie zatiaľ do všetkých. V súčasnosti už pár dní kolujú až dva zoznamy prevodov majetku. Tým je to účinnejšie a zaujímavejšie. Dostali sa do rúk mnohých prominentov ATO.“ Odpovedá B.

„Podľa čoho to viete?“

„Poslednou dobou sa zmenili niektoré dôležité zoznamy, ako napríklad zoznam diabolských štátov, ďalej štátov, ktoré vyvíjajú zbrane hromadného ničenia, alebo podporujú terorizmus, narástli ťažkosti niektorých finančných inštitúcií, ďalšie dostali štátne peniaze, padli niektoré vlády, zrušili sa niektoré predaje zbraní a niektoré sa podporili, a tak podobne.“ Ledabolo prehodil B. Chcel Juraja uistiť, že pre Druhú finančnú skupinu takéto mávanie svetom je štandardné.

„Takže, naša činnosť splnila účel.“ Poznomenáva Juraj.

„Áno. Dokumenty, ktoré kolujú, majú podobný účinok ako mala Ribentrop-Molotova zmluva z roku 1939. Jednotný postup na prevedenie Veľkého upratovania je narušený. Prominentné skupiny ATO si nedôverujú. Bude trvať niekoľko desaťročí, pokiaľ bude môcť prísť k zjednoteniu ATO a k ich spoločnému postupu. Dúfam len, že teraz namiesto Veľkého upratovania nenastane veľa Malých upratovaní. A keby aj nastali, bude to len náznak škôd, ktoré by spôsobilo Veľké upratovanie.“

Kedy upratovať

Goan vo svojom veliteľskom sídle v letnej chate má už všetko pripravené na oslavu. Posadil sa k prvým hosťom a začal nahlas rozmýšľať. „Problém sme nevyriešili, len oddialili. Za pár desiatok rokov bude chcieť opäť niekto iný previesť Veľké upratovanie.“

„To je vážny problém. Proti tomu musíme niečo robiť. A musíme za čať hneď. Aj by som vedel čo.“ Poznomenáva Che.

„Musíme dať hlavy dohromady.“ poznomenáva Mao, „a niečo radikálne nové vymyslieť“, a po chvíli dodá, „vlastne, to je už dávno vymyslené, len to treba zrealizovať“.

„Viem o jednej možnosti.“ Pokračuje Goan. „Teraz, keď už máme zoznam majetku cenných papierov a vieme, kde všade sú cenné papiere uložené, stačí urobiť podľa nich ďalšie originály cenných papierov, ktoré by pôvodné znehodnotili. Nové kúpnopredajné zmluvy. Nové originály, kde bude cena majetku zmenená a bude patriť niekomu inému. Tým sa radikálne zníži jednotná moc ATO. Už netreba vojny a revolúcie, aby sa zmenili majitelia majetku. Stačí vedieť, ako zmeniť ich mená a majetkové pomery v digitálnej databáze. Je to najväčší pokrok 21. storočia.“

„Ale súčasní členovia ATO sa môžu osobne preukázať dokladmi o majetku, ktorý vlastní. V najhoršom sa preukážu jadrovými zbraňami.“ Namietla Mao.

„Môžu, ale to bude tvrdenie jedného cenného papiera proti druhému cennému papieru, tvrdenie jednej jadrovej hlavice proti druhej. Tým sa začne nekonečný rad súdnych sporov. To môže ukončiť len revolúcia, dúfam, že len databázová.“ Pripúšťa Che a po chvíli sa spýta: „Ja uvažujem nad ďalšou možnosťou. Čo by sa stalo, keby sme zničili záznamy majetkových pomerov členov ATO, alebo by sme znížili ich majetok na minimum? Čo na to Karl?“ Che sa otočí po prítomných a náhle sa spýta. „Kde je Marx?“

„Príde.“ Oznamuje Mao, „dnes trošku neskoršie. Možno niečo píše.“

„Dúfam, že nebude dlho meškať.“ Poznomenal Che.

Niekoľko zazvonilo. Goan išiel otvoriť. Nebol to Marx, bol to Juraj aj s celou partiou. Prišli všetci. Jano s Máriou, Juraj s Jaine, Johan s novomanželkou a dokonca aj Bert s vážnou priateľkou. Posadali si.

Chvíľu mlčali. Po chvíľi mlčanie prerušila Jaine: „Nejako ste zmlkli, asi sme vás prerušili vo vážnom rozhovore.“

„Ale nie.“ Namieta Goan. „Bavili sme sa len o veľkom upratovaní.“

„Aké veľké upratovanie. My upratujeme len zriedka, len keď je neporiadok.“ Poznamenáva Mária a Jano potvrdil. „Ja tiež pomáham“.

„My budeme upratovať každú sobotu a veľké upratovanie necháme len na Veľkú noc a pred Vianocami.“ Oznamila Bertova vážna priateľka a pozrela na Berta. Bert sa zatváril neutrálne. Usmial sa, z úsmevu sa nedalo určiť, či to potvrdzuje, alebo vyvracia.

Všetci sa k jeho úsmevu pridali. Takéto domáce radosti a starosti ich čakajú s upratovaním a so všeličím iným. Všetci sa na ne už tešia. Ani si nevšimli, keď vstúpil do miestnosti Marx a ukazoval Goamovi náčrt postupu radikálneho zníženia ceny cenných papierov prominentných členov ATO. A určite si nevšimnú, keď dorazí Lenin s tézami...

Na adrese:

www.ondrias.sk si môžete stiahnuť, alebo na

E-mail: janokery@hotmail.com; Mobil/odkazovač: 0908-577943

objednať aj nasledujúce knihy Karola Ondriaša:

Všeobecné kecy, fakty a nezodpovedané otázky

Druhé vydanie, Bratislava 2001.

Knižka podáva fakty a tzv. demokracii vo svete.

My, motroci XXI. storočia, takto prisaháme

Druhé vydanie, Bratislava 2000.

Knižka opisuje jedenásť prikázaní moderných otrokov – motrokov.

Bohovia súčasných mytológií a komunizmus

Bratislava 2000.

Knižka hovorí o zločinoch kapitalizmu vo svete a v bývalých socialistických krajinách.

Zamatová revolúcia a rodeo Veľkých samcov

Bratislava 2000.

Porovnáva 40 rokov socializmu a 10 rokov kapitalizmu na Slovensku.

Človek alias programovaný biologický stroj a jeho lásky

Bratislava 2002.

Populárno-vedecká knižka prináša argumenty, ktoré dokazujú, že človek je len programovaný biologický stroj. Hovorí o základoch správania človeka a jeho mozgu, o vytváraní ilúzie pravdy a o premývaní mozgov.

V zátiší modrých vlajok víťazstiev

Bratislava 2002.

Scénky z fiktívneho „moderného“ života.

Socializmus verzus kapitalizmus. Hry, sex a terorizmus

Bratislava 2005.

Porovnáva socializmus a kapitalizmus na Slovensku a vo svete.

Socialismo versus capitalismo. Juegos, sexo y terrorismo

Španielsky preklad knihy: Socializmus verzus kapitalizmus. Hry, sex a terorizmus

The Brain, Consciousness & Illusion of Truth.

Universal Publishers/uPUBLISH.com, 1999, USA

Voľná anglická verzia knihy: Človek alias programovaný biologický stroj a jeho lásky.

Knižku možno objednať na: <http://www.universal-publishers.com/book.php?method=ISBN&book=1581127790>

Crimes of Democracy versus Crimes of Communism:

Trafford 2007, Kanada

Voľná anglická verzia a doplnenie knihy: Socializmus verzus kapitalizmus. Hry, sex a terorizmus

Knižku možno objednať na: <http://www.trafford.com/4dcgi/view-item?item=19932>

[274] Vytunelování

[276] Vytunelování